

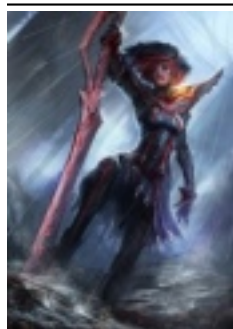
Võ Lâm Kim Dung Tournament

Contents

Võ Lâm Kim Dung Tournament	2
1. Chương 1: Đỉnh Hoa Sơn Vương Chân Nhân Ra Oai Nơi Chân Núi Quần Hùng Tụ Hội	3
2. Chương 2: Ban Tổ Chức Cẩm Trùng Dương Thi Đấu Lên Vào Xem Độc Cô Hiên Kể Hay	4
3. Chương 3: Chưa Thi Đấu Nhậm Lão Trúng Kế Gian Bị Vợ Mắng Lệnh Hồ Xung Nổi Nóng . . .	6
4. Chương 4: Ân Oán Tình Trăm Năm Khó Giải Trận Khai Mạc Trống Mái Quyết Ăn Thua	10
5. Chương 5: Tiệc Trăm Ngàn,lão Độc Cô Chỉ Điểm Võ Trần Vì Trót Hứa,lệnh Hồ Xung Hai Lần Khổ Chiến	14
6. Chương 6: Tham Huyền Thạch Vương Lão Lừa Độc Cô Tổ Uy Phong Thiên Long Hành Hiệp Khách	18
7. Chương 7: Bị Kích Động,kiếm Ma Tái Xuất Nổi Tráng Tâm,vương Lão Giải Nguy	23
8. Chương 8: Chôn Lôi Đài,đồ Long Gặp Cáo Bay Nơi Sàn Đấu,nhân Phượng Gặp Vô Kỵ	27
9. Chương 9: Bỏ Vợ Phải Đắm,quách Tĩnh Ủ Mưu Hạ Đông Tà Con Đấu Với Cha,hai Đội Bày Cách Thi Đấu Lại.	32
10. Chương 10: Đêm Nhiệt Náo Tung Bừng Mừng Đại Hội Hai Lão Già Lặn Lợi Thấu Mưu Gian	42
11. Chương 11: Ngưu Tầm Ngưu,nội Gián Bày Kế Hiểm Mã Tầm Mã,ngoại Bình Tĩnh Mưu Gian	46
12. Chương 12: Độc Cô Lão Trở Một Chút Nghề Chơi Chôn Đông Vui Bị Fan Cuồng Rượt Đuổi .	50
13. Chương 13: Nơi Quán Nhỏ,hảo Hán Gặp Hảo Hán Trong Lều Lớn,anh Hùng Trọng Anh Hùng	54
14. Chương 14: Tiểu Gia Cát Tinh Kế Bày Mưu Lũ Lều Tiu Tranh Nhau Phát Biểu	60
15. Chương 15: Sinh Tử Phù Đại Pháp Chế Nhân Chân Xuân Dục Mê Tâm Đoạt Phách	63
16. Chương 16: Quyết Phá Định,nhị Lão Nổi Hùng Tâm Chôn Sơn Lâm,chân Nhân Gặp Đại Thánh	67
17. Chương 17: Mở Túi Gấm,đại Thánh Gửi Tâm Thư Hội Hùng Sư,thần Phục Vương Nguyên Soái	70
18. Chương 18: Vương Chân Nhân Trở Hùng Tài Đại Lược Tiểu Gia Cát Bày Chiến Dịch Trừ Tà	72
19. Chương 19: Mưu Thâm Kế Hiểm Nay Hóa Giải Dày Công Sắp Đặt Bất Nội Gian	74
20. Chương 20: Sư Vương Biểu Diễn Sư Tử Hồng Kiếm Ma Sáng Chế Phi Mã Thuật	78
21. Chương 21: Dưới Trời Xanh,nhị Lão Tổ Tâm Tình Tin Thám Báo Bại Binh Mong Phục Hận .	81
22. Chương 22: Nợ Tình Xưa,vương Lão Suýt Mất Mạng Giải Oán Thù,độc Cô Lão Đưa Thư . .	84
23. Chương 23: Trăm Mưu Ngàn Kế Thành Vô Dụng Độc Cô Kiếm Pháp,thức Thứ Mười	87
24. Chương 24: Bắc Hiệp Nhạo Cười,tiêu Phong Nổi Nóng Vương Soái Diễn Kịch,vờ Ném Thiên Thư	91
25. Chương 25: Mở Túi Khôn,quần Hùng Đều Mắc Lỡm Lâm Bình Chi Trúng Phải Kế Mỹ Nam .	93
26. Chương 26: Hân Hoan Háo Hức Lo Chiến Sự Hảo Hán Hải Hùng Chôn Lều Xanh	97
27. Chương 27: Lăn Đầu Ra Quân,quần Hùng Đại Chiến Ăn Mừng Thắng Trận,nguyên Soái Gặp Nguy	101
28. Chương 28: Trung Thần Thông Độc Phát Khiến Thân Vong Chưa Đại Chiến Bổng Toàn Quân Mất Tích	103
29. Chương 29: Đụng Nha Sai,vương Lão Bị Vòi Tiền Độc Cô Lão Lộ Nguyên Chân Tướng	106
30. Chương 30: Là Thực Tại Hay Chỉ Là Mộng Ảo Là Phù Hoa Sao Vẫn Mãi Đắm Chìm	108
31. Chương 31: Phá Cường Định,đại Bình Xốc Tới Gặp Cổ Nhân Nơi Cửa Trại Hoa Sơn	111
32. Chương 32: Chôn Hoang Vu Bất Sống Ác Nhân Nơi Chân Núi,quần Hùng Lại Tụ	114
33. Chương 33: Vương Trùng Dương Dài Dòng Lí Luận Độc Cô Lão Đón Nhận Tiên Thiên Công .	116
34. Chương 34: Lưỡi Không Xương Lưỡi Lươn Lưỡi Lẹo Cò Không Tiến, Ăn Gạ Bốn Phương . . .	120
35. Chương 35: Tà Kiếm Dương Danh Vang Thiên Hạ Kiếm Ma Ngã Ngửa Chôn Quán Đông . . .	122

36. Chương 36: Xem Túc Cầu Ngộ Ra Chiến Thuật Góc Phổ Khuất Chạm Mặt Cổ Nhân	124
37. Chương 37: Tà Kiếm Ghen Tuông, Kiếm Ma Uất Úc Độc Cô Cửu Thức Giao Chiến Quỷ Hoa	127
38. Chương 38: Tịch Tà Kiếm Pháp Thức Bẩy Mười Hai Ca Kỳ Trở Tài,cứu Ai Một Mạng?	130
39. Chương 39: Trương Vô Kỵ Kỳ Chiến Lệnh Hồ Xung Tạ Sư Vương Khiến Quần Hùng Hốt Hoảng	132
40. Chương 40: Tây Lôi Đài Đoàn,dương Khẩu Chiến Âm Nhiên Chương Lục Mạch Kiếm Tranh Phong	135
41. Chương 41: Hai Rồng Quyết Đấu Phân Thắng Phụ Giáng Long Chương Hội Đủ Mười Tám Chiêu	138
42. Chương 42: Quân Tử Động Khẩu Không Động Thủ Phách Không Chương Khiến Cả Lũ Kinh Tâm	141
43. Chương 43: Suýt Một Phen Bắt Gian Tại Trận Khôn Năm Chục Năm Mà Đại Tận Một Giờ	144
44. Chương 44: Tan Giông Bão Sao Trời Còn Chưa Nắng Thiết Cước Tử Sốt Sắng Thuật Chuyện Hay	147
45. Chương 45: Vương,lâm Sở Cửu Cung Liên Hoàn Âm Độc Cô Lão Thương Bạ Quyết Điều Tra	150
46. Chương 46: Truy Tung Tầm Tích,thời Thất Thế Tình Tương Tan,tê Tái Tâm Tư	153
47. Chương 47: Tình Trung Niên Khiến Thần Hồn Điên Đảo Nghe Thuật Truyện Nhị Lão Thấu Mưu Gian	156
48. Chương 48: Vô Phương Cách Phá Giải Mưu Gian Nghe Kể Chuyện Nhà Quan Buôn Chuông Điện	159
49. Chương 49: Quán Lòng Lợn,kỳ Nhân Xuất Hiện Chốn Giang Hồ Lại Biến Động Một Phen	162
50. Chương 50: Kha Trấn Ác Lâm Giám Khảo The Voice Tà Dị Nhân Ra Một Đôi Lựa Chọn	164
51. Chương 51: Chạy Quá Tải,lão Độc Cô Đột Quy Giải Vô Lâm Dễ Bị Hủy Giữa Chừng	167
52. Chương 52: Quần Hảo Hán Quy Phục Người Mới Tới Vương,lâm Một Bận Phải Lao Tâm	169
53. Chương 53: Bốn Chín Chưa Qua,năm Ba Đã Tới Thực Hư Biến Đổi,kỳ Ngộ Đại Tiên	171
54. Chương 54: Tà Dị Nhân Cùng Lão Vương Đối Khẩu Tiên Dùng Đại Lễ, Hậu Dụng Kỳ Môn	174
55. Chương 55: Sau Vụ Nổ,độc Cô Lão Tái Sinh Xả Thân Minh Quyết Ngăn Quân Cường Bạo	177
56. Chương 56: Hy Vọng Càng Lớn Thất Vọng Càng Nhiều Thất Tình Trận Đấu Thần Điều Phụ Phụ	179
57. Chương 57: Trương, Đoàn Hợp Sức Đấu Kiếm Ma Tam Lão Lập Ra Tam Giác Trận	182
58. Chương 58: Sai Một Li Là Đi Ông Cụ Lâm Một Bước Thất Thủ Hoàn Toàn	184
59. Chương 59: Quần Hùng Thoát Nạn Về Chơi Tiếp Nhị Lão Hâm ...iếp Tà Dị Nhân	187
60. Chương 60: Tiệc Nào Vui Mãi Chẳng Tàn Truyện Nào Đọc Mãi Chẳng Than Hết Rồi.	190
61. Chương 61: Thơ Về Tác Phẩm, Nhân Vật Của Kim Dung Gia	191

Võ Lâm Kim Dung Tournament

Giới thiệu

Trung Thần Thông Vương Trùng Dương ,tay chấp sau lưng,đứng tít trên đỉnh Hoa Sơn phủ kín mây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lam-kim-dung-tournament>

1. Chương 1: Đỉnh Hoa Sơn Vương Chân Nhân Ra Oai Nơi Chân Núi Quần Hùng Tụ Hội

Trung Thần Thông Vương Trùng Dương ,tay chấp sau lưng,đứng tít trên đỉnh Hoa Sơn phủ kín mây mù. Từng đợt gió mạnh thổi tới khiến râu tóc và đạo bào của lão tung bay phàn phật. Trông lão lúc này tựa như một tiên nhân đắc đạo trên đường vân du tứ hải, đương tạm dừng chân mà ngắm cảnh nơi đây. Không cần ngoái lại lão cũng biết,tên sư đệ Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông và đám đồ đệ Toàn Chân Thất Tử đang đứng dưới đó một đoạn,thì thầm chỉ trỏ ra chiều nể phục lão lắm. Cơ mà,trên này gió mạnh quá,nãy tới giờ phải cố hết sức lão mới giữ được thăng bằng. Trộm nhìn xuống dưới,Vương Trùng Dương thầm nghĩ: “Sầy chân một cái là thành Người Rơi ngay lập tức. Vực sâu thăm thẳm thế này ắt chết mất xác chứ chẳng phải chơi. Biểu diễn tý lấy lệ như thế chắc cũng đủ rồi.” Nghĩ sao làm vậy,lão xoay mình lại,nhún nhún lấy đà mấy cái rồi tung người lộn ba vòng trên không,bảy vòng dưới đất,đoạn bật tôm cái tách,thoát cái lão đã đứng trước mặt Châu Bá Thông và bè lũ bảy tên. Cả bọn kia lập tức huyết sáo hò reo, vỗ tay rào rào một hồi mới dứt. Thiết Cước tử Mã Ngọc,xun xoe chạy tới giờ ngón tay cái trước mặt Vương lão mà hót:

- Sư phụ đúng là số dzách! Bọn con mà muốn xuống chắc phải dò dẫm mười mười lăm phút mới xuống được đến đây.

Trường Xuân Tử Khuru Xứ Cơ nào có chịu kém cạnh,giơ liền hai ngón tay cái che luôn tay của Mã đạo trưởng mà rằng:

- Phải hai mươi phút có hơn ấy chứ. Sư phụ,con xin bái phục sư phụ!

Vương Trùng Dương tai nghe tâng bốc,bụng sướng âm ỉ nhưng không hề để lộ ra ngoài mặt. Công phu hàm dưỡng thực cao thâm hiểm có. Lão dùng tay áo phủi đất đá tèm lem dính trên đạo bào,liếc nhìn con đồng hồ Rolex hiệu mới trấn được tối qua,đoạn nhếch miệng cười rất giống tài tử xi nê xứ Kim Chi Giang Đông ũn:

- Tới giờ rồi. Ta đi kéo muộn các bro!

Vương lão dẫn đầu bè lũ Toàn Chân giáo hướng về bãi đất trống phía chân núi,gia tăng cước lực mà chạy tới. Châu Bá Thông nãy giờ nét ưu tư lộ rõ. Lão vừa đi vừa ngẫm nghĩ đoạn đánh mặt về đây quyết tâm, chạy vượt lên cả đoàn rồi quay hỏi Vương Trùng Dương một câu khiến quần đệ tử tái mặt:

- Sao nãy đi qua ta không tới thẳng đó luôn mà còn leo lên đỉnh chi ệt hả đại ca?

Vương lão trợn mắt,ngghiêm giọng:

- Đệ đúng là Lão Ngoan Đồng,chỉ biết một mà hồng biết hai. Một là Toàn Chân Giáo ta tới đó sớm vậy rồi thì cũng phải ngồi đợi quần hùng. Chúng ta mà làm vậy chỉ tổ khiến thiên hạ chê cười chúng ta là rảnh rồi,không có việc gì làm, chỉ rình có đánh nhau là tới ngay. Hai nữa là nhân vật nổi bật thì luôn xuất hiện sau cùng. Đọc bao nhiêu truyện,xem bao nhiêu phim rồi mà đệ vẫn ko biết sao? Bảo sao mà võ công đệ bao năm vẫn chẳng có tiến triển gì đáng kể cả. Hừm!

Vương lão chốt câu bằng một tiếng hừm,lộ rõ vẻ bực tức khiến Châu Bá Thông lắc đầu le lưỡi mà không dám hỏi thêm chi nữa. Vương lão nóng máu với thằng đệ này quá rồi. Trước mặt lũ đệ tử của lão mà nó hỏi một câu quá hiểm làm lão thiếu chút nữa bị hóc xương gà. Chẳng nhẽ nó không biết là mấy cốc bia lúc trước khi tới đây làm sư huynh nó mắc tiểu muốn chết hay sao? Bên dưới khán giả đông nghịt,nhà vệ sinh quá tải nên lão đã phải cất công lên tận đỉnh núi để kiếm chỗ mà xả. Ấy mà thằng đàn ấy lại còn hỏi toáng lên như thế. Trả lời thật thì mất hết mặt mũi với đám con nhang đệ tử,mà không trả lời thì chúng nó lại nghĩ mình dở người. Càng nghĩ càng uất,lão thầm quyết định sẽ nhân hôm nay luận kiếm mà dạy cho thằng em đại này một bài học thì mới hả. “Đúng thật là làm tớ thằng ngu còn hơn làm thầy thằng đại mà. Hừm!” Vương Trùng Dương mũi thấy cay cay mà nhất thời chưa biết xả giận vào đâu. Lão đành vịn thêm cước lực,phóng vọt về phía trước làm lũ đàn em,đệ tử phát hoảng í ới chạy theo.

Khi cả bọn Toàn Chân Giáo tới được bãi đất trống,nơi được mệnh danh là “Nhà hát của những giấc mơ trong Võ Lâm Kim Dung” nổi danh với những cuộc Hoa Sơn so kiếm luận anh hùng,khán giả đã ngồi chật kín các khán đài,các nhân vật nổi danh trong các bộ tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung gia cũng hầu như đã có mặt đầy đủ. Loa đài của Ban Tổ Chức đang ồn ào liên tục yêu cầu khán giả sớm ổn định trật tự và

các tuyển thủ tập trung ở khu vực thi đấu. Trung Thần Thông Vương Trùng Dương và Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông thấy có vẻ cũng đã muộn vội chen hàng chạy về phía đội nhà đang họp bàn chiến thuật. Toàn Chân Thất Tử trình còn non và xanh, chưa đủ tuổi tham dự giải, không được tuyển chọn vào đội nào nên lui thủ lên khán đài tìm chỗ mà ngồi theo dõi.

Giải Hoa Sơn luận kiếm mở rộng lần này thi đấu theo thể thức đồng đội theo tác phẩm. Mỗi bộ truyện của tác giả Kim Dung sẽ cử ra một đội hình từ năm tới mười người. Trong đó năm người thi đấu chính thức, số còn lại là dự bị. Các đội sẽ được bốc thăm chia bảng, đấu vòng tròn một lượt chọn ra hai đội dẫn đầu vào thi đấu vòng tiếp theo. Từ vòng hai đến trận chung kết sẽ đấu loại trực tiếp. Thể thức thi đấu mỗi trận đấu sẽ do hai bên oẳn tù tì tự chọn. Nếu chọn thể thức hỗn chiến thì tối đa được thay thế ba người trong một trận đấu, người đã bị thay ra thì không được tiếp tục thi đấu trong trận đó nữa. Nếu có gì chưa rõ ràng thì ban tổ chức sẽ giải quyết vấn đề tại chỗ và giải thích sau. Danh sách các đội như sau:

Stt Tên đội Viết tắt Tác Phẩm

1. Đội Tổng Kim Ân Cái Lọ (TKACL – Thư Kiếm Ân Cừ Lược)
2. Đội Âm Hưởng Xấu Dzai (AHXD – Anh Hùng Xạ Điêu)
3. Đội Tổ Đội Hít Le (TĐHL – Thần Điêu Hiệp Lữ)
4. Đội Ý Tưởng Đá Lòi Ku (YTDLK – Ý Thiên Đồ Long Ký)
5. Đội Thanh Niên Giữ Hàng (TNGH – Tiểu Ngạo Giang Hồ)
6. Đội Thần Long Black Berry (TLBB – Thiên Long Bát Bộ)
7. Đội Hối Khiếp Hồn (HKH – Hiệp Khách Hành)
8. Đội Tiên Sư Phù Hộ (TSPH – Tuyệt Sơn Phi Hồ)

2. Chương 2: Ban Tổ Chức Cấm Trùng Dương Thi Đấu Lên Vào Xem Độc Cô Hiên Kế Hay

Hồi trước nói đến đoạn Trung Thần Thông Vương Trùng Dương và Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông có mặt ở đấu trường khi đã khá muộn. Hai người vốn thuộc quân số của đội Xạ Điêu Anh Hùng Truyện, nay đang chen lấn qua đám đông chạy về phía bộn Đông Tà, Tây Độc để hội quân. Nào dè, Vương lão bắt đồ bị mấy đồng chí bảo vệ chặn lại giữa đường hỏi thăm ra vào. Vương chân nhân nào biết tới thể với thiếp gì đâu. Nhớ ngày trước, lão cùng Tứ bá khác sáng lập ra giải Hoa Sơn luận kiếm, là tiền thân của giải đấu này. Khi đó đấu có phải dùng thể gì đâu, cứ hẹn nhau tới giờ là đến, gặp nhau là đánh thôi. Tưởng lần này cũng chỉ như vậy. Ai dè qua thời gian luật lệ thay đổi, thủ tục sau một thời gian cải tiến, cải lui cũng ngày càng phiền phức nhiều khê không kể xiết. Vương lão thì tuổi đã khá cao, công việc điều hành Toàn Chân Giáo lại khá bận rộn. Khi thì phải đi hát hò nhậu nhẹt với chưong môn phái này để bàn đại sự, lúc lại phải đi đánh golf với lãnh đạo bang hội kia để tính chuyện đầu tư, vậy nên lão lấy đâu ra thời gian để cập nhật mấy món thủ tục khó nuốt kia nữa chứ?

Nhưng mà luật là luật, Vương lão không có thể thì dù có là hoàng đế đi chăng nữa thì cũng vẫn không được vào. Lão yêu cầu tổ an ninh kiểm tra trong danh sách. Bất ngờ thay, danh sách đăng ký thi đấu cũng không có tên lão với nguyên nhân truyện Võ Lâm Ngũ Bá không phải tác phẩm của Kim Dung. Còn Vương lão chỉ được nhắc đến như một cao thủ đã qua đời trong Xạ Điêu Anh Hùng truyện. Đối chiếu với khoản ba điều bảy trong bộ Luật thi đấu vừa phát hành cách đó mười lăm phút, trong đó ghi rõ: “...Các nhân vật không có thời khắc nào sống trong truyện. Cho dù được nhắc tên, kể lại bao nhiêu lần, ở bao nhiêu tác phẩm đi chăng nữa thì cũng không được tham gia thi đấu...”

Ở gần đó, Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại danh vang thiên hạ cũng chịu cùng cảnh ngộ với Vương lão. Độc Cô lão lui thủ đi ngang qua, võ vai Vương chân nhân an ủi, rồi lò dò bỏ đi, mộc kiếm cũng không buồn mang theo vút vạ vật trong góc tường. Vương lão dõi mắt nhìn theo dáng gã, lòng dâng lên niềm đồng cảm xen lẫn chút phân vân không hiểu là lão này đang đi đâu. Tới khi thấy lão trái rẽ phải rồi đi thẳng vào Toilet thì mới thôi thắc mắc. Nhìn vào bên trong thấy huynh đệ, hảo hữu đang cười cười nói nói chẳng chút quan tâm

đến việc lão đang chịu nhục ở đây, Vương lão tức nổ đom đóm mắt. Ưc nhất là tên sư đệ Châu Bá Thông danh lại đứng đầu bảng trong đội Âm Hưởng Xấu Dối. Hắn cứ nhơn nhơn hết đi ra lại đi vào, gặp bảo vệ là lại uốn ngược chìa thể ra thật oai phong vô cùng.

Xin xỏ mãi một hồi không được, dấm dúi dứt lốt mãi cũng không xong Vương lão cay cú bèn gọi điện cho người thân làm to lắm trên Võ Lâm Bộ. Cơ mà người thân chắc biết, nếu lão gọi thì chỉ có nhờ vả, xin xỏ nên, không nghe máy. Dấm bảy lần bấm bấm nhá nhá nhưng chỉ có những hồi tút dài vô vọng trả lời lão mà thôi. Vương Trùng Dương phần uất chịu hết nổi giận dữ hét lớn:

- Quan liêu quá! Làm ăn thế này thì ngang giết dân à? Đã thế ta về ta lập giải riêng. Anh em ai muốn một giải đấu trong sạch và lành mạnh thì đi theo tôi!

Cả khán đài “Ồ” lên, đồng loạt đứng dậy. Vương lão mừng hóm trong lòng nhưng tỏ ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng, phát tay áo quay lưng bỏ đi. Công phu hàm dưỡng thực cao đến vậy là cùng. Lão hùng hực khí thế, chân bước như long hành hổ bộ, thập phần tự tin. Thế nhưng đi được ba bước mới lão để ý là chẳng ai đi theo mình, chẳng ai để ý mình, kể cả lũ đồ tử đồ tôn. Không chút nao núng, Vương lão lập tức ngồi thụp xuống, kéo cổ áo lên che mặt rồi lui cui chui vào xem chuyện gì đang xảy ra mà mọi người trầm trồ có vẻ hưng phấn vậy.

Khán giả trên các khán đài khi này đang hào hứng hò hét hú hét ầm ĩ. Thì ra, bên dưới sân thi đấu bộ ba nguyên tử Tiêu Phong, Đoàn Dự, Hư Trúc của đội Thần Long Black Berry vừa xuất hiện. Rocker Tiêu Phong mặt lạnh dẫn đầu, phanh ngực áo để lộ hình xăm chó Husky cùng ngậm hoa hồng trông rất chất chơi. Đoàn Dự áo sơ mi, quần tây, cầm thùng, vừa xuất hiện đã biểu diễn Lãng Ba Vi Bộ lướt đông chạy tây đập tay giao lưu với người hâm mộ. Tiếp sau là Hư Trúc để đầu cua, râu cằm lún phún, quần jean, áo phông in dòng chữ “I love Phở”, chân đi hài Converse All star, vừa đi vừa biểu diễn Thiên Sơn chiết mai thủ điệu bộ rất nghiêm túc. Đội TLBB được đánh giá là một ứng cử viên nặng ký cho danh hiệu vô địch giải lần này. Họ có một dàn tuyển thủ chất lượng cao, đồng đều giữa đội hình chính và đội hình dự bị được tinh tuyển từ hai tác phẩm Thiên Long Bát Bộ và Lục Mạch Thần Kiếm. Vì thế võ công của họ cũng đa dạng biến hóa vô cùng. Ngoài ba người được mệnh danh là bộ ba nguyên tử P – D – T vừa nêu trên, trong đội hình của họ còn có: Khuất Ma Trí quốc sư nước Thổ Phồn, Tiêu Viễn Sơn (cha Tiêu Phong đến từ Khiết Đan), cha con Mộ Dung Phục, Mộ Dung Bác, Tiêu Dao Tử, Tảo Địa Thần Tăng (đại sư quét rác trong Tàng Kinh Các). Phụ trách thuốc men hậu cần lần này giao cho Tinh Tú Lão Quái. Tổng cộng mười người, mỗi người một vẻ mười phen vẹn mười.

Lại nói chuyện, Trung Thần Thông Vương Trùng Dương, thấy không ai để ý đến mình thì trong lòng vừa buồn vừa tủi. Lão đã định bỏ về, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu như không ở lại xem giải này tận mắt thì cũng thật đáng tiếc, uống một đời bôn tẩu giang hồ. Lão suy nghĩ một hồi rồi chạy thẳng vào vào trong nhà vệ sinh. Lão tìm thấy Độc Cô Cầu Bại đang nức nở khóc trong một cabin, giống hệt con ma khóc nhè trong chuyện Harry Potter.

Vương lão không chần chừ, lập tức ghé tai Độc Cô bảo nín đi, rồi thì thầm: “...thế này thế này...” rồi lại thì thầm “ ...cứ thế ...cứ thế mà làm...” Chỉ thấy mặt Độc Cô Cầu Bại, chợt tái chợt đỏ rồi quay ra hỏi lại Vương Trùng Dương:

- Người... người... ta... ta...mày...mày...Mày điên hả mày? Người bị làm sao vậy Vương lão? Cái gì mà cứ thế, cái gì là thế này. Ta chịu không đoán được ý của người. Hay rằng vì shock vụ không được thi đấu mà người phát điên mất rồi?

Vương Trùng Dương ghệt mặt:

- Ta xem phim, đọc truyện thấy người ta bày kỳ mưu, lập diệu kế hay nói vậy mà. “Phải như vậy như vậy, cứ thế, cứ thế mà làm” Không phải sao? Mà lão Độc Cô người có biết đọc không?

Độc Cô lão vò đầu bứt tai, thốt lên một tràng, giọng như muốn khóc:

- Ấc, cha này điên thật rồi! Hix! Hix! Hôm nay là ngày gì mà đen quá vậy chờiiiiiiiiiii! Đã không được thi đấu, giờ còn gặp phải lão điên này! Ông trời ơi, sao ông lại đối xử với con như vậy chứ!!!

Vương lão gãi đầu sờn sột, không hiểu lão Độc Cô này đang nói về ai. Một hồi sau mới thê thọt hỏi:

- Vậy giờ người tính sao? Chẳng nhẽ lại về?

Độc Cô Cầu Bại sau cơn shock nhẹ khi này đã bình tĩnh trở lại. Lão nhìn Vương lão từ trên xuống dưới một vòng đoạn mới trả lời:

- Muốn thi đấu thì ta với người vô phương rồi. Thế nhưng để có thể vào trong xem thi đấu thì không phải là không có cách. Vừa nãy trước khi người vào,ta có nghe thấy hai người trong Ban tổ chức nói chuyện với nhau. Hình như họ đang thiếu hai vị trí dọn vệ sinh trên sân. Hay rằng ta với người tới ứng cử xem sao?

Wang lão thẳng thốt:

- Trời,cao thủ võ lâm thuộc hàng nhất lưu,tôn sư một phái lại mà đi dọn vệ sinh. Xem ra người mới điên đó lão Kiếm Ma.

Độc Cô Cầu Bại nhún vai rụt cổ,điệu bộ như trong phim:

- Vậy người có cách nào vào khác không thì thử nói xem. Nói trước người nghe nha,vé giờ mắc lắm đó mà còn không có mà mua. Ta thì nghèo chớ,tiền ăn mấy hôm tới còn chưa biết có đủ hay không lấy đâu ra mà mua.

Wang Trùng Dương xuôi xị:

- Ồ,Ta cũng khác gì người đâu. Tiền toàn ở thể,tiền mặt thì bọn đồ đệ cầm hết rồi. Ài! Thôi thì... Dọn vệ sinh cũng được. Đi nhanh kẻo vệ sinh cũng không được dọn thì khổn!

Hai lão thống nhất quan điểm,nhìn nhau gật đầu,đập tay “Yeah!” một tiếng rồi cùng lúc triển khai khinh công tuyệt đỉnh phóng vọt ra khỏi nhà vệ sinh,đoạn vượt qua đám đông thường nhân đang chen chúc nhau mà chạy thẳng đến chỗ ban tổ chức. Cũng may là vừa kịp lúc,lại gặp được bọn Giang Nam Thất Quái thuộc tổ an ninh làm bảo kê nên mọi việc đều trôi chảy. Hai người lập tức thay quần áo đồng phục rồi chạy vội ra sân đấu đúng lúc ông trưởng ban tổ chức đang nói: “A lô a lô a lô,thử máy thử máy. Đề nghị quý vị ổn định chỗ ngồi,bảo quản tư trang cẩn thận. Lễ bốc thăm sẽ bắt đầu trong ít phút nữa. A lô a lô a lô”.

3. Chương 3: Chưa Thi Đấu Nhậm Lão Trúng Kế Gian Bị Vợ Mắng Lệnh Hồ Xung Nổi Nóng

Lễ khai mạc giải “Võ Lâm Kim Dung Tournament” diễn ra với quy mô vô cùng hoành tráng. Sau màn trình diễn áo tắm của Vũ đoàn Vi Tiểu Bảo do Lệ Xuân Viện tài trợ,Ban Tổ Chức chính thức công bố danh sách chia bảng và lịch thi đấu. Thế nhưng,vì không xin được tài trợ nhiều như dự tính,vậy nên cơ cấu giải thưởng và lịch thi đấu bị thu hẹp lại so với quảng cáo ban đầu. Các đội sẽ phải chia cặp đấu loại trực tiếp cho đến trận chung kết chứ không thi đấu vòng tròn ở vòng bảng nữa. Giải thưởng cho đội vô địch cũng rút xuống từ hai trăm vạn Obama xuống còn một trăm vạn mà thôi. May mắn là giải thưởng dành cho Thiên hạ đệ nhất cao thủ vẫn giữ nguyên là hai vé xem phim ở Megastar Vi công một xuất bo Pepsi + bóng Ngô và mặt nạ.

Các cặp đấu được phân định như sau:

Trận 1: Thư Kiếm Ân Cừu Lục vs Tiểu Ngạo Giang Hồ

Trận 2: Thiên Long Bát Bộ vs Hiệp Khách Hành

Trận 3: Ý Thiên Đồ Long Ký vs Tuyệt Sơn Phi Hồ

Trận 4: Xạ Diêu Anh Hùng vs Thần Diêu Hiệp Lữ

Vào vòng bán kết các cặp đấu sẽ là: Đội thắng trận thứ nhất gặp đội thắng trận thứ ba,và Đội thắng trận thứ hai đấu với đội thắng trận thứ tư. Hai đội thua trong vòng bán kết được nhận đồng giải ba. Hai đội

vào trận chung kết sẽ nhận giải nhất và nhì. Giống như thể lệ thi đấu bộ môn túc cầu của Xi Gêm vậy, điều này dễ hiểu chắc không cần phải bàn đến nữa.

Màn hình điện tử lắp phía trên cao của khu vực thi đấu hiển thị sơ đồ các cặp đấu. Chẳng hên mà gặp, Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại nhất loạt quay sang nhìn nhau, rồi đập tay kêu vang: “Àu ề!” Không vui sao được khi hai đội của hai lão tránh được nhau trong các vòng sinh tử, và nếu may mắn có thể gặp nhau sẽ chỉ có thể là ở trận chung kết. Tinh thần màu cờ sắc áo của hai lão quả thực rất đáng tuyên dương trước toàn trường.

Khi này, trên loa phóng thanh oang oang tiếng của Bình luận viên:

“ Không mất thời gian của quý vị độc giả nữa, sau đây giải đấu sẽ chính thức bắt đầu với trận đấu của hai đội: Thư Kiếm Ân Cừu Lục và đội Tiểu Ngạo Giang Hồ. Đội trưởng hai đội đang bước lên võ đài trao cờ lưu niệm, bắt tay chụp ảnh và thảo luận cách thức thi đấu. Chúng ta cùng chú ý đón xem diễn biến thế nào, thưa các bạn!”

Bên phía đội Tiểu Ngạo Giang Hồ đội trưởng là Nhật Nguyệt Thần Giáo Duy Ngã Độc Tôn Thiên Thu Vạn Đại Giáo Chủ Nhậm Ngã Hành, tóc xù râu bạc, ánh mắt sáng như sao, chân bước đi như long hành hổ bộ, hào khí ngút trời mây vừa bước lên lôi đài. Chắc hẳn lão đã chuẩn bị tinh thần rất kỹ cho trận đấu nên thần sắc mới thập phần tự tin đến như vậy. Đối diện Nhậm Bang Chủ là một hán tử thấp béo, người tròn như quả dưa, hai tay áo lùng thùng lùng thông tới tận đầu gối. Y chính là Thiên Tí Như Lai Triệu Bán Sơn, tam đương gia của Hồng Hoa Hội, lão được bầu chọn là Thiên Hạ Đệ Nhất ám khí của giải lần này. Triệu lão tam hai mắt ti hí quan sát Nhậm Ngã Hành bước tới, đoạn giơ hai ngón cái hướng về Nhậm lão, vẻ mặt tươi cười mở lời trước:

Nhậm đội trưởng thiên thu vạn đại nhất thống giang hồ! Khí thế của người bá đạo tuyệt luân, trong thiên hạ thực ít người bì kịp. Thảo nào Nhật Nguyệt Thần Giáo càng lúc càng phát triển mạnh mẽ, giá cổ phiếu ngày sau cao hơn ngày trước, chẳng mấy chốc ắt sẽ vượt xa ra tầm Quốc Tế! – Lão dừng một chút, rít nước miếng đang xùi ra hai bên mép, rồi mới nói tiếp - Nhậm Đội Trưởng tinh minh sáng suốt vô cùng kia ơi! Chẳng hay người muốn thi đấu theo thể thức nào cho trận hôm nay?

Nhậm Ngã Hành vốn tính ưa nịnh, nay lại nghe đối phương mở lời đã bốc mình lên mây như thế thì sướng rên trong lòng, nào còn toan tính chi nữa. Lão xua tay, tít mắt cười, khà khà mà đáp:

Triệu Bán Sơn người thực đúng là người hiểu chuyện. Haha! Đã vậy thì cứ theo ý của người mà làm thôi.

Triệu Bán Sơn thấy đối phương quả nhiên mắc bẫy, cả mừng trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ suy nghĩ lung lăm. Một hồi sau mới cất lời.

Cái này...cái này...Vậy ta đấu oản tù tì phân thắng bại cho nhanh. Liệu có được chăng?

Nhậm Ngã Hành đang gật gù cười cười, nghe vậy thì ớ một cái rồi lắc đầu quầy quậy.

Ồ! Không được, không được. Ta không đồng ý cách này.

Triệu Bán Sơn làm bộ dậm chân, tức tối:

Vậy các hạ định nuốt lời sao? Đỉnh đỉnh đại danh Nhậm Ngã Hành giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo mà nói lời lại chẳng giữ lấy lời. Thật là phường mặt dày vô liêm sỉ mà!

Nhậm Ngã Hành nghiêng răng, con mắt còn lại trợn trừng xoay tít vằn máu đỏ trông rất hoang dại, cơn giận trong lão đã dâng lên đến cực điểm. Nhậm lão quát lớn:

Quân thất phu! Dám lăng mạ ta sao?

Dứt lời tay phải lão phất ra một chưởng về phía Triệu Bán Sơn. Ai ngờ đâu, Triệu tam gia đã lường trước tình huống này nên chưởng chưa tới nơi đã lập tức ngã lăn ra đất ôm mặt la bãi hải ra chiều đầu đón lăm. Tình thế bỗng trở nên vô cùng khẩn trương. Đồng đội hai bên lập tức tuốt đao tuốt kiếm nhảy lên khán đài định huyết chiến một phen. May sao, ban tổ chức cắt giảm nhân sự ở đâu không biết chứ không cắt giảm lực lượng an ninh, vì hầu hết họ đều là tình nguyện viên, làm không công chứ không lấy tiền. Lực lượng này do Phi Thiên Biển Bức Kha Trấn Ác, lão đại của Giang Nam Thất Quái cầm cái đã có mặt rất kịp thời ngăn cản, không cho cuộc ẩu đả giữa hai đội kịp diễn ra, dẹp yên được nguy cơ vỡ giải từ lúc chưa bắt đầu.

Trên khán đài dậy lên tiếng la ó, phản đối kịch liệt của khán giả đối với hành vi côn đồ, phi thể thao của Nhậm Ngã Hành. Ban Tổ Chức lập tức tổ chức họp khẩn và ra quyết định tước quyền thi đấu của Nhậm lão trong trận đấu này. Đây tất nhiên sẽ là một quyết định sáng suốt và công minh của Ban Tổ Chức, có tính răn đe làm gương cho người khác rồi. Ban Tổ Chức luôn đúng, đây là điều một trong vô số điều luật của giải đấu này. Vậy nên chúng ta sẽ không bàn cãi thêm về vấn đề này nữa.

Nhậm Ngã Hành vừa bị Triệu Bán Sơn chọc tức, lại bị khán giả la ó phản đối, nay lại nhận thêm quyết định đình chỉ thi đấu từ Ban Tổ Chức một cách rất chi là oan ức thì nhất thời nóng giận không kiềm chế được các nguồn nội lực trong người. Ruột gan lão nhộn nhạo, trên bảo dưới chẳng nghe, kinh mạch trong người căng phồng, chân khí đánh nhau túi bụi. Lão lập tức thổ huyết thọ thương mà gục ngã tại đương trường, trông rất thê thảm.

Một mẹo nhỏ của Triệu Bán Sơn đã đánh trúng vào yếu điểm chí mạng của đối thủ là không kiềm chế được cơn nóng giận. Đội Tiểu Ngạo Giang Hồ chưa thi đấu đã mất đi một tuyển thủ trụ cột, Điều này chắc chắn sẽ gây tâm lý hoang mang cho toàn đội, ảnh hưởng tới khả năng thi đấu chứ chẳng phải đùa.

Rõ ràng, đội Thư Kiếm Ân Cừu Lục đã nghiên cứu rất rõ về thực lực cũng như ưu nhược điểm của từng thành viên đội Tiểu Ngạo Giang Hồ. Trận chiến trước mắt hứa hẹn sẽ căng thẳng đến nẩy lửa bởi những cái đầu nóng bên phía đội Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Đội phó phụ trách kỷ luật đội Tiểu Ngạo Giang Hồ, Lăng tử Lệnh Hồ Xung, trước tình thế lúc này không thể không ra mặt. Chàng khật khưỡng, rẽ đám đông mà bước lên khán đài. Đoạn chòng kiếm cắt lời, hào khí ngút trời mây:

Mời Triệu tam gia lên đây để chúng ta còn chốt phương án thi đấu. Kéo độc giả phải chờ đợi lâu, sốt ruột quá rồi.

Triệu Bán Sơn mặt dán salonpas, giả vờ cà nhắc khó nhọc bước lên với sự giúp đỡ của Tiểu Gia Cát Từ Thiên Hoàng nhìn rất đồng cảm. Khán giả lại một lần nữa lại huýt sáo la ó, cất tiếng chê bai hành vi côn đồ của Đội trưởng Nhậm Ngã Hành. Lực lượng an ninh lại thêm một phen vất vả mới có thể ổn định trật tự trên khán đài để cuộc thương lượng giữa đôi bên có thể bắt đầu.

Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn Triệu Bán Sơn từ trên xuống dưới một lượt, miệng thì cười khẩy nhưng song mục lộ ánh hung quang. Đã lâu lắm rồi chàng mới cảm thấy nóng giận thế này. Không nóng, không giận sao được vì trước khi thi đấu chàng vừa làm hai vò Trúc Diệp Thanh với nửa chai Chivas 18. Rượu tây tàu trộn lẫn giờ đang đá nhau choanh choách khiến bụng dạ chàng nôn nao khó chịu. Lại thêm chuyện tên Triệu Bán Sơn này chọc tức nhục phụ chàng khiến lão nhân gia nội thương tái phát mà thổ huyết đương trường. Thánh Cô Nhậm Doanh Doanh từ trên khán đài tận mắt chứng kiến bèn ba lần bảy lượt gọi điện mắng mỏ chàng xơi xơi giữa bàn dân thiên hạ vì tội không bảo vệ được phụ thân nàng. Nếu không phải đang trong giải đấu lớn, chàng đã lập tức vung kiếm giết trên tên béo này mà chẳng ngần ngại gì. Hừm! Thế nhưng không thể manh động mà làm hư việc lớn, chàng đành mất tròng gửi mộng qua đối thủ mà thôi.

Triệu Bán Sơn tuy ngoại hình không được bắt mắt, thế nhưng thông minh tinh ý vốn sẵn tính trời. Y làm gì mà chẳng thấy được tâm ý của họ Lệnh Hồ. Trước khí thế hùng hực vô cùng bá đạo của chàng kia, dù trong bụng y thập phần lo lắng, ruột gan đảo lộn, trống ngực rộn rã từng hồi, thế nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ cứng cỏi, ra vẻ ta đây ghê gớm lắm. Chỉ có hai con mắt ti hí láo liên, đảo qua đảo lại mà tính kế thoát thân mà thôi. Lệnh Hồ Xung càng nhìn càng giận, nghiêng răng trèo treo chỉ mặt Triệu tam gia mà rằng:

Thế giờ cậu muốn dư nào? Hay là hai đội sinh tử hỗn chiến một trận luôn cho nhanh nhé!

Lực lượng đội Thư Kiếm Ân Cừu Lục chẳng cần xem kỹ cũng đã thấy yếu thế hơn hẳn đội Tiểu Ngạo Giang Hồ. Nếu thực sự hai bên chọn phương thức hỗn chiến thì chắc chắn là toàn đội Thư Kiếm toàn bộ sẽ thảm tử đương trường. Vậy nên, từ khi ban tổ chức chỉ mới công bố kết quả bốc thăm, Triệu lão cùng Từ Thiên Hoàng đã bắt đầu bày mưu hèn tính kế để làm suy yếu dần lực lượng của đối phương. Họ Từ đáng người nhỏ thó nhưng mưu trí trong thiên hạ ít ai bì kịp, vậy nên gã mới có ngoại hiệu là Tiểu Gia Cát. Điều kế hãm hại Nhậm Ngã Hành khi này thực chất cũng là do một tay y đạo diễn, Triệu Bán Sơn chỉ đúng kịch bản mà làm theo. Vốn y cũng đã trù tính tới việc loại bỏ Lệnh Hồ Xung và hai ba người nữa. Vậy nhưng người tính chẳng bằng trời tính. Bây giờ, trước mặt hai người là một thằng say, tay lăm lăm cầm kiếm, bố

bảo hai kẻ Triệu, Từ cũng không dám lằng ngoằng thêm nữa. Sau mấy cái nắm tay, huých khuỷu đầy ẩn ý của họ Từ, Triệu Bán Sơn mới lí nhí trả lời:

Hỗn chiến thì tại hạ sợ không đề cao được tinh thần thượng võ mà giải đấu này đặt làm tiêu chí. Thêm nữa lại dễ gây mất tình hòa khí của đôi bên. – Lão âm ừ, đoạn nói tiếp - Hay vậy đi, chúng ta theo cách ngày trước Nhậm bang chủ giao đấu với quần hùng trên Thiếu Lâm. Mỗi bên cử ra ba người, xa luân chiến. Bên nào trụ lại được cuối cùng thì thắng.

Lệnh Hồ Xung ra chiều ngẫm nghĩ một hồi cho camera quay được góc đẹp rồi mới vất kiếm lên vai lừ mắt nhìn khiến Triệu, Từ hai người không khỏi ớn lạnh sống lưng:

Ừm! Vậy cũng được. Các người cử ai ra trước đây? Lệnh Hồ Xung ta cũng xin tiếp hết.

Đột nhiên, phía dưới có một giọng the thé bán nam bán nữ đột ngột vang lên:

Giết gà đâu cần dao mổ trâu. Lệnh Hồ đại ca cứ để tiểu đệ ứng phó.

Mọi người đổ dồn mắt về phía người vừa lên tiếng. Thì ra đó là Tà Kiếm Tự Cung Lâm Bình Chi. Một trong Tam Tự Cung của Tiểu Ngạo Giang Hồ truyện. Bộ ba này gồm có Nhật Nguyệt Thần Giáo Cự phó giáo chủ Đông Phương Bất Bại, Hoa Sơn Ngụy Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi. Cả ba người vì luyện Quỷ Hoa Bửu Điển và Tịch Tà Kiếm Pháp nên đã dẫn đao tự cung. Ngày công phu cáo thành cũng là ngày không còn gì để khi buồn thì bỏ ra mà chơi nữa. Để đạt được một thân công phu mà phải đánh đổi đệ nhất lạc thú của đời người, ngẫm kỹ thấy thật là đau xót lắm thay!

Lệnh Hồ Xung sau một hồi lên gân quát tháo, nồng độ cơn trong hơi thở theo đó mà bay hơi bớt quá nửa, rượu cũng tỉnh ra đến vài phần. Khi này toàn là rượu nói là chính nên cũng hơi mạnh miệng, giờ nghĩ lại trong lòng cũng thấy hơi trợn trợn. Chẳng hồi hận tự rửa thân, vì sao tự nhiên mình lại đại đột đứng mũi chịu sào như thế. Chẳng may có mệnh hệ gì thì bộ sưu tập rượu ở nhà để ai uống cho đây? Chẳng thâm tính toán: “Thôi thì nó đã dốt thì mình thì tốt luôn. Cho Lâm Bình Chi lên đánh trận đầu để xem thực lực bọn kia thế nào đã rồi tính sau.” Lòng đã quyết, chàng bèn tươi cười quay lại nói với Lâm Bình Chi:

Ừm! Lâm sư đệ anh hùng xuất thiếu niên, võ công cao cường, khí thế ngời ngời dư lày thì làm tiên phong là chuẩn cỡ mờ mờ rồi. Lâm sư đệ bảo trọng a! Yên tâm, lúc nào cũng có Lệnh Hồ đại ca ở sau lưng chọc lưng cho tiểu đệ. Nếu chẳng may có làm sao ta sẽ chăm sóc Nhạc Linh San dùm cho! Chúc đệ may mắn!

Lâm Bình Chi cười toe, vỗ đùi bôm bốp, tung người lộn một vòng trên không rất đẹp mắt rồi đáp xuống đúng chỗ cũ, rồi nguẩy dít chạy lạch bạch lên cầu thang, điệu bộ thực vô cùng đáng yêu. Gã liếc mắt tổng tình hai ba cái rồi mới hướng tới Lệnh Hồ Xung mà rằng.

Có Lệnh Hồ đại ca ở đây, tiểu đệ nào đâu có gì phải lo nữa chứ. Huynh cứ yên tâm ở dưới xem đệ biểu diễn ghen. Hí hí.

Lệnh Hồ Xung tai nghe, mắt thấy giọng điệu của y mà không khỏi sờn da gà khắp toàn thân, thế nhưng miệng vẫn cười cười, đầu vẫn gật gật ra chiều ưng ý lắm. Đoạn chàng không dám chần chừ nữa mà vội tung người lộn hai vòng tại chỗ rồi chạy xuống thang tới thẳng chỗ nhạc phụ đại nhân Nhậm Ngã Hành mà xem xét tình hình. Chuyện này sau không nhắc đến nữa.

Lại nói về phía đội Thư Kiếm Ân Cừ Lục, lúc này toàn đội đang đùn đẩy nhau ra mà ứng chiến. Ngoài một xuất chắc chắn dành cho Thiên Tí Như Lai Triệu Bán Sơn vì tội hiểu sai ám hiệu của Từ Thiên Hoàng mà chọn phương án thi đấu hiểm hóc này. Còn lại hai xuất, nhất quyết không ai chịu nhận. Tranh luận cãi vã hồi lâu không đi đến đâu cả, cuối cùng cả bọn đành phải lựa chọn nhân tuyển bằng phương án sắp ngửa và oản tù tì. Hai người Vô Trần đạo trưởng và Thốc Cưu Trần Chính Đức thua bết de hết keo này đến keo khác nên đành phải ngâm ngùi điền tên vào danh sách ứng chiến.

Vô Trần Đạo Trưởng ngoại hiệu là Truy Hồn Đoạt Mệnh, là nhị đương gia của Hồng Hoa Hội. Khi xưa vì bị bội tình mà đau khổ tự chặt đứt một tay rồi xuất gia tu đạo. Lão nổi danh với Bảy mươi hai đường Truy Hồn Đoạt Mệnh kiếm pháp, tính cương trực nóng nảy, thích màu trắng, ghét màu đen, chẳng mấy khi làm quen với người khác giới.

Trần Chính Đức, ngoại hiệu là Thốc Cưu, cùng vợ là Tuyết Điều Quan Minh Mai hợp thành một cặp Thiên Sơn Song Ưng, võ công cao cường, hiểm khi gặp đối thủ ngang tay. Năm xưa hai người cùng Thiên Trì

Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu có xảy ra tranh chấp tình cảm tay ba nên đã bỏ ra vùng quan ngoại cư ngụ, nay chỉ vì màu cờ sắc áo mới trở lại Trung Nguyên tham dự Đại Hội Võ Lâm. Dù bao nhiêu năm đã trải qua nhưng lão Trần vẫn chưa thôi ghen tuông với lão Viên, giữa bọn họ vẫn thường nảy ra cãi vã, gây gổ, căng thẳng. Nhưng đây là chuyện riêng tư của người ta, người viết cũng chỉ nói ra cho bạn đọc hiểu thêm mà thôi. Blah...blah....

4. Chương 4: Ân Oán Tình Trăm Năm Khó Giải Trận Khai Mạc Trống Mái Quyết Ăn Thua

Hồi này đến đoạn, hai đội Tiểu Ngạo và Thư Kiếm mỗi bên đề cử ra ba tuyển thủ tham gia thi đấu theo phương thức xa luân chiến, đội nào có tuyển thủ cuối cùng đứng trên lời đài sẽ giành thắng lợi chung cuộc.

Bên phía đội Thư Kiếm, ba cao thủ Thốc Ứng Trần Chính Đức, Truy Hồn Đoạt Mệnh Vô Trần đạo trưởng và Thiên Tí Như Lai Triệu Bán Sơn vì oằn tù tì thua mà võ ngực đứng ra ứng chiến. Cả ba đều thuộc hàng cao thủ số một số hai trong tác phẩm Thư Kiếm Ân Cừ Lục, thực lực thực không thể coi thường. Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu vì tuổi cao đức trọng nên được đề cử bầu làm huấn luyện viên của đội, hiện đang yêu cầu ba người họ tập trung lại để bàn định chiến thuật, sách lược thi đấu.

Xem chừng mỗi bất hòa bên ngoài sàn đấu giữa Viên Sĩ Tiêu và Trần Chính Đức qua bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa tiêu tán hết. Mỗi hận từ cuộc tranh giành người tình năm xưa vẫn như ngọn lửa âm ỉ cháy, chỉ đợi có xăng tưới vào sẽ lập tức bùng lên dữ dội.

Mà tự nhiên nói đến xăng lại nhớ. Xăng dầu dạo này giá cả tăng thì cứ vùn vụt, mà giảm thì cứ giảm từ từ thực chẳng biết đâu mà lần khiến Thiên hạ oán thán, tiếng kêu cứu vang vọng đến cả trời cao. Ấy nhưng Trời còn bận lo công to việc lớn chứ hơi đâu đi giải quyết mấy việc lẻ tẻ đó cho dân đen, con đỏ. Vậy nên người dân kêu thì kêu, chứ đi cũng vẫn phải đi nên đành vừa đi vừa kêu vậy. Trước sau cũng chẳng có gì khác bởi vì “Dù sao thì Trái Đất vẫn cứ quay.”

Lại nói chuyện, Huấn luyện viên Thiên Trì Quái Hiệp công tư phân minh mà yêu cầu Thốc Ứng Trần Chính Đức tiên phong xuất chiến thế nhưng lập tức vấp phải sự phản đối dữ dội từ Trần lão. Trần Chính Đức mặt đỏ phừng phừng, râu tóc dựng đứng, lắc đầu quát lớn:

Ta không chấp nhận. Liệu có phải Viên huynh định mượn việc công để trả thù riêng chăng? Ta tuổi cao sức yếu mà phải thi đấu đầu tiên thì thế nào chẳng lâm vào tình trạng sức lực kiệt quệ. Dù có thắng trận đầu đi chăng nữa. Các trận sau họa phúc ắt khó lường, việc trọng thương là việc nhỏ, việc đại bại ảnh hưởng tới danh tiếng cả đời người ta là việc lớn. Ta nghi ngờ Viên huynh muốn nhân cơ hội này mà hạ thấp phẩm giá cao đẹp vờ vờ của ta để mà vượt lên ghi điểm trong mắt Mai muội. Hừm! Ta chỉ chấp nhận chốt hạ, thi đấu cuối cùng mà thôi.

Viên Sĩ Tiêu nghe vậy giận tím mặt nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh giải thích, tuy cũng có phần hơi lớn tiếng:

Tuyển thủ thi đấu chính thức hay dự bị, hoặc ở vị trí nào là phụ thuộc vào sơ đồ chiến thuật của huấn luyện viên. Trần lão huynh là tuyển thủ chuyên nghiệp đẳng cấp quốc tế mà phải chăng lại không biết điều này. Nếu muốn đóng góp ý kiến thì cũng phải đúng lúc đúng chỗ chứ sao lại làm mình làm mẩy trong khi chuẩn bị thi đấu. Phải chăng Chính Đức lại muốn theo vết xe đổ của Tề Viêt của Mãn Xì Tin bên xứ Ảng Lê quốc mà từ chối vào sân thi đấu hay sao?

Tuyệt Diệu Quan Minh Mai nãy giờ đứng quan sát, nay ngửa miệng xen vào rất vô duyên:

Là Viên huynh không đúng rồi. Thôi thì Trần huynh xin lỗi lão Viên đi! Hihi!

Trần Chính Đức nghe phu nhân nói vậy lại càng khó chịu trong lòng. Ân oán tình thù giữa ba người bao nhiêu năm qua vốn đã khó phân, nay Quách Minh Mai nói vậy khác nào bênh người tình mà mắng mỏ trưởng phu. Con ghen che mờ lí trí, Trần Chính Đức nổi giận vùng vằng chỉ mặt Viên Sĩ Tiêu mà rằng:

Viên Sĩ Tiêu người vào mà đấu. Lão phu không đấu nữa là không đấu nữa. Mai muộn, chúng ta đi!

Vừa nói lão Thốc Ứng vừa kéo tay Tuyết Điều xềnh xệch lui đi về phía cổng. Viên Sĩ Tiêu bị bất ngờ với tình huống này nên chỉ biết đứng như trời trồng mà nhìn theo. Mãi đến khi Thiên Sơn Song Ứng đi đến cổng rồi Viên lão mới tỉnh ra nói với theo:

Chơi vậy ta cũng é vào chơi với người nữa. Mai ta sẽ báo cáo lên lãnh đạo trừ lương kỷ luật cho người chết.

Trần Chính Đức không thèm quay đầu, cười khẩy trả lời:

Cho người méc. Ta é sợ! Ta về quan ngoại chăn dê nuôi cừu, cần quái gì lương!

Câu nói vừa dứt, bóng dáng của hai vợ chồng lão cũng khuất sau cánh cửa. Viên lão không biết làm gì đành thở dài một tiếng dài thật dài để giết thời gian. Hồng Hoa hội chủ Trần Gia Lạc đã đứng sau lưng của Viên Sĩ Tiêu từ khi nào lên tiếng.

Thầy Tiêu à, giờ tính sao thầy? Thôi thầy đừng buồn nữa. - Nói đến đây gã ngáp ngừng đề nghị - Hay thầy để con thế chỗ của lão Trần cho. Thầy tuổi cao sức yếu rồi, ra gió làm gì cho khổ. Cố quá lại thành quá cố thì lại nguy đó thầy!

Thiên Trì Quái Hiệp tay chấp sau lưng, ngửa cổ lên nhìn trời ra chiều suy nghĩ, mà thật ra có nghĩ ngợi quái gì đâu. Chỉ vì máy quay đang chiếu vào mặt nên lão phải làm bộ chút vậy thôi. Cất cảnh xong xuôi, Viên lão chep miệng về chỗ đứng thì dừng:

Thôi thì đành vậy. Võ công của ta cũng đã truyền thụ cho con hết cả rồi. Chuyện hôm nay thế này ta cũng chẳng có tâm trí nào mà ra sân thi đấu cả. Viên Sĩ Tiêu này một đời ngang dọc huấn luyện, thực chưa bao giờ bị mất mặt như lần này. Muốn khóc quá đi mà không khóc được. Hức hức! - Lão lấy tay áo làm bộ chùi chùi, chầm chầm rồi nói tiếp - Con ra thi đấu thì phải luôn ghi nhớ rằng đối thủ lần này rất mạnh, thực lực vượt trội chúng ta. Hãy nhẫn nại phòng thủ chờ đợi cơ hội rồi nhất kích tất sát phản công mới có hy vọng dành được thắng lợi. Thôi, cũng không còn sớm nữa. Hãy đi đi kéo dơi lâu khán giả lại la ó bây giờ. Chiến thắng nhé, ta tin ở con! Ấu dè!!!

Trần Gia Lạc chấp tay cung kính:

Xin thầy cứ yên tâm! Đệ tử sẽ tận sức chiến đấu, không để thầy phải thất vọng đâu!

Dứt lời, Trần Gia Lạc gật đầu với đồng đội ra dấu rằng anh em cứ yên tâm rồi vỗ đùi bép bép tung mình nhảy lên võ đài đối diện với Lâm Bình Chi.

Vừa thấy Trần Gia Lạc, Lâm Bình Chi lập tức sáng lên, lả lơi cười nói:

Hihi! Ta cứ sợ là phải đối đầu với mấy lão vừa già vừa xấu kia thì thật mất hứng. Cũng may là Gia Lạc huynh chịu thương đài giao đấu làm nô gia đây cao hứng vô cùng. Có điều, đợi người lâu quá làm người ta nóng ruột quá chừng rồi. Xem chiêu đây!

Lâm Bình Chi mắt cười, miệng nói mà bất chợt xuất chiêu. Động tác mau lẹ thần tốc bất ngờ khiến khán giả không khỏi lạnh người kinh sợ nhất loạt ồ lên. Thân thể chàng phiêu hốt lúc trái lúc phải, kiếm trong tay nhanh như chớp tấn công vào tả hữu hai bên của Trần Gia Lạc. Cũng may họ Trần nhớ lời sư phụ dặn dò nên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Châu sách và thuẫn bài không rõ đã ở trong tay từ khi nào lập tức triển khai phòng thủ.

Lâm Bình Chi vừa bắt đầu tấn công dồn dập không ngơi nghỉ. Trần Gia Lạc tay che tay đỡ, phòng thủ môn hộ kín như bưng, ngăn cản các đòn tấn công của đối phương. Kể chuyện thì chậm nhưng mọi chuyện thực sự diễn ra rất nhanh. Lâm, Trần hai người trong phút chốc đã qua lại liên tục mười mấy chiêu có lẽ.

Bảy mươi hai đường Tịch Tà Kiếm Pháp của nhà họ Lâm năm xưa uy chấn thiên hạ nào phải hư danh. Lâm Bình Chi dù tuổi đời còn trẻ, công lực còn non, mới chỉ xử ra được năm phần tinh tế nhưng cũng đã khiến người xem phải lắc đầu le lưỡi mà than phục. Kiếm của chàng như điện chớp thoát trên thoát dưới nhằm yếu huyệt đối phương mà công kích, kết hợp với thân pháp phiêu, phiêu hốt hốt khi trái khi phải thực khiến người ta chẳng biết đâu mà lần.

Trần Gia Lạc từ khi xuất đạo chưa bao giờ gặp phải đối thủ khó chơi đến thế này. Dẫu thân đã trải trăm trận, sinh tử cận kề cũng đã nhiều lần, vậy nhưng chưa bao giờ chàng phải hoàn toàn chịu lép vế hoàn toàn cả. Thế nhưng lần này thì khác. Sau những chiêu đầu tiên mang tính thăm dò chàng lập tức hiểu rằng với cao thủ cỡ này chẳng thể dùng thế đôi công giao đấu. Muốn thắng được chỉ có thể phòng ngự chặt, chờ đợi thời cơ mà phản công chớp nhoáng thì mới có hy vọng. Vậy nên thuận bài và châu sách trên tay chàng chỉ chăm chăm đỡ gạt thế công như vũ bão của đối thủ một cách chủ động chứ không hề dám khinh xuất phản công.

Cả khán đài im phăng phắc, nín thở quan sát trận quyết chiến của hai cao thủ trẻ tuổi nhất nhì giải đấu này. Có vài người vì quá tập trung mà nhất thời quên mất không thở nên đã ngất ngay tại chỗ. Cũng may tổ Y tế do Sát Nhân Danh Y Bình Nhất Chỉ làm tổ trưởng đã kịp thời có mặt hà hơi thổi ngạt cứu tỉnh nên tạm thời chưa có thiệt hại nào về người xảy ra.

Lại nói chuyện, Lâm Bình Chi tấn công liên tục nhưng không thể xuyên thủng được tuyến phòng ngự của đối phương trong lòng cũng bắt đầu sinh ra nóng nảy. Vốn chàng định tốc chiến tốc thắng nên vừa vào trận đã dốc sức mà công kích đối thủ. Chẳng dè Trần Gia Lạc phòng thủ quá kín kẽ, khiến Lâm Bình Chi cảm thấy như mình đang cầm que đánh rùa vậy, chẳng chút xi nhê. Càng lúc càng sốt ruột, chỉ muốn nhanh chóng hạ gục được đối phương, kiếm chiêu Lâm Bình Chi xuất ra càng lúc càng nhanh, chiêu sau càng lúc càng độc, hiểm hơn chiêu trước, chẳng hề lưu lại chút dư lực nào mà phòng thủ cả.

Lúc này, Trung Thần Thông Vương Trùng Dương cũng đang đứng há hốc miệng ra xem hai chàng tuổi trẻ kia đánh đấm, nước dãi nhễu đầy mép cũng quên cả chùi. Độc Cô Cầu Bại đứng bên cạnh huých huých:

Mất vệ sinh quá! Theo Vương lão đạo người, ai sẽ thắng?

Vương lão đưa tay áo lên quẹt mép gạt gù ra vẻ uyên thâm:

Lưỡng bại câu thương, cả hai đều thua!

Độc Cô liếc xéo nhìn Vương lão cười khinh khỉnh:

Nói vậy mà cũng nói được! Lâm Bình Chi nhất định chiến thắng. Trần Gia Lạc chắc không thủ vững được mấy phút nữa đâu.

Vậy làm tỷ độ đi – Vương lão hấp háy mắt gợi ý khéo ơ là khéo.

Được! Chơi luôn! Ta bắt Lâm Bình Chi thắng năm chục ngàn – Độc Cô Cầu Bại ưỡn ngực đồng ý.

Vương lão gạt đầu cười toét chìa tay ra:

Keng xà beng! Cốp tiền ra luôn đi! Lâm Bình Chi không thắng là ta thắng đấy nhé!

Độc Cô lão song mục ánh lên vẻ tự tin chắc thắng đưa tay bắt tay Vương lão:

Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!

Trong lúc hai lão tiền bối mất nét hí húi cá độ với nhau, trận chiến giữa hai cao thủ trẻ tuổi đã tiến tới bước ngoặt quan trọng. Thân ảnh Lâm Bình Chi lúc phiêu hốt như gió, thoát trái thoát phải thoát trên thoát dưới tấn công tới tấp, miệng không ngừng thóa mạ họ Trần là con rùa đen rụt cổ, chỉ biết mang xe buýt mà đặt trước khung thành. Trần Gia Lạc nhất quyết chứng tỏ mình là con rùa thật. Chàng rút đầu vào mai, dùng thuận bài liên tục cản phá kiếm chiêu của họ Lâm, và đáp trả sự khích bác kia bằng bài hát Sound of Silence.

Từ khu kỹ thuật của đội Tiểu Ngạo Giang Hồ, Huấn luyện viên kiêm tuyển thủ Phong Thanh Dương bắc tay làm loa, lớn tiếng hô hào:

Bình tĩnh! Lâm Bình Chi, bình tĩnh lại kéo trúng hồi mã thương đó!

Đang trong cơn hăng tiết vệt, Lâm Bình Chi nào có nghe thấy Phong lão nói gì. Chàng chỉ cầm đầu cầm cổ dốc hết sức ra mà tấn công. Lúc này bảy mươi hai đường kiếm pháp Tịch Tà đã xử ra tới hết vòng thứ ba sang tới vòng thứ tư, nghĩa là chàng đã tấn công hai trăm mười sáu chiêu có lẽ mà vẫn chưa dứt điểm được đối thủ.

Phía bên kia, Trần Gia Lạc đã phần nào nắm vững được lối công kích của họ Lâm, lại thấy cứ phòng thủ mãi thế này cũng không phải là cách, bèn hạ quyết tâm phản kích nhanh dành thắng lợi. Vừa đưa thuận bài lên cản phá một đòn tấn công, châu sách từ trong tay Trần Gia Lạc xé không phóng vút tới giữa mặt họ Lâm. Lâm Bình Chi bị bất ngờ trước đòn phản công chớp nhoáng này, kiếm xuất ra không kịp thu về đỡ gạt nên đành ngả người tránh né. Thế công của họ Lâm cũng theo đó mà hơi chậm lại đôi chút. Tranh thủ khoảnh khắc quý báu đó, Trần Gia Lạc liền buông thuận bài, song thủ sử ra một chiêu trong bộ Bách Hoa Tá Quyền, một tuyệt phẩm do Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu truyền thụ. Bộ quyền pháp này là sự kết hợp võ công của trăm nhà, chiêu nào chiêu nấy trông quen quen mà vẫn lạ, tưởng vậy mà không phải vậy, biến hóa vô cùng.

Lâm Bình Chi mất thấy quyền kinh xé gió đến trước ngực bèn xoay kiếm chém vào cổ tay Trần Gia Lạc, ngờ đâu chỉ thấy hẫng một cái, kiếm chém hụt vào khoảng không. Họ Trần đã rùn người xuống thấp từ bao giờ, tay chống xuống đất, chân tung ra Thất Bộ Uyên Ương Liên Hoàn Cước, bảy cú đá liên tiếp công tới các chỗ yếu hại ở hạ bàn của Lâm Bình Chi. Họ Lâm lại một lần nữa bị bất ngờ. Bất ngờ nối tiếp bất ngờ, làm sao có thể tránh né hết lần này tới lần khác được. Lâm Bình Chi chỉ kịp vận chân khí hộ thể, gồng mình linh tron mấy cú liên tiếp vào hạ bộ. Trong cái rủi lại có cái may, năm xưa khi bắt đầu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, chàng đã dẫn đao tự cung, cắt gọt sạch sẽ. Bằng không hôm ấy rơi vào cảnh củ bay lên cổ, trúng vỡ đương trường. Ấy nhưng nói may là may trong cái rủi vậy thôi, chứ cước lực của Trần Gia Lạc cũng nào phải tầm thường. Lâm Bình Chi trúng liền mấy đòn này lập tức thấy ruột gan đảo lộn, chân khí nhộn nhạo, miệng hộc máu tươi, ngã ngửa ra sau. Kiếm cũng vắng khỏi tay bay tít lên cao mãi không thấy rơi xuống.

Trần Gia Lạc một chiêu đắc thủ, phần chấn tinh thần. Chàng biết thời cơ đã tới, liền bật tòm đứng dậy cái vù, định lao vào cao bồi thêm mấy phát. Chẳng dè kiếm của họ Lâm khi nãy bay lên cao tới lúc này mới rơi xuống, mà ác sao lại rơi đúng chỗ họ Trần đang đứng. Trần Gia Lạc trong phút cao hứng nên bỏ sót, quên không tính đến vấn đề này. Đúng khi chàng dẫn bước tới định tiếp tục tấn công dành lấy thắng lợi thì bị phi kiếm rơi trúng, găm cái sứt vào bàn chân khiến máu phun có vòi, ướt nguyên một mảng trên sàn đấu.

Nói thì lâu nhưng mọi việc chỉ diễn ra trong có mấy tích tắc. Cả hai đối thủ đều bị chấn thương khiến trận đấu buộc phải tạm dừng. Lâm Bình Chi và Trần Gia Lạc kẻ ôm bụng một người ôm chân lẫn lộn, rên la thảm thiết trên sàn. Tổ cứu thương lập tức chạy tới làm nhiệm vụ, nào xoa nào xị, dùng thuốc lòn cầm máu, chăm sóc y tế vô cùng cẩn thận. Thế nhưng tình hình nhị vị tuyển thủ có vẻ cũng không khả quan hơn là mấy.

Loa phóng thanh rè rè vang lên tiếng của ban tổ chức:

A lô, a lô, a lô. Hai đấu thủ Lâm Bình Chi và Trần Gia Lạc đều dính chấn thương nặng, không thể tiếp tục thi đấu. Hai đội Tiểu Ngạo và Thư Kiếm chuẩn bị đưa hai tuyển thủ tiếp theo lên thi đấu trong vài phút nữa. Đề nghị các đội cứu thương và đội vệ sinh nhanh chóng tiến hành làm nhiệm vụ để giải đấu có thể tiếp tục nhanh chóng, tránh mất thời gian của quý vị độc giả. A lô, a lô, a lô!”

Vương Trùng Dương hỉ hả nhận tiền cược từ tay lão Độc Cô đưa lên miệng hôn cái choẹt rồi bỏ tọt vào túi. Lão vợ cái chối lau cười toe toét nói:

Đúng là làm giàu không khó bạn Độc Cô nhỉ! He he!”

Độc Cô Cầu Bại mặt mũi xầm xì, lầu bầu tiếng gì đó, hình như là cái gì mà “Lâm Bình Chi...bồn lạng...vô dụng...cho biết tay...”. Vương lão giả bộ không nghe thấy, mặt tươi như hoa, vỗ lưng Độc Cô lão cái bẹp bảo:

Hữu thù bất báo phi quân tử. Trận sau phục thù chứ bằng hữu?

Độc Cô Cầu Bại không cần nghĩ ngợi, gật đầu cái rụp:

Cờ bạc ăn nhau lúc gà gáy. Người đừng vội vui mừng. Trận sau cho người chọn trước đó. Oánh gấp thếp một trăm luôn. Vương lão người dám chơi không?

Vương lão toét miệng cười, đưa ngón tay cái lên kêu:

Ngon! Quả là hảo hán!

Đoạn hai người kéo khẩu trang bịt mặt rồi phi thân lên khán đài, lau lau dọn dọn các vết máu vương vãi trên sàn. Trận đấu thứ hai chuẩn bị bắt đầu.

Trận đấu giữa hai đội Tiểu Ngạo Giang Hồ Truyền và Thư Kiếm Ân Cừu Lục sau hiệp đầu coi như vẫn bất phân thắng bại. Các bạn có thể tham gia chương trình dự đoán kết quả trận đấu bằng cách soạn tin nhắn theo cú pháp A cách X cách Y gửi về Tổng đài số Một chín không không một không không có. Trong đó A là mã hiệu của đội thắng trận đầu tiên này, X là số người dự đoán giống bạn, Y là giá dự đoán của bạn về giá xăng dầu ngày mai. Phần thưởng là hai vé đi du lịch Tây Ninh hoặc Mỹ Tho bằng xe đạp. Hãy nhanh tay tham gia để nhận giải thưởng không thể lớn hơn này.

5. Chương 5: Tiệc Trăm Ngàn, lão Độc Cô Chỉ Điểm Vô Trần Vì Trót Hứa, lệnh Hồ Xung Hai Lần Khổ Chiến

Hồi trước nói tới đoạn, Tà Kiếm Tự Cung Lâm Bình Chi và Hồng Hoa Hội Chủ Trần Gia Lạc, hai người trẻ tuổi, một trống một mái so tài trong trận khai mạc. Trận đấu rực lửa, căng thẳng tột cùng và kết quả là lưỡng bại câu thương, bất phân thắng phụ, tỷ số điểm là hai không, chia đều ôi bên một không.

Hai đội Tiểu Ngạo Giang Hồ Truyền và Thư Kiếm Ân Cừu Lục phải cử ra hai tuyển thủ khác tham gia thi đấu thi đấu. Bên phía đội Tiểu Ngạo, Bạt Mạng Lăng Tử Lệnh Hồ Xung vì lời hứa với Lâm Bình Chi trước trận mà đành xuất trận báo cừu. Phía bên đội Thư Kiếm, Truy Hồn Đoạt Mệnh Vô Trần Đạo Trưởng trường kiếm đã thoát khỏi vỏ thượng đài nghênh chiến.

Vương Trùng Dương lần này vợ được món bở bèn bắt ngay độ Lệnh Hồ Xung. Độc Cô Cầu Bại hớ miệng nhường Vương lão bắt trước rồi nên đành ngậm ngùi nhận Vô Trần đạo trưởng. Thực lực chênh lệch thế nào, bạn đọc từng xem truyện của Kim Dung gia chắc cũng đã rõ khỏi cần bàn thêm nữa. Độc Cô lão xem chừng lại thua thêm mười vạn phen này rồi!

Vô Trần đạo trưởng vốn đã nghe tiếng Lệnh Hồ Xung nổi danh giang hồ với Độc Cô Cửu Kiếm, dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu nên không khỏi thập phần lo lắng, bụng sôi réo từng chập, trán nhật tít từng hồi. Lão hoành kiếm theo thế Song Bát Sắt Đất, cố gắng đi chậm thật chậm, tiến từng bước nhỏ thật nhỏ về phía lôi đài. Lão đang cố gắng kéo dài thời gian hòng nghĩ ra một chiến thuật khả dĩ có thể hóa giải lối chơi Tiki-Taka ma thuật của họ Lệnh Hồ. Thế nhưng có nghĩ nát óc lão cũng chẳng thể nghĩ ra mà đường lên võ đài lại càng lúc càng ngắn lại. Đứng vào lúc chân lão sắp bước bước cuối cùng vào vị trí thi đấu, chợt trong tai bỗng vang lên tiếng của một người:

Vô Trần người tập trung nghe đây. Ta chính là Độc Cô Cầu Bại đang dùng thuật truyền âm nhập mật nói chuyện với ngươi. Vì hòa bình của toàn Thế Giới, vì sự bình an của muôn dân và Giang sơn xã tắc, trận này ngươi buộc phải thắng chứ không được thất bại. Kiếm pháp của ngươi so với Lệnh Hồ Xung thì còn thua kém rất xa, nếu trực tiếp đối đầu ắt bại chứ chẳng đùa. Alô, nghe rõ không? Rõ thì gạt đầu cái nào! Vô Trần đạo trưởng gạt đầu một cách vô thức. Mồ hôi trên mình lúc này đang vã ra như tắm. Càng nghĩ lão càng không hiểu, làm sao mà trận đấu của lão và Lệnh Hồ Xung lại ảnh hưởng được đến hòa bình toàn Thế Giới, rồi lại cả vấn đề giang sơn xã tắc, muôn dân bình an nữa cơ chứ. Có nghĩ nát óc lão cũng đâu thể ngờ, vì một trăm ngàn cá độ mà Độc Cô Cầu Bại đã thổi phồng mọi chuyện lên vậy để kích thích tinh thần quyết chiến của lão. Lão ngô nghê đứng đó một chân, chân kia vẫn co lên quên chưa đặt xuống mà đồng tai nghe Độc Cô lão dặn dò.

Độc Cô Cầu Bại thấy đối phương gạt đầu bèn tiếp tục nói:

... Muôn đời nay vẫn vậy, mạnh dùng sức yếu thì dùng mưu. Muốn thắng họ Lệnh Hồ, ngươi phải dùng mưu. Muốn thắng Độc Cô Cửu Kiếm ngươi phải vận dụng trí não của mình. Đấu với ngươi chắc chắn Lệnh Hồ Xung sẽ dùng Phá Kiếm thức. Vậy nên ngươi phải dùng kiếm mà như không phải kiếm, xuất chiêu mà như không phải chiêu. Phải biết lựa chọn thời cơ, ra tay đúng lúc đúng chỗ mới hòng mong dành thắng lợi. Ta nói vậy ngươi đã có ý tưởng gì chưa? Đã hiểu rồi chứ? Thế nhé! Ta đập mấy đây! Bái bai! Vô Trần đạo trưởng nghe xong, vẫn trong tư thế Kim Kê Độc Lập mà rút mùi xoa lau mồ hôi, đoạn mới đặt chân còn lại xuống sàn, đầu lắc ba cái rồi lại gạt bảy cái tỏ ý hiểu mà không hiểu. Hiển lộ đúng với phong cách nhân viên nghe sếp chỉ đạo tâm vĩ mô vô cùng.

Lệnh Hồ Xung đứng trên võ đài chờ đợi mất bao lâu, mắt thấy Vô Trần đạo trưởng câu giờ lộ liễu, lại thêm điệu bộ ngẩn ngơ của lão khiến chàng nảy sinh lòng chán ghét. Chàng sốt ruột, bực bội ra mặt lớn tiếng gọi:

Lão mũi trâu Vô Trần, đánh hay không cứ nói một tiếng. Sao cứ dửng dăng quá vậy? Lệnh Hồ Xung lớn tiếng hỏi hai ba lần, Vô Trần vẫn đứng chôn chân một chỗ, thần tình ngẩn ngơ mà chẳng hề cất tiếng trả lời. Tứ đương gia của Hồng Hoa Hội Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai thấy tình hình bất thường vội chạy tới sờ tay lên trán Vô Trần kiểm tra, rồi hươ hươ tay trước mặt thì lão mới giật mình như vừa tỉnh khỏi cơn mê. Lão đưa mắt ngó Văn Thái Lai một cái rồi dài, gạt tay gã ra, rồi ưỡn ngực thoăn thoắt bước xuống khỏi võ đài, rồi lại thoăn thoắt bước lên dáng điệu oai vũ hiên ngang. Song mục Vô Trần lóe lên hai luồng tinh quang tràn đầy niềm tin chiến thắng, miệng lầm nhảm hát, hình như lão đã có kế hoạch rồi. Dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu ư, vậy vô chiêu gặp vô chiêu thì sao? Cuối đường hầm tâm trí đang tối om bỗng lóe lên một tia sáng hy vọng. Lão làm theo lời cha dặn hồi đi thi đại học, trước khi đọc đề thi thì hít sâu một hơi chân khí để tâm trí được bình tĩnh và tự tin. Hai lồng ngực lão khi này đã căng tràn khí tươi, chim én đã trở về, mùa xuân, mùa của tin yêu và hy vọng đã trở lại trong lão. Truy Hồn Đoạt Mệnh Vô Trần đạo trưởng hoành kiếm ngang ngực, xuất thế khỏi thủ đẹp mắt, đoạn cất lời:

Lệnh Hồ công tử! Mời! Lời mời cao hơn mâm cỗ còn chưa dứt, kiếm của Vô Trần đạo trưởng đã xuất ra, nhằm mi tâm của Lệnh Hồ Xung mà chênh chếch đâm tới. Đây chẳng phải chính là Độc Cô Cửu Kiếm mà Lệnh Hồ Xung thường dùng để khởi phát thế công hay sao? Kiếm đi rất chậm chạp từ tốn, nhìn thì tưởng tầm thường nhưng thực ra lại rất hiểm hóc, ẩn chứa nhiều biến hóa vô cùng vô tận.

Họ Lệnh Hồ thấy chiêu kiếm này thì giật mình thảng thốt, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Hơi rượu trong phút chốc bốc sạch, tâm trí cũng tỉnh ra đến tám chín phần. Trong đầu thì đầy thắc mắc và hoài nghi nhưng chàng nào dám chậm trễ, kiếm trên tay rung lên chém tới cổ tay của Vô Trần đạo trưởng. Không cần phải tranh luận, tất nhiên là chém vào tay cầm kiếm, vì Vô Trần đã mất một tay từ lâu, lâu lắm rồi. Không hổ là truyền nhân nổi tiếng nhất của Độc Cô Cửu Kiếm, chẳng biết làm thế nào mà kiếm của chàng ra sau nhưng lại đến trước. Nếu Vô Trần đạo trưởng tiếp tục đâm tới thì ắt sẽ bị chặt đứt nốt bàn tay còn lại. Độc Thủ Đạo Trưởng khi đó sẽ trở thành Vô Thủ mất thôi, tình huống khi đó sẽ thực bất tiện và trở trêu vô cùng.

Cả cầu trường đều “Ồ!” lên thảng thốt trước viễn cảnh tối tăm mà Vô Trần đạo trưởng sắp phải gánh chịu. Một số khán giả quá khích thì không kêu “Ồ!” mà lại kêu “Ah” đầy vẻ hưng phấn.

Thế nhưng Vô Trần đạo trưởng cũng đâu phải tay mơ. Lão thấy tay mình sắp bị đối phương chém phải liền lựa thế biến chiêu ngay tắp lự. Kiếm đang đâm lên chuyển thành chém xả xuống bụng dưới của họ Lệnh Hồ. Lệnh Hồ Xung trong lòng cũng phải thầm khen lão này tài. Đoạn chàng cũng biến chiêu, kiếm đang phạt ngang ngang chuyển thành chém ngược lên. Vũ khí của hai người va chạm nhau đánh xoảng một tiếng, hoa lửa bắn tung tóe trong không khí. Khi vũ khí của hai người tiếp xúc với nhau, cũng là lúc Vô Trần đạo trưởng cảm thấy nội lực của mình cuộn cuộn trút sang phía đối phương. Lão thầm kêu bất diệu, mãi mê phá giải Độc Cô Cửu Kiếm khiến lão đã quên mất rằng Lệnh Hồ Xung còn có Hấp Tinh Đại Pháp bá đạo tuyệt luân nữa. Nếu cứ để tiếp tục thế này, lão dù chẳng chết cũng trở thành tàn phế, công phụ tu dưỡng cả đời không khéo lại bị Lệnh Hồ Xung hút sạch. Vô Trần đạo trưởng nghĩ tới đó đã thấy kinh hãi sởn cả da gà bèn vận lực gạt thật mạnh.

Bên phía Lệnh Hồ Xung, chàng thấy nội lực của đối phương bị Hấp Tinh Đại Pháp của mình hút lấy thì cũng cả kinh trong lòng. Phải biết, rằng năm xưa chàng vô tình luyện được Hấp Tinh Đại Pháp của nhạc phụ đại nhân Nhậm Ngã Hành qua khẩu quyết trên tấm thiết bảng dưới đáy Tây Hồ. Nhưng từ khi biết đây là môn võ công bàng môn tà đạo, chuyên dùng để hút lấy công lực người khác thì chàng đã quyết không sử dụng nó nữa. Thế nhưng Hấp Tinh Đại Pháp khi đã luyện thì đã thành phản ứng của cơ thể. Khi một lực mạnh tác động tới chàng thì cơ thể tự sinh ra phản ứng hấp thụ công lực đó. Nếu chỉ vậy thôi thì đã chẳng nói làm gì. Đàng này mỗi lần hút nội lực của đối phương, chàng lại phải bỏ thời gian vận công hóa tán dung hòa nguồn nội lực đó với cơ thể, nếu không bản thân sẽ bị nội thương trầm trọng, lâu ngày sẽ dẫn đến tử vong. Lượng công lực hút được càng nhiều, thời gian vận công hóa tán sẽ càng lâu. Nếu giờ chẳng may mà hút hết nội lực của Vô Trần đạo trưởng, Lệnh Hồ Xung có lẽ phải nghỉ trận tiếp theo mới có đủ thời gian mà điều tiết. Điều này nằm ngoài ý đồ chiến thuật, một kiếm đánh bại cả hai đấu thủ đội bạn, lập uy danh áp đảo quần hùng mà chàng đề ra trước khi vào trận. Nam tử hán đại trượng phu, đã nói được thì phải làm được chứ không còn đâu là thể diện nữa.

Nghĩ đến đây, Lệnh Hồ Xung cũng vội thu hồi Đại Pháp, lại vận thêm lực mà đẩy đối thủ ra. Cùng lúc đó, Vô Trần đạo trưởng cũng đang vận lực giật mạnh. Tình huống này khác gì hai bên đang vận sức kéo co thì một bên buông tay thả dây. Vô Trần đạo trưởng lập tức toàn thân hăng hực, mắt đã chói với ngã lộn ra sau mấy vòng tới sát mép khán đài mới dừng lại được. Cả khán đài đồng loạt cười ồ lên thích thú. Vừa đau vừa xấu hổ, Vô Trần quên mất luôn lời Độc Cô Cầu Bại dặn dò khi nãy. Lão quát to một tiếng, đoạn múa kiếm xông tới tấn công Lệnh Hồ Xung như vũ bão bằng kiếm pháp sở trường.

“Cả giận thì mất khôn.”, ông bà ta đã nói thì không có sai câu nào. Bấy mười hai đường Truy Hồn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp của lão dùng với ai thì được chứ đừng phải Pháp Kiếm Thức thì nào có ích chi. Cứ nửa chiêu lão đánh ra, Lệnh Hồ Xung trong tích tắc đã nhìn thấy sơ hở mà công kích vào đó khiến lão không thể tiếp tục, lại phải biến chiêu đón đỡ. Mỗi lần hai kiếm chạm nhau, nội lực của lão lại bị Hấp Tinh Đại Pháp làm tiêu hao mất một ít. Sau một hồi kịch liệt công kích, Vô Trần đạo trưởng đã nguy nay lại thêm loạn. Giờ lão chỉ còn biết di chuyển tránh né đòn tấn công của Lệnh Hồ Xung mà nào có dám ra đòn tấn công hay dùng kiếm đỡ gạt nữa.

Lệnh Hồ Xung ban đầu còn dùng kiếm công kích, sau chàng chỉ đứng đó chống kiếm, dùng mắt nhìn vào sơ hở của đối phương cũng đã khiến Vô Trần hoảng hồn nhảy Đông né Tây rồi. Hai người kẻ nhìn người nhảy hồi lâu, hết Break dance lại tới Cổ điển, hết điệu này tới điệu khác khiến mồ hôi Vô Trần càng lúc càng túa ra như tắm, hơi thở trở nên nặng nhọc thấy rõ. Thấy thời cơ đã tới, Lệnh Hồ Xung hoành kiếm chắn ngang đường từ từ dồn Đạo sỹ thích nhảy múa, Vô Trần đạo trưởng vào góc võ đài. Chàng khi này mới thu lại ánh mắt soi mói đầy công kích, mỉm cười cất lời:

Vô Trần huynh lúc đầu giao đấu dường như đã ngộ ra được kiếm thuật của Độc Cô tiên bối. Chỉ cần đạo trưởng sau hôm nay bỏ công ra nghiên cứu, sau này kiếm thuật sẽ có nhiều bước đột phá. Tại hạ nhờ vào Hấp Tinh đại pháp mà dành được chút lợi thế, hơn được một chiêu, nửa thức. Thực lấy làm may mắn lắm. Mong đạo huynh buông kiếm nhận thua để giữ hòa khí kéo lại phải nhảy cho tới lúc kiệt lực thì... mỗi chân lắm! Vô Trần đạo trưởng lúc này mới thôi không nhảy nữa. Lão khom người thở dốc, ngán ngẩm lắc đầu nói:

Ngay từ khi bắt đầu giao đấu, tại hạ đã cam bái hạ phong. Nhưng có lời của tiên nhân giáo huấn, nên tại hạ quyết tử chiến để bảo vệ hòa bình Thế Giới và sự yên bình của muôn dân mà thôi. Giờ đã thi triển toàn lực mà vẫn không xi nhê gì thì cũng không dám mặt dày mà tiếp tục nữa. Chỉ mong Lệnh Hồ huynh đừng phá hủy Địa cầu, bán nước cầu vinh thì tại hạ nguyện chết cũng chẳng từ. Lệnh Hồ Xung nghe vậy liền ngăn người ra hỏi lại:

Tiên bối đó là ai? Sao lại có chuyện đó được? Vô Trần định cất tiếng trả lời thì trong tai lại vang lên tiếng của lão Độc Cô.

Đồ ngu ngốc! – Độc Cô Cầu Bại nghiêng răng trèo trẹo – Không được nói ra. Thôi chịu thua đi! Vô Trần Đạo Trưởng bị mắng chửi bất ngờ thì chợt ngẩn tò te. Lão bất ngờ vút kiếm xuống đất đánh choeng, bưng mặt òa khóc mà bỏ chạy thẳng về khu kỹ thuật của đội nhà. Vừa về tới nơi, lão liền ôm chầm lấy Văn Thái Lai mà nức nở lên rằng:

Tôi hổng có ngu à nha! Bé tới giờ chưa ai dám chửi tôi ngu à nha! Người thật là quá quắt lắm. Huhu! Thiên tí như lai Triệu Bán Sơn tranh thủ lúc Lệnh Hồ Xung còn đang lơ đãng, tập trung vào hành động bất ngờ của Vô Trần đạo trưởng, bèn tung người nhảy lên lôi đài, miệng nói oang oang, tay thì ra đòn tấn công hòng chiếm tiên cơ:

Lệnh Hồ công tử, xin lĩnh giáo! Vừa nói dứt lời Thiên Tí Như Lai hai tay liên tục phát xạ ám khí bằng thủ pháp độc môn gia truyền đời đầu. Triệu Bán Sơn quả không hổ danh là cao thủ số một về ám khí của mùa giải năm nay. Trong chưa đầy ba giây, ba mươi mấy món ám khí đã cùng lúc phá không bay tới mà công kích Lệnh Hồ Xung. Nào phi tiêu, nào tụ tiễn, nào thiết liên tử, nào thiết tạt lê, nào phúc bồn tử, nào nắm kim châm... cái to cái nhỏ mang theo kinh khí kinh người, bao trùm khắp các yếu huyệt của đối phương. Sau cái phát tay cuối cùng của Thiên Tí Như Lai, lại thêm một màn mưa phi châm từ trên cao phủ xuống như mưa, đó chính là thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ nhằm không cho Lệnh Hồ Xung khinh thân tránh né. Tất cả mọi người lại một lần nữa “Ồ!” lên kinh ngạc và lo lắng cho tính mệnh của Lệnh Hồ Xung. Một số phần tử có tiền sử bị bệnh tim mạch lập tức phải lôi linh đan diệu dược ra mà phục vào thì mới tiếp tục theo dõi được.

Độc Cô Cầu Bại và Vương Trùng Dương lúc bấy giờ đang sang tiền chung độ, chợt thấy Triệu Bán Sơn xuất độc chiêu này thì cũng há hốc mồm sững lại mà xem. Vương Trùng Dương tiền cầm vào tay cũng quên cả cho vào túi, hai mắt trợn ngược nói không nên lời. Độc Cô Cầu Bại một đời phiêu bạt, đã từng gặp biết bao nhiêu cao thủ vậy mà giờ thấy thủ pháp này cũng không khỏi lạnh người. Khi xưa lão sáng tạo ra Phá Tiễn Thức chuyên dùng để khắc chế kẻ thù sử dụng ám khí, nhưng cũng không nghĩ tới có người có thể phát động ám khí tới mức quỷ khóc thần sầu như Thiên Tí Như Lai Triệu Bán Sơn.

Lệnh Hồ Xung lâm nguy chưa kịp loạn đã thấy ám khí bay tới kín trên đầu và trước mặt. Biết có né tránh không kịp, chàng bèn vội huy động trường kiếm đỡ gạt, áp dụng Độc Cô đệ cửu kiếm Phá Tiễn Thức năm xưa dùng để chọc mù mắt mười tám cao thủ phái Tung Sơn mà phản công. Chàng gạt được phần lớn ám khí, đánh bật được hai trái phúc bồn tử trở lại phía họ Triệu nhưng vẫn bị trúng thương liên mấy chỗ trên người, cũng còn may mà tránh kịp được những chỗ yếu hại nên vẫn có thể tri tri, tiếp tục giao chiến được.

Về phần Triệu Bán Sơn, mắt thấy hai trái phúc bồn tử bị đánh bật trở lại về phía mình, Triệu lão tam không cần đón bắt mà lại tung cước đá bật lại về phía Lệnh Hồ Xung như thể đang chơi cầu mây. Đồng thời hai tay lão cũng thọc vào bọc trong người lấy ám khí mà chuẩn bị phát xạ lần hai. Lệnh Hồ Xung đã nếm phải trái đắng một lần nào để cho họ Triệu một lần nữa đắc thủ. Chàng vùng kiếm chém hai trái phúc bồn tử ra làm bốn rồi phóng kiếm đâm tới yết hầu của Triệu Bán Sơn. Triệu lão biết mình nếu giao đấu trực tiếp thì không phải là đối thủ của họ Lệnh Hồ. Lão bèn áp dụng chiến thuật du đấu, vừa chạy vòng tròn né đòn của Lệnh Hồ Xung, vừa liên tục phát xạ ám khí với rải đỉnh ngăn đối thủ vào gần. Lệnh Hồ Xung vác kiếm đuổi theo, vừa đuổi vừa đỡ gạt ám khí, vừa né đỉnh để tránh thủng lớp thực vật vả vô cùng. Hết cách, chàng đành phải dùng tới tâm kế bằng cách hô hoán chữ bối, khích bác Triệu đương gia. Nào là: “Chạy như chó!”, “Hèn! Nhục lắm con ạ!”, rồi là “Đỉnh tặc! Bắt lấy nó bà con ơi!” lúc lại là: “Có giỏi thì đứng lại tank!”

Tất nhiên là Triệu Bán Sơn chẳng đại gì mà giỏi trong tình thế hiện tại. Thế nên lão cứ chạy, Lệnh Hồ Xung cứ đuổi. Hai người thành thế rượt đuổi vòng tròn vô cùng ngoạn mục. Mà vì là chạy vòng tròn nên một hồi sau cũng không còn phân biệt rõ được là ai đang đuổi theo ai nữa.

Lệnh Hồ Xung ngoài kiếm thuật thông thần thì khinh công hay quyền cước cũng chỉ thuộc dạng trên trung bình một chút. Nãy giờ chàng dốc sức truy đuổi Triệu Bán Sơn nhưng thủy chung vẫn không bắt kịp cũng tự thấy bất ổn mà nảy sinh chán nản trong lòng. Luồng nội công của Vô Trần đạo trưởng khi nãy chàng hút phải vẫn chưa được hóa tán khiến chân khí bắt đầu có biểu hiện nhộn nhạo khó chịu. Nếu còn dùng dằng, để lâu ắt sẽ gây ra hậu quả đáng tiếc không đáng có. Chàng thầm nghĩ phải tốc chiến tốc thắng rồi còn nghỉ ngơi. Thế nhưng Triệu lão vẫn cứ lằng ngoằng chạy vòng quanh mà không để chàng áp sát, muốn lão dừng lại ắt phải dụng chút thủ đoạn mới được.

Về phía Triệu Bán Sơn, sau một hồi áp dụng chiến thuật du đấu, ám khí lão mang theo cũng đã đã cạn, trong bụng khi này đang rất lo lắng, chưa tính ra tiếp theo phải làm thế nào đây. Lão nắm chặt chiếc phi đao cuối cùng trong tay định bụng một đòn tất sát cuối cùng này, nếu không đả bại được Lệnh Hồ Xung thì sẽ dừng lại mà tuyên bố đầu hàng. Dù sao thì lão cũng đã dốc hết sức rồi, lại có cái cớ là bị Nhậm Ngã Hành đả thương trước trận nên có thể ngừng cao đầu mà rời khỏi sàn đấu đồng thời tránh được một phen thương tổn. Bụng đã quyết là phải lập tức làm ngay. Lão ngấm nghĩa, đoán định chuẩn xác đoạn xuất thủ pháp tuyệt chiêu Nhiếp Hồn Nguyệt Ảnh, phi đao trong tay phóng ngược lại về phía Lệnh Hồ Xung. Đoạn không chân chừ, lại cầm đầu chạy tiếp!

“Rầm!”. Khán giả lại đứng kịch bản mà “Ồ!” lên nhất loạt. Triệu Bán Sơn chân vẫn chạy mà đầu ngoảnh đầu lại nhìn. Chỉ thấy, Lệnh Hồ Xung lúc này đã ngã gục dưới sàn, toàn thân co giật, kiếm cũng văng xa khỏi người. Đoán định đối phương thực đã trúng đòn sát thủ của mình. Triệu lão từ ngạc nhiên chuyển thành mừng rỡ, lập tức phanh lại cái kít, quay ngoắt một trăm tám chục độ, thân ảnh như điện xẹt mà lao thẳng về phía Lệnh Hồ Xung xuất ra đòn điểm huyết độc môn sở trường. Không nhân lúc này thì còn đợi tới khi nào nữa. Lão chắc mẩm một chiêu này chắc chắn đắc thủ, có thể hoàn toàn khống chế được đối thủ mà dành thắng lợi. Chẳng dè, khi tay lão chỉ còn cách độ một tấc, Lệnh Hồ Xung bỗng nhiên lăn người một vòng tránh được cú đâm sau lưng chiến sỹ. Đồng thời hai tay chàng cùng lúc sử dụng Tiểu Cầm Nã Thủ tóm chặt vào mạch môn của lão. Triệu lão chỉ kịp ồ lên một câu:

Óe! Trúng kế rồi! Dứt lời, toàn thân lão run lẩy bẩy, hai đầu gối đột nhiên mềm nhũn mà khuỵu xuống, quỳ trước mặt họ Lệnh Hồ. Nội lực trong người Triệu lão như nước lũ tràn vỡ đê, cuộn cuộn tuôn ra. Triệu lão

bụng thâm kêu không ổn,nhưng hữu tâm vô lực không làm sao mở miệng nhận thua cho được. May cho lão là Lệnh Hồ Xung rượu thì cũng nát đầy cơ mà tính tình nhân ái,thương người nên chỉ dọa chút cho lão sợ thôi. Thấy Triệu lão chỉ có thể ừ ừ,biết diệu kế đã thành,chàng liền thu hồi Hấp Tinh Đại Pháp,đoạn tung một cước trúng hạ bộ của Triệu lão rồi cười khà khà:

Triệu Bán Sơn kia đã chịu phục mưu ta chưa? Tưởng ta lag mạng thật mà định làm thịt ta sao?Triệu Bán Sơn tay ôm hạ bộ nhăn nhó,đau đớn,cất giọng lí nhí:

Hức hức! Tại hạ tâm phục khẩu phục rồi. Xin cam bái hạ phong!Chỉ chờ có vậy,tiếng cồng báo hiệu kết thúc trận đấu theo đó cũng vang lên.

“Xoeng!”

Cả đấu trường lập tức trở nên ồn ào và náo nhiệt,tưng bừng. Lệnh Hồ Xung trong phút chốc đã bị vây quanh bởi những lời chúc tụng của đồng đội và các câu phỏng vấn của cánh nhà báo. Trên khán đài,khán giả đồng thanh hô vang tên của tuyển thủ xuất sắc nhất trận đấu: “Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ Xung!” Đội Cheer Leader Đào Cốc Lục Tiên nào chịu bỏ lỡ dịp này,lập tức mặc juyp,đứng lên vai nhau thành thế Kim Tự Tháp mà diên cuồng vỗ quả bông biểu diễn.

Hòa thêm vào khối âm thanh ầm ĩ khắp cả đấu trường,tiếng loa rè rè của Ban Tổ Chức lúc này vang lên công bố:

Ban Tổ Chức chúng tôi xin trân trọng thông báo: Xin chúc mừng đội Tiểu Ngạo Giang Hồ Truyện đã chiến thắng trận khai mạc và giành được quyền đi tiếp vào vòng bán kết. Trận đấu thứ hai giữa hai đội: Thiên Long Bát Bộ và Hiệp Khách Hành sẽ được bắt đầu sau mười lăm phút nữa. Quý vị khán giả có nhu cầu gì thì mau giải quyết để có thể chuyên tâm theo dõi trận đấu. Đề nghị đội vệ sinh nhanh chóng vào vị trí làm nhiệm vụ. A lô,a lô” Vậy là với tài trí tuyệt đỉnh của mình,Lăng Tử Lệnh Hồ Xung đã tỏa sáng,lập một cú đúp trong trận đấu. Qua đó đưa cả đội Tiểu Ngạo Giang Hồ vượt qua vòng đầu tiên để ghi tên mình trong danh sách vòng Tứ Hùng. Liệu đội tiếp theo sẽ là đội nào đây? Đội Thần Long Black Berry hùng mạnh với bộ ba nguyên tử Phong – Trúc – Dị hay là đội Hối Khiếp Hàng với siêu sao Cầu Tạt Chủng Thạch Phá Thiên sẽ đoạt được tấm vé thứ hai?

6. Chương 6: Tham Huyền Thạch Vương Lão Lừa Độc Cô Tô Uy Phong Thiên Long Hành Hiệp Khách

Trong phòng họp báo của sân vận động Nhà Hát Cửa Những Giác Mơ - Hoa Sơn Cảnh Kỳ Đấu Trường,Huấn luyện viên trưởng đội Thư Kiếm Ân Cừ Lục là Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sĩ Tiêu và tuyển thủ vừa thi đấu Thiên Tí Như Lai Triệu Bán Sơn đang đăng đàn trả lời phóng viên về các tình huống trong trận đấu.

Phóng viên: Thưa ông Viên Sĩ Tiêu,xin ông cho biết cảm nghĩ của mình về trận đấu hôm nay?

HLV Viên Sĩ Tiêu: Các tuyển thủ của chúng tôi hôm nay đã thi đấu rất tốt, tuân thủ đấu pháp mà ban huấn luyện đề ra. Tôi không có gì phải phàn nàn về các học trò của mình. Họ đã chiến đấu hết mình với tinh thần quyết tâm cao độ. Tuy nhiên,vì khoảng cách về thực lực giữa hai đội quá lớn nên chúng tôi đã không tránh được thất bại. Chúng tôi vẫn có thể ngẩng cao đầu mà rời sân đấu. Tôi xin chúc mừng chiến thắng xứng đáng của đội Tiểu Ngạo Giang Hồ.

Phóng viên: Vâng! Xin ông cho chúng tôi biết rõ hơn về tình huống Thiên Sơn Song Ưng tự ý bỏ về trong khi chuẩn bị thi đấu? Phải chăng tin đồn về mối quan hệ tình cảm giữa ông và Tuyệt Điều là có thật nên mới dẫn đến phản ứng tiêu cực như vậy?

HLV Viên Sĩ Tiêu: (Đỏ mặt,e hèm mấy cái rồi mới trả lời) Theo tôi,đây là một hành động không thể chấp nhận được đối với tư cách của một tuyển thủ chuyên nghiệp. Chúng tôi sẽ viết tường trình và gửi báo cáo lên lãnh đạo câu lạc bộ và liên đoàn thi đấu để có biện pháp trừng phạt. Còn về việc quan hệ tình cảm giữa tôi và tuyển thủ Mai là có thực hay không,thì đây không phải là việc của các vị nhé. Các vị đừng có

làng nghèo! Thích ăn đấm không mà hỏi han kiểu đây? Cánh phóng viên mấy người khổ nạn nó vừa thôi. Làm sao lại cứ thích nhúng mũi vào chuyện riêng tư của người khác như vậy? Ta thề từ nay không có hợp báo,phát biểu gì hết. Thế nhé! Chào lũ khổ nạn! (Đứng lê đẫy ghế vùng vằng bỏ ra ngoài.)

Phóng viên: Không trả lời thì thôi sao phải căng? Dù sao cũng xin cảm ơn huấn luyện viên Viên Sĩ Tiêu! (Quay qua phía Triệu lão.) Thưa ông Triệu Bán Sơn,theo thông tin mới nhận được từ đài cách không truyền hình khí,có đoạn băng quay chậm cho thấy tình huống trước trận đấu là ông ăn vạ với tuyển thủ Nhậm Ngã Hành. Ông bình luận sao về sự việc này?

Triệu Bán Sơn: Người xưa có câu,bình bất yếm trá. Tôi chỉ làm hết sức để đội mình có thể dành chiến thắng. Tôi không cần phải xấu hổ hay xin lỗi ai về hành động của mình. Tôi xin phép không bình luận gì thêm về vấn đề này. Ồi Tiêu ơi,đội em với Tiêu ơi! (Đẩy ghế chạy theo Huấn luyện viên!)

Ngày hôm sau báo chí đồng loạt đưa tin,giật tít:

“Kinh hoàng: Côn đồ hung hãn! Một Huấn Luyện Viên dọa đánh phóng viên giữa buổi họp báo!”

“Tin nóng: Có hay chẳng mối quan hệ trên mức tình cảm giữa Huấn luyện viên Viên Sĩ Tiêu và tuyển thủ Triệu Bán Sơn?”

“Giật mình: Đạo đức trong Thể thao: Con sâu làm rầu nồi canh hay là nguyên cả nồi canh sâu?!”

“Nghĩ án: Huấn luyện viên Viên Sĩ Tiêu phê thuốc trả lời họp báo!”

Ầy dà,lạc đề rồi! Đó là chuyện của ngày mai,để ngày mai tính. Giờ ta quay lại xem tiếp chuyện ngày hôm nay đã.

.
. .

Trong lúc buổi họp báo diễn ra,hai huyền thoại võ lâm của chúng ta trong vai trò của hai nhân viên vệ sinh miễn cần đang kì cùi lau dọn sàn thi đấu,chuẩn bị cho lượt trận thứ hai.

Độc Cô Cầu Bại thua độ hai trận liên tiếp mất toi một trăm năm chục ngàn đang rầu thúi ruột.Cửa đau con xót,lão vừa lui cui lau sàn đấu vừa lầu bầu chửi đổng:

Đúng là chó cắn áo rách mà. Đã đang hết tiền thì chó mà lại... Hic! – Lão đổ quạu sang Vương lão - Mà Vương Trùng Dương nhà ngươi hai trận liên ăn may. Ăn như vậy mà không thấy nhục sao?Vương Trùng Dương nhơn nhơn trả lời:

Ấy là đại ân của lão Độc Cô nhà ngươi ban cho. Lẽ nào ta lại không nhận. Trận tới ta chơi đẹp,cho ngươi chọn trước. Có dám chơi nữa không? Độc Cô Cầu Bại thở dài:

Này còn có trăm bảy. Lão Vương ngươi lột ta trăm rưỡi,giờ còn có hai chục để tới đi xe ôm về nhà. Ngươi lột nốt thì ta lợi bộ chắc? Vương Trùng Dương làm bộ nghiêm trang,thuyết giảng đạo lý:

Hết tiền thì cầm đồ,ấy là đạo lý muôn ngàn năm nay của con người rồi. Ngươi còn gì đáng giá thì mang ra ta nhận cho. Đảm bảo lãi xuất ưu đãi hơn đứt các chỗ khác.Lão Độc Cô nhún vai,lắc đầu:

Nói dối ngươi làm gì,ta không còn gì thật. Có cây mộc kiếm thì lúc trước để quên ở chỗ ban tổ chức rồi. Mà cái đó thì đáng giá bao nhiêu đâu. Hay rằng ngươi tưởng đó là gỗ Sưa?Vương lão hấp háy mắt như đang cười gợi ý cho Độc Cô Cầu Bại:

Không phải cái đó! Ngươi còn một thứ có giá trị ở đây mà người khác đang giữ. Biết là cái gì không? Keke! Đúng là một cây kiếm. Nhưng... Mà là...Keke! Ngươi nhớ ra chưa?Độc Cô Cầu Bại gãi đầu,gãi tai,suy nghĩ một hồi rồi mắt chợt sáng lên,giọng đầy thẳng thốt như thể vừa hiểu ra rằng Trái Đất quả thực là hình cầu:

Là cây Huyền Thiết Trọng Kiếm mà Tây Cuồng Dương Quá đang dùng! Ngươi muốn ta đòi nó về sao?Vương Trùng Dương bật ngón cái đánh choách một cái,đầu gật lia lịa:

Chính xác! Độc Cô lão lộ vẻ ngạc nhiên:

Người cần cây kiếm đó làm gì? Nhớ năm xưa,ta dùng cây Tử Vi Nhuyễn Kiếm quả thực là rất ngon,nhưng chẳng may đánh rơi xuống vực mất tiêu. Ta vốn nghèo nên không có tiền mua kiếm khác. May sao,lại vô tình nhặt được cục sắt màu đen đỏ nên tự rèn thành hình cây kiếm để mà dùng tạm thôi. Thế nên mới gọi là trọng kiếm thô sơ. Thanh kiếm đó chẳng sắc bén gì chẻ củi không được,thái rau cũng không xong,chẳng những thế lại còn nặng nề lách cách. Sau này thấy bất tiện quá,ta chuyển sang dùng mộc kiếm cho nhẹ nhàng,cá tính. Mà người nói đi,sao người muốn cây kiếm đó?Vương lão cúi mặt cố che dấu ánh mắt vui sướng,nhỏ nhẹ trả lời:

Chỉ là sở thích cá nhân thôi. Ta đang làm bộ sưu tập mà. Người đòi về đi rồi để lại cho ta,ta trả người năm củ.Độc Cô lão lại càng ngạc nhiên tột:

Năm củ? Ta không thích ăn rau,chỉ thích ăn thịt thôi à!Vương lão ôm đầu thẳng thốt:

Trời! Năm củ là năm triệu đó cha. Giờ thanh niên toàn nói vậy. Lăn lộn bao năm trên giang hồ rồi mà mấy từ lóng đơn giản người cũng không biết sao?Độc Cô Cầu Bại nghe vậy thì đỏ mặt,gãi đầu cười ngượng nghịu:

Hí hí,ta đâu biết đâu. Vậy được! Chút nữa ta đi gặp tiểu tử Dương Quá đòi lại kiếm rồi bán cho người. Người nhớ là phải mua đấy nhé. Không đến lúc ta đòi về rồi người lại bảo không lấy thì ta què lăm đó. Cất công lóc cóc bề về thì chỉ tổ chật nhà mà chẳng làm được cái gì. Ấy dà!Vương Trùng Dương nghe vậy khoái chí thầm nghĩ: “Tên ngốc này già mà thật dễ dụ quá,khối huyền thiết đó là khối Osmi cực kỳ quý hiếm. Bán ra ngoài chợ đen thì phải được mấy tầu hỏa tiền. Phen này giàu to rồi.” Đoạn vỗ vai Độc Cô Cầu Bại cười nói:

Được! Quân tử nhất ngôn,tứ mã nan truy! Để chút nữa ta cùng người đi đòi. Lấy được thì tiền trao cháo múc luôn! Ô kê kê?!!Công việc lau dọn sân lúc này cũng vừa xong,Vương Trùng Dương đã đạt được mục đích nên hỉ hả khoác vai Độc Cô Cầu Bại đi về vị trí mà chờ đón xem diễn biến câu chuyện. Trận đấu thứ hai giữa hai đội Thiên Long Bát Bộ và Hiệp Khách Hành chuẩn bị bắt đầu.

Ồ! A! Xuất rồi! Xuất hiện rồi!

Từ khu thay đồ,các tuyển thủ của đội Thần Long xếp hàng ba đang đồng loạt chạy ra. Tất cả đều mặc áo sơ mi trắng cổ tàu,quần đùi hoa,đi tông Puma. Đội hình đồng đều,trang phục chuyên nghiệp,khí thế thập phần tự tin,họ quả không hổ danh là ứng cử viên số một cho danh hiệu vô địch giải này.

Sự xuất hiện của đội Thiên Long Bát Bộ làm các khán đài náo nhiệt hẳn lên. Bỗng rộn biểu ngữ cổ động cho họ được căng lên khắp nơi. Theo kết quả một cuộc điều tra xã hội,Thiên Long Bát Bộ là đội có lượng cổ động viên đông đảo và nổi tiếng về tinh thần Holligan nhất giải đấu lần này. Cầm đầu hội cổ động viên của họ là Tứ Đại Ác Nhân còn đồ vô lối mà ai cũng ngại va chạm. Bộ tứ này đang mặc bốn chiếc áo pull có in bốn chữ T – L – B – B nhảy nhót,reo hò cổ động nhiệt tình. Thịnh thoảng quá khích,Ác Quán Mãn Doanh Đoàn Diên Khánh còn giơ nạng lên trời giã một tràng Nhất Dương Chỉ hệt như binh lính An Quây Đa nã AK lên trời để ăn mừng chiến thắng. Cũng phải thôi,chẳng những tác phẩm này rất được nhiều người yêu thích mà tên tác phẩm còn được dùng để đặt ột game online siêu hot một thời. Trong khi chúng ta còn mãi bình luận,Tiêu Phong,Đoàn Dự và Hư Trúc đang đứng đầu hàng làm động tác mẫu cho toàn đội khởi động. Từ động tác bẻ ngón tay trở đi cho đến ánh mắt nụ cười của các tuyển thủ,tất cả cứ gọi là đều tăm tắp,toát lên vẻ bá đạo tuyệt luân khiến khán giả lẫn tuyển thủ các đội khác đều phải trầm trồ khen ngợi.

Đối lập hoàn toàn,ở phía bên kia lô đài là hình ảnh luôm nhuôm,nhéch nhác,nheo nhóc mỗi người một phách của đội Hiệp Khách Hành. Đầu tiên là,Tuyết Sơn chưởng môn Bạch Tự Tại cao ngạo chấp tay sau đít ngạo nghễ nhìn quần hùng như thể tất cả đều phải cúi đầu dưới chân lão vậy. Sau tới,Kim Ô bà bà Sử Tiểu Thúy đứng cạnh chồng mặt mũi lo lắng,sợ chồng vì quá hưng phấn mà tái phát bệnh điên. Kế đến là Long,Mộc đảo chủ cùng Thường Thiện Phật Ác Sứ Giả Trương Tam,Lý Tứ đương ngồi xổm,dùng cành cây vẽ vẽ xóa xóa trên mặt đất,chắc đang bàn chiến thuật. Hai anh em Thạch Phá Thiên và Thạch Trung Ngọc ăn mặc giống nhau y chang,không phân biệt nổi ai với ai,đang chụm đầu,chu mỏ giơ điện thoại Iphone 4S lên chụp ảnh tự sướng. Từ tận góc sân đấu,Ma Thiên Cư Sĩ Tạ Yên Khách khoanh tay lắc đầu đứng nhìn bọn kia tỏ vẻ bất mãn ra mặt. Đếm đi đếm lại vẫn chỉ thấy họ chỉ có chín người. Thì ra hai huynh đệ Đinh Bất Tam và Đinh Bất Tứ hiện vẫn đang kịch chiến bất phân thắng phụ ở phía bên ngoài tranh một xuất còn lại. Ngũ Hành Lục Hợp Chưởng Bối Hải Thạch còn mãi mê đứng khích bác hai lão đánh nhau mà cũng

quên mất không tranh thủ mà vào. Giờ G đã điểm,cửa ra sân tạm thời bị phong tỏa,vậy là đội Hiệp Khách Hành đành chấp nhận phải thi đấu với chín tuyển thủ ngoài sân.

Tiêu Phong tung người lộn hai vòng trên không đáp lên võ đài phong thái đỉnh đạc rất ra dáng đội trưởng,rõ ràng cất giọng Sô-pờ-ra-nô trầm hùng:

Tại hạ Tiêu Phong đại diện cho đội Thiên Long Bát Bộ,mời đại diện đội Hiệp Khách Hành lên thảo luận phương thức thi đấu!Lời Tiêu Phong vừa dứt.bốn năm bóng người bên phía đội Hiệp Khách Hành trước sau đua nhau nhảy vọt lên. Tiêu Phong công phu hàm dưỡng nào phải tầm thường vậy mà cũng không khỏi giật mình buột miệng “Ủ ôi” một tiếng,thối lui liên tiếp hai ba bước. Những người bên phía Hiệp Khách Hành vừa xuất hiện trên lôi đài gồm Bạch Tự Tại,Sử Tiểu Thúy,Tạ Yên Khách,Thạch Phá Thiên và Thạch Trung Ngọc. Vốn đội Hiệp Khách Hành như một hàm răng khểnh,chẳng ai chịu nhường ai,ai cũng tranh nhau làm đội trưởng. Người đủ tư cách nhất đội là Cầu Táp Chủng Thạch Phá Thiên,thân hoài tuyệt nghệ nhưng tính tình lại quá hiền lành nên không tạo được uy thế lấn át được mọi người. Chúc đội trưởng của đội hiện vẫn đang còn chưa phân định ngã ngũ thì Tiêu Phong đã cất tiếng mời nên mới có cảnh tượng nhốn nháo hoạt kê như vậy.

Tiêu Phong sau một thoáng giật mình,giờ đã lấy lại được bình tĩnh. Sau mấy giây suy tính nhận biết rõ ràng không phải bọn này định chơi hội đồng mình nên chàng cũng vững tâm,bước tới trước chấp tay,cất lời rất lễ độ:

Chẳng hay trong năm vị đây,vị nào là đội trưởng?Cả năm người kia lập tức nhốn nháo giơ tay xung phong:

Là ta! Là em! Là tao! Là cháu! Là tót! Tiêu Phong ngẩn mặt ngạc nhiên chừng hững,chẳng dè đối thủ của đội mình lại vô kỷ luật đến vậy. Nhìn ngó trong cả bọn,chàng thấy Thạch Phá Thiên trông có vẻ thật thà nhất nên vẫy ra hỏi han sự tình. Ai dè,họ Thạch kia miệng thì liến lấu kể lể mà tay thì lượn lờ hét đặt lên đùi lại lần sờ nghịch khuy túi áo của chàng. Tiêu Phong ban đầu khoan khoái sau chợt cả kinh lui ngược liền mấy bước lại phía sau,trợn mắt nhìn gã,nhất thời thần tình hốt hoảng,chỉ lắp bắp được mấy chữ:

Người...người...người...thích...thích...l m...?Thì ra chàng đã vấy nhảm phải gã háo sắc,đề tiện Thạch Trung Ngọc,anh em song sinh của Thạch Phá Thiên. Gã này hấp háy mắt nhìn Tiêu Phong cười dâm dăng đoạn xoay mình bỏ về bản trận. Tiêu Phong không dám chủ quan bèn một lượt lục soát lại mình,lòng thầm kêu may mắn vì ví vẫn còn nguyên,còn điện thoại và một số trang sức tùy thân trước đó đã gửi cả cho hiền thê A Châu giữ hộ. Đoạn chàng mới thủng thẳng nói:

Thì ra đội các bạn cả năm người là đội trưởng. Vậy tôi xin đưa ra phương thức thi đấu là hỗn chiến năm người. Vậy là tất cả đều đc thi đấu cùng lúc không ai phải tranh với ai nữa. Các bạn nghĩ sao?Năm người lần đầu tiên có sự đồng thuận nhất trí trong một vấn đề. Cả năm gật đầu cái rụp,vỗ tay,đồng thanh:

Hay lắm! Cứ vậy đi!Dứt lời cả đội lập tức xuống tấn vào thế khởi thủ,đề tụ công lực chuẩn bị đánh luôn. Long,Mộc đảo chủ và lũ Trương Tam,Lý Tứ vì khi này chậm chân nên không được thi đấu,đành tui ngấu lui về hàng ghế dự bị chờ đợi. Trong mắt ai cũng ánh lên tia hy vọng rằng đội nhà có người bị thương để mình có cơ hội ra sân.

Tiêu Phong quay về phía đồng đội,xòe bàn tay ra,gật đầu nháy mắt năm cái với bốn người. Lập tức Đoàn Dự,Hư Trúc,Mộ Dung Phục,Khuru Ma Trí nhất loạt khinh thân lên võ đài sánh vai với Tiêu Phong,một hàng ngang tập hợp. Chỉ với ám hiệu gọi nhau vừa rồi chúng ta cũng có thể thấy được sự ăn ý đến từng chân tơ kẽ tóc giữa các tuyển thủ đội Thiên Long. Rõ ràng họ đã có sự luyện tập và chuẩn bị rất kỹ ủa giải năm nay.

Tiếng công khai cuộc chính thức vang lên: “Xoeng!”

Nhận được tín hiệu,Tiêu Phong,Đoàn Dự và Khuru Ma Trí liền lui lại phía sau lưng Mộ Dung Phục. và Hư Trúc tạo thành đội hình ba hai,chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến. Đội Thiên Long Bát Bộ đang dùng chiến thuật phòng thủ phản công sở trường đã trở thành thương hiệu của họ bấy lâu nay.

Phía bên đội Hiệp Khách Hành,cả năm người không ai bảo ai đồng loạt lao lên tấn công theo tư duy chiến thuật tổng lực chơi nhàu,nói nôm na là mạnh ai nấy chiến,tự do phô diễn kỹ thuật cá nhân. Tuyết Sơn Kiếm,Kim Ô Dao của Bạch Tự Tại và Sử Tiểu Thúy đồng loạt xuất vỏ,đao kiếm hợp bích tấn công Hư Trúc và Mộ Dung Phục. Bích Trâm Thanh Chưởng của Tạ Yên Khách cùng lúc phối hợp với võ công của

huỳnh đệ họ Thạch tạo ra thế công như bài sơn đảo hải nhắm tới ba người đứng phía sau trong đội hình đối phương. Trong tình thế này, chỉ cần vợ chồng Bạch Tự Tại có thể kiềm chế được lớp phòng ngự của Hư Trúc và Mộ Dung Phục, là ba người kia sẽ có cơ hội thọc sâu vào bên trong trận địa của đội Thiên Long mà khuấy đảo. Trận thế mà bị vỡ thì sơ hở sẽ đến, cơ hội chiến thắng của đội Hiệp Khách tức sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Thế nhưng, trước chiến thuật tấn công sấm sét phủ đầu của đối phương, đội Thiên Long Bát Bộ vẫn vô cùng bình tĩnh tiếp đón. Mộ Dung Phục sử ra môn võ công làm nên danh tiếng cho nhà Mộ Dung là Đẩu Chuyển Tinh Di, Gây ông đập lưng ông khiến đao kiếm của Bạch Tự Tại và Sử Tiểu Thúy chuyển sang công kích lẫn nhau. Hư Trúc sử dụng bài Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, chiêu thức liên miên bất tuyệt, lấy phòng thủ làm chủ đạo mà đỡ gạt thế công của ba người Tạ - Thạch.

Cùng lúc đó từ phía sau, Tiêu Phong - Đoàn Dự - Khuru Ma Trí phát động tấn công. Lục Mạch Thần Kiếm từ tay Đoàn Dự liên tiếp ào ạt bắn ra. Kiếm khí của chàng trong phút chốc đã như gió táp, mưa sa ập tới bất bưng khiến đối thủ vô phương tránh né.

Ở kế bên, Khuru Ma Trí cũng nào chịu thua kém, trong phút chốc đã dùng tới liền bốn môn công phu là Niêm Hoa Chỉ, Đại Lực Kim Cang Quyền, Ma Ha Chỉ, Ban Nhược Chưởng. Dẫu tất cả đều là tuyệt kỹ giả cầy do Khuru Ma Trí xảo diệu mà sử ra thế nhưng hàng nhái cũng có dăm loại nhái, của Khuru Ma Trí là hàng nhái đời đầu, uy lực có khác nào trọng pháo, nhè thẳng đối phương mà công kích.

Đội hình đội Hiệp Khách bị hai người này dùng toàn võ công tối thượng tấn công lập tức sinh biến, rối loạn tránh né. Thế nhưng việc đâu chỉ đơn giản thế. Giữa cảnh trời trong mây sáng, thời tiết tuyệt vời ột chuyển già ngoại thế này mà năm người đội Hiệp Khách Hành bỗng nhiên thấy mịt mờ trước mắt. Cuồng phong đột khởi, gió lớn từng chập rít gào cuốn theo bụi đất bao trùm cả bọn. Một chiêu Kháng Long Hữu Hồi uy lực kinh thiên từ Tiêu Phong xuất tới đánh bật lui cả đội Hiệp Khách trở lại. Năm người kia thân mất tự chủ phải liên tục thoái lui tới tận mép võ đài mới trụ lại được.

Đội Thiên Long Bát Bộ, một đòn phối hợp thành công theo đúng ý đồ đã định nên nào có để bỏ lỡ cơ hội hiếm có này. Chỉ một tiếng hắng giọng của đội trưởng Tiêu Phong làm hiệu, cả bọn lập tức hiểu ý ồ ạt xông lên, tổng phản công mãnh liệt.

Đội Hiệp Khách Hành còn đang hô hào nhau ổn định đội hình, lập lại trận thế thì đối thủ đã sốc tới tấn công khiến trở tay không kịp. Khi này cả bọn mới hối hận rằng lúc trước không biết bảo ban, nhường nhịn nhau nên bây giờ mới rơi vào tình thế éo le thế này. Từng người, từng người một của đội Hiệp Khách Hành bị thế công của đội Thiên Long ép văng ra khỏi võ đài, rơi lịch bạch xuống đất như những trái mít rụng. Thạch Phá Thiên võ công cao cường nhất bọn, bao nhiêu sở học bản thân đều mang ra sử dụng hết. Một mặt chống đỡ để tìm cơ hội phản công đột phá. Mặt khác hết kéo người này lại nứ người kia của đội mình lại những mong có thể trì trì được thêm phút nào hay phút nấy. Thế nhưng, một cánh én nhỏ sao có thể làm nên mùa xuân, đặc biệt là trong thế tấn công như vũ bão của đội Thiên Long Bát Bộ. Và cuối cùng cái gì đến cũng phải đến, một chiêu Phi Long Tại Thiên của Tiêu Phong bá đạo vô song đã đánh văng nốt chàng, người cuối cùng của đội Hiệp Khách Hành ra khỏi lôi đài.

Trong quy tắc thi đấu có ghi rõ: “Trong hình thức hỗn chiến, vì bất cứ lý do nào, nếu một đội không còn tuyển thủ nào đứng trên lôi đài thì sẽ bị xử thua...” Trương Tam, Lý Tứ, Long, Mộc đảo chủ, bốn người đang thủ thế sẵn tại băng ghế dự bị. Mắt thấy cả đội mình đã bị đánh văng khỏi võ đài, nguy cơ thua trận đã rõ vội đồng loạt tung người nhảy vào sân đấu để thay người. Chẳng dè cả bốn người còn đang lơ lửng trên không chưa kịp xuất chiêu trò gì đã thấy bốn đao kinh khí đánh chặn trước mặt. Thì ra, đội Thiên Long đã tính toán cả đến tình huống này. Họ biết trước đối phương sẽ có tiếp ứng nên đã mai phục sẵn Hư Trúc và Mộ Dung Phục ở hai biên đề phòng. Bốn vị kia vì vội vàng xuất chiến cứu vãn tình thế nên lập tức trúng kế. Cả bọn còn đang lơ lửng trên không nên vô phương tránh né đành vận chân khí hộ thể mà gồng mình đón đỡ.

“Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!”

Cả bốn người linh tron mấy đòn, thế bay đang từ phương ngang chuyển sang phương dọc, rơi thẳng xuống dưới, lặn lộn dưới đất mấy vòng mới gượng dậy được. Cũng may Hư Trúc và Mộ Dung Phục ra tay còn có chút lưu tình nên thương thế chắc cũng không quá nặng nề. Cả chín người đội Hiệp Khách Hành đều đã

bị đánh rơi khỏi võ đài, đang lồm cồm bò dậy. Một chiến thắng áp đảo hoàn toàn xứng đáng cho đội Thiên Long Bát Bộ.

Kể lẻ thì dài dòng vậy thôi chứ sự thực thì tất cả diễn biến trận đấu xảy ra trong chưa đầy hai phút đồng hồ. Một kỷ lục mới của giải đấu và của cả Thế Giới về thời gian ngắn nhất ột trận đấu thể loại hỗn chiến. Đội Thiên Long Bát Bộ đã thể hiện một phong độ hủy diệt áp chế toàn bộ quần hùng.

Toàn bộ khán giả nãy giờ nín thở theo dõi trận đấu, giờ mới nhớ ra mà thở trở lại. Cả khán đài cùng lúc như nổ tung với tiếng reo hò hú hít. Tiếng hô: “Thiên Long! Thiên Long!” vang dội khắp cầu trường. Mười tuyển thủ đội Thiên Long Bát Bộ liền nắm tay nhau chạy quanh khu vực thi đấu để cảm ơn khán giả. Phong thái thật chuyên nghiệp, đáng mến lắm thay! Xin chúc mừng đội Thiên Long Bát Bộ!

Về phía đội Hiệp Khách Hành, cả đội lúc này đang lằm lũi diu nhau rời khỏi đấu trường. Bọn Bối Hải Thạch, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ bây giờ mới giải quyết với nhau xong xuôi, đang chạy vào hồi hạn kết quả, hồi có xin đánh lại được không. Nghe xong câu trả lời, ba người mặt mũi cũng ỉu xiu, mắt nhìn xuống đất mà nôi gót đồng đội đi ra. Toàn đội không ai tham dự họp báo sau trận đấu cả. Sau thất bại hôm nay, hy vọng đội Hiệp Khách Hành sẽ có buổi kiểm điểm và tự kiểm điểm để nhận rõ vị trí của mình đang ở đâu để mà cố gắng hơn trong những mùa giải sau. Nhưng dù sao với tiêu chí đặt ra từ đầu là tham gia để cọ sát và học hỏi thì họ cũng có thể coi là đã học hỏi thêm được khá nhiều điều. Vậy nên, cũng xin chúc mừng đội Hiệp Khách Hành đã có một giải đấu thành công tốt đẹp!

7. Chương 7: Bị Kích Động, kiểm Ma Tái Xuất Nổi Tráng Tâm, vương Lão Giải Nguy

Vương Trùng Dương ôm vai bá cổ Độc Cô Cầu Bại hí hớn kéo lão ra khỏi khu vực thi đấu. Vừa ra đến bên ngoài, hai người liền thi triển khinh công tới tột đỉnh mà len lách giữa đám đông khán giả đang chen chúc nhau đứng ngồi kín đặc cả sân. Đây là những quần hùng chậm chân không mua được vé, phải đứng ngoài theo dõi thi đấu qua Cách Không Truyền Hình Khí Trực tiếp qua màn hình lớn do Ban Tổ Chức dựng lên phục vụ. Lúc này đang là giờ nghỉ giải lao trước khi diễn ra hai trận đấu còn lại của vòng bảng nên quần hùng đang hò nhau đi ăn uống, giải quyết các nhu cầu bức thiết của cá nhân và toàn xã hội. Người qua kẻ lại nói chuyện rôm rả, nhộn nhịp náo nức không kể xiết nên không kể nữa.

Nói lại chuyện, Vương Trùng Dương vì sợ Độc Cô Cầu Bại đối ý nên khi trận đấu giữa Thiên Long Bát Bộ và Hiệp Khách Hành vừa kết thúc, lão đã hối hả thúc giục Độc Cô lão lên lau sàn cho nhanh để còn tranh thủ thời gian đi tìm Dương Quá đòi lại Huyền Thiết Trọng Kiếm. Hai lão phải đi gấp cho kịp quay lại mà theo dõi trận đấu giữa Ý Thiên Đồ Long vs Tuyết Sơn Phi Hồ. Giải đấu ngàn năm có một này, dù để lỡ mất một giây thôi cũng là một sự lãng phí không thể chấp nhận được. Vậy nên, phải đi cho nhanh!

Chạy Đông rẽ Tây một hồi đoạn hai lão còn phải chen lấn với đám người hâm mộ đang tụ tập hò reo, chẳng cờ hoa biểu ngữ cổ động cho đội nhà thì mới tới được chỗ phòng thay đồ của đội Thần Điều Hiệp Lữ. Thế nhưng, lúc này là thời điểm chuẩn bị trước trận đấu, các tuyển thủ đều đang ở bên trong đóng cửa để tập trung dưỡng thần, điều hòa chân khí. Cửa phòng đóng chặt kín. Đứng chắn bên ngoài là cặp hộ vệ Đạt Nhĩ Ba và Hoắc Đô, hai đệ tử của Kim Luân Pháp Vương đến từ Mông Cổ. Hai người đeo kính đen, khoanh tay đứng gác, nội bất xuất, ngoại bất nhập để tránh ảnh hưởng đến tinh thần cũng như giảm khả năng gian lận bán độ của các tuyển thủ.

Vương lão thấy tình hình có vẻ khó khăn như vậy thì mắt trước mắt sau kéo khẩu trang lên che mặt rồi đẩy dúit Độc Cô Cầu Bại lên phía trước. Độc Cô lão chỉ kịp kêu: “Úi cha!” một tiếng thì đã chơi với tới trước mặt hai đồng chí vệ sĩ rắn mặt kia. Đạt Nhĩ Ba nặng nề bước tới, cúi xuống dòm vào mặt Độc Cô Cầu Bại tuôn một tràng tiếng Mông Cổ:

- Xi ca lô, ba chi khươn. Xí cà lồ. A lê hấp!

Độc Cô Cầu Bại lần đầu tiếp xúc với người nước ngoài, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Lão liền quay lại kiểm tìm đồng đội bằng ánh mắt cầu cứu nhưng Vương lão không biết đã lẫn đi đâu mất từ bao giờ. Độc Cô lão chửi thề: “Bạn bè chi mà khốn nạn!” đoạn đành quay lại một mình đối diện với thực tế. Tiến không được mà thoái không xong, chẳng còn cách nào khác, lão đành vận dụng hết khả năng ngoại ngữ siêu đẳng của mình, lắp bắp cố giải thích bằng tiếng Anh-lê trong niềm tin vô vọng:

- Hê..hê.. hê lô. Mít xờ tơ Duong Qua húa?

Lão phát âm rõ ràng, lại nhấn từ nhả chữ chuẩn như người Anh-lê xịn như vậy mà Đạt Nhĩ Ba dường như không hiểu gì. Chỉ thấy gã sau khi nghe Độc Cô Cầu Bại nói xong liền trợn mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống lão gầm lên vào mặt lão:

- À lê, xí la xí lô, xí cà lô!

- Mi...mi...Duong Qua, Duong Qua...diu diu. Ô kế? Ve ri gấp!- Độc Cô Cầu Bại bắt đầu đã phải kết hợp khả năng ngoại ngữ siêu cấp của mình với ngôn ngữ cơ thể. Lão cố chỉ tay về phía cửa ra dấu muốn vào.

- A lê a lê tút xuyt! – Đạt Nhĩ Ba lại gầm lên rồi đẩy mạnh vào vai Độc Cô lão ý bảo lão đi chỗ khác đi.

Độc Cô Cầu Bại thấy gã động thủ động cước trên người mình thì trong tâm đã động nộ nhưng lão vẫn cố kìm nén tức giận đưa mắt nhìn quanh. Trong tay lão không tác sát, xung quanh cũng chẳng có cây cỏ gì mà dùng thảo mộc thay kiếm cả, thế nên không có kiếm Độc Cô Cầu Bại cũng chỉ thường thôi, chả chắc đã tiếp được gã Đạt Nhĩ Ba cao to đen hôi này quá mười chiêu. Quân tử động khẩu chứ không động thủ. Nghĩ vậy Độc Cô lão bèn lùi lại, hạ giọng mềm mỏng van xin:

- Ai em so zi! Bất...bất...ziu cho toi gap Duong Qua. Co viec quan trong.

Hoắc Đô đứng quan sát nãy giờ, thấy Độc Cô lão dùng ngoại ngữ nên tưởng lão này cũng là người nước ngoài nên phó mặc cho sư huynh giải quyết. Giờ thấy Độc Cô lão lại phọt ra tiếng bản địa mới biết chỉ là người đi ngoài ra nước. Gã mới tiến lại, vỗ vai Đạt Nhĩ Ba lí lếu xi lô mấy câu gì đó không ai hiểu cả. Đoạn gã mới hướng về phía Độc Cô Cầu Bại lễ độ cất lời:

- Chẳng hay tiền bối đây cần gấp Tây Cuồng Dương Quá có việc gì?

Độc Cô Cầu Bại thấy cậu trai này hiểu tiếng mình nói thì mừng như bắt được vàng. Không kiềm được vui sướng, lão vội tóm tay Hoắc Đô lắc lắc mà nói:

- May quá! Thì ra là người mình. Xin đồng chí báo giúp với Dương Quá là có chủ nợ đến cần gấp gấp.

Độc Cô lão vốn bản tính thật thà, nào có biết trí trá, điều ngoa nên nghĩ làm sao nói vậy. Hoắc Đô nghe vậy lập tức ngẩn tò te, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Lão tiền bối không biết có lầm không? Anh Quá và chị Long là chủ một trang trại ong mật lớn nhất toàn quốc, đất đai rộng lớn khắp một vùng Chung Nam Sơn, giàu có nứt tiếng Thiên hạ. Vậy mà anh chị ấy lại nợ tiền bối sao? Mà dù có nợ thật thì lúc này, anh chị ấy cần tỉnh tâm chuẩn bị tinh thần cho trận đấu tới. Mong tiền bối rời bước, để sau giải đấu rồi tính có được chăng?

- Không được. Đợi đấu xong thì muộn mất. Phải trả ta ngay. – Độc Cô Cầu Bại bị kích động quát lên, hai mắt vằn long lên song sọc – Mau kêu Dương Quá ra đây cho ta!

Hoắc Đô lại thêm một lần nữa bị bắt ngờ. Gã không thể hiểu vì sao lão tiền bối hiền lành này đột nhiên lại nhảy tung tăng lên mà kêu réo như đĩa phải vôi vậy. Gã cố tỏ ra bình tĩnh, điềm đạm trả lời với giọng dứt khoát:

- Tại hạ đã nói hết nhẽ. Mong tiền bối lui bước. Mời!

Đoạn gã khoát tay gọi Đạt Nhĩ Ba, hai người lại đeo kính đen, song song đứng khoanh tay chắn giữa Độc Cô Cầu Bại và cửa ra vào khí thế bức nhân. Hai kẻ hậu bối này đều biết rằng, năm xưa vì si kiếm mà Độc Cô Cầu Bại từng dẫn thân vào ma đạo để tìm tu. Cái ngoại hiệu Kiếm Ma Độc Cô cũng từ đó mà ra, bệnh tâm thần phân liệt cũng theo vậy mà tới. Thường nhật, Độc Cô Cầu Bại tính tình hiền lành hòa nhã, sống nội tâm, thích cô độc, yêu màu tím thủy chung. Thế nhưng nếu như bị kích động khiến ma tính khởi phát, lão sẽ trở thành một ác ma đầu giết người không gớm tay, là một mối nguy hiểm cho toàn xã hội. Dù đã nhiều

lần chạy chữa, đi hết trại này tới trại khác, dùng đủ thuốc này đến thuốc kia nhưng lão vẫn chưa thể trị được bệnh, mầm mống hiểm nguy của xã hội vẫn tiềm ẩn xuất hiện bất cứ lúc nào. Lần này Độc Cô lão tới tham gia Đại hội Võ lâm hoàn toàn không được sự đồng ý của bác sỹ điều trị. Thế nhưng cơ hội ngàn năm một thuở, làm sao lão có thể bỏ lỡ?

Đã lâu lắm rồi Độc Cô lão mới được sống giữa bầu không khí nhiệt náo như hôm nay, trong tương lai gần lão lại sắp có năm triệu mà Vương Trùng Dương hứa hẹn nên tâm tình đang trong cơn phấn khích tới độ. Thế mà tiền đã sắp đến tay mà lại bị chặn lại, hai kẻ trước mặt lại dám động tay động chân mà đuổi lão đi. Đối với Độc Cô Cầu Bại đó là một nỗi nhục lớn lao, thử hỏi làm sao lão có thể nhẫn nhịn chịu đựng được đây? Càng nghĩ lão càng uất, lão càng hận, lão càng giận dữ. Và lão dần biến đổi. Cơn giận dữ như chiếc chìa khóa, tháo bỏ mọi xiềng xích ràng buộc Ma tính bên trong Độc Cô Cầu Bại. Hai mắt vằn đỏ, đồng tử chột đen ngòm như hổ đen vũ trụ, Độc Cô lão từng bước, từng bước, lừ lừ tiến về phía hai người kia.

Đạt Nhĩ Ba nào có biết gì, thấy lão tiến đến liền trợn mắt quát tháo:

- Xi ca lô ba chi khươn, A lê a lê à lê!

Qua mắt kính đen hiệu Rayban, Hoắc Đô vẫn đang chăm chú quan sát những biểu hiện kỳ lạ của đối phương. Gã cảm nhận được từng sự biến đổi từ vẻ ngoài đến bên trong của lão. Dường như mọi sự không chỉ đơn giản như vẻ ngoài nhìn thấy, lão tiền bối kia lại lịch ắt chẳng phải tầm thường. Bỗng nhiên gã thấy trong lòng bất ổn, hồi hộp, tim đập loạn nhịp mà không có lý do. Thực ra là có đấy, gã đang sợ, một nỗi sợ hãi mơ hồ đang dần bao phủ tâm trí gã. Toàn thân gã ớn lạnh, gai ốc nổi khắp cơ thể, tóc gáy dựng đứng, một điều gì đó rất xấu xa đang tới rất gần. Phía trước mặt, sư huynh Đạt Nhĩ Ba của gã dường như cũng đã cảm thấy điều tương tự. Chỉ thấy y vội vàng thối lui liền mấy bước, rồi quay lại nhìn Hoắc Đô, ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi tột cùng. Cả hai đồng loạt thốt lên:

- Xi ca lô, xi ca loa!

Vừa dứt lời, cả hai người chột cảm thấy cổ họng mình như bị bóp nghẹt, hô hấp bị đình trệ khó khăn, muốn kêu không được, muốn khóc cũng chẳng xong. Phải chăng đây chính là kỳ chiêu Vô Hình Tỏa Hồn Cầm Nã Thủ trong truyền thuyết?

Quan sát từ bên ngoài chỉ thấy một luồng Tử khí đang từ cơ thể Độc Cô Cầu Bại tuôn ra nghi ngút, mỗi lúc một dày đặc hơn. Luồng Tử khí đó lúc đầu chỉ bao bọc lấy cơ thể lão Độc Cô rồi bất ngờ vụt ra trùm lên cả Đạt Nhĩ Ba và Hoắc Đô trong nháy mắt. Lúc Độc Cô lão lạnh lùng cất bước vượt qua, cũng là lúc thân thể của hai người họ đổ vật xuống đất, hai mắt trợn tròn kinh hoàng, miệng sùi bọt mép, không rõ là còn sống hay đã chết. Độc Cô Cầu Bại, bây giờ đã trở thành Kiếm Ma vẫn lừ lừ lướt tới trước dù cánh cửa vào phòng thay đồ của đội Thần Điều đã sát trước mặt.

“Rầm!”

Cánh cửa đột ngột mở ra đập thẳng vào mặt khiến Kiếm Ma Độc Cô xây xẩm mặt mày. Lão bưng mặt thét lên be be:

- Đi đứng kiểu gì vậy. Vỡ mặt người ta rồi.

Bên trong phòng, một giọng nam trầm ồm vang lên:

- Tại hạ Quách Tĩnh, kính xin hỏi cao nhân phương nào tới đây gây rối?

Nguyên cú va chạm vào đầu vừa rồi vô tình đã khiến Kiếm Ma choàng tỉnh lại từ cơn bệnh cũng giống như kiểu chúng ta đang ngủ thì bị dội nước vào mặt vậy. Lão tỉnh dậy tức thì ngay lập tức, bản tính hiền lành, lương thiện thường ngày lại trở dậy mà khóa kín Ma tâm. Lão hoàn toàn không nhớ những gì vừa xảy ra vừa rồi, vậy nên khi nghe Quách Tĩnh hỏi vậy bèn luống cuống trả lời:

- Tại hạ không có ý gây rối. Chỉ là có chút việc tới tìm Dương Quá, mong Quách đại hiệp cho phép gặp gỡ trong chốc lát.

Quách Tĩnh trả lời:

- À thì ra là vậy. Tiếc là Dương hiền đệ cùng Tiểu Long Nữ bị kẹt xe, tắc đường giờ vẫn còn chưa tới. Có gì mời tiền bối gọi vào di động hẹn hai bạn ý xem thế nào vậy.- Giọng họ Quách đột nhiên chuyển sang thất

thanh - Ái chà,tại sao nhị vị vệ sĩ của chúng tôi lại bất tỉnh nằm kia? Phải chăng là tiền bối hạ độc thủ?

- Không phải đâu là không phải đâu. – Độc Cô Cầu Bại nhảy dựng lên - Không phải là do ta làm.

- Còn chối ư? Ngoài người ra,ở đây đâu còn ai! – Quách Tĩnh quát lớn – Có gan ăn vạ thì có gan chịu đòn. Cứ đỡ một chiêu này của ta rồi hẵng tính! Hây dza!

Kèm theo tiếng hét,một luồng chưởng lực cực kỳ bá đạo từ trong phòng phóng thẳng về phía Độc Cô Cầu Bại. Độc Cô lão phản ứng cũng nhanh lẹ vô cùng,lão kêu “Ủi chà!” một tiếng,vội nhảy lên cao tránh né. Độc Cô lão nghĩ bụng: “Một sự nhịn là chín sự lành,thôi thì mọi chuyện để sau tính tiếp. Vào tình huống này,có dừng lại giải thích chỉ sợ chuyện càng lúc càng rối.” Nghĩ sao làm vậy,cơ thể còn đang lơ lửng trên không,Độc Cô lão liền xuất ra một chưởng đón lấy chưởng kinh của Quách Tĩnh,rồi nương theo đó mà mượn đà lẳng thân mình lên cao. Tới khi còn cách mái nhà độ ba bộ,lão liền xuất thế Bích Hồ Du Tường một mạch leo thẳng lên mái rồi cong đuôi bỏ chạy.

Tiếng Quách Tĩnh vang lên từ phía đằng sau:

- Muốn chạy ư? Đâu có dễ thế? Anh em theo ta!

Từ trong phòng,ba đạo nhân ảnh phóng vút ra đuổi theo Độc Cô lão. Ba người đó là Quách Tĩnh,Hoàng Dung và Kim Luân Pháp Vương,ba trụ cột của đội Thần Điều Hiệp Lữ. Tam đại cao thủ hò hét nhau gia tăng cước lực đuổi bắt kẻ gây chuyện,phút chốc đã gần đuổi kịp Độc Cô lão. Tình thế thập phần khẩn trương.

Bỗng từ đâu,một luồng lực đạo thuần dương cương mãnh ập tới công kích thẳng về phía họ. Ba người Quách,Hoàng,Kim thấy thế công như bài sơn đảo hải,nói đến là đến,thoảng chốc đã đánh đến trước mặt thì nào dám chậm trễ,vội đồng loạt phanh gấp lại cái kít,xuất chiêu nghênh đón. Nào ngờ luồng chưởng lực đang cương mãnh phóng tới ba người bỗng nhiên hóa thành mềm mại uyển chuyển,đổi hướng đánh thẳng xuống mái nhà nơi ba người đang đứng.

“Ầm!”Mái nhà bị luồng chưởng lực kia đánh trúng,gạch ngói,xà gỗ lập tức vỡ vụn đổ sụp xuống bên dưới. Bọn Quách Tĩnh,mất chỗ dẫm chân cũng theo đó mà chơi vơi rơi theo. Âm thanh hỗn loạn,cát bụi mịt mù,tình thế trở nên căng thẳng vô cùng. Nhưng phu phụ Quách Tĩnh và Kim Luân pháp vương đều thuộc hàng đại cao thủ. Vậy nên ba người dù lâm nguy cũng vẫn bất loạn,vừa rơi xuống đất là lập tức trụ vững,vận khí thủ thế đề phòng đánh lén ngay. Bọn họ thấy người tấn công mình võ công mưu trí đều cao tuyệt nên nào dám có chút khinh xuất,âm thầm đề tụ công lực đón đợi đòn tấn công tiếp theo. Đất đá gạch bụi vẫn lả tả rơi xuống,tinh thần cả ba đều căng như dây đàn,sáu con mắt đảo lia lịa quan sát khắp nơi.

Nào ngờ,ba người căng mắt đợi mãi cho tới khi bụi đất đã tan hết mà vẫn không thấy có gì xảy ra cả. Khi này,Quách Tĩnh mới tung mình nhảy lên mái nhà,nghe ngóng tình hình. Họ Quách tìm kiếm,kiểm tra một hồi nhưng không thấy có dấu hiệu gì khác lạ,lão Độc Cô cũng đã khuất dạng từ lúc nào. Chàng ra chiều ngẫm nghĩ lung lăm,đoạn lăm liền bầm mấy tiếng “Quái lạ!” rồi nhảy xuống kéo vợ rủ nhau đi tắm rửa,thay quần áo. Kim Luân Pháp Vương ở bản nó quen,nên chỉ phui bụi sơ sơ rồi quay trở lại phòng thay đồ làm thủ thuật hồi sức cấp cứu cho hai đệ tử. Chuyện vợ chồng Quách Hoàng tắm rửa ra sao,Kim Luân cứu chữa cho Đạt Nhĩ Ba và Hoắc Đô thế nào âu cũng là chuyện thường ngày ở huyện,chuyện này tạm thời không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện, Độc Cô đại hiệp của chúng ta vì không muốn đánh nhau,dây dưa ân oán với lũ tiểu bối mà nhảy lên mái nhà chạy trốn. Lão chỉ mãi miết cầm đầu chạy,hết băng mái rồi lại chuyển cành. Trong lòng thầm mong cho đối phương đừng bắt kịp để tránh một trường huyết chiến nên lão không để ý gì chuyện xảy ra phía sau mình cả. Đến khi quay đầu lại nhìn mà không thấy ai đuổi theo nữa,mới chịu dừng lại mà vịn tường thở dốc. Một lát sau,Vương Trùng Dương từ đâu chạy tới,đáng điệu nhàn nhã,nhe nhớn miệng cười. Vừa thấy Vương lão, Độc Cô Cầu Bại đã nhăn nhó cự nự:

- Sao này ngươi bỏ ta một mình ở đó. Suýt chút nữa là bị chúng nó xít dờ quây làm thịt mất rồi. Ngươi thật tử tế với bạn bè quá nhỉ!

- Ngươi nghĩ vừa rồi ai cản địa cho ngươi chạy trốn? – Vương Trùng Dương trợn mắt – Không có ta thì ngươi giờ này chắc đã bầm dập rồi chứ còn ở đó mà trách cứ. Hừ! Thực là làm ơn mắc oán mà!

- Ủa? Vậy hả? – Độc Cô ngượng nghịu gãi đầu.- Ta đâu biết gì đâu?

Vương lão hiu hiu mắt nhìn Độc Cô Cầu Bại như đánh giá xem xét rồi lại nói:

- Mà tất cả cũng tại ngươi. Tự nhiên lại ra tay đánh mấy thằng vệ sĩ tiểu bối đó làm gì? Hối han tử tế, không được thì tính cách khác chứ, hành vi còn đồ thể ai người ta chịu được.

Độc Cô Cầu Bại đưa tay cài lại khuy áo cổ, e dè, ngơ ngác nhìn Vương Trùng Dương phân trần.

- Sao ngươi nhìn ta kỳ vậy? Ta đâu có làm gì đâu?

Vương lão tròn mắt lộ vẻ ngạc nhiên ra mặt:

- Ngươi bị mất trí nhớ ngắn hạn hay sao vậy? Rõ ràng chính mắt ta thấy ngươi tấn công chúng bằng Vô Hình Tử Khí mà. Giờ ngươi lại nói ngươi không làm gì là sao? Trước ngươi có đi làm cơ quan nhà nước bao giờ không mà lại giỏi làm mặt trở phải tay trốn tránh trách nhiệm như vậy?

Độc Cô Cầu Bại ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu thở dài:

- Haiz! Ta cũng không hiểu nữa. Có thể là do hôm nay ta bị kích động quá mức nên sinh ra hiện tượng lạ này. Ừm, chắc là vậy rồi. – Dừng một chút lão nói tiếp – Thôi, vụ đó để từ từ tìm hiểu sau. Dù sao cũng cảm ơn ngươi đã ra tay trợ giúp kịp thời. Giờ chúng ta về sân xem tiếp đi kẻo muộn. Còn việc đòi kiểm chút nữa tính sau nhé. Phụ phụ Dương Quá khi này không có ở đó. Không hiểu là dở hay may đây?!

Hai lão nhìn nhau cả cười, rồi đồng loạt thi triển khinh công, chạy về phía sân thi đấu. Tiếng hò reo từ trong khu lôi đài vọng tới báo hiệu trận đấu tiếp theo đã đang diễn ra căng thẳng lắm rồi

8. Chương 8: Chỗ Lôi Đài, đồ Long Gặp Cáo Bay Nơi Sàn Đấu, nhân Phụng Gặp Vô Kỵ

Khi Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại quay trở lại với vai trò của nhân viên vệ sinh thì trận đấu giữa hai đội Ý Thiên Đồ Long Ký và Tuyết Sơn Phi Hồ Truyện đã diễn ra được một lúc và đang đi vào hồi gay cấn. Phi Thiên Biển Bức Kha Trấn Ác, đại sư ca của vũ đoàn Giang Nam Thất Quái, nhờ quen biết với Ban Tổ Chức mà chạy chọt leo lên được đến chức tổ trưởng tổ Bảo Vệ, thấy hai lão bây giờ mới trở về thì quay ra nhưn hai con mắt toàn lòng trắng mà tỏ vẻ khó chịu ghê lắm. Vương lão ghé tai Kha Trấn Ác, cười cười nói nhỏ:

- Đi tồ, đi tồ! Hí hí!

Kha Trấn Ác mới chỉ tỏ đôi chút thái độ không hài lòng thôi mà đối phương đã liền phải nhún nhường, sợ sệt thì trong lòng lấy làm tự đắc lắm. Lão cảm thấy mình thiệt là bát diện oai phong, uy chấn thiên hạ. Cắp trên đầu cần chấp cấp dưới làm gì, lão mỉm cười rộng lượng:

- Thôi được, lần này bỏ qua. Sau mà có đi thì đi lần lượt thôi mà phải viết giấy xin phép đảng hoàng đấy. Phải có một người ở lại trực đề phòng có tình huống khẩn cấp chứ? Các chú là cứ quen thói làm ăn luôm nhuôm, lom côm cái kiểu quan liêu, bao cấp lắm. Anh không có thích như thế đâu!

- Dét sơ! Ô kê lão Kha! Tình hình thế nào rồi? – Vương lão đánh trống lảng.

Kha Trấn Ác cau mày:

- Cái gì thế nào? Hỏi phải có đầu có đuôi chứ? Nhắc bao lần rồi!

Vương Trùng Dương nóng mặt cự lại:

- Thì trận đấu đó chứ còn cái gì nữa? Chẳng nhẽ ta hỏi lão có mót không à?

- Hỏi trống vậy thì bố tôi hiểu được! Hừm! – Kha Trấn Ác nhăn mặt tỏ vẻ không chấp nhận được thái độ của nhân viên dưới quyền. Thế nhưng lòng vốn bao dung nên lão vẫn trả lời tiếp – Hai đội chọn phương

thức đánh cử ra năm người đánh năm trận, thắng ba là thắng. Trận đầu Hoàng Y thiếu nữ của đội Ý Thiên Đồ Long trong ba chiêu đã đánh bại Diên Quy Nông. Trận này Kim Mao Sư Vương Tạ Tổn đấu với Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng, họ Tạ đang ép họ Miêu. Sắp có kết quả rồi. Xem kìa!

Vương Trùng Dương ngừng lên quan sát thấy Kim Mao Sư Vương và Kim Diện Phật hôm nay sao trông lạ thế, chẳng ai có tý sắc vàng nào cả. Nhìn lên bảng điện tử mới thấy trận này là Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Dao đánh với Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiểu. Trận đầu là Quang Minh Hữu Sứ Phạm Dao đánh bại Tuyệt Sơn Phi Hồ Hồ Phỉ. Lão tức mình quay sang định mắng Kha Trấn Ác một chập thì chợt nghĩ tới câu: “Tiên trách kỷ, hậu trách nhân. Ai bảo mình tự nhiên đi hỏi chuyện thằng cha kiêu thị chứ. Ngu thật là ngu, còn trách ai được nữa.” Nghĩ vậy xong lão thôi không còn ý định mắng mỗ nữa mà chuyển thành nể phục lão Kha. Lão này không biết gì mà nói cứ như đúng rồi làm mình tin sái cổ. Đúng là thuật: “Không cần chính xác, chỉ cần dứt khoát.” Của người làm lãnh đạo có khác. Bá đạo tuyệt luân!

Quay lại diễn biến trận đấu, lúc này Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiểu một trong Tứ Đại Thiên Vương của Minh Giáo, bằng kinh công siêu việt và Hàn Băng Miên Chương tuyệt kỹ của lão đang chiếm thế thượng phong trong trận đấu thứ hai. Không hổ danh là con dơi màu xanh, lão bay trái lượn phải, thân ảnh ma mị dập dờn trên không trung mà vờn cho đối thủ chóng mặt lộ sơ hở mới xuất đòn tấn công.

Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Dao, thân là Thiên Hạ Đệ Nhất Dao do khán giả bình chọn trong tác phẩm Phi Hồ Ngoại Truyện nào đâu chỉ có hư danh. Hồ Nhất Dao sử dụng Hồ Gia Dao Pháp vốn đã nổi danh từ đời tổ phụ chàng là Phi Thiên Hồ Ly truyền lại. Thấy đối phương thân pháp biến ảo phi thường, thoát đồng thoát tây tấn công không thể lường trước, họ Hồ đành chọn chiến thuật tử thủ, dĩ bất biến ứng vạn biến, nghe thì sang vậy nhưng thực chất là đứng tại một chỗ mà múa dao quanh người hộ thể. Thi thoảng thấy Thanh Dực Bức Vương hạ xuống gần gần tầm với, Hồ Nhất Dao mới đánh liều nhảy lên công kích. Ngờ đâu đó toàn là do Vi Nhất Tiểu dụ khị diễn trò, dao họ Hồ chém phát nào là hụt phát đó. Cứ mỗi lần như vậy khán giả lại được một phen cười nghiêng ngả. Chênh lệch thực lực giữa hai đối thủ là quá lớn, Hồ Nhất Dao xem chừng không hề có chút cơ may chiến thắng. Họ Hồ dù sao cũng là cao thủ thân trải trăm trận, làm gì chẳng rõ điều đó. Vậy nhưng tính cách chàng vốn cương cường, cứng rắn, thà chết chứ không chịu đầu hàng, quyết chiến đấu cho đến những giây phút cuối cùng mới thôi.

Hảo hán trọng hảo hán, không muốn thấy nhau phải chịu nhục thêm nữa, từ phía đội Ý Thiên có tiếng người hô lớn:

- Bức Vương! Thôi đừng đùa nữa. Kết thúc trận đấu đi rồi còn đi làm bữa tiết canh lợn Mán.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiểu, năm xưa vì luyện Hàn Băng Miên Chương quá độ mà bị tẩu hỏa nhập ma, toàn thân thường bị hàn khí bao bọc. Không còn cách nào khác, lão thường xuyên phải hút máu người để duy trì sự sống, nếu không mạch máu toàn thân sẽ từ từ đông đặc lại, khả năng tử vong lên tới một trăm lẻ bốn phần trăm. Huynh đệ giang hồ thường đùa gọi gã là con dơi hút máu là vậy. Sau này nhờ có Trương Vô Kỵ dùng Cửu Dương Chân Khí trục xuất hàn độc bệnh mới được trị dứt. Vậy nhưng, hút máu lâu năm đã thành quen miệng, lão đã trở thành một con nghiện tiết canh. Tiết canh ngan, tiết canh vịt, tiết canh dê... cái nào cũng ngon nhưng lão mê nhất là tiết canh lợn mán. Dẫu biết rằng ăn món này rất dễ bị sán, bị khuẩn ăn lên tận não nhưng lão vẫn không thể nào bỏ được. Thực là “Nghiện cái gì thì khổ cái đó” câu này chẳng hề sai!

Lại nói tới Thanh Dực Bức Vương đang bay là là vòng quanh, thích thú trên đùa đối thủ. Chợt nghe thấy có người rủ đi ăn món tiết canh lợn mán sở trường thì lập tức hai mắt sáng rỡ, cười lớn đáp lời:

- Tuân lệnh bang chủ! Thuộc hạ kết liễu hần ngay đây!

Lời vừa dứt, chưởng ảnh của Vi lão từ bốn phương tám hướng tới tập tấn công Hồ Nhất Dao. Chương pháp âm hàn bá đạo, bằng sát nội công cao tới mấy trăm điểm khiến Liêu Đông Đại Hiệp cử động càng lúc càng chậm chạp khiến, pháp dẫn trở nên rối loạn khiến trước ngực lộ ra khoảng trống. Vi Nhất Tiểu chỉ đợi có vậy, vận toàn lực đánh ra một quyền vào đúng chỗ sơ hở đó. Mắt thấy quyền kinh ập tới trước ngực, nhưng tay chân vì lạnh quá mà đã tê cứng mất rồi, họ Hồ vô phương đón đỡ tránh né chỉ đành nhắm mắt, trăn mình chịu trận. Cả cầu trường đồng loạt ô lên. Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Dao phen này khó tránh được một phen trọng thương thổ huyết, thắm tử dương trường. Một thân anh hùng, vì quá cương cường mà không chịu

buông bỏ,dừng lại đúng lúc nên phải chịu kết cục thê thảm thể này thực khiến cho người ta thương tâm lắm thay. Ngờ đâu,quyền của họ Vi đánh đến cách ngực chàng độ năm phân thì dừng lừng lại. Vi Nhất Tiểu nhếch mép,thu quyền về hất line tóc nhuộm xanh rêu,nhếch miệng cười rất giống tài tử xi nê:

- Hồ huynh bắt tất phải cố quá kéo lại thành quá cố. Nam tử hán đại trượng phu cầm lên được thì đặt xuống được,sao lại mang tính mạng mình ra mà dốc cả vào một cuộc chơi thể này,chẳng phải là uống phí lắm sao?

Liêu Đông Đại Hiệp vốn đã chắc mẩm rằng mình lĩnh trọn một đấm nên nhắm tịt mắt,gồng mình chịu đòn. Ai dè đợi mãi mà không thấy gì,lại nghe tiếng đối phương nói cười trước mặt thì mới hé hé mở mắt ra quan sát tình hình. Nghe dứt lời Vi lão nói,họ Hồ hai mắt đầm lệ gật gù:

- Tiền bối nói phải lắm. Cũng vì cái tính cương cường hiếu thắng mà tại hạ và thê nhi đã không biết bao lần phải chịu khổ đau. Muốn luyện võ trước phải luyện tâm,bấy lâu nay tại hạ đã bỏ quên điều này rồi. Đa tạ tiền bối đã tha ột mạng lại còn chỉ ra con đường sáng! Hồ Nhất Dao này xin chịu thua tâm phục,khẩu phục!

Cả khán đài rộ lên những chàng vỗ tay nồng nhiệt cổ vũ cho tinh thần thượng võ của cả hai bên. Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại vỗ tay to nhất vì hai người kia không đánh nhau vắng máu dây bắn sàn đấu nên hai lão được nghỉ ngơi,không phải dọn dẹp gì. Vậy là đội Ý Thiên Đồ Long đã dẫn trước đội Tuyết Sơn Phi Hồ hai - không. Chỉ cần thắng một trận nữa là họ sẽ dành tấm vé vào vòng bán kết.

Trận thứ ba,đại diện bên phía đội Tuyết Sơn Phi Hồ là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng. Họ Miêu đã được sách Kim Dung The Guinness ghi nhận là người có ngoại hiệu dài thứ nhì trong tất cả các tác phẩm của Kim Dung gia. Đứng trên họ Miêu chỉ có một người là Giang Dương Đại Đạo Vạn Lý Độc Hành Thái Hoa Dâm Tặc Khoái Dao Điền Bá Quang của tác phẩm Tiểu Ngạo Giang Hồ Truyện. Ngoại hiệu thì đứng dưới một người mà trên cả vạn người,còn võ công của Miêu lão cũng thuộc vào hàng đầu bảng trong Tuyết Sơn Phi Hồ Truyện. Sở trường của lão là Miêu gia kiếm pháp độc môn gia truyền,cùng Phở Thịn Gia Truyền Bờ Hồ mỗi món tề danh vang một cõi.

Bên phía đội Ý Thiên Đồ Long Ký,xuất chiến trận này là Giáo chủ Minh Giáo Trương Vô Kỵ,người được các chị em nữ giới từ tiểu cô nương cho đến lão bà bà vô cùng yêu mến. Cũng phải thôi,chàng sinh ra trong một gia đình có thể lực. Cha chàng là Ngân Cầu Thiết Hoắc Trương Thúy Sơn,đứng hàng thứ năm trong ban nhạc Vô Đang Thất Hiệp,đệ tử chân truyền của Vô Đang Thái Cực Trương Tam Phong. Mẹ chàng là Ân Tố Tố,ái nữ độc nhất của Chủ tịch Tập Đoàn Tổng Giám Đốc Công Ty Trách Nhiệm Hữu Hạn Thiên Ưng Ân Thiên Chính. Lại thêm cha nuôi là Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn,một trong Tứ Đại Thiên Vương của Minh Giáo. Chẳng những vậy,bản thân Trương Vô Kỵ cũng là một chàng trai học giỏi,đàn hay,đá bóng cừ,nhiệt tình với những hoạt động Đoàn,Đội và Xã Hội. Cộng thêm với với ngoại hình hiền lành,diễn trai của mình,từ lúc mới xuất đạo ra giang hồ,chàng trở thành niềm mơ ước,là bạch mã hoàng tử trong khát vọng của các chị em khắp Thiên hạ.

Đời nay có thơ khen rằng:

Được như Vô Kỵ sướng một đời

Học hành tấn tới lại giỏi chơi

May mắn còn thêm gia thế mạnh

Chị em tha thiết gọi chào mời.

Lại nói chuyện,Minh Giáo Chủ Trương Vô Kỵ,cởi bỏ trường bào,sắn tay áo sơ mi,khí độ thập phần tự tin bước lên lôi đài trong tiếng hú hít cổ vũ cuồng nhiệt của các cô gái và tiếng la ó xúc xiểm chê bai của các chàng trai. Chàng vốn đã quá quen với hào quang danh vọng nên nào thềm chấp nhận chỉ chuyện miệng lưỡi thể gian. Chàng vợ con đề huề,chưa nói đến chuyện bỏ bịch các lố,vậy mà đã từng có đợt báo chí đưa tin chàng là người đồng tính này nọ. Truyền thông ngày nay lắm khi thị phi nhiều truyện lắm. Có bữa,Trương Vô Kỵ đi cùng cậu đàn em vào khách sạn để hướng dẫn tập luyện võ công,bàn bạc công việc. Chuyện trong phòng nào ai biết thực hư thế nào,vậy mà sau đó họ cứ dựng lên rồi gán ghép chàng với người này người kia náo loạn Thiên hạ một phen. Ban đầu chàng cũng shock lắm,cũng đăng đàn giải thích khắp lượt. Mà càng giải thích thì người ta càng nghi ngờ,lại quay ra nói là chàng bao biện. Sau này quen rồi,ai nói gì chàng

cũng mặc kệ. Ấy lại có câu: “Im lặng là đồng ý!” Vậy nên người ta lại nói Trương Vô Kỵ thừa nhận mình là người đồng tính. Ồ mà đồng tính đấy,thì sao? Chả sao cả! Xu hướng ngày nay nó vậy. Nổi tiếng là phải có xì căng đan hỗ trợ. Vậy nên chàng lại mặc kệ,muốn nói sao thì nói! Hứ,quỷ sứ!

Chàng duyên dáng vẫy tay,xoay một vòng nhe nhớn cười kiêu khoe răng trắng mà chào khán giả một lượt. Các chị em trên khán đài lập tức đồng loạt riu rít kêu vang: “I love Truong Vo Ky! I love Truong Vo Ky!”. “Vô Kỵ Ôp pa,ve ri gút!” náo loạn khán đài.

Tai nghe mắt thấy người hâm mộ cuồng nhiệt gọi tên mình,Trương Vô Kỵ lấy làm ưng cái bụng lắm,chàng mỉm cười quay lại đã thấy Miêu Nhân Phượng mặt mũi vàng ệch đã hoành kiếm đứng chờ sẵn từ khi nào. Kim Diện Phật mang băng đội trưởng dẫn dắt đội Tuyển Sơn Phi Hồ tham gia giải năm nay với mục tiêu cũng giống như đội Hiệp Khách Hành,ấy là cọ sát và học hỏi. Vậy nên dù đội nhà đã thất bại liên tiếp hai trận nhưng họ Miêu tâm lý vẫn rất thoải mái,nhàn nhã, phong thái cũng tự tin vô cùng. Miêu đại hiệp khiêm tốn, chấp tay hướng về phía Trương Vô Kỵ cất lời:

- Giờ cũng không còn sớm nữa rồi! Trương giáo chủ,mời người chọn binh khí để chúng ta có thể bắt đầu!

Trương Vô Kỵ mỉm cười lịch lãm:

- Miêu huynh dùng kiếm. Tại hạ cũng xin dùng kiếm cho công bằng. – Dứt lời chàng khoát tay ra hiệu cho đàn em mang kiếm lên.

Trường kiếm trong tay Vô Kỵ tuốt khỏi vỏ,Ỗ Thiên kiếm ngân quang rạng rỡ sáng ngời. Miêu đại hiệp ngẩn tò te ngắm Ỗ Thiên Kiếm rồi tặc lưỡi thở dài:

- Quả là sành điệu chơi hàng hiệu! Trương giáo chủ không hổ là con nhà danh gia vọng tộc,chỉ với thanh kiếm này cũng khiến tại hạ rơi vào thế hạ phong rồi. Vậy mà người còn nói là công với chả bằng.Hừm! Thôi được,Tại hạ xin lĩnh giáo cao chiêu!

Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng hét lên một tiếng tạo uy,kiếm trong tay rung lên lập vẽ một đường vòng cung đẹp mắt trong không khí chém thẳng về phía Trương Vô Kỵ. Một kiếm này lão sử dụng đến bảy tám thành công lực,thể công nhanh như chớp giạt. Miêu gia kiếm thật không thể coi thường.

Trương Vô Kỵ trước đòn sấm sét của đối phương lòng chẳng hề nao núng. Có lợi thế về vũ khí,chàng mạnh dạn vung Ỗ Thiên Kiếm lên nghênh ngang đón đỡ. Họ Miêu biết đối thủ dùng thần binh lợi khí,nếu hai kiếm chạm nhau,vũ khí của mình ắt sẽ bị tổn thương chứ chẳng phải đùa. Nghĩ sao làm vậy,lão lập tức biến chiêu để tránh giao phong trực tiếp. Kiếm thu về rồi lại lập tức phóng ra, bảy đóa hoa kiếm như mây như gió cùng lúc công vào bảy yếu huyệt trên mình Trương Vô Kỵ. Kiếm chiêu tinh kỳ,lực đạo hùng hậu,quả không hổ danh của Đả Biến Thiên Hạ vô địch Thủ.

Đối phương ra chiêu biến hóa ảo diệu tới vậy nhưng cũng không khiến Trương Vô Kỵ cải biến sắc mặt. Miệng chàng kêu “Hảo Hảo!” mà tay không chần chừ đâm liên tiếp ra bảy kiếm vào tâm bảy đóa hoa kiếm của Miêu Nhân Phượng. Bảy đóa hoa kiếm lập tức tan thành mây khói. Miêu Nhân Phượng thấy tuyệt kỹ của mình bị phá bèn tung người lộn về phía sau kiếm hoành ngang ngực chuyển về thế thủ. Trong lòng lão đã thấy nao núng năm bảy phần,không biết tiếp theo phải làm thế nào cho phải.

Trong khi họ Miêu còn đương toan tính,Trương Vô Kỵ miệng lại hô: “Hảo! Hảo!” chân đạp kỳ bộ,kiếm pháp trên tay lúc nhanh lúc chậm,lúc cương lúc nhu đẹp mắt vô cùng. Xuất! Xuất rồi! Đó chính là Thái Cực Kiếm Pháp do Trương Tam Phong đích thân truyền dạy cho chàng.

Miêu Nhân Phượng ngẩn ngơ ngẩn nhìn,chỉ thấy kiếm pháp này bao gồm cả âm dương vạn vật,biến hóa vô biên vô tận, thâm sâu khó dò. Chỉ cần lão manh động tấn công là lập tức bị cuốn vào vòng biến hóa ấy,thậm bại là điều rõ ràng thấy được. Trong lòng Kim Diện Phật khi này bất giác nảy sinh cảm giác bất lực,giống như con người đứng trước sự hùng vĩ bao la của tự nhiên vậy. Chợt nhớ tới lời Vi Nhất Tiểu nói trận trước. Quân tử nhắc lên được thì đặt xuống được,quan trọng là đặt xuống thế nào cho tỏ khí khái anh hùng mà thôi.

“Keng!”

Miêu Nhân Phượng đột nhiên vút kiếm xuống đất,chấp tay xá dài:

- Kiểm pháp của Trương giáo chủ cao thâm khó dò. Tại hạ xin nhận phần thua cuộc.

Chỉ một hành động, một câu nói này của Miêu Nhân Phượng đã thể hiện được khí độ của bậc đại trượng phu, đánh không lại thì nhận thua cho đỡ mất thì giờ.

Trương Vô Kỵ gật đầu tỏ vẻ đã nghe thấy nhưng chàng vẫn múa may thêm một hồi rồi mới chịu thu kiếm dừng lại trong tiếng vỗ tay hoan hô vang dậy khắp cầu trường. Miệng lại kêu: “Hảo hảo!”, họ Trương chấp tay đáp lễ Miêu Nhân Phượng, rồi lại vỗ tay cười chào khán giả.

Miêu Nhân Phượng hai lông mày chợt nhăn tít, đợi Trương Vô Kỵ làm lễ xong xuôi rồi mới cất lời:

- Xin hỏi Trương giáo chủ, vì sao mà liên tiếp ba lần nói “Hảo hảo” như vậy? Phải chăng là có ý mỉa mai tại hạ? Sĩ khả sát, bất khả nhục. Nếu người có ý như vậy, nguyên xin hẹn ra ngoài kia mà chúng ta quyết sinh tử một phen. Tại hạ dù chết cũng phải giữ thanh danh của mình bằng máu!

Trương Vô Kỵ lần đầu biến sắc mặt, song mục thoáng lộ vẻ bối rối, vội xua tay phân trần:

- Tại hạ nào có ý đó. Chẳng là trước khi đấu giải này, tại hạ có ký hợp đồng quảng cáo cho hãng mỳ gói “Hảo hảo”. Mấy đoạn múa Thái Cực Kiếm và miệng kêu Hảo Hảo đó là thuộc yêu cầu của điều khoản hợp đồng. Mong Miêu đại hiệp chớ hiểu lầm mà tội nghiệp.

Miêu Nhân Phượng nghe vậy gương mặt mới dần ra, thở đánh phào một cái:

- Ủi! Thì ra là vậy. Quả là anh hùng xuất thiếu niên, kiếm tiền nhờ quảng cáo. Vậy nhờ Trương giáo chủ nếu có mỗi quảng cáo nào không dùng thì giới thiệu cho tại hạ liệu có được chăng? Đây, xin gửi giáo chủ cái cạc vi dít.

Trương Vô Kỵ toét miệng cười:

- Nhất định! Nhất định!

Thế nhưng trong bụng chàng thầm nghĩ: “Như lão thì chắc chỉ có đi lão thuốc bổ gan thôi chứ ai người ta mời.”

Hai người thân ái trao đổi địa chỉ quan hệ xong xuôi, lại bắt tay nhau nhiệt thành tỏ rõ tinh thần thượng võ. Đoạn gặp người cúi chào khán giả ba bốn lần rất chi là nhiều khê rồi mới chịu về chỗ của mình. Chắc là ganh đua nhau định kiếm giải phong cách đây mà.

Cùng lúc này, Ban Tổ Chức tuyên bố: Đội Ý Thiên Đồ Long Ký dành thắng lợi áp đảo toàn diện với tỷ số ba không. Dù công lao chính thức thuộc về tới ba người nhưng chỉ có một mình Trương Vô Kỵ được đồng đội công kênh trên vai chạy quanh một vòng sân đấu để chào người hâm mộ. Trên khán đài, khu vực cổ động viên của đội Ý Thiên vang lên bài hát truyền thống. Bài hát do nhạc sỹ Dương Tiêu phổ nhạc theo chất dân gian nhai lại, nội dung như sau:

“Võ lâm ấy mấy là chí í a í à tồn.

Ai ơi ấy Bảo đao Đồ í à Đồ Long.

Hiệu lệnh ấy mấy là hiệu lệnh.

Thiên hạ ấy mấy là thiên hạ.

Mạc cảm ấy mấy là bất tòng.

(Kịch kịch chat kịch kịch kịch chat) x5.

Ô ấy là có cái cây kiếm Ý Thiên... ối a bất xuất.

Thùy ấy mấy là dữ, Thùy ấy mấy là dữ...

Tranh Phong í ơi người a!”

Bài hát hay quá, không khí vui tươi quá! Kha Trấn Ác, Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại cũng khoác vai nhau ngả nghiêng đắm mình theo điệu nhạc mà quên cả nhiệm vụ. Phải đến khi Ban Tổ Chức nhắc

oang oang trên loa đài,cả ba mới giật mình tỉnh lại mà lật đật chạy đi làm việc. Quả thực chỉ có nghệ thuật đích thực mới có thể khiến cho con người ta mê đắm như vậy!

Đang khi Độc Cô và lão Vương lui cui lau dọn,hai đội Thần Điều Hiệp Lữ và Anh Hùng Xạ Điều cũng lục tục kéo ra khỏi động. Lá thăm may rủi đã đẩy hai đội có nhiều duyên nợ này gặp nhau ngay tại vòng một.

9. Chương 9: Bó Vợ Phải Đám,quách Tỉnh Ủ Mưu Hạ Đông Tà Con Đấu Với Cha,hai Đội Bày Cách Thi Đấu Lại.

Theo thống kê do Ban Tổ Chức cung cấp,đội Xạ Điều Anh Hùng Truyền có độ tuổi trung bình của các tuyển thủ cao nhất trong số các đội tham gia Đại Hội Võ Lâm lần này. Đội hình của họ bao gồm toàn các lão tướng đức cao vọng trọng,tiếng tăm nổi như cồn. Tứ bá tham gia từ giải đấu Hoa Sơn Luận Kiếm lần đầu tiên,tiền thân của giải lần này bao gồm Đông Tà Hoàng Dực Sư,Tây Độc Âu Dương Phong,Bắc Cái Hồng Thất Công,Nam Tăng Nhất Đăng Đại Sư vẫn góp mặt đầy đủ. Thay vào vị trí trung phong cấm do Vương lão để lại là Trung Ngoan Đồng Châu Bá Thông,thí sinh nhận được nhiều phiếu bình chọn nhất ở Giải Hoa Sơn Luận Kiếm lần ba. Đội hình dự bị của đội Xạ Điều bao gồm vợ chồng Hắc Phong Song Sát,Đồng Thi Trần Huyền Phong và Thiết Thi Mai Siêu Phong,Thiết Chưởng Thủy Thượng Phiêu Cừ Thiên Nhận,chịu trách nhiệm bày binh bố trận là Thần Toán Tử Anh Cô,phu nhân của Châu Bá Thông. Đội này toàn già lão,ít chịu cập nhật thông tin nên không nắm rõ luật lệ mới,không biết Vương Trùng Dương bị cấm thi đấu nên nhất thời không kịp gọi bổ sung người khác. Đội đành chấp nhận thi đấu với chín người kể trên.

Đấu là nhân vật chính trong tác phẩm Xạ Điều Anh Hùng Truyền vậy nhưng vì biết mình không thể cạnh tranh được một vị trí chính thức trong giải ngân hà Bần Chim,vậy nên phu phụ Quách Tỉnh và Hoàng Dung đã chuyển sang đầu quân cho đội Thần Điều Hiệp Lữ vào đúng ngày đóng cửa thị trường chuyển nhượng. Ngoài phu phụ Quách – Hoàng,đội Thần Điều còn có phu phụ Dương Quá,Tiểu Long Nữ cùng với Kim Luân Pháp Vương tất cả là năm người,lập thành đội hình chính thức. Với một loạt tên tuổi từng một thời làm mưa làm gió trên giới giang hồ,cũng như trong giới showbiz,khán giả hoàn toàn có cơ sở để hi vọng đội Thần Điều sẽ có thể tiến sâu vào trong giải và lập nên kỳ tích. Tuy vậy,đội hình dự bị của họ lại bị đánh giá là có khoảng cách khá xa so với đội hình chính,đó là: phu phụ Tuyệt Tình Cốc chủ Công Tôn Chỉ - Cừ Thiên Xích,Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu,hai đệ tử của Kim Luân Pháp Vương là Hoắc Đô và Đạt Nhĩ Ba khi này bị Kiếm Ma Độc Cô đánh bất tỉnh giờ cũng đã hồi phục,có mặt cho đẹp đội hình. Theo thống kê của giới thạo tin,đội Thần Điều chính là đội có nhiều cặp vợ chồng nhất trong số các đội tham dự giải. Đây là một lợi thế hay là nhược điểm đây? Chúng ta cứ phải tiếp tục theo dõi thì mới có thể đưa ra kết luận được.

Trận đấu cuối cùng của vòng loại,một trận đấu định mệnh của những con người vốn đã quá hiểu nhau,một trận Siêu Kinh Điển được giới mộ điệu trên toàn võ lâm mong chờ chuẩn bị bắt đầu. Không khí trên khán đài được hâm nóng đến cực điểm,liên tiếp có những vụ cãi vã,ẩu đả xảy ra giữa cổ động viên hai đội. Ban Tổ Chức phải cực kỳ vất vả,khẩn cả giọng hét kêu gọi lại tới van xin mới tạm vãn hồi được sự vụ.

Mà nào phải riêng trên khán đài,khu vực dưới sân đấu,từ tuyển thủ đôi bên cho đến nhân viên phục vụ,ai nấy đều đang trong trạng thái căng như dây đàn. Đội trưởng Đôi an ninh Phi Thiên Biển Bức Kha Trấn Ác thân vốn trải qua cả hai tác phẩm,từ đầu Xạ Điều Anh Hùng cho cuối Thần Điều Hiệp Lữ nên lúc này không biết nên đứng về phía đội nào cho phải. Bất chấp việc hai mắt mình đã hỏng,lão vẫn lấy hai tay bưng mặt không dám xem trận kịch chiến sắp diễn ra. Thế nhưng,ai tinh ý quan sát sẽ vẫn nhận ra rằng lão đang ti hí.

Từ băng ghế của đội dọn vệ sinh,Độc Cô Cầu Bại và Vương Trùng Dương cũng đang vô cùng căng thẳng,hồi hộp ngồi chờ đợi,dõi mắt trông theo từng hành động,từng bước chân của các tuyển thủ hai đội.

Trung Thần Thông Vương Trùng Dương đỉnh đỉnh đại danh,cự vô địch của giải Hoa Sơn Luận Kiếm lần đầu tiên,tiền thân của giải đấu đang diễn ra đây,vốn thuộc biên chế của đội Anh Hùng Xạ Điều. Dù rằng Vương lão bị gạt ra khỏi đội vì không đủ điều kiện tham dự giải. Thế nhưng,những xiềng xích,luật lệ kia làm sao có thể ngăn nổi tình yêu,tinh thần màu cờ sắc áo đang ùn ùn,ào ào dâng lên trong lão. Lão hết chấp

tay niệm Phật lại làm dấu thánh nguyện Chúa,đoạn lại quỳ gối hướng về hướng Tây nơi thánh địa Mecca của Hồi giáo tọa lạc mà cầu nguyện với thánh Alah ban phước lành cho đội nhà. Tinh thần hết mình vì đội nhà như vậy kể trên đời cũng có được mấy ai?

Nói chuyện xưa lại ngẫm đến nay,bên cạnh nhiều tuyển thủ,vận động viên bất chấp khó khăn trở ngại mà hăng say luyện tập,dốc sức dốc lòng quyết một lòng giành lấy vinh quang về cho Tổ quốc. Bên cạnh đó vẫn còn những con người luôn nêu gương “Vì mình quên dân. Vì thân phục vụ.” Thân làm tuyển thủ Quốc gia đang hoàng hân hoi mà nay viện lý do này,mai viện lý do kia hòng trốn tránh nghĩa vụ,chỉ vì lên tuyển thì không kiếm chác được nhiều. Nào các vị có nghĩ tới việc không có đất nước này thì làm sao có được các vị ngày hôm nay. Thế rồi tới khi được đãi ngộ tốt,có chút tiếng tăm,các vị lại đâm ra đổ đốn,đua đòi rượu,thuốc,đập đá,phá ke. Có vị vì dụng thuốc quá liều mà “Tay bắt chuồn chuồn,lưỡi đá xi nhan” cười xa mã giữa phố đông húc trọng thương dân đen. Hay nhiều vị vì tham vàng mà rủ nhau bán độ,sộ khám lập riêng thành một đội tuyển trong ngục,oai phong bát diện,danh tiếng lẫy lừng nổi khắp Thiên hạ một thời thực oách lắm! Oách lắm!

Lại nói tới,Độc Cô Cầu Bại vốn chẳng trực thuộc biên chế đội nào cả nên cũng chẳng quan trọng đội nào thắng đội nào thua. Lão đang tập trung quan sát xem cây Huyền Thiết Trọng Kiếm của mình ở đâu. Trong bụng Độc Cô lão hồi hộp vô cùng,chi lo Dương Quá đánh mất kiếm rồi hay không mang theo tới đây thì tới nay phải nhịn đói,cuộc bộ mà về mất. Lão lại càng bồn chồn,khó ở khi thấy Dương Quá đang kè kè đứng ôm Tiểu Long Nữ như ếch ôm măng,phía sau lưng chàng trống hoác,không thấy đeo đeo kiếm lệch cả vai như mọi khi. Đã mấy lần lão định lần mò ra chỗ vợ chồng họ Dương mà hỏi han tin tức. Cơ mà, đội trưởng đội bảo vệ Kha Trấn Ác đang ti hí mất lươn,đứng ngay gần đó. Thiết trượng của Kha lão để kè bên,lúc nào cũng lăm lăm sẵn sàng như thể mấy anh dân phòng với cây dùi cui đuổi chợ. Độc Cô lão biết rằng khó mà qua mặt lão này được,lỡ manh động lại mất cả nghiệp,hại đến thân nên đành nén lòng mà chờ cơ hội. Biết khó mà lui,đó thật đúng là phong độ của một trang nam tử hán đại trượng phu. Ài! Cơ mà trong lòng thì vẫn sốt ruột lắm,tự nhiên ai cho năm triệu chứ. Đang khi hai lão đều đang bận theo đuổi suy nghĩ của mình,từ bên phía đội Thần Điều,một bóng người phi thân lên sàn đấu cất giọng oang oang,phong thái đỉnh đạc quả xứng danh anh hùng hảo hán:

- Tiểu bối Quách Tĩnh xin mời các vị tiền bối cử người lên quyết định phương thức thi đấu!

Từ phía đội Xạ Điều có tiếng đáp lời:

- Tĩnh hiền tể! Làm gì mà phải căng! Xuống đây bố bảo cái này!

Chỉ thấy Quách Tĩnh đang đường hoàng mạnh mẽ là thế,vậy mà vừa nghe thấy giọng người này bỗng co ro cúm rúm chạy xuống xun xoe,hai mắt chớp chớp,gọng chứa chan tình cảm:

- Bố gọi con ạ! Nhạc phụ đại nhân có căn dặn chỉ xin cứ sai bảo,tiểu tể xin dốc hết sức thành toàn cho người!

Thì ra,người vừa lên tiếng là nhạc phụ của Quách Tĩnh,tức là bố của vợ gã là Hoàng Dung,tức là cùng họ Hoàng,tức là chính thị Đông Tà Hoàng Dược Sư Đảo Chủ Đào Hoa Đảo hàng thật một trăm phần trăm. Hoàng lão tà tử về hài lòng với thái độ của thằng con rể mình lắm. Lão xoa đầu Quách Tĩnh,đoạn vuốt râu mỉm cười:

- Hí hí,xoa đầu làm bố nè.

Quách Tĩnh trong bụng cảm lắm,thế nhưng Hoàng lão đúng là bố gã thật nên đành rút túi lấy một viên bồ hòn mà ngậm vào làm ngọt,giữ vẻ mặt cung kính nhưng cam chịu vô cùng. Hoàng Dược Sư chấp tay sau lưng,lại trở lại điệu bộ nghiêm trang đạo mạo như vốn có mà hỏi Quách Tĩnh:

- Chẳng hay hiền tể trận này tính sao?

- Dạ,dạ...Con xin lắng nghe cao kiến của nhạc phụ đại nhân ạ - Quách Tĩnh trả lời với giọng không thể nhún nhường hơn.

Quả nhiên Đông Tà Hoàng Dược Sư cảm động trước tấm chân tình mà choàng tay khoác lấy vai con rể mà rủ rỉ rù rì:

- Ủm,bố tính thế này con xem có được không nhé. Nếu như hai đội dụng võ với nhau thì bố sợ đao kiếm không có mất,hai bên thế nào cũng không tránh được chuyện sứt đầu mẻ trán,chấn thương đáng tiếc. Nếu đó xảy ra thì hai đội chúng ta vừa mất hòa khí lại vừa ảnh hưởng tới nguyên khí đôi bên,còn ảnh hưởng tới vòng sau thì đâu nữa. Vậy nên phải đưa ra một phương án thi đấu hòa bình,fairplay,hạn chế va chạm. Con hiểu ko?

Quách Tĩnh cúi đầu ngẫm nghĩ ra chiều lung lăm,trong lòng thì lại thầm nghĩ: “Ông nói thì hay lắm. Giải đấu tìm kiếm đệ nhất cao thủ trong võ lâm mà không đánh nhau thì quá bằng dờ hơi à? Tiểu diệt Dương Quá hay bảo mình: “Bố vợ thì phải đấm.” Nay không nhân cơ hội này mà đấm luôn thì còn đợi đến khi nào nữa? Tốt nhất là làm một trận hỗn chiến. Vừa dễ,vừa nhanh gọn lại vừa có cớ ra tay. ” Bụng gã thì ừ mưu vậy chứ ngoài miệng vẫn dạ dạ vâng vâng rất ngoan ngoãn,không nỡ lời cãi lại.

- Dạ,vậy nhạc phụ có cao kiến gì ạ? Con đang rửa tai lắng nghe đây ạ! – Họ Quách tỏ vẻ ngây thơ vô số tội.

- Hay chúng ta chơi Nông Cầu? – Hoàng Dược Sư hắng giọng.

- Nông Cầu là bộ môn gì thưa nhạc phụ đại nhân? – Quách Tĩnh gãi đầu hỏi lại. – Thực tiểu tể hiểu biết nông cạn,chỉ biết mấy môn võ đánh nhau thôi chứ con chưa nghe thấy bộ môn này bao giờ. Xin người chỉ điểm!

Đông Tà liếc nhìn Quách Tĩnh rồi nhếch mép cười khinh thị:

- Nông Cầu mà cũng không biết,vậy mà cũng tự xưng là thuần hậu chất phác như nông dân. Hai da! Thế này nhé! Đơn giản là nó như môn bóng ném thôi,nhưng không bị hạn chế về cách di chuyển,cũng không bị hạn chế dùng chân hay tay mà xử lý cầu. Quả cầu được dùng mây vện nên bền thành nên có thể chịu được va chạm lớn. Hai bên thi đấu cố gắng đưa được cầu vào khung thành bên kia,bên nào đưa được cầu vào khung thành đội kia trước là thắng. Nông Cầu là bộ môn chơi bóng kiểu nông dân,tự do không cần luật lệ,mạnh được yếu thua thuận theo lẽ tự nhiên. Ta giải thích vậy con hiểu không?

“Ái chà! Quả là cơ hội tốt đến rồi đây! Nếu như ông nói thì thế nào trong lúc thi đấu mình chẳng lỡ tay được một vài phát trúng ông.” Quách Tĩnh mừng thầm trong bụng,gật đầu lia lịa:

- Dạ,con đã hiểu! Phương pháp này rất hay. Chúng ta thông báo cho Ban tổ chức và khán giả rồi chuẩn bị thi đấu thôi.

Đông Tà thấy gã chấp nhận phương án mình đưa ra một cách nhiệt tình đến vậy. Gã lại lộ vẻ mừng vui ra mặt vậy thì trong bụng cũng sinh nghi,thế nhưng thời gian cũng không còn nhiều nữa nên không tiện hỏi han. Hoàng lão đành nán lòng nhưng đã sinh dạ đề phòng. Chuyện này sau sẽ kể tiếp!

Loa đài oang oang công bố phương thức thi đấu kì dị mà hai đội vừa chọn lựa khiến khán giả được một phen xôn xao bàn tán. Ban Tổ Chức thì đang lật đật khẩn trương chuẩn bị sân bãi thi đấu cho hai đội. Khi này,lúc hai cha con Đông Tà và Bắc Hiệp thông báo chọn phương thức thi đấu này,Ban Tổ Chức cũng đã quyết liệt phản đối. Vậy nhưng đến khi Đông Tà gỡ luật ra cãi rằng trong nội quy không hề có điều khoản nào cấm chọn hình thức thi đấu dạng này nên Ban Tổ Chức đành chịu thua. Vậy là bao nhiêu sức người sức của một phen lại được dốc ra toàn bộ,thực tổn kém vô cùng. Nói chung,bộ luật còn phải chỉnh sửa bổ sung nhiều chứ như hiện tại cái cần ngăn chặn thì không chặn,chỉ giới cấm mấy cái linh tinh.

Chuẩn bị ngoài thực tế thì lâu chứ nói trong truyện thì nhanh lắm. Khán giả còn chưa kịp bàn tán gì được nhiều thì sân đấu cầu đã chuẩn bị xong xuôi. Hai đội khi này cũng đã thay đồng phục ra sân khởi động,chuẩn bị thi đấu.

Đội Anh Hùng Xạ Điều,trong trang phục quần đùi lụa cởi trần,đội hình ra sân không có gì bất ngờ với Càn Khôn Ngũ tuyệt: Đông Tà,Tây Độc,Nam Tạng,Bắc Cối,Trung Ngoan Đồng. Năm lão tiền bối,râu trắng như cước,mũi đỏ như máu và răng đen như khung cửa gỗ mun. Lão nào lão nấy bụng to hơn ngực hiển lộ một thân công phu tu luyện nhậ nhệt bao nhiêu năm,ngực xệ phần phật tung bay theo gió. Trên trán cả đội đều đồng loạt viết chữ: TS-HS (Tiền sĩ – Học sinh – Việt Nam),má phải ghi chữ No.,má trái ghi chữ U,mắt rực lên ngọn lửa căm hờn,hừng hực khí thế ra sân như nuốt chửng được đối phương đến nơi.

Bên phía ngược lại,đội Thần Điều Hiệp Lữ trong trang phục công sở truyền thống đang đồng diễn bài tập khởi động. Tây Cuồng Dương Quá,Bắc Hiệp Quách Tĩnh và Kim Luân Pháp Vương mặc quần vải chấy màu

tím than,áo sơ mi trắng cầm thùng,chân đi giày thể thao và thắt cà vạt đỏ trên trán. Hoàng Dung và Tiểu Long Nữ ngưng nguẩy với váy juyp ngắn màu đen,sơ mi trắng,dép tông lười và cà vạt nữ màu xanh cũng quần ngang đầu. Trang phục của đội Thần Điêu khiến không ít khán giả tưởng lầm đó là đội ngũ phi công và tiếp viên hàng không của hãng Delay Airline,nên khi họ mới xuất hiện đã buông lời thóa mạ chửi mắng không thương tiếc. Khiến cả đội phải một phen giả điếc cho xong.

Một tiếng cồng vang lên báo hiệu thời gian khởi động đã hết. Hai đội liền nhanh chóng sắp xếp ổn định đội hình theo chiến thuật đã bàn định sẵn. Không khí căng thẳng đã trở lại bao trùm khắp sân đấu. Chỉ một khắc nữa thôi trận đấu sẽ chính thức bắt đầu.

Đời sau có thơ rằng:

Nghìn năm sảy có trận Nông Cầu
Thầy trò dựng chuyện đấu đá nhau
Cha con tranh thủ thi đấm đập
Tranh chấp hão danh có gì đâu.
Kể cười,người khóc sầu thêm sầu
Liệu sống trên đời được bao lâu
Cướp quyền đoạt lợi khổ tiếp khổ
Khi chết làm ma cũng ruồi bâu.

Đời nay cũng có bài:

Trời đẹp lắm bạn ơi
Nắng vàng trải khắp nơi
Chim ca trong bóng lá
Ra sân ta cùng chơi
Quả cầu giấy xanh xanh
Qua chân tôi chân anh
Bay lên rồi lộn xuống
Đạo từng vòng quanh quanh
Anh nhìn cho tỉnh mắt
Tôi đã thật dẻo chân
Cho cầu bay trên sân
Đừng để rơi xuống đất
Trong nắng vàng tươi mát
Cùng chơi cho khỏe người
Tiếng cười xen tiếng hát
Chơi vui học càng vui.

(Trích từ Sách Giáo Khoa Cấp Tiểu Học)

Lại nói chuyện,hai đội đã dàn quân bày trận xong. Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn với độc môn công phu Sư Tử Hồng được rao nhiệm vụ làm còi báo hiệu. Từ ngoài biên,gã gầm vang lên một tiếng đinh tai nhức óc,báo hiệu trận đấu chính thức bắt đầu. Trái cầu mây vạn niên được trọng tài đến từ Thiếu Lâm Tự,Không Kiến thần Tăng vận chân lực ném bay vùn vụt lên cao hơn mười mét rồi mới bắt đầu rơi xuống. Gần như ngay

lập tức, bên này là Tây Độc Âu Dương Phong bên kia Tây Cuồng Dương Quá cùng lúc ngồi thụp xuống, lại cùng vận Cáp Mô Công, lại cùng kêu ộp oạp hai tiếng rồi lẳng không bay lên tranh nhau đón bắt trái cầu. Ngay từ giây đầu tiên, phụ tử hai người rơi vào thế tranh đấu, dành lợi thế ban đầu cho đội nhà. Quả thực đây là một trận đấu không có chỗ dành cho lòng khoan nhượng.

Cái gì cũng có hai mặt của nó. Dương Quá năm xưa bị mất một tay, bình thường sinh hoạt bất tiện vô cùng, muốn dùng điện thoại cảm ứng cũng thực rất khó khăn. Đến hôm nay chàng mới thấy việc đó có chút hiệu dụng. Thân thể chàng vì thế mà nhẹ nhàng hơn nên thân pháp cũng mau lẹ, nhanh nhẹn hơn so với nghĩa phụ mình. Khi Tây Độc đạt tới độ cao ba mét thì Tây Cuồng đã vượt qua lão. Chỉ nghe đánh vù một cái, Dương Quá đã bắt được quả cầu và chuẩn bị phát động tấn công.

Lão Độc Vật Âu Dương Phong vốn xưa nay nổi tiếng háo thắng. Mất thấy đối thủ chiếm được tiên cơ, cơn giận trong lòng lập tức nổi lên. Lão chẳng còn đếm xỉa chút nào tới tình cha con liền dồn toàn bộ công lực vào song thủ, đoạn giữ nguyên tốc độ mà lao tới, chưởng như bài sơn đảo hải đánh thẳng vào ngực Dương Quá.

Dương Quá đang lơ lửng trên không, toàn thân không phòng bị, chợt thấy nghĩa phụ chẳng nể tình hay thương xót gì lại nỡ ra tay hạ độc thủ thì thất kinh trong lòng. Khổ nỗi tay chàng còn bận giữ cầu nên vô phương chống đỡ. Chưởng phong của lão Âu Dương trong phút chốc đã đánh tới nơi. Nếu để lão đánh trúng đòn này, Dương Quá ắt thọ thương không nhẹ. Trước tình thế cha con phải sinh tử quyết chiến như vậy, chàng không khỏi đau lòng buốt ruột. Trong phút xuất thần, Âm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng độc môn do chàng tự tổng hợp sáng tạo ra và đã được Bộ Thể Thao cấp bằng sáng chế, Bộ Văn Hóa cấp giấy chứng nhận là di tích phi vật thể - cấm xâm phạm, đã được phát huy tới đa hiệu dụng. Trái cầu trong tay chàng đột nhiên phóng thẳng tới mặt Âu Dương Phong với một kinh lực cực kỳ cương mãnh. Mặt khác, chân chàng xuất ra liền hai cước, đón đỡ thế chưởng của Âu Dương Phong.

Lão Độc Vật khi này chắc hẳn một chiêu của mình sẽ đắc thủ đánh trọng thương đối phương, hoặc ít nhất cũng sẽ ép được nghĩa tử phải buông cầu ra mà dùng tay đón đỡ. Khi đó lão sẽ biến chiêu, lựa cách mà cướp lấy dành lại lợi thế cho đội nhà. Ngờ đâu, không hổ danh là Tây Cuồng, Dương Quá trong cơn khẩn cấp lại xuất được kỳ chiêu công thủ toàn diện như vậy. Đâu còn thời gian tránh né hay đỡ gạt, Âu Dương Phong đành thu lại nửa lực tấn công mà dồn chuyển sang đầu, một chiêu Thiết Đầu Công giơ mặt ra mà hứng đỡ.

Chỉ nghe đánh bộp một tiếng, quả cầu mang theo kinh lực mạnh mẽ của Dương Quá đập thẳng vào sống mũi lão khiến máu mũi lão ồ ộc tuôn ra như suối, đầu văng mắt hoa, rơi bịch xuống đất như một trái mít rụng. Phía bên kia, Dương Quá cũng không khá hơn là mấy. Đòn phản công của chàng đầu đã khiến Âu Dương Phong phải thu hồi bớt công lực nhưng chưởng kinh của lão vẫn vô cùng âm độc, bá đạo. Dương Quá trong thời điểm nguy cấp, dùng cước đỡ chưởng lại vốn cũng chỉ là gượng ép. Chưởng, cước giao nhau nổ cái bùng, lập tức chân khí trong người Dương Quá thấy nhộn nhạo khó chịu, hai chân tê chồn, mất sạch cảm giác. Khi tiếp đất, chàng trụ không nổi lập tức khuỵu ngã mà nằm đó một đồng, không thể tiếp tục thi đấu ngay được.

Trước khi ngã chàng vẫn kịp ném trái cầu về phía đồng đội đồng thời vận công hét lên:

- Quách bá bá đón lấy! Cô cô tấn công!

Tiểu Long Nữ thấy phu quân mới đầu trận đã ngộ nạn, tức khí hét vang một tiếng lao thẳng về phía trước, dùng chỉ thay kiếm sử một chiêu trong Ngọc Nữ kiếm pháp đâm thẳng vào mắt của Âu Dương Phong cũng đang hoa mắt chóng mặt lờ mờ bỏ dấy. Thực ra, Dương Quá bảo tấn công là tấn công ghi bàn thắng, nhưng nàng lại tưởng tượng phu bảo tấn công đối thủ nên dốc sức xuất hiểm chiêu đâm tới Âu Dương Phong là vậy. Tây Độc vừa lờ mờ bỏ dấy, cảnh chuẩn chuẩn, chim bướm trước mắt còn chưa tan hết, máu mũi vẫn đang chảy ròng ròng thì đã thấy ngón tay Tiểu Long Nữ xia đến trước mặt. Không hổ danh là cao thủ trong giới cao thủ, Âu Dương lão chẳng kịp thời gian để nao núng bèn hít lấy một hơi chân khí nhảy ngược về phía sau tránh né khiến ngọc thủ của Tiểu Long Nữ đánh vào khoảng không. Tuy thoát được một đòn nhưng vì hít mạnh quá nên Âu Dương lão bị sặc máu mũi, nổi cơn ho sặc sụa, khục khoạc tùm lum. Tiểu Long Nữ thấy thời cơ đã tới, đang định truy sát đối thủ. Nào dè nàng vừa dậm bước bỗng thấy ba đạo chỉ công uy mãnh như đạn súng lục bạc đánh tới ngực nên đành phải thu chiêu mà đón đỡ. Thì ra là Đông Tà Hoàng Dược Sư vừa xuất Đàn Chỉ Thân Thông để bọc lót cho Tây Độc an toàn rút lui. Phối hợp nhuần nhuyễn tới cỡ đó, quả nhiên là đội Xạ Điều đã có luyện tập, tính toán trước. Biết có cổ đâm cũng không ăn được xôi, Tiểu Long Nữ bèn bỏ ý định tấn công tiếp mà chạy tới đỡ Dương Quá dậy xem

xét thương thế của trượng phu. Phía bên sân nhà, Âu Dương Phong cũng rút trong túi áo ra một gói thuốc lều, rịt ngay vào mũi đoạn ngựa cổ nhìn trời hồng cầm máu.

Sau pha va chạm đầu tiên, hai đội coi như ngang cơ, bất phân thắng bại. Đội Thần Điều đang có lợi thế giữ cầu trong tay.

Lại nói chuyện, Bắc Hiệp Quách Tĩnh khi này bắt được đường chuyền của Dương Quá. Gã định bụng hô hạo cả đội ào lên tấn công tổng lực, ép sân toàn diện thì đã thấy Tiểu Long Nữ bị Đông Tà đánh chặn, phải chạy ngược trở về. Quách Tĩnh rất “quách tĩnh”, trước gã cũng đã từng đọc qua Võ Mục Di Thư, sau lại cũng có thời vì thất nghiệp mà định đi học để làm Huấn luyện viên Túc cầu nên cũng biết được đối phương đã có sự chuẩn bị kỹ càng rồi, không thể khinh xuất dồn lên tấn công mà đưa cả đội vào hiểm địa, rất dễ dính bẫy phản công. Họ Quách bèn dừng lại ra dấu cho cả đội giữ bình tĩnh, còn mình giữ cầu trong tay mà ngắm nghĩa thị sát tìm kiếm sơ hở của đối thủ.

Thế nhưng cao thủ giao đấu, đâu thể để đối phương rảnh rang mà tìm kiếm sơ hở. Bên phía đội Xạ Điều lập tức có hai bóng người vọt tới bủa vây tấn công Quách Tĩnh. Một là Bắc Cái Hồng Thất Công và người kia là Nam Đế Đoàn Trí Hưng.

Hồng lão có có tên là Thất Công vì lão sinh ra là người thứ bảy trong một gia đình có chín anh em, cái này dễ hiểu không cần bàn nhiều. Ngoài ngoại hiệu là Bắc Cái, lão còn có cái nickname khác là Cửu Chỉ Thần Cái Công Chín Ngón. Vốn tính lão ưa rượu chè nhậu nhẹt. Thời tuổi trẻ, một lần vì mãi uống bia hơi mà vô tình tắc trách gây ra cái chết của một hảo bằng hữu. Phẫn dỗi, giận mình, lại do vẫn còn hơi men trong người, Hồng lão dùng dao chặt phăng một ngón tay mà thề quyết đoạn tuyệt với bia. Kể từ đấy lão chuyển sang uống rượu. Lúc nào lão cũng kè kè một chiếc hồ lô đỏ chót bên người để đề phòng vào quán bia mà quán không bán rượu thì còn có cái mà uống.

Nam Đế Đoàn Trí Hưng cũng chính là Nam Tăng Nhất Đẳng Đại Sư là bạn chơi khá thân của Trung Thần Thông Vương Trùng Dương, thân kiểu thân ai người ấy lo, hẳn cái này bạn đọc đều biết rõ. Năm xưa, Đoàn lão bỏ ngôi vua mà quy y Phật Tổ, phần là do truyền thống gia đình nó vậy, phần khác bởi vì lão cảm thấy có lỗi với cái chết của đứa bé, con rơi của Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông và vợ bé của lão là Thần Toán Tử Anh Cô. Sau này ba người gặp lại, xóa bỏ thù hằn, lại chơi với nhau như cũ. Nay Châu lão và Nhất Đẳng lại cùng sát cánh bên nhau, dốc sức cùng chiến đấu cho đội Xạ Điều Anh Hùng Truỵ. Tinh thần vì màu cờ sắc áo như vậy thật là đáng quý lắm.

Lại nói chuyện Đoàn, Hồng hai người, không hô cùng ứng, bên chưởng bên chỉ cùng lúc tấn công Quách Tĩnh, kinh phong mãnh liệt, quyết cướp bằng được trái cầu. Họ Quách bị hai đại cao thủ cùng lúc bắt chẹt tấn công, lòng biết không thể giữ được cầu trước sức ép của hai người này, nên vội tung mình lên cao tránh đòn. Thân vừa đạt tới độ cao tính toán, gã liền chuyền cầu cho vợ mình là Hoàng Dung đang chạy tới gần đó rồi mượn thế xuất ra một chiêu trong bộ Giáng Long Thập Bát Chương là Phi Long Tại Thiên mà phản công, hồng ngăn trở hai người kia, miệng kêu lớn:

- Sư phụ, đại sư! Mời đỡ chiêu!

Giáng Long Chương của họ Quách nào đâu phải tự nhiên mà có, tất cả chính là từ Hồng Bắc Cái mà ra, trước thế công từ trên cao đánh xuống như Thái Sơn Áp Đỉnh của Quách Tĩnh, Hồng lão chẳng hề nao núng lập tức sử đòn Kiến Long Tại Địa, chân đạp kỳ bộ mà lùa vào sơ hở của Quách Tĩnh đánh ngược lên.

“Bùng!” Chương hai người chạm nhau tạo ra một âm thanh nổ rền như sấm. Thân hình Quách Tĩnh lại một lần nữa bay vọt lên không. Hồng Thất Công hai chân ngấp lún xuống đất, không thấy giày đâu. Quách Tĩnh một chiêu thoát hiểm, lại ngăn trở được sư phụ đối hướng tấn công phu nhân thực là ngoạn mục. Hồng Bắc Cái cũng phải buột miệng khen:

- Hay! Đánh hay lắm!

Thế nhưng, hay thế chứ hay nữa Quách Tĩnh cũng chỉ cần địa được một người. Trong khi gã cũng Hồng lão giao chiến, Nhất Đẳng Đại Sư đã đuổi tới chỗ Hoàng Dung từ lúc nào. Lão đang xuất chiêu Nhất Dương Chỉ tấn công nàng hồng cướp cho được trái Vạn Niên Cầu. Nhất Dương Chỉ vốn là tuyệt học tổ truyền của nhà họ Đoàn nước Đại Lý, đã được đưa vào danh sách văn hóa truyền thống cần được lưu giữ, bảo tồn. Vậy nên uy lực nào có phải chuyện đùa, lại thêm Hồn Nguyên Chân Khí do Nhất Đẳng bao năm khổ luyện nên lại

càng lợi hại. Chỉ thấy chỉ phong xé không, rít gió lao tới kêu u u với một tốc độ kinh hoàng đánh thẳng tới bụng của Quách phu nhân.

Hoàng Dung vốn thông minh tuyệt đỉnh. Từ lúc trượng phu chuyển cầu cho mình, nàng đã nhẩm tính, lên danh sách hết các trường hợp có thể xảy ra rồi. Đoạn lại đưa vào phần mềm mà tính toán phương án đối phó, đưa ra đối sách phản công. Việc Nhất Đăng Đại Sư chuyển hướng sang tấn công nàng bằng Nhất Dương Chỉ, lực mạnh ra sao, tốc độ thế nào thực chất nàng đã đoán định được hết rồi. Vậy nên, chỉ bắn đã gần tới nơi mà nàng nào có nao núng, hoảng sợ. Trái Vạn Niên Cầu vừa bay đến đúng tầm, Hoàng Dung lập tức chơi một chạm, một chưởng Lạc Anh vỗ nhẹ vào quả cầu khiến nó đổi hướng bay về phía Kim Luân Pháp Vương. Còn bản thân nàng lắc mình tránh né để chỉ phong của Nhất Đăng đánh trượt qua một bên hông. Đoạn Hoàng bang chủ, rút cây Dịch Khái Lục Ngọc Trượng từ sau lưng ra mà xuất đòn Bổng Đả Cầu Đầu tấn công, giữ chân Nam Đế không cho đuổi tiếp nữa. Đả Cầu Bổng Pháp vốn là võ công trấn phái của Cái Bang, được sáng tạo ra dựa trên các đòn đánh chó của giới ăn xin khắp thiên hạ, được truyền thụ từ đời bang chủ này qua đời bang chủ khác. Hoàng Dung vốn được chân truyền cũng là từ Bắc Cái Hồng Thất Công mà có.

Lại nói chuyện, Nhất Đăng Đại Sư đuổi đến chỗ Hoàng Dung thì trái cầu đã không còn ở đó nữa mà lại bị nàng tấn công rất rát. Lão đành phải xoay chống đỡ ba mươi sáu đường Đả Cầu Bổng Pháp nên nhất thời không thể tiếp tục truy theo trái Vạn Niên Cầu.

Kim Luân Pháp Vương được đồng đội cản địa nên rảnh tay bắt dính trái cầu. Gã nhân lúc trước mặt có khoảng trống liền ôm cầu thi triển khinh công tột bậc mà lao thẳng về phía khung thành của đội Xạ Điều. Châu Bá Thông chơi ở vị trí Thủ môn, giữ trọng trách bảo vệ khung thành, lão còn đang phân vân không biết nên lao lên khép góc hay đợi đối phương tấn công rồi mới cản phá thì Kim Luân đã xâm nhập tới vòng cấm địa.

Vốn Kim Luân Pháp Vương, thân là người Tây Tạng, lại đảm nhiệm vị trí Đệ Nhất Pháp Sư Mông Cổ, nên võ công có nhiều điểm độc đáo, dị biệt so với quần hùng. Ngoài tài sử dụng cặp Kim Luân hay Long Tượng Bát Nhã Công, gã còn nổi danh với môn võ công thượng thừa là Ủ Té Quyền. Trong tác phẩm Thần Điều Hiệp Lữ, gã chuyên nghề ức hiếp phụ nữ và trẻ em, danh tiếng lẫy lừng, ai nghe cũng bủi môi lắc đầu. Mỗi lần gặp đối thủ mạnh, đánh không lại là gã lập tức sử dụng tuyệt kỹ khinh công Ủ Té của mình mà chạy mất dạng. Cầu thần chú của miệng của gã là: “Có ngon thì đừng đuổi!” Thiên hạ đa phần háo danh, thích ngon thích giỏi nên chẳng mấy khi có ai truy đuổi gã cả. Vậy nên ngón nghề Ủ Té Quyền của gã được tể danh trên bảng tuyệt kỹ là như vậy. Lần này gã tham dự Đại Hội, ngoài việc thi đấu vì màu cờ sắc áo đội Thần Điều, gã còn toan tính chuyện lấy việc chung để trả thù riêng. Gã tuyệt sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này để trả hận quần hào hán, những người đã coi thường, đã bôi nhọ gã. “Anh đã không mấy khi ra tay, nhưng đã ra tay ắt gậy sẽ xay ra cám.” Kim Luân Pháp Vương nhất định sẽ không chùn tay mà dùng đòn hiểm độc với đối thủ.

Từ phía sau Kim Luân, cặp trung vệ Đông Tà và Tây Độc đang dốc hết tốc lực, chạy về truy cản. Kim Luân Pháp Vương thấy tình thế bất diệu nên nào dám ham hố dẫn sâu thêm nữa mà vung tay dứt điểm. Chỉ thấy “Vù!” một tiếng, cặp Phong Hỏa Song Luân từ tay gã phóng vụt ra, trên dưới cùng lúc tấn công thượng hạ bàn của Trung Ngoan Đồng. Chiêu này quá hiểm. Nếu Châu Bá Thông tránh né hay đón đỡ song luân, gã sẽ nhân sơ hở dứt điểm ghi bàn. Hoặc giả Châu lão không đỡ gạt mà chỉ chăm chăm đợi cản phá cầu thì chắc chắn sẽ thọ thương, thậm tử đương trường. Bất cứ tình huống nào cũng không thể chấp nhận được.

Quả như Kim Luân dự đoán, Châu Bá Thông lập tức rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nhưng dù sao lão cũng đứng đầu danh sách Hoa Sơn Luận Kiếm lần ba nên nào có phải tay vừa. Châu lão trong phút chốc đã có đối sách, lão trụ vững tại chỗ, tay trái về vương, tay phải về tròn ngạnh đỡ cặp Song Luân đang xé gió bay tới. Đây chính là tuyệt kỹ Song Thủ Hổ Báo do lão sáng chế ra trong thời gian mười lăm năm bị giam cầm trên Đào Hoa Đảo. Kim Luân Pháp Vương thấy vậy thì cả mừng, lập tức xuất chiêu dứt điểm, ném trái Vạn Niên Cầu bay về phía góc xa của khung thành. Cùng lúc đó, Châu Bá Thông tay trái về vương xuất ra một luồng chân khí dương cương đánh bật Phong Luân ngược lại về phía Pháp Vương, tay phải lão về tròn tạo ra luồng kinh lực âm nhu nhẹ nhàng đỡ lấy Hỏa Luân, đoạn điệu thủ dẫn dụ nó đổi hướng bay ra đón đỡ trái cầu. Tình thế vẫn thập phần nguy ngập, nếu như Hỏa Luân bay không chính xác vị trí hay thời điểm thì ắt đội Xạ Điều sẽ thất thủ toàn diện. Đòn này nếu không phải do Lão Ngoan Đồng sử ra thì Thiên hạ thực chắc không có người thứ hai làm được mà có làm được chắc cũng không dám chọn phương cách liều

lĩnh này.

Từ khán giả đến các tuyển thủ, cả bọn Vương lão lẫn Độc Cô lão đều quên cả hò reo cổ vũ, quên luôn cả hít thở. Tất cả đồng loạt mắt chữ O miệng chữ A há hốc, mắt chăm chú theo dõi tình huống nghệt thở đang diễn ra. Chỉ có Kha Trần Ấc đột nhiên thấy cả cầu trường nín lặng thì cứ quay sang hai bên mà hỏi “Vụ gì thế? Sao rồi? Sao rồi?” Nhưng không ai đáp lời lão cả.

Xoẹt! Bịch! Phập!

Hỏa Luân văng tít ra góc sân đấu, găm thẳng vào cánh cửa khiến nó rung lên bần bật. Trái Vạn Niên Cầu bắn vọt lên cao, bay ngược trở lại giữa sân đấu. Khán giả hò reo ầm ĩ, vỗ tay rào rào. Châu Bá Thông vừa cứu cho đội Xạ Điều một bàn thua trông thấy. Kim Luân Pháp Vương đón bắt lại Phong Luân rồi ôm đầu tiếc nuối. Trong lúc tâm tình bối rối, gã vô tình tự đập luôn vòng sắt vào đầu mình khiến toàn thân đau điếng, nước mắt ròng ròng, đứng chôn chân một chỗ.

Thế nhưng trời quả thực biết trời người, đội Xạ Điều còn chưa kịp ăn mừng thoát hiểm thì trái cầu văng ra lại tới đúng chỗ của cặp phối hợp hoàng kim Dương Quá và Tiểu Long Nữ. Dương Quá sau khi được Tiểu Long Nữ xoa bóp trị thương khi này đã hoàn toàn bình phục, hai chân đã hết sạch tê rần. Chàng liền khinh thân chạy tới bắt dính trái Vạn Niên Cầu. Hai vợ chồng họ chỉ trao đổi nhau qua một ánh mắt là đã tâm ý tương thông, lập tức bật tường phối hợp hoàng kim một chạm. Cầu qua cầu lại, đan lát đẹp mắt giữa chỗ không người mà cứ như ở giữa thiên binh vạn mã vậy. Trong chớp mắt cả hai đã áp sát vòng cấm địa của đối phương. Một lần nữa sóng gió lại nổi lên trước khung thành của đội Xạ Điều.

Cặp trung vệ thép Đông Tà, Tây Độc lúc này đã trở về đứng chắn trước khung thành, cùng siêu Thủ môn Châu Bá Thông lập nên lá chắn phòng ngự. Tình thế lúc này là ba đấu ba. Phụ phụ Quách Tĩnh, Hoàng Dung ở phía sân nhà mấy lần định dâng lên hỗ trợ tấn công nhưng đều bị Nam Tăng và Bắc Cối cầm chân kéo lại, không làm sao mà tiến được nửa bước. Bốn người lại giao chiến với nhau thêm một hồi rồi mới thỏa hiệp rằng tạm nghỉ, đứng xem thôi chứ không bên nào tham gia vào cuộc chiến dưới kia nữa.

Lại nói chuyện, Trung vệ Đông Tà Hoàng Dược Sư thấy phụ phụ Dương, Long công tới liền lập tức lao ra truy cản. Một tiếng sáo trong trẻo vút cao, ngọc tiêu trong tay xuất ra điểm tới cổ họng của Cô Cô Long, người đang giữ trái cầu. Tiểu Long Nữ không hề nao núng, trước bật tường, chuyển trả cầu cho phụ quân, sau cũng xuất kiếm đón đỡ Ngọc Tiêu Kiếm Pháp của Hoàng Lão Tà. Hoàng Dược Sư tinh minh một đời mà lại sơ sẩy trong giây lát. Lão nhất thời quên mất, thép cứng ngọc giòn dễ vỡ, dù có được chân khí của Hoàng Dược Sư hỗ trợ nhưng nếu trực tiếp va chạm với Thư kiếm của Tiểu Long Nữ thì vẫn thành ngọc nát hương tàn mà thôi. Ở đời vẫn vậy, người thông minh thường chủ quan, sai sót ở những điều tưởng chừng như nhỏ bé rồi để lại hậu quả to lớn khó lường.

“Choang!”

Tiếng tiêu đang cao vút lên bỗng im bặt, Hoàng Dược Sư chỉ sau một đòn kiếm, tiêu giao kích đã đứng như trời trồng tiếc rẻ. Ngọc Tiêu bao năm mang theo bên người giờ chỉ còn một đoạn ngắn trên tay. Đây là kỷ vật của vợ lão tặng cho từ khi còn trẻ. Các mảnh ngọc vỡ vụn rơi lả tả trên mặt đất, cũng như nổi lòng Hoàng lão vậy.

Phía bên kia, Dương Quá đã đón được trái cầu. Thêm một lần nữa, chàng phải đối đầu với nghĩa phụ Tây Độc Âu Dương Phong. Lão Độc Vật quát lớn:

- Con ngoan! Mau buông cầu cho nghĩa phụ. Chẳng nhẽ cha con ta vì người ngoài mà lại phải giao tranh, đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán ư?

Dương Quá nghe lão nói vậy không khỏi động tâm, liền chau mày suy nghĩ. Âu Dương lão không hổ danh là Lão Độc Vật, một câu nói ra đánh trúng vào nhược điểm của Dương Quá là rất trọng tình nghĩa. Lão thấy chàng mất tập trung lập tức huy động Thiết Trượng tấn công chàng không chút nương tay. Dương Quá bận suy nghĩ xem nên buông hay tiếp tục tấn công nên không mấy may phản ứng.

Một tiếng choang rất lớn vang lên bên tai khiến chàng giật mình thảng thốt đứt cả mạch suy nghĩ. Bên cạnh chàng, Âu Dương Phong cũng vừa thu trượng về, thối lui hai ba bước, hai mắt tròn tròn lộ hung quang cực điểm. Cùng lúc đó, một vật vàng óng từ trên cao rơi xuống đất, loảng xoảng một hồi mới chịu nằm im.

Dương Quá định thần nhìn kỹ, thì ra đó là Phong Luân. Hóa ra vừa rồi Kim Luân Pháp Vương đã xuất thủ kịp thời cản lại đòn hiểm của Âu Dương Phong, cứu chàng thoát khỏi một phen tai kiếp.

Để ra được hành động này, Kim Luân Pháp Vương cũng đã phải cân não dữ lắm. Cuối cùng, tinh thần đồng đội, tình yêu với tác phẩm cũng lấn át được tính ích kỷ trong gã. Vì lợi ích chung mà gã đã tạm gạt thù riêng sang một bên, ra tay trợ giúp họ Dương. Tây Cuồng Dương Quá gương mặt lộ vẻ cảm kích chân thành, vẻ như chàng đã biết mình phải làm gì nên vận lực hết lớn.

- Pháp Vương! Chạy chỗ!

Kim Luân Pháp Vương nào có chần chừ lập tức chạy hình chữ chi lắt léo di chuyển. Gã vừa thi triển khinh công vừa giơ hai tay lên, tay trái làm hình ok, ngón tay giữa bên phải chọc chọc qua đó làm ám hiệu chọc khe. Thế nhưng Châu Bá Thông nào phải tay mơ mà để đối phương muốn làm gì thì làm. Lão Ngoan Đồng cũng lập tức di chuyển chiếm giữ vị trí thuận lợi để vừa có thể cắt đường chuyển của Dương Quá, lại vừa có thể cản phá nếu như họ Dương quyết định dứt điểm từ xa.

Nào ngờ đâu, Dương Quá chỉ “lườm rau gắp thịt” mà thôi. Trái Vạn Niên Cầu bất ngờ được ném sang ngang đúng vào thời điểm một bóng trắng lướt tới như gió. Tiểu Long Nữ từ phía sau đã chạy tới đón lấy đường chuyển của phu quân mà không hề gặp phải một sự truy cản nào. Đông Tà Hoàng Dược Sư đang hốt hoảng đuổi theo nàng, miệng la bải hải gọi Tây Độc chạy sang bọc lót. Âu Dương Phong vừa dậm bước định chạy tới đã thấy một luồng chưởng phong bá đạo đánh trực diện tới trước mặt. Thì ra, Dương Quá khi này đã khôi phục lại chiến ý, vừa xuất chiêu đánh chặn lão lại. Lão Độc Vật không còn lựa chọn, đành dừng lại mà nghênh tiếp. Hai cha con ai cũng dốc sức vì đội mình mà rơi vào thế kịch chiến căng thẳng vô cùng.

Lại nói tới Tiểu Long Nữ, cầu nắm trong tay, trước mặt có khoảng trống liền dốc hết tốc lực áp sát cung thành đối phương, bỏ cách xa Hoàng Lão Tà một đoạn. Thấy khoảng cách đã vừa tầm, nàng bèn vung tay dứt điểm. Trái cầu xé gió nhắm thẳng khung thành bay tới. Siêu Thủ Môn Châu Bá Thông khi này đã chạy về gần tới nơi, mắt thấy tình huống nguy cấp liền vận lực đập mạnh, chân dẫm kỳ bộ mà quăng mình cản phá phá dứt điểm của Tiểu Long Nữ. Nào ngờ Tiểu Long Nữ trong sáng hiền thực là vậy mà sau mấy năm xâm nhập thương trường cũng đã nắm vững câu “Bình bất yếm trá”. Trái Vạn Niên Cầu đang bay thẳng bỗng xoay đổi hướng khiến Châu Bá Thông vô huyệt vào khoảng không. Trái cầu khi này hướng đang hướng về phía Kim Luân Pháp Vương, đang từ cánh ập vào.

Cú lừa ngoạn mục của Tiểu Long Nữ đã đánh lừa được cả đội bạn lẫn đội nhà. May sao Kim Luân cũng thuộc hàng cao thủ, thấy sự tình biến chuyển vậy thì cũng phản ứng kịp thời. Trái cầu bay ngang qua đầu gã, rất vừa tầm. Không chần chừ một giây, gã tung người lên không tung một cú xe đạp chống ngược vô cùng đẹp mắt kèm theo đó là một tiếng gầm quyết thắng.

Tất cả khán giả đứng cả dậy trầm trồ ồ lên. Đèn flash máy ảnh chớp liên hồi kỳ trận. Trái Vạn Niên Cầu xé gió bay thẳng tới khung thành của đội Xạ Điều Anh Hùng trước ánh mắt bất lực của Châu Bá Thông khi này đã nằm sóng xoài dưới đất. Trái cầu mang theo kinh lực ghê người và bao khát khao hy vọng của cả đội Thần Điều sộc thẳng về phía khung thành của đội Xạ Điều.

“Xoảng!”

Xà ngang khung thành đã cứu cho đội Anh Hùng một bàn thua trông thấy. Kim Luân Pháp Vương vì ham biểu diễn mà chọn phương án dứt điểm một chạm quá khó nên đã thất bại. Trái cầu bị dội ra bay ngược về phía giữa sân nơi bốn người Nam Đế, Bắc Cái và phu phụ Quách Tĩnh, Hoàng Dung đang ngơ ngẩn đứng nhìn. Đông Tà Hoàng Dược Sư thấy cơ hội đã đến, một mặt xoay người đổi hướng, mặt khác quát lớn:

- Hồng lão, Đoàn lão! Phản công! Nổi lốc lên nào!

Nam Đế nghe vậy, tay phải đánh dứt một đòn, tay trái cũng dứt một đòn khiến Hoàng Dung hoảng hốt né đỡ, rồi lùi một bước bắn ra một đạo Nhất Dương Chỉ trúng quả cầu vừa lúc tới nơi, miệng hô:

- Bắt bước một nè Hồng bang chủ!

Bắc Cái Hồng Thất Công liền sử chiêu Thần Long Bài Vĩ tung cước đá cầu vòng vào vai Quách Tĩnh. Họ Quách nào dám khinh địch, lập tức vung chưởng đánh mạnh vào cước của sư phụ chàng mà chặn lại. Đoạn định xuất ra đòn Song Long Quá Hải mà phản công. Nào ngờ, chỉ thấy Bắc Cái cười khà một tiếng, miệng

nói “Đa tạ!”, rồi mượn lực chưởng Quách Tĩnh mà lẳng không lên cao xuất chiêu Phi Long Tại Thiên đánh thẳng vào trái cầu mà Nam Đế vừa chuyển tới. Trái cầu mang theo kinh lực kinh người bay ngược trở lại phía Hoàng Dược Sư. Đông Tà gầm lên một tiếng, toàn thân quay tròn như một cơn lốc xoáy cuốn lấy trái Vạn Niên Cầu. Đoạn cả người cả cầu vùn vụt lao về khung thành của đội Thần Điều. Tình huống quá bất ngờ khiến không ai có thể lường trước được.

A! Vẫn còn một người. Một bóng quần xanh áo trắng, đã đuổi kịp cơn lốc. Chính là Bắc Hiệp Quách Tĩnh, đội trưởng đội Thần Điều chứ còn ai khác nữa. Chàng nghiêng rằng vận hết công lực tung mình lao vào cơn lốc, quyết tâm đâm cho được bổ vợ.

Rầm! Sau một pha va chạm kinh hoàng. Cơn cuồng phong chợt hoàn toàn tan biến. Hoàng Dược Sư đang ôm bụng quần quai trên sân. Quách Tĩnh đứng sững đó, mặt mũi hết tái chuyển sang đỏ không biết nên xử trí tình huống này thế nào. Khi này chàng chỉ quyết làm cho bằng được thôi chứ nào đâu đã kịp nghĩ đến hậu quả. Bây giờ, đại công cáo thành, chàng mới nhận ra mình đã gây họa lớn rồi.

Bỗng bên tai chàng vang lên tiếng khán giả reo hò. Kèm theo đó là, một tiếng “Soạt!” như xé vải vang lên. Trái Vạn Niên Cầu đã nằm gọn trong lưới của đội Thần Điều. Thì ra khi Quách Tĩnh lao tới truy cản, Hoàng Dược Sư đã kịp vung tay dứt điểm. Lão đã chấp nhận toàn thân sơ hở để Quách Tĩnh đánh trúng, chứ không chịu đón đỡ, hay né tránh mà bỏ lỡ cơ hội. Tinh thần chiến đấu quên mình như vậy thực đáng khâm phục lắm thay!

Đội Thần Điều đã lĩnh cú hồi mã thương, đúng theo quy luật Nông Cầu bao đời nay: tấn công nhiều mà không ghi được bàn thì sẽ bị thủng lưới. Tất cả tuyển thủ đội Thần Điều như đổ sụp xuống sau thất bại, Quách Tĩnh ôm mặt khóc nức nở vì ham đâm bổ vợ mà khiến đội nhà bị thủng lưới. Hoàng Dung, Dương Quá, Tiểu Long Nữ ngồi bệt xuống sân thẩn thờ nhìn nhau lắc đầu ngao ngán. Kim Luân Pháp Vương cả đời chưa thắng, thua nhiều nó quen, trơ mặt ra nhìn đồng đội cười đùa đùa rất nhả. Xong, không có ai đùa lại thì ngượng, bỏ ra khỏi sân, đi đâu không biết.

Trái ngược với nỗi thất vọng của các con các cháu. Đội Anh Hùng Xạ Điều đang ăn mừng chiến thắng, tung bừng cứ như họ vừa đoạt chức vô địch vậy. Võ Lâm Ngũ Tuyệt sung sướng nhảy nhót bắt tay chúc mừng nhau. Hoàng Dược Sư người ghi bàn quyết định được đồng đội công kênh lên vai chạy quanh sân đấu. Lão vừa cười vừa nhăn nhó xoa bụng. Xem chừng Quách Tĩnh khi này cũng không dám thả tay đâm nên thương thế của lão cũng chẳng nặng nề lắm, khi này lão ôm bụng lặn lội dữ vậy cũng chỉ là kỹ năng diễn kịch đã thành phần xạ của tuyển thủ chuyên nghiệp mà thôi. Khán giả, đồng loạt vỗ tay hoan hô hò reo khen ngợi, cảm ơn hai đội đã cống hiến một trận cầu hay và vô cùng đẹp mắt.

Đội không khí háo hức lạng lạng, Ban Tổ Chức mới chính thức tuyên bố đội Xạ Điều Anh Hùng Truyện đã thắng cuộc, dành lấy tấm vé cuối cùng vào vòng Tứ Hùng. Hai đội bắt tay nhau hữu nghị, nói dăm ba lời khách sáo đoạn cùng chạy quanh sân chào khán giả. Trận cầu Siêu Kinh Điển cuối cùng cũng đã chính thức khép lại như với kết cục như vậy. Chuyện này đời sau lại có thơ rằng:

Khen thay cho trận Siêu Kinh Điển

Lưu danh sử sách tới vạn niên

Võ công vạn hóa, mưu thiên biến

Nông Cầu đánh lộn vậy mới diên.

Vậy là vòng đấu loại đầu tiên đã kết thúc. Bốn đội tiếp tục vào vòng sau gồm:

1. Tiểu Ngạo Giang Hồ
2. Thiên Long Bát Bộ
3. Y Thiên Đồ Long
4. Xạ Điều Anh Hùng

Mặc dù Ban Tổ Chức chưa công bố, vậy nhưng đã có rò rỉ thông tin về kết quả bốc thăm chia cặp của vòng sau. Hai trận bán kết sẽ là:

1. Tiểu Ngạo Giang Hồ vs Y Thiên Đồ Long

2. Thiên Long Bát Bộ vs Anh Hùng Xạ Điêu

Sau bốn trận kịch chiến, lúc này trời cũng đã sẩm tối. Ban Tổ Chức quyết định hai trận bán kết sẽ được diễn ra vào sáng ngày hôm sau, trận chung kết sẽ được diễn ra vào hôm sau nữa.

Trung Thần Thông Vương Trùng Dương đang hậm hực cầm cúi lau dọn cho nhanh để còn về nghỉ ngơi thì Độc Cô Cầu Bại từ đâu chạy lại hấp háy mắt cười.

- Dọn nhanh cho xong rồi ta đi ăn. Sau đó chúng ta sẽ đi đòi kiếm. Ta biết phụ phụ Dương Quá, Tiểu Long Nữ ở đâu rồi.

Không biết hai lão cao thủ phen này có đòi được kiếm không hay lại gây ra tai họa

10. Chương 10: Đêm Nhiệt Náo Tương Bùng Mừng Đại Hội Hai Lão Già Lặn Lội Thấu Mưu Gian

Khi màn đêm buông xuống núi Hoa Sơn, cũng là lúc Đại Hội Võ Lâm trở nên tương bùng náo nhiệt hơn bao giờ hết. Quanh khu vực thi đấu, đèn đuốc được thắp lên sáng choang như ban ngày. Anh chi em hảo hán giang hồ, quần hoa váy bướm lòe xòe, lượn qua lượn lại như cả một vườn hoa tranh nhau khoe sắc. Nào sooc ngắn, nào hai dây, này tóc xanh, này tóc đỏ, này răng đen, kia răng vàng, lại có nhiều cô chú đầu bù răng bự cười nói vang trời, vô duyên vọng đất, vui không thể tả nên là không tả nữa.

Đúng theo truyền thống cả ngàn năm nay, các dịch vụ ăn theo cũng ngay lập tức mọc lên như nấm ở khắp nơi. Nào là ăn nhanh, ăn nhậu, nào là giải khát café, trà đá, trà chanh... Rồi tới nem chua rán, pho mai que, phở cuốn, chim quay nhiều không kể xiết. Quán chen quán, người chen người đua nhau tràn khắp các hang cùng ngõ hẻm chốn Hoa Sơn Cảnh Kỳ. Gờ đá, bụi cây, thậm chí khi này mới có dịp được phát huy tới tận cùng khả năng tới mức chi li huyền diệu, cứ chỗ nào trống là có người ngồi, mẩu nào lòi ra là được móc đèn, treo biển. Giá cả các mặt hàng cũng nhân cơ hội mà tăng gấp năm gấp bảy chục lần so với ngày thường. Chai nước suối bình thường giá chỉ dăm ba đồng mà vào đây lên thành cả lượng bạc. Ấy vậy mà nhà hàng cũng vẫn không kịp đi mức về bán. Mà theo một lẽ tất nhiên, phường buôn bán khi này đã liên kết cả lại với nhau lên tới thành mức hiệp hội. Chẳng cần bàn nhiều, họ thi đua nhau phát hành ra chung giá tối thiểu để thi nhau làm thịt khách hàng. Giá đồ còn quá giá cổ phiếu thời đại thịnh, cứ mười lăm phút nửa tiếng lại tăng một lần, sốc không thể tả. Hàng này có thể bán đắt hơn các hàng khác thì không sao, chứ nhà nào phá giá, hạ nhiệt thị trường là y như rằng lập tức bị úp sọt, đánh hội đồng ngay, rồi chỉ có nước mà cuốn gói về quê chứ đừng mong buôn bán gì nữa cả. Đây, cứ bán giá thế đấy, mua thì mua, không mua thì đừng có hỏi kéo lại ăn chứ. Mà thực ra, quần hùng đã đến đây, nào mấy ai còn quan tâm đến chuyện tiền nong tốn kém bởi thực ra có muốn quan tâm cũng chả được. Cả ngàn năm nay nai lưng kiếm chác, ăn tiêu tiết kiệm cũng chỉ đợi có một lần này. Tốn kém thêm chút đỉnh, miễn sao vui là được, làm bạn gái đi cùng nở mặt nở mày là xong. Truyền thống đã vậy, dù là phong tục hay hủ tục xem chừng không thể nói một tiếng là xong, cắt tay một cái là thay đổi được. Vậy nên là Triều đình biết, Ban Tổ Chức biết, anh biết, tôi biết nhưng mà cứ kệ vậy thôi. Thằng nào ngu thì thằng ấy chết, mình không chết là được. Hihi!

Trong số các mặt hàng xuất hiện nơi đây, ăn khách nhất phải nói đến dịch vụ cho thuê người yêu ngắn hạn của nhà họ Vi. Vi Tiểu Bảo đúng là “Vô công có hạn, nhưng thủ đoạn vô biên”. Nắm bắt được tâm lý của hảo hán giang hồ, hầu hết toàn là những phường mượn cơ đi tham dự Đại Hội để trốn vợ, giấu con mà tranh thủ chơi bời cho thỏa những ngày tù túng. Vi Tiểu Bảo từ khi nghe tin Đại Hội chuẩn bị diễn ra đã đoán được tình thế. Một mặt gã làm việc với giới chức trách từ Trung ương tới địa phương, xí lấy khoảng đất trống rộng nhất khu nằm ở khu trung tâm tổ chức lễ hội, rồi cho dựng một tòa lầu lớn, chẳng đèn kết hoa bắt mắt, lấy tên rất kêu gọi là Lệ Hoa Sơn Viện. Mặt khác, gã kêu gọi cả gia đình hợp sức đi khắp nơi tuyển dụng, lôi kéo tài nữ, mỹ nam trên Toàn quốc. Gã trả lương hậu hĩnh, tiền bo chia theo tỷ lệ, lại có đóng cả bảo hiểm nghề nghiệp, rồi cả hứa hẹn sẽ lăng xê đưa tên tuổi họ nổi danh trong làng giải trí, nên trong một thời

gian ngắn đã có một lực lượng nhân tuyển đông đảo,hùng hậu theo về dưới trướng. Nào là hoa hậu miệt vườn,này là người mẫu nghiệp dư,rồi đám ca sỹ nửa mùa hay diễn viên phim địa phương,muôn màu muôn vẻ,âm sắc đủ loại,phong phú vô cùng.

Ngoài cửa Viện,gã mướn danh nhân về đề một bài thơ,chữ nghĩa cứ gọi là bay hết cả bướm,lời văn kích động,đánh tới tận tâm can của người đọc.

Tả môn viết rằng:

Có tiền sao phải chịu cô liêu

Mở rộng hầu bao để được yêu

Đằng ấy thuận mua,đây vừa bán

Thích thì vào luôn chớ nói nhiều.

Hữu môn có đề:

Hoa hậu,diễn viên đầy đủ cả

Ca sỹ,người mẫu đã sẵn sàng

Nhanh chân,huynh đệ mau vào chọn

Đại gia phải chơi thể mới sang.

Chưa hết,Vi Tiểu Bảo còn cho các nhân viên của viện ăn vận sắc phục bán nguyên thủy,đứng cửa cười cười nói nói,duyên duyên dáng dáng,làm cho các hán tử đi qua,ai thấy cũng ngất ngất ngây ngây say say bay bay để rồi mất trước mắt sau đó tót ngay vào trong cho thỏa chí anh hùng. Người ra kẻ vào,người nhanh kẻ chậm đông vui tấp nập. Họ Vi phải huy động cả đại gia đình ra mà quản lý,tiền thu vào như nước lũ,nhiều tới mức đếm không xuể phải dùng cân đo mà tạm ước lượng. Thiên thời,địa lợi,nhân hòa cả ba điều đó gã đều hội đủ,Lệ Hoa Sơn Viện không đông,không đắt khách thì mới là chuyện lạ. Chuyện sau này nhiều kẻ bắt chước lại cách làm ăn này nhưng vì không đủ trình mà khiến nhiều hoa hậu,người mẫu,một phen bị loạn báo phanh thây,nhiều ca sỹ,người đẹp trúng phải búa rìu dư luận trọng thương vô số kể,danh sách lên đến mấy chục trang,tạm thời ở đây không nhắc đến.

Kể tiếp chuyện,quần hảo hán tụ ba tụ bảy,ăn uống chém gió tung bừng,chơi bời tĩ tã. Thôi thì các câu chuyện với đủ loại chủ đề,từ chuyện ông bộ trưởng này mới lên nói thì hay làm ăn thì như mất mát,hay Vịnh Hạ Long nằm trong bảy kỳ quan thiên nhiên là hay dở tốt xấu ra sao,rồi cho đến chuyện con chó nhà tao bị tảo bón,con chuột nhà hàng xóm qua đường bị tai nạn giao thông...blah blah...

Người có tiền thì tìm chốn xa hoa mà vui vầy nhậu nhẹt,hát hò. Còn kẻ không tiền thì chơi kiểu miễn phí,tự chế,ấy là cái lẽ tự nhiên phải vậy. Họ tụ tập thành từng nhóm chơi búng chun,bắn bi,nhảy lò cò,nhảy dây... Văn hóa văn nghệ hơn tỹ thì chơi nhạc,đọc thơ hay nhảy break dance. Chỗ này bập bùng tiếng hồ cầm của Mạc tiên sinh,chỗ kia thì Khúc Dương và Lưu Chính Phong song tấu,chỗ nọ thì Toàn Chân thất tử ,Võ Đang thất hiệp và Đào Cốc Lục Tiên thi nhau nhảy robot lộn cẩu đầu. Cảnh tượng nơi Hoa Sơn lúc này vui tươi,náo nhiệt khó có bút nào tả xiết. Quả không hổ danh Đại Hội Võ Lâm ngàn năm có một,nơi quy tụ toàn bộ các nhân vật lừng lẫy trong các tác phẩm của Kim Dung gia. Tất cả quần hào đều đang vô ưu,vô lo tận hưởng từng giây,từng phút vui vẻ,cao hứng nhất từ trước đến nay.

À quên,không phải tất cả. Vẫn còn sót lại hai người chưa tham dự vào cuộc vui đêm nay. Đó là Trung Thần Thông Vương Trùng Dương và Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại. Hai người họ đang tất tả chuẩn bị cho cuộc viếng thăm phu phụ Dương Quá. Cụ thể là mỗi người vừa làm xong một bát phở hai trứng,hai chục quẩy với cốc trà đá cho nhẹ bụng để tiện bề hành động. Hai lão mặc kệ cái nhìn dè dặt của thiên hạ mà thuê chung một chiếc lầu cho tiết kiệm,rồi chui vào đó nghỉ ngơi và bàn mưu tính kế chuẩn bị cho hành động sắp tới. Tất cả chi phí tất nhiên là do Vương chân nhân tạm ứng ra trước,sau này lấy được Huyền Thiết Kiếm về rồi sẽ chia chác,tính toán sau.

Cỡ mười một giờ đêm,hai lão nai nịt gọn ghẽ. sơ mi đen bỏ trong quần legging bó sát,để lộ ra những đường cong tuyệt mỹ. Mặt bịt khẩu trang chỉ để lộ ra song mục sáng tựa sao đêm. Sau một hồi đập tay,đấm đấm kiểu Hip hop cả hai chui ra khỏi lầu,hòa mình vào dòng người đang náo nhiệt bên ngoài tìm đến chỗ nghỉ

của Dương Quá và Tiểu Long Nữ. Đi được một đoạn, Độc Cô Cầu Bại huých huých Vương Trùng Dương mà rằng:

- Này, lão Vương ngươi có thấy mọi người cứ nhìn chúng ta chăm chăm, rồi chỉ trỏ bàn tán với nhau không? Không hiểu là có phải do chúng ta quá đẹp trai?

Wương Trùng Dương vênh mặt tự tin trả lời:

- Ngươi đừng tưởng bở. Họ nhìn là nhìn ta thôi. Ai bảo cha mẹ sinh ta ra là một mỹ nam tử làm chi. Khiến cho ai nhìn thấy cũng vẩn vương, yêu mến. Khả khả! Đã phải cải trang vậy rồi mà vẫn không che giấu được hết vẻ đẹp của mình. Thế này thì hồng bét, chúng ta đành chọn đường khác vậy.

Dứt lời, Vương lão liền kéo tay Độc Cô Cầu Bại mà rẽ sang ngã đường tối mà đi. Bốn mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, hai lão đồng loạt gia tăng cước lực, triển khai kinh công chạy về hướng đã định. Tưởng rằng phía bên này vắng vẻ không có ai, nào ngờ vừa được vài bước, Vương Trùng Dương đã vấp phải một đôi uyên ương đang ngồi tâm sự, thiếu chút nữa là ngã đập đầu xuống đất. Tội nghiệp hai lão vừa dìu nhau đứng dậy vừa rỏ rít xin lỗi ngay lập tức nhưng vẫn bị thóa mạ một trận tơi bời. Độc Cô Cầu Bại thấy tình thế bất ổn, liền rút túi bật đèn pin điện thoại lên để soi đường. Cảnh tượng phía trước mặt, qua ánh đèn pin làm hai lão được một phen mở mang tầm mắt. Từ đầu đến cuối con đường, cứ cách độ nửa mét, lại có một đôi uyên ương đang say sưa tâm sự, động thủ, sai quyen. Vương Trùng Dương dù một đời tu đạo, tâm tĩnh như Thái sơn, khi thấy cảnh này cũng không tránh khỏi kinh tâm động phách. Độc Cô Cầu Bại vốn sống nơi hoang dã lâu ngày, chưa bao giờ thấy cảnh tượng này nên không khỏi còn non kinh nghiệm. Lão còn đang lia lia đèn pin để tìm chỗ đặt chân, thì chợt nghe một loạt giọng nam nhân quát tướng lên:

- Con bà nó là con gấu! Có tắt đèn đi ngay không thì bảo?!

Kèm theo đó là tiếng sột soạt, loảng xoảng của binh khí được tuốt ra khỏi vỏ. Muốn thành đại sự thì phải biết nhẫn nhịn. Độc Cô lão vội luống cuống vội tắt đèn rồi kéo tay Vương lão đang chấp tay sau lưng, sầm soi dòm vào tận mặt một đôi ngồi gần đó mà kéo quay trở lại đường cũ. Nhưng ngờ đâu, vừa quay lại dợm bước, hai lão đã bị một bóng người thân pháp không tề, từ đâu nhảy xổ ra chắn mất lối đi. Cả hai lão đồng thời giật mình úi chà một miếng, đề khí vận công đề phòng kẻ kia ra tay đánh lén. Trước mắt hai lão là một thiếu niên anh tuấn, tuổi trạc độ mười bốn mười lăm. Thấy hai lão bộ dạng hốt hoảng, thằng nhỏ ranh mãnh nháy mắt với hai lão cất lời:

- Hai anh kiểm chỗ tâm sự hả? Qua quán em đi. Vừa kín đáo tự do, lại sẵn có đồ giải khát. Thoải mái lắm ạ!

Wương Trùng Dương rỏ rít xua tay:

- Không không! Bọn này vô tình đi ngang qua đây thôi. Không có ý định nước non chi cả.

Thằng nhỏ cười cười:

- Anh không phải ngại. Nhìn cách ăn mặc của hai anh em biết ngay mà. Lại còn phải bịt mặt thế kia nữa, sợ bị người quen phát hiện phải không? Bên quán em hôm nay còn có chiếu màn “Dương Quá đại chiến Tiểu Long Nữ” đấy. Hí hí. Vừa xem vừa tâm sự không sướng hơn ngồi bờ ngồi bụi để kiến đốt cho sưng mông à?

Độc Cô Cầu Bại gãi gãi đầu:

- Ó...a... Tụi này cũng đang đi tìm Dương Quá đây. Rõ ràng khi nãy Mai Siêu Phong bảo rằng họ ở...- Nói tới đây, lão dừng lại về suy nghĩ, đoạn quay sang Vương lão nói tiếp- Có lẽ vợ chồng họ qua đó biểu diễn gì đó kiếm thêm. Vương lão ngươi tính sao?

Wương lão đưa tay xóc quần, hít một hơi sâu, ánh mắt lộ vẻ quyết tâm:

- Dương Quá và Tiểu Long Nữ đã ở đó vậy chúng ta đi theo cậu nhỏ này xem sao. Haha, càng đỡ mất công tìm kiếm. Cậu nhỏ! Mời dẫn đường!

Nhị lão đi theo thằng nhỏ, len lỏi qua những bụi cây um tùm rậm rạp. Đi mãi, đi mãi, mất hơn một phút mới tới nơi. Gọi là quán cho oai, chứ nơi đây thật ra chỉ là một khu đất trống, được quay lại bởi mấy tấm phen nửa tạm bợ. Bên trong chỉ thấy vách ngăn chia ô san sát bừa bãi. Ô còn trống thì rèm vắt sang một bên, ô có người thì cửa đóng then cài, rèm buông che kín, không biết bên trong có hoạt động gì. Cả hai còn

đang sững sờ,ngó nghiêng tìm kiếm thì thằng bé không nói không rằng,dắt tay kéo hai lão vào một ô còn trống,ấn hai lão vào một cái ghế salon đôi hôi hôi mùi ẩm mốc. Vương lão vừa định lên tiếng nói thì nó đã ngắt lời.

- Hai anh ở trong này tha hồ thoải mái tự do. Ti vi treo ở phía trên này,thích xem Dương Quá với Tiểu Long Nữ thì bật lên. Khăn ướt ở trên rổ này,các anh nhớ giữ vệ sinh cho quán em. Đợi chút rồi em mang đồ uống vào cho các anh. Một bia một,cô ca nhé!

Nói xong không đợi hai lão trả lời nó đã nháy mắt một cái rồi thoăn thoắt bỏ đi bộ pháp vững vàng mau lẹ,động tác buông rèm xuống phong thái cực kỳ chuyên nghiệp. Hai lão ngẩn tò te quay sang nhìn nhau rồi đồng thời thất thanh:

- Nhầm rồi! Hồngбет!

Một loạt tiếng “Xuyt!” từ các khoang bên cạnh vang lên. Hai lão bụm tay che miệng,rồi ra dấu với nhau chuồn ra ngoài. Phía lối vào lúc nãy có hai đại hán bậm trợn đang đứng chắn cửa,vừa làm nhiệm vụ bảo vệ vừa làm nhiệm vụ thu tiền,không thể đi qua lối đó mà không xảy ra rắc rối được. Vương lão giật tay áo,kéo Độc Cô Cầu Bại chạy ngược về hướng cuối quán,định bụng bật tường bỏ trốn. Hai người lập tức thì triển khinh công,chớp mắt đã chạy đến ô cuối cùng sát với tường rào. Đang khi chuẩn bị công kên nhau phi thân nhảy ra ngoài,thì cả hai bỗng nghe thấy một giọng nói vừa quen vừa lạ,bán nam bán nữ thì ào bên trong khoang cuối. Hai lão thấy lạ liền nổi tính tò mò,chẳng hèn mà cùng dừng lại,đoạn vận công vào song nhĩ,hóng hớt nghe lỏm tiếng nói chuyện bên trong. Chỉ thấy người bên trong ọ ọ cất lời:

- Eo ui! Đông Phương lão quái người muốn giết người ta sao? Không biết người ta hôm nay khổ chiến trọng thương hã mà đòi đến ba lần như thế? Đồ quỷ sứ! Hí hí!

Một giọng bán nam bán nữ khác cất lên. Người này có vẻ già hơn người trước:

- Ui da! Lâm Bình Chi người lại lười rồi. Người lừa ai được chứ sao lừa được Đông Phương Bất Bại ta đây. Mấy cú đá nhẹ hều của tên nhãi Trần Gia Lạc đó làm sao làm trọng thương người được. Nhưng người đồng kích cũng khéo lắm. Gì mà thổ huyết đương trường,gắng gượng không dạy được. Hihi. Nếu như không phải ta đã biết trước kế hoạch thì thế nào cũng bất chấp hậu quả mà lao lên giết chết tên nhãi họ Trần kia để báo cừu cho người. Bại thương Chi thiệt tình mà lị. Tới giờ Chi vẫn không chịu hiểu sao?

Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại nghe tới đây thì đồng loạt quay qua,bốn mắt nhìn nhau,không dấu nổi vẻ ngạc nhiên. Hai người trong khoang đây còn ai khác nữa mà chính là Lâm Bình Chi và Đông Phương Bất Bại đang bày trò hủ hóa. Tiểu Lâm tử sáng nay tỉ võ với Trần Gia Lạc của đội Thư Kiếm Ân Cừu Lục trong trận mở màn. Rõ ràng y thị đã trúng đòn,thổ huyết trọng thương vậy mà hóa ra lại là giả vờ sao? Ất phía sau có uẩn khúc hay gian mưu gì đây? Hai lão nổi nổi dạ nghi ngờ bèn quyết nán lại,vận công bế khí mà nghe ngóng tiếp câu chuyện.

Bên trong khoang,Lâm Bình Chi nghe Đông Phương Bất Bại nói vậy bèn cười khé khe,khe khẽ trả lời:

- Kekeke. Đông Phương Giáo Chủ quá khen ta rồi. Chỉ là chút mẹo vặt đầu đáng nói đến. Thế nhưng nếu không cố gắng một chút vậy làm sao qua mắt được lũ hổ báo cáo chồn kia chứ. Lần này chúng ta hành động phải quyết nhất kích tất sát,hành đông gọn gàng,không cho tên nào thoát được cả. Chẳng hay người có tin tức gì từ phía ngoài không?

Đông Phương Bất Bại rõ ràng vẫn đang trong cơn hưng phấn,không muốn bàn đến chuyện này nên trả lời nhất gừng nhất tỏi cho qua chuyện.

- Ừm,thì coi như đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Chỉ cần tới đúng thời điểm thì tất cả nhất loạt hành động thôi. Chút nữa,khi ở đây về,ta cũng phải đi thu xếp nốt vài việc là xem như ổn thỏa. Thôi nào tranh thủ thời gian đi,không bàn đến chuyện đó nữa. Cho Bại lần nữa đi! Nhé!

Tiếp theo là tiếng y phục loạt xoạt,tiếng thở hổn hển của hai kẻ bên trong. Độc Cô Cầu Bại và Vương Trùng Dương táng đờm kinh hồn,ra dấu bỏ đi khẩn trương rồi lộn tường ra ngoài chạy một mạch ra xa mới chịu dừng lại.

Vương Trùng Dương tay chống đầu gối,vừa thở dốc vừa nói:

- Không hiểu bọn chúng đang làm gì nhỉ?

Độc Cô Cầu Bại ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu:

- Làm gì thì đã rõ rồi. Vương lão người còn phải hỏi ta. Chỉ có điều,ta nghĩ mãi cũng không ra là hai tên bệnh hoạn đó làm việc ấy bằng cách nào nhỉ?

Vương lão nhăn mặt:

- Không phải là chuyện hai gã đang làm bên trong khoang đó. Mà là việc bọn chúng vừa nói tới kia. Người chỉ giỏi nghĩ lung tung.

Độc Cô lão gãi đầu cười chữa ngượng:

- Hihi! Là tại người hỏi không rõ mà. Ừm! Tại sao tên Lâm Bình Chi đó lại phải giả vờ trọng thương nhỉ? Mà thôi,có lẽ không liên quan đến chúng ta đâu. Giờ tiếp tục đi tìm vợ chồng Dương Quá đòi kiếm về đã.

Vương Trùng Dương lắc đầu quả quyết:

- Lai giả bất thiện,thiện giả bất lai. Hừm,nhất định là đang có một đại âm mưu sắp diễn ra. Không chừng còn có ảnh hưởng đến hòa bình Thế Giới đấy. Hoãn chuyện đòi kiếm lại đã. Chúng ta quay trở lại theo dõi Đông Phương Bất Bại xem thế nào rồi tính tiếp.

Thấy Độc Cô Cầu Bại ngần ngừ,Vương lão hiểu ý ngay nên nói tiếp:

- Cơm chưa ăn thì gạo còn đó. Người yên tâm đi! Cây kiếm của người kiểu gì chúng ta cũng phải đòi về cho bằng được. Vương Trùng Dương này một lời như đinh đóng cột,chắc chắn sẽ mua mà. Chẹp! Người thử nghĩ xem,nếu Đông Phương lão học theo trù mật khẩu bố Hắc La Bin,âm mưu của chúng mà là đánh bom cảm tử thì tính mạng của chúng ta cũng còn khó giữ được nói gì đến chuyện ôm tiền hưởng phước chứ? Thôi! Không bàn cãi nữa. Đi theo ta!

Dứt lời,Vương lão chuyển thân chạy ngược trở lại phía quán. Độc Cô Cầu Bại nghĩ ngợi một hồi,biết không thể làm khác nên rồi cũng đành phi thân đuổi theo.

11. Chương 11: Ngươi Tầm Ngươi,nội Gian Bày Kế Hiểm Mã Tầm Mã,ngoại Bình Tính Mưu Gian

Hai lão quay trở lại nấp trên cùng một chạc cây cách quán café vườn khi này không xa theo tư thế úp thìa. Không phải hai lão thích vậy mà vì quanh đây chỉ có đúng cây này,trên cây có đúng chạc cây này là khả dĩ có thể ẩn nấp được. Hai lão ấp e đưa đẩy một hồi,rồi cũng đành chấp nhận nấp chung như thế. Chuyện này nếu lộ ra ngoài e rằng sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của nhị vị trưởng bối,đức cao vọng trọng,siêu cấp cao thủ. Thế nhưng,việc công quan trọng hơn,vậy nên mong chư vị độc giả gấn giữ kín dùm.

Lại nói chuyện,hai lão cao thủ ẩn nấp chưa được bao lâu,chạc cây còn chưa kịp ấm,đã thấy hai bóng người tha thướt từ trong quán đi ra. Lâm Bình Chi tung tăng đi trước, Đông Phương Bất Bại trả tiền xong thì cất bước theo sau. Được một đoạn,hai người bọn họ mắt trước mắt xong,hôn nhau cái chụt,chào thân ái và quyết thắng rồi mỗi người rẽ đi một ngã. Lâm Bình Chi đi về hướng quần hùng đang tụ hội náo nhiệt chắc là về lều dưỡng thương. Đông Phương Bất Bại thì thi triển khinh công đi về phía san đạo,rời khỏi núi Hoa Sơn. Đợi Đông Phương Bất Bại đi một đoạn khá xa,nhị lão mới triển khai khinh công đuổi theo. Đông Phương lão thật không hổ danh là cao thủ trong số những cao thủ,qua khỏi san đạo lão triển khai khinh công tuyệt đỉnh khiến Độc Cô Cầu Bại và Vương lão cũng phải dốc hết sức mới có thể miễn cưỡng bám theo. Vừa đuổi theo Độc Cô Cầu Bại vừa dùng truyền âm nhập mật nói với Vương Trùng Dương:

- Chỉ sợ nếu hần tiếp tục chạy thế này thêm một lúc nữa là ta sẽ mất dấu hần mất. Hay chúng ta liên thủ chặn đường bắt sống hần,rồi bắt hần khai ra đang có âm mưu gì. Như vậy có nên chăng?

Vương lão cũng vẫn giữ nguyên tốc độ,tụ âm thành tuyến rót thẳng vào tai Độc Cô lão mà trả lời:

- Điều đó ta cũng đã có nghĩ đến. Nhưng người thử nghĩ xem,với khinh công tuyệt đỉnh thế này. Ta với người liên thủ giết hẳn thì có thể,chứ không chế bất sống hẳn e rằng là việc bất khả thi. Ấy! May quá! Hẳn chạy chậm lại rồi kìa!

Quả nhiên đúng theo lời Vương lão nói,phía trước,Đông Phương Bất Bại đang dần,giảm tốc độ. Tự tin vào khinh công của mình,Đông Phương lão quái đoán chắc không ai có thể bám theo nên nghênh ngang đi về phía bờ sông. Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại chạy thêm một đoạn rồi cũng chuyển sang đám lùm bụi bên vệ đường,vừa ẩn nấp,vừa từ từ tiến gần hơn tới chỗ họ Đông Phương. Với loại cao thủ siêu cấp như Đông Phương lão quái,hai người không dám chủ quan tiến lại quá sát mà chỉ nấp cách xa độ hai chục mét,bề khí,tự lực nghe ngóng quan sát.

Đông Phương Bất Bại đứng bên bờ sông nhắm mắt hít sâu thở hắt một hồi điều tĩnh,xong lại mở mắt nhìn đông ngó tây thêm một lúc. Đoạn,trái ngược hoàn toàn với dự đoán của giới chuyên môn,lão bất thần tụt quần ngồi xổm xuống. Không cần nói kỹ,ắt quý vị độc giả đã đoán được lão làm gì. Cũng mất một quãng thời gian độ nửa nén hương,xem chừng lão mới có vẻ đã xong xuôi. Đột nhiên Đông Phương lão quái nhìn quanh quất hai bên,như tìm kiếm gì đó khiến tim của hai lão cao thủ giật thót,tưởng rằng hành tung đã bị bại lộ. May sao là không phải. Đông Phương Bất Bại nhìn quanh không thấy có vật gì khả dĩ đành vớ lấy cành cây nhỏ ở đó quệt tạm hai ba cái rồi kéo quần lên. Đoạn lão đi cách xa khỏi chỗ vừa ngồi một đoạn ngửa cổ lên trời,ngắm trăng nhìn sao mà thở dài não nuột,dáng điệu chẳng có chút liên quan đến đồng hậu quả mà lão vừa gây ra. Bỗng từ phía bờ đối diện có một giọng ngâm thơ vút lên:

- “Trăng sao vàng vạc đầy trời

Khiến lòng ai đó đầy vui muộn phiền

Dù cho thân ở xứ tiên

Nhưng lòng nghĩ đến bạn hiền,xót xa...”

Hầy dà,thật đau xót lắm thay.

Đông Phương lão quái nghe giọng người kia,chợt ngẩn ngơ một chút rồi bật cười khanh khách. Tiếng cười thật tà dị ma quái vang lên dưới ánh trăng sáng vàng vạc khiến người nghe thấy rợn hết cả da gà:

- Khé khe ké khe! Bang chủ thật là văn võ toàn tài. Thật khiến người ta phải ngưỡng mộ! Mời người hiện thân gặp mặt!

Cùng lúc đó,trên mặt sông bỗng xuất hiện một bóng người đang thi triển khinh công tuyệt đỉnh,lướt băng băng trên mặt nước. Đến quãng còn cách bờ khoảng chục mét,y bèn xử thế Đại Bàng Triển Dực,tung người lên không,hai tay giang rộng như một con chim lớn đang tung cánh,đoạn vỗ phành phạch liền hồi rồi nhảy vọt lên bờ. Thiên hạ tuy rộng lớn,kỳ nhân dị sĩ nhiều thì nhiều thật nhưng có thể chạy trên mặt nước mà không cần dùng đạo cụ hỗ trợ hẳn có được mấy người?

Còn nhớ năm xưa,tên danh cùng Vô Lâm Ngũ Tuyệt,có một người hành nghề bán lạc rang,chuyên bỏ mối sỉ,lẻ cho các hàng bia hơi,tửu quán trên khắp cả nước. Người này rang lạc rất tài,lạc chín đều lại thơm ngon hết sức,ai ăn vào cũng phải khen ngợi là tuyệt hảo. Lạc ngon được tới vậy cũng chỉ bởi y có một bí quyết gia truyền,đó là trộn lạc với cát,sỏi,bỏ hết xẻng đũa,chỉ dùng tay không mà sục với đảo. Sau này,cách rang lạc đó được nâng tầm lên thành nghệ thuật,thành môn võ công lừng danh thiên hạ một thời,Thiết Sa Chưởng. Lại thêm thời đó,kinh tế gia đình còn khó khăn nên y làm gì có phương tiện để vận chuyển và đi lại. Thế nên muốn giao hàng cho kịp giờ để lạc không bị nguội hay ỉu,y chỉ có đúng một lựa chọn thôi là phải chạy thật nhanh và tránh được nước. Khinh công của y nhờ vậy mà tinh tiến tới bậc tới độ có thể dẫm cỏ mà lướt,đạp nước mà đi. Ngoại hiệu Thiết Chưởng Thủy Thượng Phiêu cũng từ đó mà ra đời. Sau nhiều năm tập luyện,tích góp vốn liếng,tuyển mộ nhân tài,một ngày kia y quyết định nhân rộng sản xuất,lập ra công ty Cổ phần Thiết Chưởng,chuyên xuất khẩu lạc rang. Việc làm ăn thời gian đầu luôn gặp nhiều khó khăn trắc trở. Y liên tục phải đi nước ngoài,nước trong ký kết hợp đồng,thu mua nguyên liệu,tìm hiểu thị trường. Cùng thời điểm đó,giải Hoa Sơn Luận Kiếm lần thứ nhất diễn ra,y cũng được mời tham dự. Nhưng vì bận tiếp đối tác nước ngoài sang thăm quan quy trình sản xuất nên không thể góp mặt kịp giờ. Khi tới y tới nơi mọi người đều đã về hết cả. Không được tên danh trong bảng Tuyệt Thế Cao Thủ,y ôm hận từ đó,thề quyết một ngày kia sẽ trả đủ cả vốn lẫn lãi.

Người vừa đến còn ai khác, chính là bang chủ Thiết Chưởng Bang, Thiết Chưởng Thủy Thương Phiêu Cừu Thiên Nhận. Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại nấp từ xa, thấy thân pháp của họ Cừu cao cường như vậy, đều ngấm ngấm than phục trong lòng. Đồng thời hai lão cũng không khỏi thắc mắc, tại sao hai đại cao thủ này giữa đêm khuya thanh vắng lại hẹn nhau ở đây, phải chăng giữa họ có gian tình? Bỗng nhiên, có tiếng Cừu Thiên Nhận thét lên be be:

- Oái, cái gì thế này? Ấc ặc! Thối quá, thối quá! Sao giữa chốn đồng không mông quạnh lại có mình mới thế này? Đông Phương Bất Bại, là người gài ta phải không?

Thì ra họ Cừu vì mãi biểu diễn mà sơ sót không để ý, đã dẫm phải bãi mìn thối của Đông Phương lão quái thả ra khi nãy. Vương lão và Độc Cô lão lại một lần nữa lạnh gáy, nếu như Đông Phương lão quái có thể lường trước hành động của Cừu Thiên Nhận lúc xuất hiện mà bày ra cạm bẫy này thì hẳn quả là thâm mưu viễn lự, thiên biến vạn hóa, khiến người khác muốn đề phòng cũng chẳng được. Chẳng trách, khi xưa Nhậm Ngã Hành võ công, mưu lược trùm thiên hạ mà cũng mắc phải độc kế của y, suýt uống một đời bị giam cầm dưới đáy Tây Hồ.

Cừu Thiên Nhận hai mắt lộ hung quang, hậm hực vừa nói vừa di chân xuống cỏ chùi lấy chùi để:

- Đông Phương Giáo Chủ, người quả thật biết đùa lắm đó. Người muốn gì đây? Phải chăng người muốn thử qua Thiết Sa Chưởng của ta?

Đông Phương Bất Bại nhướn miệng cười tươi tắn không hề có vẻ sợ sệt gì cả.

- Hihi! Xin Cừu Bang Chủ chờ nóng giận kéo tổn hại đến hòa khí của đôi bên. Bản nhân khi nãy chạy nhanh, đường xóc nên không thể nhìn được, đành đánh liều mà tẩu nhanh một bãi. Ai dè...! Quả thực là vô tình thôi mà. Thôi thì coi như chút quà mọn khi gặp mặt xin Cừu bang chủ đừng chê!

Cừu Thiên Nhận có vẻ không tin nhưng cũng phải nuốt giận vào trong, gãi gãi từng tiếng:

- Phải chăng Đông Phương giáo chủ hẹn ta tới đây chỉ để trêu đùa? Xin thứ lỗi, ta không có hứng đâu. Có việc gì người mau nói nhanh để ta còn về còn rang lạc tiếp cho đủ số. Hôm nay hàng đã bán hết sạch. Đêm lại phải tăng ca để mai có đủ hàng cung cấp cho quần hùng rồi. Haiz!

Đông Phương Bất Bại đưa tay áo lên che miệng cười khúc khích như thiếu nữ mới lớn đang đùa cợt với tình lang:

- Ta cũng biết Cừu Bang Chủ bận rộn mà nên đâu dám đùa bỡn quá lỗ như vậy. Hôm nay ta mạo muội hẹn Cừu huynh ra đây là vì việc lớn. Dám hỏi, hiện tại đội của Cừu huynh đã có bao nhiêu người? Đã chuẩn bị xong hết chưa? Có lôi kéo được thêm ai không?

Cừu Thiên Nhận khi này đã chùi sạch giày, trở lại được vẻ lạnh lùng thường ngày trả lời:

- Hiện có khoảng năm mươi người. Đều là cao thủ nhất lưu được tinh tuyển. Ngoài bọn ta và bọn Tuyệt Tình Cốc của tiều muội Cừu Thiên Xích, Tây Độc Âu Dương Phong cũng đã đồng ý tham dự chiến dịch lần này. Lão Độc Vật lần này mang theo hơn hai mươi cao thủ đến từ Bạch Đà Sơn của Tây Vực, cũng rất nhiều rắn rết côn trùng. Được một cao thủ như Tây Độc trợ giúp, hành động của chúng ta lại thêm một phần chắc ăn. Ha ha ha!

Đông Phương Bất Bại nhíu mày tỏ vẻ ưu tư.

- Liệu có tin tưởng được lão già điên đó không?

Cừu lão khoát tay, chém gió tỏ vẻ chắc chắn:

- Trong trận đấu hôm nay với đội Thần Điều, Lão Độc Vật chẳng phải đã thể hiện quyết tâm rất rõ rồi sao. Một đòn tấn công Dương Quá chẳng hề nương tay bất kể đến phụ tử tình thâm. Nếu không phải tên Kim Luân Pháp Vương nhúng tay vào, chúng ta đã loại được một đối thủ đáng gờm rồi. Hừm! Ta hoàn toàn tin tưởng vào thành ý của lão ta.

Đông Phương lão quái thấy Cừu Thiên Nhận có vẻ không vừa ý thì vội cười xoa dịu:

- Phải rồi! Phải rồi! Là do ta quá đa nghi nên nhất thời quên mất. Cừu lão huynh hành động quả thực khiến tại hạ yên tâm vô cùng. Lần này nhất định chúng ta sẽ trả được mối hận ngàn năm nay. – Dừng

một lát, Đông Phương lão nói tiếp - Giờ cũng không còn sớm nữa, thỉnh Cừu lão huynh qua gặp Âu Dương Phong, truyền đạt lại cho lão toàn bộ kế hoạch để lão có thể sắp xếp hành động cho đám thủ hạ. Ta còn phải lưu lại để gặp một người, người đó sẽ không hiện thân nếu thấy Cừu huynh ở đây đâu. Mời!

Cừu Thiên Nhận không trả lời, chỉ gạt đầu nhếch mép cười chào Đông Phương Bất Bại rồi lại triển khai kinh công lướt trên mặt nước về phía chân núi Hoa Sơn. Độc Cô Cầu Bại lại dùng phép truyền âm mà hỏi Vương Trùng Dương:

- Đông Phương Bất Bại quả thực là vô tình khiến hần dầm mình sao? Theo người người sắp tới đây là ai?

Vương lão mắt vẫn chăm chăm dõi theo từng hành động của Đông Phương lão trả lời:

- Theo ta thì không phải Cừu Thiên Nhận không muốn trả đũa. Nhưng hần buộc phải nín nhịn vì không có cơ hội ra tay, lại một phần là vì đại âm mưu của chúng nữa. Chứ với tính khí nhỏ nhen của hần, chắc chắn vụ đó cũng khiến hần cay lăm đó. Đông Phương lão quái tâm ngoan thủ lạt, gài bẫy họ Cừu đó chắc chắn là có mưu đồ chứ không phải đùa vui thôi đâu. Chúng ta không cần phải đoán già đoán non nữa. Có người tới rồi kìa!

Cả hai tạm dừng câu chuyện, vận công bế khí tập trung theo dõi. Chỉ thấy từ san đạo, có một bóng người đang chạy đến. Người này vận tăng bào màu nâu, bịt mặt bằng khẩu trang giấy dùng một lần, chỉ để lộ đôi mắt ti hí xảo quyệt đang liên tục đảo qua đảo lại nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Trong chớp lát, người đó đã chạy nước rút tới trước mặt Đông Phương lão quái. Khác với thái độ khi nãy gặp Cừu Thiên Nhận, Đông Phương Bất Bại tỏ vẻ rất cung kính với người vừa đến. Lưng thẳng đuồn, hai tay ép sát vào thân, hần gật người chào kiểu Hàn Quốc:

- An nhơn ha sê yo!

Người mới đến chấp tay trước ngực niệm Phật hiệu:

- A di phò phò! Nỉ xua sẩn ma? Ủa pu từng à!

- Uầy, je sais! Je sais!

- Haha, thôi nói tiếng người đi cha. Mệt quá!

Hai người nhìn nhau rồi bất chợt cười vang, vui vẻ hết như bạn bè cũ gặp lại. Cảnh tượng, một nhà sư và một kẻ bán nam bán nữ ăn vận lòe loẹt ôm vai hót cổ, ngửa mặt nhìn trăng cười rú lên thật tà dị, ma quái làm sao. Trung Thần Thông và Độc Cô lão lông gáy dựng đứng, chẳng hèn mà cùng xích về phía nhau một chút cho đỡ sợ. Một lúc sau cơn cười mới dứt, Đông Phương Bất Bại liền cất lời trước:

- Viên Chân lão huynh người thật là tài. Đông Tây Kim Cổ cái gì cũng biết. Haha. Được làm bạn với huynh thật là không uống một đời này.

Người mới đến hóa ra là Viên Chân hòa thượng, năm xưa là Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Khôn, vốn là sư phụ của Kim Mao Sư Vương Tạ Tổn của đội Ý Thiên Đồ Long Ký. Hần là một kẻ ứng với câu "Tâm ngoan thủ lạt", từ tâm kế cho thủ đoạn đều hiểm độc khó lường. Năm xưa, hần khiến Võ lâm đại loạn, Minh Giáo và lục đại phái mấy chục năm trời hỗn chiến cũng chỉ để trả thù cho chuyện tình yêu không thành của lão với Minh giáo chủ phu nhân. Sau lại cải trang vào Thiếu Lâm Tự trú ẩn, đổi lấy pháp danh là Viên Chân. Thế mới biết, chẳng phải đến đời nay người ta mới phát điên vì tình mà gây ra trọng án. Chẳng qua báo chí ngày nay thiếu tin đăng nên mới suốt ngày đưa tin về cướp, giết, hiếp dâm thôi. Lần này, Thành Khôn xuất hiện ở đây, lại bắt tay liên kết với Đông Phương Bất Bại thì chắc chắn là có âm mưu động trời sắp diễn ra. Là âm mưu gì thì phải xem tiếp mới biết được.

Lại nói chuyện, Viên Chân hòa thượng, nay gọi là Thành Khôn, nghe Đông Phương lão quái nói vậy thì vỗ vai gã, cười ha hả mà rằng:

- Khi nãy đệ chào kiểu Hàn Quốc làm ta giật mình tý tẹo. Đệ mới thật vui tính! Haha! Thôi, không còn nhiều thời gian nữa. Đệ thông báo tình hình đi!

Đông Phương Bất Bại, chỉnh trang lại xiêm y, lúng liếng mắt huyền trả lời:

- Cũng đã ổn thỏa cả. Hiện chúng ta đã có người nằm trong hầu hết các đội. Thủ hạ tay chân của họ cũng đã được phân tán, xen lẫn vào trong khán giả. Chỉ cần các lộ đại quân của huynh đến kịp thời. Chúng ta nội ứng ngoại hợp, giáng một đòn sấm sét chắc chắn sẽ thành công. Thành Khôn huynh sau một chuyến bôn ba vất vả mà thần sắc vẫn tốt như vậy chắc đã thu hoạch được nhiều điều tốt lành có phải không?

Thành Khôn vén khẩu trang qua miệng, tay vờ râu tỏ vẻ tự mãn đáp:

- Đông Phương lão đệ đoán không sai. Dù giao thông đột này hay ừn tắc, nhưng ta đã gặp được với thủ lĩnh của cả bốn lộ đại quân. Hoàng Nhan Hồng Liệt của Kim binh, Gia Luật Hồng Cơ của Liêu binh, Mông Kha Đại Hãn của Nguyên binh và Ngao Bái của Thanh binh. Bốn đạo đại quân chia ra làm nhiều lộ, đi bằng nhiều phương tiện khác nhau để tránh tắc đường và che dấu hành tung. Giờ họ đã hợp lại và tiến thẳng tới đây. Tổng binh lực tuy chỉ độ năm vạn nhưng đều là tinh binh được tuyển chọn. Vả lại số lượng đó cũng đủ áp đảo con số một vạn của cái lũ tự xưng là Võ lâm chính phái kia rồi. Vào lúc này, đại quân chỉ còn cách nơi đây độ hơn trăm cây số, với tốc độ di chuyển như gió của kỵ binh thì chỉ chiều tối mai là hai vạn kỵ binh sẽ tới trước triển khai bao vây. Ba vạn bộ binh sáng hôm sau sẽ tới yểm trợ, tới lúc đó chúng ta sẽ toàn diện phối hợp trong ngoài tấn công. Lần này ta sẽ một mẻ tiêu diệt toàn bộ lũ khốn kiếp đó. Ha ha ha!

- Hé hé, Thật là tin tức tốt lành! – Đông Phương Bất Bại phụ họa - Ngày mai, sẽ diễn ra vòng bán kết. Bọn trì độn đó sẽ dốc sức ra đánh nhau vì cái danh hão Đệ nhất võ lâm, chắc chắn sẽ có người chết kẻ trọng thương khiến thực lực của chúng dần suy sụp. Trong khi chúng ta bảo toàn được lực lượng. Chênh lệch không cần nói cũng thấy rõ rồi. Kekeke!

Thành Khôn ngắt lời:

- Tuy vậy lão đệ cũng cần phải cẩn thận. Bọn nào chịu bắt tay với ta cũng không phải thiện nam tín nữ gì. Nếu bất ngờ chúng trở mặt, thì đại sự sắp thành công lại thành hồngбет đó. Lúc này, đệ vừa gặp tên họ Cừu phải không? Hắn có mối quan hệ phức tạp với lão trọc Nhất Đăng. Thế nên đệ phải để ý hắn một chút nha!

Đông Phương lão quái lại toét miệng cười:

- Đại huynh yên tâm. Đệ đã lường trước việc đó nên khi này đã bày ra cách trêu đùa rồi đánh dấu hắn bằng được liệu đặc biệt rồi. Hắn đi gặp ai, làm gì đệ cũng đều có thể nắm bắt được cả. Cũng không còn sớm nữa rồi. Đệ phải quay về đây kéo vắng mặt lâu bọn Lệnh Hồ Xung, Nhậm Ngã Hành lại sinh nghi.

Thành Khôn gật đầu vờ tiếc nuối:

- Huynh đang định tranh thủ giao lưu với đệ cái mà đã vậy thì thôi, để khi khác vậy. Sau khi kế hoạch của chúng ta thành công thì tha hồ.- Đoạn gã cất giọng hát - Thôi, em hãy về!!!

Đông Phương Bất Bại mắt lúng liếng tổng tình Thành Khôn, tiến tới quàng tay qua cổ lão thơm đánh choét một cái rõ kêu lên má. Rồi tung mình bay đi, buông lại một câu nũng nịu: “Íu nhắm coooooooooo!” Thành Khôn đứng xoa má ngơ ngẩn trong chốc lát, rồi cũng kéo khẩu trang xuống tung mình theo đường cũ mà thoát ra ngoài.

Độc Cô Cầu Bại và Vương Trùng Dương nín thở đợi thêm một lúc, đến khi chắc chắn hai kẻ kia đã đi xa mới đồng loạt “Oe!” một tiếng rồi nôn thốc nôn tháo. Những điều mắt thấy tai nghe tối nay, quả là cả đời hai lão chưa bao giờ biết tới.

12. Chương 12: Độc Cô Lão Trở Một Chút Nghề Chơi Chốn Đông Vui Bị Fan Cuồng Rượt Đuổi

Bên bờ sông vắng, chỉ còn lại Vương Trùng Dương một tay bịt mũi, tay kia cầm que chọc chọc khều khều bãi mìn của Đông Phương Bất Bại, khi này đã bị Cừu Thiên Nhận dẫm nát mất một nửa lớn. Độc Cô Cầu Bại đứng phía sau, thấy vậy ngứa mắt bèn chồm tới, dùng tay thay que quệt luôn một nhát, miệng lầu bầu nói:

- Nghiên cứu phân tích như lão Vương người thì có đến mùa quýt cũng chẳng thu được gì. Hôm nay để ta dạy người một bài về thuật truy tung.

Dứt lời Độc Cô lão ngắm nghía hiện vật một hồi, đoạn đưa ngón tay lên mũi, nhắm mắt rít một hơi thật sâu rồi mới chịu thở ra. Vương Trùng Dương chỉ nhìn thôi đã muốn phát ói. May mà lúc này lão vừa nôn một chặp, giờ trong bụng không còn gì mà nôn nữa. Độc Cô Cầu Bại hít hà một hồi rồi nhặt một chiếc lá dưới chân mà chùi ngón tay vào đó, biểu tình gương mặt có vẻ như đang suy nghĩ lung lăm. Vương Trùng Dương biết lão đang trở tài, không muốn cắt đứt mạch suy nghĩ của lão nên đành im lặng dõi mắt nhìn ra sông. Trong đầu lão đương xâu chuỗi lại các sự kiện, phân tích các hướng phát triển, các diện nghi vấn cứ như thể lão là thám tử thực sự vậy. Ngần ngơ một hồi, lão buột miệng tự hỏi bản thân:

- Phải làm sao đây?

Câu nói không đầu không đuôi của Vương lão làm Độc Cô Cầu Bại giật mình buột miệng hỏi lại:

- Sao là sao?

Wương lão cười gượng:

- Là ta tự hỏi mình làm gì bây giờ thôi. Sao người giật thót như bị ma làm thế? Có manh mối gì chưa?

Kiểm Ma lườm Vương lão, rồi chấp tay sau đít đi qua đi lại, điệu bộ như thể sư phụ đang dạy dỗ đệ tử:

- Ta đang tập trung phân tích, người lại hỏi một câu chẳng đầu vào đâu bảo sao ta chẳng giật mình. Hừm! Hẳn có dùng một loại dược liệu chiết xuất từ hành tây, tỏi tây, thịt bò bấp, nắm kim châm, lại xào cùng dầu Vạn Niên với tỷ lệ và công thức vô cùng độc đáo. Vậy nên trong hiện vật có mùi vị rất đặc trưng. Trong vòng hai mươi bốn canh giờ kể từ khi ra lò mùi vị đó sẽ không tan biến mất. Loại dược liệu này vốn là bí truyền của người Tây phương không hiểu sao Đông Phương lão quái lại biết được cách bào chế. Cừu Thiên Nhận đã dẫm phải như vậy coi như đã bị lão đánh dấu rồi. Trong khoảng thời gian hai ngày tới, dù lão Cừu có đi tới đâu, chỉ cần Đông Phương lão quái lần theo mùi này là có thể bám theo ngay. Hồ ly mãi vẫn cứ là hồ ly, Đông Phương Bất Bại quả là thâm sâu khó dò.

Độc Cô Cầu Bại nhắm mắt mãi mê thuyết giảng một chặp, mở mắt ra mới Vương lão đang lom lom nhìn mình với ánh mắt dè chừng:

- Người có nếm thử không mà biết vị của nó thế nào? Mà người nói thật hay không vậy hay thấy ta không biết nên lừa bịp ta? Chỉ chốc lát mà người biết được cả thành phần cấu thành dược liệu đặc biệt của lão quái vật đó. Thật khó tin!

Độc Cô Cầu Bại vênh mặt:

- Đương nhiên là phải nếm rồi. Xưa kia ta ra vùng tái ngoại ở mấy năm cũng thu được chút thành tựu trong thuật truy tung học từ thổ dân ở đó. Có năm phương pháp cơ bản là nhìn, ngửi, nếm sờ và định vị. Nhớ năm xưa, ta cùng họ đi săn, hổ báo cáo chồn hươu nai thỏ sóc... gì ta cũng từng nếm qua hết. Chút vật mọn này của Đông Phương Bất Bại hỏi có chi đáng kể! Vương lão người đã chịu phục ta chưa? Hahaha!

Wương lão không kiềm chế nổi lại khom người mà nôn khan một tiếng. Đoạn lão quệt nước mắt nước mũi, thẳng lưng ưỡn ngực nói:

- Lão Độc Cô người toàn nghĩ ra những cái khác người. Tại hạ cam tâm bái phục rồi. Làm nam nhi, phục thì nói phục có gì phải ngại. Giờ chúng ta quay trở về đã. Vừa đi vừa tính tiếp!

.

.

.

Chân núi Hoa Sơn,

Hội quần hùng càng về khuya lại càng xôm tụ. Hai lão cao thủ thi triển khinh công tuyệt đỉnh, quay trở về trại của mình mà không hề bị ai để ý tới bởi vì mọi người còn mãi vui chơi, nào có ai quan tâm. Hai người thay lại y phục rồi kéo nhau ra quán nem chua rán gần đó vừa tắm bổ vừa bàn chuyện đại sự. Vương Trùng

Dương chẳng thèm dùng que xiên,cứ sai năm quân bốc nem chấm tương ớt rồi bỏ vào miệng nhồm nhoàm. Ngẫm nghĩ một hồi,lão lấy tay áo chùi miệng rồi quay sang nói với Độc Cô Cầu Bại:

- Cũng may chúng ta nghe lóm được câu chuyện lần này chứ không là nguy to rồi. Hehe. Ta với người lần này được linh trọng trách giải cứu cả Võ lâm chứ chẳng phải chơi đâu nhé. Đây là lần đầu chúng ta xuất hiện trong một tác phẩm mà được đóng vai chính. Thực là đã quá đi! Keng cái ăn mừng đã Bại ơi!

Độc Cô Cầu Bại cụng ly cái cộp với Vương Trùng Dương nói:

- Hí hí! Cốc nhựa thì cộp thôi chứ. Lần này chúng ta được nổi tiếng rồi mi ơi. Mà này,người đừng có bắt chước lũ người xấu mà gọi ta là Bại này Bại nọ. Họ lầm ta với Đông Phương lão quái thì chết đó! – Ngừng một chút,lão lại hồ hởi hỏi - Tỷ nữa ăn xong đi báo với ban tổ chức,để thông báo với mọi người nhỉ?

Vương lão nghe vậy thì phùng mang trợn mắt vừa nhai vừa nói,văng miếng khắp nơi:

- Không được. Thứ nhất là ta với người khẩu chứng vô bằng,giờ đứng ra tố cáo. Chỉ sợ chưa được vạ thì má đã sưng,lại bị bọn xấu lật ngược thể cờ mà bảo rằng chúng ta vu vạ. Thứ hai là người thử nhìn lũ anh hùng hảo hán này xem,thật ô hợp như một nắm cát rời. Vả lại nội gián là ai,có bao nhiêu tên,chúng ta còn chưa biết. Nếu công bố rộng rãi như vậy khác nào đánh rắn động cỏ. Địch nhân bên trong sẽ nhân náo loạn mà ra tay lập tức. Người nào bỏ chạy được thì ắt rơi vào vòng vây của bốn đạo quân ngoài kia. Kết cục cuối cùng sẽ là toàn quân thảm tử. Ta và người đấu võ công cao cường,nhưng nếu phải dốc sức ra đánh với mấy vạn con người như vậy cuối cùng cũng không tránh khỏi cảnh sức cùng lực kiệt mà bỏ mạng đường trường.

Nói tới đây,lão ngừng lại vươn cổ nuốt nốt miếng củ đậu:

- Ta đã tính toán hết rồi rồi. Cứ yên tâm. Chíp. Ăn đi đã,lúc này nôn một trận hết sạch, bây giờ phải nạp lại mới có sức mà nghĩ tiếp được. Ta đã để lại ám ký cho đám đệ tử,chắc chúng sắp qua đây bây giờ.

- Ấy da,người suy tính thật chu đáo. Suýt chút nữa là ta làm hỏng việc rồi. Cơ mà sao người không gọi thẳng cho chúng mà phải ám ký làm gì ệt nhỉ? – Độc Cô Cầu Bại hỏi vặn lại.

- Ồ nhỉ,ta quên. Thôi kệ,đang nào cũng lỡ rồi,ra về bí hiểm tỷ cho hay vậy. Hehe!

Hai lão nói đến đây cũng chẳng nghĩ được ra thêm điều gì nên đành tạm quên mọi chuyện,ngồi xồm bên vỉa hè mà chén chú chén anh. Cứ thấy gái đẹp mặc váy ngắn đi qua là lại thi nhau chu mỏ thối,rồi nói cười hỉ hả,điệu bộ rất du côn mất nét. Đang vui vẻ hưởng thụ cuộc sống,chợt có một bàn tay vỗ lên vai của Vương Trùng Dương. Tiên Thiên khí công trong người Vương lão lập tức tự động nảy sinh cảm ứng. Chỉ thấy người kia “Úi chà!” một tiếng,cánh tay bị một lực vô hình hất ngược trở lại,thối lui một bước. Kiếm Ma Độc Cô cũng phản ứng cực nhanh,que xiên nem đang cầm trên tay thần tốc phóng ra đâm tới mi tâm của đối phương. Từ tốc độ cho đến phương vị đều đạt chuẩn Quốc tế,tuyệt diệu vô cùng. Người vừa tới vô công không tệ,gã vừa bị phản chấn của Vương lão làm tê chồn cánh tay,nay lại thấy kiếm chiêu thần tốc đâm tới mà vẫn kịp ôm đầu,thụp người tránh né,miệng hốt hoảng kêu toáng lên:

- Sư phụ! Sư phụ! Là con đây!

Vương Trùng Dương nghe thoáng giọng biết ngay là người quen,liền khê hô: “Dừng tay!”. Độc Cô Cầu Bại không hổ danh siêu cấp cao thủ,nói xuất là xuất,nói thu là thu. Chiêu đang đánh ra gần trúng đích lại nghe tiếng Vương lão nói vậy liền biến chiêu tức thì. Que đâm ngang vụt chuyển thành hướng xuống dưới,xiên luôn một lúc ba miếng củ đậu hai miếng nem mà cho tọt vào mồm. Người vừa tới khi này mới hoàn hồn,vội bỏ mũ trùm đầu,tháo khẩu trang che mặt,rồi khấu đầu bái kiến Vương lão,điệu bộ thập phần cung kính:

- Khuu Xứ Cơ nhất thời lỗ mãng,khiến người phải bận tâm. Xin sư phụ trách phạt.

Vương Trùng Dương vuốt râu cười hiền:

- Khả khả! Không sao,không sao! Đạo này võ công của con có vẻ tiến bộ nhiều. Còn không mau bái kiến Độc Cô tiên bối!

Trường Xuân Tử Khuu Xứ Cơ mặt lộ vẻ kinh ngạc lẫn than phục:

- Thì ra là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại lão tiên bối,từ lâu tiểu bối đã nghe tới nghệ danh của người nổi như sóng cuộn Trường Giang. Nay được diện kiến,lòng thật lấy làm vinh hạnh vô cùng! Vừa rồi lại tận mắt được

xem Độc Cô kiểm pháp thông thần chỉ một chiêu mà xiên được hai miếng củ đậu một miếng nem. Khâm phục, khâm phục!

Độc Cô Cầu Bại vuốt râu mỉm cười gật gù, trong bụng thì chửi thầm thằng nhãi này sao mà nhanh mắt thế. Cũng may là tay mình nhanh hơn nên nó còn đếm sót, chứ không thì ngượng lắm.

- Thì ra là đệ nhất cao thủ của Bắc Thất Chân. Thảo nào, lâm nguy bất loạn, còn kịp nhìn ra kiếm chiêu của ta nữa. Vương lão người dạy đồ đệ khá lắm!

Khuru Xứ Cơ khom người bái tạ, nói mấy câu khách sáo với Độc Cô Cầu Bại rồi quay sang phía Vương Trùng Dương cất lời:

- Hôm nay theo dõi trận đấu cuối mà không thấy sư phụ ra sân. Bọn đệ tử đoán được ngay người là quân bài bí mật nên không ra mặt. Khi này Mã Ngọc đại ca thấy sư phụ để lại ám ký, bèn cử đệ tử tới đây lĩnh mệnh. Xin sư phụ cứ căn dặn!

Wương Trùng Dương nghe thấy chuyện thì đầu lại thấy bức bối trong lòng, bèn nặng giọng:

- Khuru Xứ Cơ người cái gì cũng khá. Chỉ là đôi khi quá nhiều lời. Hừm, phải rút kinh nghiệm thì con đường tu đạo của người mới khá lên được. Nhớ chưa? Giờ thì ngồi xuống đây nghe ta nói này.

Đoạn lão mang việc tối nay vừa biết kể sơ lại một lượt cho Khuru Xứ Cơ nghe. Sắc mặt Trường Xuân Tử lúc trắng bệch, lúc tái xanh. Nghe hết câu chuyện thì ngồi bệt ra đất, trán toát mồ hôi, á khẩu vô ngôn không nói được tiếng nào. Sau một hồi trấn tĩnh, gã mới rút mùi xoa mà đưa lên lau trán. Giọng lắp bắp, run run mà hỏi Vương lão:

- Chuyện như thế thì thầy trò ta cùng tiền bối đây mau thu gom đồ đạc mà rút đi cho nhanh, có lẽ còn kịp trước khi chúng khóa vòng vây.

Vẫn biết nghe chuyện kinh thiên động địa này, Khuru Xứ Cơ sẽ không khỏi hoảng hồn, nhưng Vương lão chẳng ngờ phản ứng của gã lại thê thảm tới mức như vậy. Mất mặt trước mắt bằng hữu, Vương Trùng Dương khịt mũi, trợn mắt giận dữ:

- Hừm! Thân là đệ tử của ta mà nhát gan vậy sao? Người phải biết đây là cơ hội tốt nhất để tập đoàn Toàn Chân chúng ta quảng bá hình ảnh với thiên hạ mà không tốn kém một xu. Việc tốt như vậy làm sao có thể bỏ lỡ được. Giờ người về kể lại cho các huynh đệ nghe mọi chuyện, dặn bọn chúng phải kín miệng, cấm hé răng tiết lộ ra ngoài. Sau đó tập trung toàn bộ giáo đồ ở lều của Toàn Chân giáo ta. Khoảng một canh giờ nữa ta sẽ trở về phân phó công việc. Bảo bọn Mã Ngọc nhảy nhót vừa thôi, giữ sức còn làm việc lớn. Giờ người đi mau đi!

Khuru Xứ Cơ nghe Vương lão thuyết giảng một hồi thì trong bụng phục lẫn lòng lóc vị sư phụ của mình, ngồi ăn nem chưa mà biết cả chuyện đồ đệ nhảy Hip hop. Gã lại nghe giọng sư phụ nói chắc như ăn bắp nên thập phần tin tưởng, trắng trối hoàn toàn hồi phục. Mệnh lệnh bề trên đã ban ra, gã nào còn dám chần chừ, vội lập tức khẩu đầu từ biệt hai lão rồi bỏ đi tìm các huynh đệ.

Đợi Khuru Xứ Cơ đi khuất hẳn, Vương lão mới gọi thanh toán rồi kéo tay Độc Cô Cầu Bại đi. Độc Cô Cầu Bại vừa rồi ngồi nghe ngóng Vương Trùng Dương phân phó đồ đệ hành động đâu ra đấy rõ là đã trù tính hết kế hoạch nên cũng cứ đi theo thôi chứ không hỏi han gì nữa. Lòng vòng một hồi, hai người dừng lại ở một khu lều lớn. Ngoài cổng chính có ghi "Nơi nghỉ dưỡng của các tuyển thủ đội Tiểu Ngạo Giang Hồ Truyền. Không phận sự miễn vào!" Phía dưới vẽ hình đầu lâu xương chéo nhìn rất gớm ghiếc, ý bảo khu vực nguy hiểm, tiến vào là chết, hệt như mấy cái tủ điện cao thế vậy. Vương Trùng Dương kéo Độc Cô Cầu Bại sang một bên rồi ghé tai nói thầm:

- Lần này tới phiên lão Độc Cô người ra mặt rồi. Người cứ tới nhẹ nhàng nói chuyện với mấy tên gác cổng, xưng danh phận thật, gọi Lệnh Hồ Xung và Phong Thanh Dương ra đây gặp mặt. Người cứ nói là đi ngang qua nên chúc mừng cho đội họ được vào vòng trong. Với tính nghiện rượu của Lệnh Hồ Xung, thế nào gã cũng mượn cớ đó để mời người đi làm mấy chén. Cứ đi với chúng ta sẽ lựa lúc thích hợp mà xuất hiện. Phải khéo léo nhẹ nhàng và kín đáo như vậy cho bọn Đông Phương Bất Bại khỏi nổi dạ nghi ngờ. Chứ nếu cả hai ta cùng xuất hiện một chỗ, bọn chúng mũi thính tai tinh như vậy sẽ đánh hơi thấy nguy hiểm ngay là thành công cốc đấy. Người hiểu chứ? Nhớ nhẹ nhàng thôi nhé, đừng có động sát cơ như hồi chiêu là mệт đó!

Độc Cô Cầu Bại lắng nghe không sót một lời, gật đầu lia lịa tỏ vẻ đã hiểu. Vương lão dẫn dò xong xuôi bèn lánh đi, ra một góc xa mà lên quan sát. Chỉ thấy Kiếm Ma Độc Cô bước tới lều đứng nói chuyện tên gác cửa một hai câu. Tên này nghe xong thì mắt sáng như sao, chạy tọt vào trong lều. Chưa đầy nửa phút, Lệnh Hồ Xung và Phong Thanh Dương quân trang nghiêm chỉnh, quân dung tươi tỉnh từ trong chạy ra. Tiếp theo đó là năm bảy người nữa, rồi bỗng hàng trăm người từ bốn phía ùn ùn kéo đến trong tay ai cũng lăm lăm giấy bút với máy ảnh. Lão Độc Cô bất ngờ bị vây khốn giữa hàng trăm người hâm mộ thì luống cuống tay chân, chỉ kịp ghé miệng thắm thì với Lệnh Hồ Xung mấy câu rồi kéo khẩu trang che mặt mà hoảng hồn bỏ chạy. Bọn người kia nào có chịu bỏ cuộc dễ thế cũng hè nhau đuổi theo, quyết chụp được ảnh, xin được chữ ký của huyền thoại đương đại.

Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại vang danh thiên hạ, ai đã từng đọc qua các sự tích về lão cũng đều hâm mộ vô cùng. Vậy nên khi nghe phong thanh rằng Độc Cô lão xuất hiện nơi đây, quần hảo hán, người hâm mộ bèn lũ lượt kéo tới. Một bảo mười, mười bảo một trăm, ai cũng háo hức muốn tận mắt trông thấy thần tượng. Vương Trùng Dương tính trời tính đất mà không ngờ lão Độc Cô lại được hâm mộ đến vậy nên vô tình đã đưa Độc Cô Cầu Bại vào tình huống dở khóc dở cười này. Cũng may là Độc Cô lão còn kịp nhả nhả Lệnh Hồ Xung rồi mới vượt tường bằng mái bỏ trốn. Vương lão cũng chỉ còn biết lắc đầu cười khổ rồi thi triển khinh công mà chạy theo.

Tìm kiếm mãi một hồi Vương Trùng Dương mới thấy Độc Cô Cầu Bại đang nấp trên một thân cây ở bìa rừng tít xa bên ngoài khu đại hội. Vừa thấy mặt Vương lão, Độc Cô Cầu Bại liền lớn tiếng cự nự ngay:

- Lần nào cũng vậy, người toàn đẩy ta vào tình thế khó khăn là sao? Lần sau ta không bao giờ nghe nhà người xúi dại nữa. Người có muốn làm gì thì tự đi mà làm. Vừa rồi ta suýt đứng tim mà chết. Tên khốn nạn người còn đứng đó nhe răng mà cười được à?

Wương Trùng Dương miệng mếu xệch, cười khổ:

- Là do ta không tốt. Ta xin lỗi! Ta không ngờ lão Độc Cô người lại được nhiều người hâm mộ thế. Chắc là thằng nhóc trông cửa cũng là một trong số đó, nên hô hoán gọi mọi người tới xem tận mắt, sờ tận tay thần tượng. Hehe! Nhưng biết được điều đó cũng có cái tốt là nếu như đột tới để người đứng ra hiệu triệu quần hùng chắc chắn sẽ thành công.

Độc Cô Cầu Bại lắc đầu quầy quậy:

- Người đừng hòng ta nghe người xúi bẩy nữa. Đừng mơ!

Wương lão thấy lão căng thẳng thật tình vậy thì cũng không đùa nữa:

- Ài dà, thôi vậy! Tạm thời không tính tới chuyện đó nữa. Khi này người hẹn được Lệnh Hồ Xung chưa? Người xuống đây đi chứ, cứ ngược lên hoài mỗi cổ quá à!

Độc Cô lão ngó đông ngó tây một hồi, chắc chắn là không có fan cuồng nào theo được tới đây mới loay hoay trèo xuống đất. Lão vừa phủ bụi đất bám trên quần áo vừa nói:

- Ta thấy tình hình không ổn nên không hẹn hẳn ra quán rượu nữa mà hẹn gặp ở bìa rừng. Giờ này chắc hẳn cũng đang trên đường tới đây. Ah, hẳn kia rồi!

Wương lão nhìn theo tay chỉ của Độc Cô Cầu Bại, đúng là có một người đang chạy về phía họ thật. Nhìn dáng điệu vừa chạy vừa đánh vông, lúc nhanh lúc chậm thế này, ngoài gã Lệnh Hồ nát rượu thì còn ai vào đây nữa chứ.

13. Chương 13: Nơi Quán Nhỏ, hảo Hán Gặp Hảo Hán Trong Lều Lớn, anh Hùng Trạng Anh Hùng

Mất thấy Lệnh Hồ Xung chỉ còn cách Vương Trùng Dương và Độc Cô lão độ năm trăm mét, vậy mà gần mười lăm phút đồng hồ sau gã vẫn chưa chạy được tới chỗ hai người. Ấy bởi vì, gã còn bận biểu diễn. Hai

tay đưa ra trước tựa như đang cầm ghi đông,miệng kêu brừm brừm giả như tiếng động cơ xe phân khối lớn,Lệnh Hồ Xung vừa chạy vừa ngã nghiêng đánh vông,đá lửa tùm lum,miệng kêu la ầm ỹ:

- Bờ rừm rừm rừm rừm! Các anh ơi xem em bốc đầu này! Ên ền ền ền!

Dứt lời họ Lệnh Hồ liền nhảy vọt lên cao,lộn ngược một vòng trên không về phía sau. Cứ thế,cứ thế gã chạy được độ năm mét lại bốc đầu lúi lại ba bốn mét. Đoạn lại một chân chống làm trụ,mà cả người xoay vòng vòng giả như đang drift,trông rất điệu nghệ. Chỉ một mình gã mà làm cho bụi đất bốc mịt mù,ầm ỹ náo loạn cả một khu. Vương Trùng Dương và Kiếm Ma Độc Cô mặt tái đại quay qua nhìn nhau. Cả hai không hện mà lại có cùng một suy nghĩ: Vận mệnh của hơn một vạn con người,đem đặt lên vai gã nát rượu này liệu có ổn không đây?

Cũng may,cuối cùng thì sau khi bốc đầu độ hai chục lần,chắc hơi rượu khi này cũng đã giảm,nên Lệnh Hồ Xung mới chịu chạy thẳng tới chỗ hai người. Trong hơi thở nồng nặc mùi hồng xiêm,gã chấp tay cung kính vái chào Độc Cô Cầu Bại:

- Vãn bối Lệnh Hồ Xung vô cùng vinh hạnh được bái ...bái...bái kiến Độc Cô lão tiền bối! Chẳng hay vị tiền bối này là...?

Vương lão vuốt râu cười khà khà:

- Tại hạ là Vương Trùng Dương của Toàn Chân Giáo. Lệnh Hồ thiếu hiệp hôm nay liên tiếp đả bại hai cao thủ hạng nhất của đội Thư Kiếm thật khiến cho người khác phải ngưỡng mộ. Chẳng hay thương thế của Lâm Bình Chi của đội nhà thế nào rồi?

Lệnh Hồ Xung nghe Vương lão xưng danh cũng thấy quen quen,nhưng hơi rượu vẫn còn khiến gã chệnh choáng nên nhất thời không nhớ ra. Tuy vậy nhưng gã vẫn khom mình kính cẩn:

- Thì ra là Vương chân nhân đỉnh đỉnh đại danh. Đa tạ chân nhân đã quan hoài,Lâm tiểu đệ trúng đòn của Trần Gia Lạc thọ thương không nhẹ. Không đủ hai tuần một tháng thì thương thế chưa thể bình phục được. Không biết hai vị tiền bối cho gọi vãn bối ra đây có gì căn dặn?

Độc Cô Cầu Bại vừa định trả lời,thì thấy Vương lão nháy mắt ra hiệu nên không nói nữa. Vương Trùng Dương cả cười:

- Không có chi! Chỉ là hôm nay bọn lão phu được tận mắt chứng kiến Lệnh Hồ công tử bát diện uy phong,áp đảo quần hùng nên muốn được nói đôi lời bày tỏ ngưỡng mộ. Nếu công tử không bận gì,hay chúng ta kiếm chỗ nào đó ngồi đàm đạo được chăng?

Lệnh Hồ Xung vốn tính hào sảng,thích nhất là kết giao bằng hữu,tứ hải gã đều coi là huynh đệ. Nay lại một lúc được quen hai lão tiền bối đức cao vọng trọng,tiếng nổi như cồn thì trong bụng mừng vui phần chần mà lập tức rủ đi nhậu luôn:

- Cung kính chi bằng tuân mệnh! Vừa rồi tiểu bối có ăn tối ở một quán vỉa hè. Ở đó,rượu ngon,đồ nhắm tốt. Để tiểu bối hôm nay làm chủ,mời hai vị tiền bối qua đó làm vài chén chuyện trò cho thêm xôm tụ!

Vương lão xua tay:

- Rượu thì để tới sau khi đội Tiểu Ngạo vô địch thì ta sẽ mang mấy vò Giôn Nĩ Độc Hành đến chúc mừng Lệnh Hồ công tử. Còn giờ ta chỉ thích trà chanh thôi. Chúng ta cứ kiếm tạm quán nào đó mà ngồi buôn chuyện,chém gió một lúc cho thỏa chí bình sinh. – Đoạn lão chỉ sang Độc Cô Cầu Bại- Lão Độc Cô đây,hôm nay luôn miệng nói nhớ tên đồ đệ Phong Thanh Dương,liệu Lệnh Hồ công tử có mời được lão Phong ra đó luôn được không?

Lệnh Hồ Xung nghe thấy đối phương từ chối không đi uống rượu,thì lòng cũng chột chùng xuống. Vậy nhưng gã vẫn gượng niềm nở lịch sự,gượng cười một nụ mà rằng:

- Chuyện đó thì quá dễ! Xin nhị vị tiền bối chờ ột chút!

Đoạn gã rút con Iphone Đệ Ngũ Thức ra vuốt vuốt,bấm bấm,xi ca lô xi ca loa một hồi về đại bản doanh của đội Tiểu Ngạo. Từ hồi gã cưới được Nhậm Doanh Doanh,con gái của Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nhật Nguyệt Thần Giáo,đời gã phát lên thấy rõ. Điện thoại xịn,đồ hiệu,rượu ngon không thực không

thiếu thứ gì,cứ thích là mua,ưng là đổi mà không cần phải nghĩ. Thế nhưng có cái hay là Lệnh Hồ Xung giàu thì giàu,phát thì phát chứ vẫn thích chơi bởi bang giao rộng rãi không nề hà chi hết. Vào Bar cũng được,ra ngã bảy ngồi vỉa hè cũng xong,miễn nơi đâu có rượu ngon là gã đi. Rượu gã uống từ Bồ Đào Mỹ Tửu để mấy trăm năm cho tới rượu quê nhà nấu mười nghìn một lít thì bạn gã chơi cũng từ ăn mày ăn xin cho đến học giả,trí thức,đủ loại tạp nham trên trời dưới đất. Tuy vậy,vẫn có một điểm chung,đó là bạn gã toàn bọn nghèo.

Cũng phải thôi, nghèo đang là quốc nạn,quốc dịch. Nghèo cũng là một loại bệnh lý kinh niên khó chữa và dễ lây lan. Vậy nên bây giờ đi ra đường,đi đâu cũng gặp người nghèo,nghe đâu cũng thấy tiếng người thở ngán than dài vì đói. Vậy nhưng đừng vội đánh đồng vì nghèo cũng có dăm bảy loại nghèo,cũng có phân biệt đẳng cấp cao thấp khác nhau. Và vì nó là một dạng bệnh lý nên cũng phân chia thành các giai đoạn phát triển với những biểu hiện vô cùng rõ ràng. Giai đoạn thứ nhất là nghèo vật chất,là dạng thiếu thốn về tiền,về gạo,dạng này là dạng phổ biến và chiếm đại đa số trong xã hội. Lại có câu: “Mạnh vì gạo,bạo vì tiền”,thế nên dạng nghèo này thường đi kèm với hèn và kém. (Thường là vậy thôi nhé,chứ tôi là tôi trừ bạn ra đó. Hehe!) Mà càng hèn,càng kém thì lại càng nghèo càng đói,lại cứ quần quanh suốt ngày với gánh lo cơm áo gạo tiền. Mở miệng ra là tiền,nhắm mắt lại mơ thấy tiền,mặt mũi lúc nào cũng cau có nhăn nhó,lại hay so bì rằng tao nghèo hơn mày,mày giàu hơn tao. Đó là các biểu hiện phát bệnh của giai đoạn một này. Từ đó,rất dễ phát triển thành bệnh nghèo giai đoạn hai,nghèo tri thức hay còn có tên khác là Ngu dốt. Ở giai đoạn này,do bệnh nhân thiếu thốn về của cải và thời gian nên không có điều kiện để thu nhận kiến thức. Điều đó dẫn đến việc đầu óc không mở mang,sáng sủa,mắt không nhìn rộng được ra bên ngoài,lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc làm sao cho giàu,làm sao cho sang. Biểu hiện của bệnh nghèo giai đoạn này là chứng hoang tưởng thần kinh và luôn phải gồng mình lên để thể hiện với bên ngoài rằng ta không nghèo,rằng ta sang,ta chảnh. Dù trong túi chẳng có xu mớ nào nhưng lúc nào cũng quần là,áo lượt bảnh bao,váy bướm,nước hoa thơm diết mũi. Bệnh nhân hở mở miệng ra là xe này xe nọ,tàu hỏa tiền này,máy bay vàng kia rất kinh khủng. Bệnh phát đến cuối giai đoạn này là coi như y học bó tay và chắc chắn chuyển sang giai đoạn ba,nghèo tình cảm. Giai đoạn này còn có tên khác gọi là Thờ ơ,giống như HIV có giai đoạn cuối gọi là AIDS vậy. Người bệnh giai đoạn này sống thoi thóp,không lý tưởng,không quan tâm đến cuộc sống đang diễn ra xung quanh,coi mọi việc là đương nhiên phải vậy mà quên mất việc phải đấu tranh,vươn lên,ích kỷ chỉ biết tới bản thân mình. Họ có thể vì tiền bạc,vì bản thân mà cha mẹ cũng bỏ,Tổ quốc cũng quên,anh chị em,bạn bè cũng coi như cỏ rác. Quả thực là đáng thương vô cùng,chết đi cho rảnh!

Đói Nghèo Tam Bộ Khúc từng bước phát triển là vậy. Nhưng không phải cứ phải qua giai đoạn này mới chuyển sang giai đoạn sau. Có rất nhiều người bỏ qua giai đoạn một mà một bước nhảy thẳng tới giai đoạn Ngu Dốt hay Thờ Ơ do nhiều nguyên nhân và các dạng biến thể của vi rút. Đã có rất nhiều hội nghị,diễn đàn tập trung toàn bộ các Danh Y nổi tiếng Thiên hạ như Hoa Đà,Sát Nhân Danh y Bình Nhất Chỉ,Thần Y Hồ Thanh Ngưu...tới bàn luận tìm phương pháp chữa trị vậy nhưng hiện tại vẫn vô phương hóa giải,bệnh thì vẫn lây lan theo tốc độ của khoái mã. Thực tình thế nguy ngập vô cùng. Chuyện này nếu bàn tiếp sợ rằng không bao giờ kết thúc. Lại thêm chuyện bằng hữu,huynh đệ của họ Lệnh Hồ nghèo đủ loại,đủ đẳng cấp khác nhau nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng liên quan gì đến câu chuyện chúng ta đang nói cả. Vậy nên tạm thời không bàn tới nữa.

Lại nói chuyê,m,Lệnh Hồ Xung gọi điện chuyện trò một hồi những gì không rõ. Độc Cô Cầu Bại và Vương lão đứng cạnh mà sốt hết cả ruột,mấy lần định ngắt lời nhưng e không tiện nên đành nán đợi. Một hồi sau gã buông điện thoại quay lại nói với hai lão:

- Đã Ok! Ngoài Phong thái sư thúc tổ,còn có Phương Chứng đại sư của Thiếu Lâm tự và Xung Hư đạo trưởng của phái Võ Đang,thấy được uống trà chanh gặp thần tượng thì xin bám càng đi theo. Nhị vị tiền bối không phiền chứ?

Vương Trùng Dương nghe vậy thì cả mừng,lão thấy Lệnh Hồ Xung đang say xỉn như vậy nên mới chưa muốn nói chuyện kia với gã mà tìm cách gọi Phong Thanh Dương ra. Ai dè lại có cả Phương Chứng hòa thượng và Xung Hư đạo trưởng thì tốt quá rồi. Lão kéo tay hai người Độc Cô và Lệnh Hồ đi mà cười nói rằng:

- Không phiền,không phiền! Càng đông càng vui! Chúng ta đi nào!

.

.

.
. .
Cả bọn sáu người gặp nhau ở một quán trà chanh vắng khách phía cuối đường. Vương lão khéo léo bố trí cả hội ngồi vào một góc khuất để tránh bị để ý. Sau một hồi chào hỏi, lễ lạt xong xuôi, Vương Trùng Dương nhấp một ngụm trà chanh, chẹp miệng một tiếng rồi nhìn ra phía quần hùng đang náo nhiệt vui chơi mà xướng lên mấy câu thơ rằng:

- Đại nạn sắp lâm đầu

Vẫn cười đùa khoác lác

Tới khi hồn lìa xác

Liệu có kịp khóc không? Haizzz!

Bọn bốn người Lệnh Hồ Xung đang cười cười nói nói bỗng nghe lão ngâm nga như vậy đều toát mồ hôi lạnh, tái mặt nhìn nhau, đểch hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vương lão thấy bọn họ nghệt hết cả mặt, dần hết cả người thì trong lòng không khỏi ức chế, thầm chửi là sao chúng bay không hỏi có chuyện gì đi. Đã trót ra vẻ cao nhân bí hiểm rồi, chẳng nhẽ bây giờ lại phải nói tuột ra. Đợi mãi không ai hỏi, lão lại đành tuôn thơ ra tiếp:

- Tưởng tới Hoa Sơn vui đại hội

Chẳng ngờ cả đội mắc mưu gian

Làm tướng cừu nhân đã thành bạn

Mau mau tỉnh lại để mà bàn!

Càng nghe càng khó hiểu, cả bọn vẫn im lặng nhìn nhau, ánh mắt nặng trĩu ưu tư. Một hồi lâu, Xung Hư đạo trưởng mới vỗ đùi Phương Chứng đại sư đánh hết một cái, ngửa cổ cười vang, phá tan bầu không khí nặng nề:

- Hahaha! Quá nể! Quá nể! Vương chân nhân không những võ công cao cường mà tài thơ phú không ngờ lại còn xuất sắc tới vậy. Thảo nào, khi xưa người làm Lâm Triều Anh tiền bối chết mê chết mệt, điên đảo thần hồn. Hay! Thơ hay lắm! Người lại còn hay hơn! Hahaha!

Bọn Phương Chứng, Phong Thanh Dương thấy Xung Hư khen vậy cũng nào chịu kém cạnh, lập tức hòa vào, a dua a tòng mà tâng bốc Vương lão lên đến tận mây xanh. Độc Cô Cầu Bại yên lặng ngồi cạnh theo dõi này giờ, tai nghe Vương Trùng Dương khệnh khạng, tỉnh tướng ra vẻ cao siêu, mắt thấy lũ Xung Hư, Phương Chứng mãi vẫn không hiểu vấn đề chính thì bực bội trong lòng, đập bàn quát lên.

- Hừm! Chết đến đít còn kêu eng éc! Vương lão ngươi cũng thật khéo bày trò. Thôi để đó cho ta! Các người yên lặng nghe ta nói đây!

Đoạn Độc Cô Cầu Bại mang chuyện hai lão đi café vườn nghe lóm được sự tình ra sao, rồi theo dõi Đông Phương Bất Bại thế nào, một lượt kể lại tất tần tật không sót một chi tiết cho lũ kia nghe. Bọn kia nghe xong, tám mắt quay qua quay lại nhìn nhau không nói tiếng nào. Đoan cả bọn đồng loạt ôm bụng cười ngặt. Phương Chứng đại sư lần này nhanh miệng nhất kêu lớn:

- Póc tem!

Phong Thanh Dương cũng nói góp:

- Về nhì vậy! Hay lắm! Tiếp đi bro!

Xung Hư đạo trưởng chẳng chịu kém miếng:

- Đặt trước cục gạch! Share được không bro?

Lệnh Hồ Xung đầu óc vẫn quay quay hỏi lại:

- Độc Cô tiền bối nói thật à?

Độc Cô Cầu Bại diên tiết giờ ba ngón tay lên trời mà thề:

- Đứa nào nói điều thì đi cầu tiêu ngã gãy cổ!

Bọn kia bấy giờ mới biết đây là chuyện thật chứ không phải bốc phét, miệng đang cười thoát chuyển sang mếu xệch, mặt mũi tái xanh tái tử, nghiêm trọng vô bì. Không khí lúc này bỗng trầm hẳn xuống, khác hẳn khi nãy. Phương Chứng đại sư suy nghĩ một hồi mặt nghiêm túc cất lời:

- Thực không ngờ lại có chuyện động trời đang diễn ra như vậy mà không ai hay biết gì. Chíp! Lần này chúng ta gay thật rồi. Không biết nhị vị tiền bối có đối sách gì chưa?

Vương Trùng Dương khùng khỉnh vuốt râu, tỏ vẻ cao nhân:

- Tất nhiên, tất nhiên rồi! Bọn ta đã có kế sách chu toàn cả. Thế nhưng lúc này chưa tiện tiết lộ. Giờ bọn ta còn cần phải gặp đại diện của các đội còn lại nữa. Không biết các vị có tập hợp giúp cho được không? Khi đó ta sẽ nói ra để mọi người cùng bàn bạc một thể.

Lệnh Hồ Xung trả lời ngay tắp lự:

- Chuyện này không thành vấn đề. Chẳng hay nhị vị tiền bối cần gặp những ai?

-

- Là Quách Tĩnh, Hoàng Dung của đội Thần Điều. Bắc Cối, Nam Đế của đội Xạ Điều. Miêu Nhân Phụng và Hồ Nhất Dao của đội Tuyết Sơn. Trương Tam Phong, Trương Vô Kỵ của đội Ý Thiên. Trần Gia Lạc, Vô Trần, Triệu Bán Sơn, Từ Thiên Hoàng của đội Thư Kiếm. Tiêu Phong, Hư Trúc, Đoàn Dự của đội Thiên Long. Thạch Phá Thiên của đội Hiệp Khách và các vị đây. Tổng cộng là... một ... hai ... ba – Vương Trùng Dương bấm ngón tay lẩm nhẩm đếm – hai mươi người. Toàn bộ đều là hảo hán chính trực, tài nghệ cao cường, có thể tin tưởng được. Một tiếng nữa chúng ta gặp nhau, ở chỗ khi nãy Độc Cô lão hên Lệnh Hồ Xung nhé!

Vương lão ngừng lại, nhấp lấy một ngụm lớn trà chanh, vươn cổ nuốt cái ực, đoạn đảo mắt nhìn quanh mọi người một lượt rồi mới nói tiếp:

- Hãy nhớ! Chúng ta chưa biết nội gián là những ai. Có bao nhiêu người. Vậy nên hành động gấp mắt này ngoài những người tham gia phải tuyệt đối giữ bí mật. Nếu bứt dây động rừng là toàn thể nhân sỹ vô lâm ở đây bị nguy hiểm tới tính mạng đấy. Giờ không còn sớm nữa, chúng ta chia nhau ra mà hành động thôi. Bibi! See ya!

Sáu người họ ôm hôn chào tạm biệt thân ái và quyết thắng rồi chia ra các ngã mà hành động. Phương Chứng, Xung Hư, Phong Thanh Dương và Lệnh Hồ Xung chia nhau đi tập hợp quần hùng. Độc Cô lão và Vương lão hai người quay về lều của Toàn Chân giáo như đã hẹn với bọn Khưu Xứ Cơ ở hồi trước.

Dù không nói ra nhưng Độc Cô Cầu Bại thực bụng phục lão Vương Trùng Dương này lắm lắm. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, với gánh nặng sinh tử tồn vong của hơn vạn con người trên vai mà lão ta không hề nao núng, lại còn có thể từng bước lập kế hoạch hành động đâu ra đấy. Độc Cô lão xưa nay qua lại giang hồ, đánh nhau bất kể là tay đôi hay hội đồng đều chưa từng gặp đối thủ ngang tay. Nhưng nếu xét về mặt lập mưu tính kế, bày binh bố trận thì quả thật là lão không có tí ty kinh nghiệm. Thảo nào mà trong khi lão nghèo đói, chạy ăn từng bữa thì Tập đoàn Toàn Chân – All Foot Coporation dưới sự chỉ đạo của Vương lão ngày càng ăn nên làm ra, thị phần ngày càng rộng lớn vươn lên tới tầm Quốc tế.

Độc Cô lão đâu biết rằng trong bụng của Vương Trùng Dương lúc này cũng đang nóng như lửa đốt. Từ lúc ở bên sông trở về tới giờ, đầu óc lão không ngừng nhập cơ sở dữ liệu, lập trình, phân tích các dữ kiện rồi đưa ra các phương án hành động. Quả thực lúc này, Vương lão cũng nào đã có kế sách cụ thể. Khi nãy bọn kia hỏi thì trả lời vậy cho cả bọn yên tâm chứ lão hiện vẫn vô kế khả thi. Giờ thì cũng chỉ biết gồng mình lên mà tới bước nào thì đi bước đấy rồi tính sau vậy.

Hai người đi cả quãng đường mà không nói với nhau tiếng nào, ai nấy theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Nói thì lâu chứ trong truyện thì nhanh lắm, chẳng mấy chốc mà đã đến nơi. Khi hai lão bước vào trong lều, đám Bắc Thất Chân cùng chúng đệ tử đã có mặt đầy đủ cả. Cả bọn thấy sư phụ tới thì toan quỳ sụp xuống thì lễ với tung hô như mọi khi, nhưng Vương lão đã phát tay ngăn cản:

- Hôm nay miễn mấy đoạn phiên phúc đó đi. Ta không có hứng?

Hai người ngồi vào hai cái ghế duy nhất trong trại, Toàn Chân Thất Tử ngồi xồm xung quanh, tay chống cằm nhìn sư phụ chăm chăm chờ đợi. Lũ đồ tử đồ tôn láo nháo đứng xung quanh cũng im phăng phắc. Độc Cô lão chẳng biết làm gì nên ngồi thăm đếm số người để giết thời gian: “Một người nài ...hai người nài ...ba người nài... Tổng cộng có bốn mươi hai tên tiểu tốt, thêm Bắc Thất Chân nữa là bốn chín. Bảy bảy bốn chín. Chà! Bốn chín chưa qua năm ba đã tới. Thật là khéo quá!” Nghĩ tới đây lão không nhịn được, che miệng cười khùng khục rất chi là vô duyên.

Vương Trùng Dương đang tập trung suy nghĩ lập tức bị đứt mạch, nhúu mày nhìn Độc Cô lão hỏi:

- Lão Độc Cô ngươi cười cái gì vậy? Có gì đáng cười sao?

Độc Cô Cầu Bại giật mình, cố nín cười, xua tay đánh trống lảng:

- Không có gì, không có gì! Lão Vương ngươi đã nghĩ thông suốt chưa.

Vương lão không đáp lời mà quay sang lũ Toàn Chân Thất Tử:

- Chuyện lúc nãy các ngươi đã biết cả chưa?

Cả lũ dạ ran. Vương Trùng Dương gật gù tỏ vẻ vừa ý:

- Bảy người các con, chia ra đệ tử ra thành bảy nhóm, mỗi nhóm bảy người chia đi bảy hướng thu thập tin tức của các lộ binh mã đối phương. Hành động phải kín đáo, chớ gây náo động. Mã Ngọc, con chịu trách nhiệm tổng hợp tin tức từ các huynh đệ, trưa mai báo cáo cho sư phụ. Nếu có biến, thì lưu lại ám ký như đã định rồi lập tức rút lui, tìm nơi trú ẩn, không được cương cường háo thắng. Các con phải nhớ cố gắng bảo toàn lực lượng vì ta còn có việc phân phó sau này. Tất cả có vậy thôi. Ta ban bố lệnh triển khai hành động toàn diện ngay lúc này! Mau đi sớm át các bro!

Bắc Thất Chân lĩnh mệnh liền quay ra oản tù tì chia đội rồi lục tục kéo nhau đi ngay. Trong lều, phút chốc chỉ còn lại hai lão vẫn ngồi trơ trên ghế. Khi người cuối cùng rời đi khỏi, Vương Trùng Dương mới liếc xéo Độc Cô Cầu Bại hỏi:

- Nãy ngươi cười gì mà vô duyên quá. Cứ vậy thì đám tiểu bối đâu có nể. Mà sao ngươi cứ ngu nga ngu ngơ, mặt ngệt ra vậy?

Độc Cô Cầu Bại mỉm cười:

- Ta thật không ngờ, ngoài mặt ngươi như kẻ nhí nhỏ, gàn dở. Vậy mà bên trong thâm mưu viễn lược, lại điều hành anh em, đệ tử đâu ra đó, không một lời thừa thãi. Đúng là ngươi có năng khiếu làm giám đốc lắm đó!

Vương Trùng Dương lắc đầu, cả cười:

- Ta bị đặt vào vị trí như vậy nên buộc phải suy nghĩ mà hành động thôi chứ nào có thích thú gì. Nếu đổi lại là ngươi, có lẽ ngươi làm còn tốt hơn ta.

Độc Cô lão ngửa mặt nhìn lên đỉnh lều thở dài một tiếng rõ ngán, đoạn cất lời tâm sự:

- Con người ta sinh ra, có những thứ có thể rèn luyện được theo thời gian. Nhưng lại có những thứ là tài năng thiên bẩm, có cố gắng mấy cũng không thể đạt được. Thực sự, ta điều khiển bản thân còn chưa ổn thỏa nữa là điều binh khiển tướng. Bảo ta vùng kiếm lao thẳng vào trận địch mà đánh một trận thống khoái thì được. Chứ giờ bắt ta bày binh bố trận, sắp đặt hành động thì có đánh chết ta cũng chẳng thể phọt được ra nửa kè. Mà Vương lão ngươi được ta khen thì cứ nhận đi. Còn khiêm tốn làm chi! Ngươi không biết câu một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu đó sao? Khả khả!

Hai lão cùng lúc nhìn thẳng vào mắt nhau đoạn đồng thanh bật cười hào sảng. Hai đại tôn sư võ học trong thiên hạ sau một ngày kề vai sát cánh giờ đã trở thành tri kỷ. Cái cảm giác hảo hán biết hảo hán, anh hùng trọng anh hùng thật khó mà diễn tả thành lời. Mà khó thì thôi không cần cố quá nữa kéo lại quá cố không viết được tiếp.

Thực là:

“Anh hùng hảo hán gặp nhau

Như cá gặp nước,như rau gặp nồi
Chuyện trò ngắn gọn thể thôi
Mắt nhìn trong mắt ngàn lời hiểu ngay.”

14. Chương 14: Tiểu Gia Cát Tinh Kể Bày Mưu Lũ Lũu Tìu Tranh Nhau Phát Biểu

Tua nhanh qua một đoạn tâm lý hành động đặc sắc của hai lão cao thủ,chuyển sang đoạn hào kiệt tụ họp gặp gỡ tại điểm hẹn là cây xà lách số hai mươi tám ven bờ rừng. Hai mươi hai đại cao thủ đến từ các đội khi này đều đã tề tựu đông đủ,thần sắc ai nấy đều khẩn trương vô cùng. Không khẩn trương sao được khi tính mạng của họ và hơn một vạn người khác đang bị đe dọa nghiêm trọng. Còn may sao là âm mưu của bè lũ Đông Phương Bất Bại và Thành Khôn vô tình đã bị Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại khám phá. Nếu không,có lẽ đến khi ngã xuống cũng không ai biết mình chết vì sao. Cuồng Long Tiêu Phong tính tình nóng nảy vung tay đâm vào thân cây cạnh đó cái rầm,làm lá rụng rơi lả tả:

- Tại hạ ghét nhất là loại người dùng âm mưu quỷ kế hãm hại kẻ khác. Nhất quyết phải xử tử toàn bộ lũ nội gián đó trước.

Một người lên tiếng lập tức cả hội nhao nhao,người nói phải chém chết,kẻ nói chỉ thiên thôi rồi bắt sống cho nhục một kiếp,người khác lại hỏi nhờ đó là phụ nữ thì làm thế nào,chẳng nhẽ tha? Hội nghị cao thủ trong phút chốc ào ào cãi nhau như cái chợ. Bắc Hiệp Quách Tinh chậm mồm chậm miệng không đưa được với an hem đột nhiên gơ tay xin phát biểu. Vương Trùng Dương,đương nhiên đảm nhận tư cách chủ trì cuộc họp nên xua tay báo hiệu mọi người im lặng,đoạn lão hướng về phía Quách Tinh mời gã phát biểu. Quách Tinh được sự đồng ý của Vương lão,bèn đứng dậy chỉnh trang lại trang phục cho chuẩn chỉ,đoạn với chấp tay hướng tới quần anh mà rằng:

- Dạ thưa anh em,Quách Tinh tôi kém ăn kém nói nên cãi không lại mọi người. Nay tôi xin phép nói ngắn gọn thể này thôi. Dịch quân hiện đã kéo gần tới nơi rồi. Chúng ta không có nhiều thời gian nữa nên những chuyện như xử lý nội gián thế nào,anh em chia chiến lợi phẩm ra sao thì có thể tính sau được không ạ. Việc trước mắt bây giờ là phải định hướng cho hành động tiếp theo của chúng ta. Bây giờ xin mọi người đóng góp ý kiến. Lần lượt từng người nói thôi nhé,ai muốn phát biểu xin hãy gơ tay để chủ trì chỉ định ạ!

Quần hùng nghe vậy nhất loạt gơ tay xung phong phát biểu ý kiến. Bắc Cái Hồng Thất Công đương ngồi xồm cũng nghecks cổ nói với lên:

- Quách đệ tử nói hay lắm! Đệ tử đưa ý kiến trước đi.

Quách Tinh lung tung gãi đầu:

- Đệ tử như thiên lôi,vợ đệ tử bảo đánh vào đâu thì đánh vào đấy chứ nào dám có ý kiến gì. Vương chân nhân là người phát hiện mưu gian,lại là chủ trì hội nghị lần này. Thế nên theo tôi thì Vương chân nhân phát biểu đầu tiên là chuẩn nhất ạ.

Mười chín cánh tay lập tức rút về. Mọi con mắt đều đổ dồn về phía Trung Thần Thông mà chờ đợi. Vương Trùng Dương mặt đầy ưu tư,từ từ đứng dậy,đưa mắt đảo quanh quần hùng một lượt,rồi cất lời. Khí thế thực rất đúng chất lãnh đạo cấp cao:

- Thực ra ta cũng đã có một kế hoạch. Chỉ gói gọn trong mấy chữ “...một...hai ba...”- Vương lão lẩm nhẩm,bấm ngón tay mà đếm lại – Bốn chữ các bạn ạ. Đó là: “Tiên phát chế nhân”.

Cả bọn quay sang gật gù bảo nhau. “Ừ đúng rồi,phải ra tay trước chứ.” “Tiên phát chế nhân mới hay chứ lại. hí hí.” Vương Trùng Dương đợi tiếng trao đổi lắng xuống rồi mới tiếp tục:

- Thế nhưng ta phải biết là ta chế ai bây giờ?

Bọn kia lại: “Ừ nhỉ, đã biết là ai đâu mà ra tay. Hay quá, anh Dương ơi! Anh nói tiếp đi!”

Vương lão cười nụ, gục gặc đầu:

- Việc này ắt khiến chúng ta phải tốn một phen điều tra. Điều tra thế nào thì phải hỏi một người. Tiểu Gia Cát huynh đệ có phương sách nào chăng?

Tiểu Gia Cát là ngoại hiệu của Từ Thiên Hoảng, quân sư của Hồng Hoa Hội, đồng thời là chuyên viên điều tra ở một cơ quan cấp Bộ. Chàng đã từng điều tra ra nhiều vụ án lớn nhỏ như vụ móc túi ở bến xe khách Mỹ Đình, vụ án mua trình giả của các đại gia xứ Bắc hay gần đây nhất là vụ một chàng trai bị hiếp dâm tập thể suýt chết. Danh tiếng của Từ Thiên Hoảng vốn đã quá nổi trong giang hồ, Vương lão đưa tên chàng vào danh sách dự buổi họp này vốn cũng có cái lý của nó chứ chẳng phải làm bừa. Từ Thiên Hoảng đang chăm chú ngồi nghe, bị gọi đến tên thì giật mình đứng dậy gãi đầu gãi tai y như học trò không thuộc bài khiến cả bọn được một phen cười rần. Vậy nhưng, Tiểu Gia Cát vốn tức trí đa mưu nên chỉ sau một thoáng hoảng hốt, Từ Thiên Hoảng đã rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, hắng giọng e hèm mấy cái rồi cất lời:

- Kính thưa Vương chủ tọa và Độc Cô tiền bối, đồng kính thưa các đồng chí có mặt ở đây, vì thời gian không có nhiều vậy nên tôi xin phép được vào đề luôn. – Làm trong cơ quan hành chính nhà nước đã lâu nên Từ Thiên Hoảng bị nhiễm cái văn phong phát biểu kiểu ngắn gọn một cách dài dòng, dù đã cố sửa bao lần rồi không được. – Vâng. Tôi xin nhắc lại là vấn đề là chúng ta không có nhiều thời gian. Việc điều tra phải gấp rút tiến hành. Nếu ta triển khai điều tra diện rộng, rất dễ bỏ sót người sót tội. Binh pháp có câu, cầm tắc tiên cầm vương, bắt giặc phải bắt đầu sớm trước. Vậy nên tôi xin kiến nghị, chúng ta nên tập trung vào một mục tiêu cụ thể, nắm được toàn bộ thông tin. Các đồng chí nghĩ đó là ai? Nào mời, các đồng chí cho ý kiến!

Cả bọn lại nhao nhao: “À, Đông Phương Bất Bại... Ừ, đúng quá.” Từ Thiên Hoảng lại hắng giọng một cái nữa rồi nói tiếp:

- Tuy vậy, chúng ta phải cân nhắc cho kỹ. Đông Phương Bất Bại là một cao thủ siêu cấp, cũng đồng thời là một con cáo già lão luyện giang hồ. Thế nên chỉ cần một chút sai sót thôi cũng sẽ khiến cho hấn cảnh giác mà phòng bị. Hợp công giết hấn thì dễ, bắt sống rồi dùng biện pháp nghiệp vụ mà ép hấn khai ra đồng đảng mới khó. Theo tại hạ, việc này chỉ nên dùng mưu chứ không nên cậy sức được.

Miêu Nhân Phụng, Hồ Nhất Dao, Tiêu Phong mấy kẻ thích đánh nhau vốn đã rậm rịch đứng dậy hò nhau định kéo đi đánh Đông Phương Bất Bại, nay nghe vậy lại tên tò nhìn nhau ngồi cả xuống. Trương Vô Kỵ từ đầu đến giờ chưa được lên tiếng, giờ thấy có cơ hội ra mặt thì không bỏ lỡ mà cất giọng hỏi ngay.

- Tiểu Gia Cát có kế sách gì không? Xin trình bày luôn đi!

- Kế thì không phải không có. Tuy vậy, tại hạ sợ rằng kế này hơi bi ối. Một số người sẽ không đồng ý – Từ Thiên Hoảng khéo léo cài cắm.

Lập tức có người mắc bẫy, Tiêu Phong lớn tiếng nói vọng lên:

- Từ Quân sư mau nói ra đi. Đối phó với loại gian ác như Đông Phương lão quái, có bi ối mấy cũng không sao?

Miêu Nhân Phụng, Hồ Nhất Dao cũng đồng thanh phụ họa:

- Quả đúng vậy! Với loại tiểu nhân thì không cần phải quân tử với chúng làm chi cho thiệt thòi. Tiểu Hoảng mau nói ra để mọi người còn sớm tiến hành.

Cả bọn đều gật gù tán thành. Từ Thiên Hoảng mỉm cười nói tiếp:

- Vậy tại hạ có một kế như thế này. Chư vị thử coi xem có được không nhé? Trước tiên ta phải làm hấn suy yếu và mất tập trung. Đông Phương lão quái có một yếu điểm chí mạng là hiếu sắc, tham dâm. Nay chúng ta chỉ cần thi triển chút thủ đoạn với Lâm Bình Chi, khiến hấn phải đi tìm tới Đông Phương Bất Bại để mà thỏa mãn dục tính. Đông Phương lão quái chắc chắn sẽ không từ chối Lâm tiểu tử. Khi bọn chúng lên đến cao trào cũng là lúc chúng ta sẽ ra tay chế ngự. Các vị thấy cách này có được không?

Mọi người trầm mặc suy nghĩ một hồi. Độc Cô Cầu Bại là người đầu tiên mở lời:

- Cứ cho là khổng chế được Đông Phương lão quái rồi thì sao? Với tính cách của hắn chắc chắn không cày được miệng lão lấy nửa câu.

Từ Thiên Hoàng biểu tình khổ sở nói:

- Đó chính là chỗ khó nghĩ của tại hạ. Nếu mang Lâm Bình Chi ra đây dọa ép Đông Phương lão quái phải cung khai để cứu tình nhân sợ rằng là quá bỉ ổi. Nhưng nếu không làm vậy thì cũng không biết làm thế nào khác. Hai da!

Quần hùng nghe vậy đều thấy trĩu nặng trong lòng. Tất cả ở đây đều là anh hùng hảo hán yêu màu trắng, thích trung thực, ghét giả dối. Họ thà mình dao, mình thương quyết đầu mà tử trận sa trường chứ không ai muốn phải dùng quỷ kế bỉ ổi để triệt hạ kẻ địch cả. Thế nhưng, ở đây ngoài họ ra còn là tính mạng của cả vạn người khác, gánh nặng này không thể vứt bỏ. Phương Chứng đại sư miệng niệm phật hiệu phá vỡ bầu không khí im lặng:

- A di đà phật! Trừ ma diệt quỷ, cứu vớt chúng sinh thì bất kể phương pháp. Nếu chúng ta không xuống địa ngục thì ai sẽ xuống đây. Nhớ năm xưa trên Hắc Mộc Nhai, Nhậm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên cùng Lệnh Hồ công tử đây, ba đại cao thủ vây công hắn mà chẳng xong. Sau cũng phải nhờ đến lúc Nhậm Doanh Doanh tiểu thư hành hạ Dương Liên Đình làm Đông Phương lão quái phân tâm thì mới có thể thủ thắng. Kế không sợ cũ chỉ sợ không dùng được. Nay chúng ta dùng Lâm Bình Chi gây sức ép với hắn chắc sẽ thành công. A di đà Phật!

Đoàn Dự đang ngồi xồm hóng. Nghe tới đây tự dưng phì cười rất vô duyên, rất đúng phong cách. Mọi người lập tức dồn sự chú ý sang chàng. Đoàn Dự thấy mọi người nhìn mình dữ quá, không biết làm sao mới đành chỉ sang Hư Trúc đang mặt ngơ ngơ ngồi cạnh mà mách lẻo:

- Là do huynh ấy, huynh ấy vừa bảo: “Đúng là hợp hành vớ vẩn! Chỉ toàn phức tạp hóa vấn đề!”. Tại hạ đang nghiêm túc, nghe vậy thì không thể nhịn được cười. Thực sự là tại hạ không có ý gì khác cả ạ. Huhu! Hix hix! Hehe!

Hư Trúc quả là vừa nói vậy thật, nhưng gã chẳng dè bị Đoàn Dự huynh đệ trở mặt bán đứng nên bắt đầu không biết phải làm sao, mặt đỏ tía tai lắp bắp nói:

- Không phải thế! Ý tại hạ không phải thế!

- Vậy Hư Trúc tiên sinh có kế sách gì? Mời người đứng lên nói chứ đừng ngồi xồm một chỗ như thế. Bất lịch sự! – Phương Chứng đại sư đang phát biểu hay thì dứt dây đàn nên bực bội hỏi lại.

Hư Trúc ngượng ngùng đứng dậy, hết xoa xoa cái đầu trọc lại chuyển qua vuốt ngực vuốt bụng:

- Tiểu bối không có ý chửi mọi người đâu. Chỉ là chơi với mấy anh em giang hồ nhiều nên quen miệng mới bật ra vậy thôi chứ không có ý gì cả!

Quần hùng nhất loạt nhao nhao thóa mạ, chê trách Hư Trúc tử tội ném đá hội nghị, không coi ai ra gì khiến chàng đã bối lại càng thêm rối, nhất thời cứ đứng đực mặt ra đó mà không biết giải thích sao. Rõ là oan Thị Mầu.

Vương lão thấy tình thế bất diệu, quần anh hội nghị đang đứng trước nguy cơ lạc đề, tan đàn xẻ nghé bèn nén giận với Hư Trúc mà lớn tiếng át đi:

- Xin hỏi Hư Trúc tiên sinh có biện pháp gì hay hơn mà bảo bọn tôi điên, dở hơi, vớ vẩn?

Hư Trúc mừng hóm như kẻ chết đuối vớ được cọc, nào dám chân chừ vội trả lời ngay:

- Quả là tại hạ có một cách thật. Trước kia, tại hạ có được Thiên Sơn Đồng Lão dạy ột môn võ công, đó là Sinh Tử Phù. Chỉ cần cấy cái này vào người Lâm Bình Chi, tại hạ có thể khiến hắn phải nghe lời. Lúc đó bắt hắn tìm Đông Phương Bất Bại dò hỏi thông tin, vậy có phải là tốt hơn không?

Bắc Cối và Nam Đế không hô cùng ứng, vỗ đùi nhau cái đét, đồng thanh, phát biểu cho nhanh như thể sợ người khác tranh mất phần.

- Hay quá! Cách này quả thực rất tuyệt diệu! Hí hí hí!

Quần hùng như vừa được đồng loạt gỡ một gánh nặng nghìn cân khỏi vai, ai nấy mặt tươi như hoa, khuỷu chân múa tay cười cười nói nói, bàn tán phân tích phương sách mới. Bỗng lúc đó, Xung Hư đạo trưởng chợt e hèm mấy tiếng liên tiếp, cao giọng cất lời:

- Bần đạo còn có một việc muốn trình bày. Chẳng hay có được chăng?

Vương lão chu miệng xuyt xuyt mọi người trật tự rồi nói:

- Chúng ta nay đã là cùng hội cùng thuyền. Đạo trưởng có gì xin cứ nói thẳng?

Xung Hư đạo trưởng gật đầu tỏ ý cảm ơn, chậm rãi nói:

- Phàm là bày quân đối trận thì phải có ban quản lý, phải có người lãnh đạo. Nay bần đạo xin đề cử Vương chân nhân làm thống soái cho chiến dịch, Độc Cô tiên bối làm phó soái, Từ thiếu hiệp làm quân sư. Họ đều là những người tài giỏi, có tâm trong sáng, mưu trí, gan dạ hơn người. Thêm nữa, điều quan trọng nhất là họ là những người có nhiều thời gian rảnh nhất, trong khi anh em ta đây còn bận bịu thi đấu. Bần đạo nói vậy mọi người nghĩ sao?

- Đến tình thế này ông vẫn định đấu đá nữa sao? – Thạch Phá Thiên bây giờ mới đến lượt mở miệng.

-

- Vẫn phải đấu chứ. Chúng ta không thể một chốc một lát mà có thể khống chế được lũ nội gián. Vậy nên ta vẫn phải tiếp tục thi đấu để tránh đối phương biết là chúng ta đã phát hiện gian mưu. – Hoàng Dung được thể nói luôn một tràng không nghỉ. Cũng may là nàng nói toàn đúng nên không ai thấy khó chịu.

Quách Tĩnh thấy vợ mình nói nên cũng phụ họa theo:

- Phu nhân nói hoàn toàn chính xác! Mọi người cứ yên tâm tiếp tục thi đấu hai trận bán kết đi. Những người bị loại rồi sẽ âm thầm theo dõi và giám sát xem lũ xấu kia có động tĩnh gì không để còn kịp thời ngăn chặn. Thời gian không còn nhiều nữa, xin Vương Tư Lệnh ra chỉ thị cho anh em ạ!

Vương Trùng Dương lần đầu được vào vai nhân vật quan trọng nên khoái chí trong bụng lắm, thế nhưng vẫn làm bộ tiến ra nói vài câu khách sáo đưa đẩy rồi mới chịu nhận lời làm chủ soái. Độc Cô lão thì chẳng từ chối gì gật đầu cái rụp làm phó soái luôn. Hai lão khoác vai Từ Thiên Hoảng, giờ là bộ ba ban chấp hành liên chi đoàn, cúi chào quần hùng một lượt rất điệu bộ nhiều khê. Đợi tiếng vỗ tay của mọi người dứt tiếng, Vương lão mới cất lời:

- Trưa mai tại hạ sẽ có đầy đủ thông tin về phía địch nhân, khi đó chúng ta mới lên một kế hoạch hành động cụ thể. Giờ giấc họp hành ngày mai thế nào tại hạ sẽ nhắn tin gọi điện báo lại sau. Ngoài các thành viên đội Tiểu Ngạo, Hư Trúc tiên sinh và Từ huynh đệ, giờ mời mọi người hãy về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, làm bộ như không có gì xảy ra để tránh bọn xấu sinh nghi. Hãy cẩn trọng quan sát động tĩnh của các đối tượng tình nghi như anh em họ Cừu, Tây Độc Âu Dương Phong... Cảm ơn mọi người đã tới tham gia cuộc họp. Giờ thì giải tán.

Mọi người nhận lệnh đồng loạt dạ ran, chia thành từng nhóm nhỏ, tản mát trở về lều của mình. Vương lão lại ghé tai bọn Lệnh Hồ Xung mà dặn dò: “cứ thế...cứ thế...mà làm”. Bốn người chăm chú lắng nghe, đoạn cũng đầu gật lia lịa rồi cũng chạy đi chuẩn bị.

Chỉ còn lại bốn người Vương Trùng Dương, Độc Cô Cầu Bại, Từ Thiên Hoảng và Hư Trúc ở lại chuẩn bị cho hành động.

15. Chương 15: Sinh Tử Phù Đại Pháp Chế Nhân Chân Xuân Dược Mê Tâm Đột Phách

Ba người Vương lão, Độc Cô lão và Hư Trúc từ theo kế hoạch lên tới trại của đội Tiểu Ngạo. Trời lúc này đã vào tầm gần sáng, hội hè cũng đã tan hết. Đâu đó bên vỉa hè, chỉ còn một vài nhóm hảo hán tụ tập rượu

chè nhưng cũng đã đi vào dòng tâm trạng, chủ yếu là ôm nhau mà khóc rưng rức chứ không còn ồn ào náo nhiệt nữa. Những bóng người ngồi dựa vào nhau, e a thì thảo chuyện trò, không thì là ngáy pho pho khiến cảnh tượng nơi đây thực quý dị vô cùng.

Tiểu Gia Cát Từ Thiên Hoảng vì võ công và thân pháp còn non nhất so với cả bọn nên sau khi bàn bạc kế hoạch, bày mưu tính chước xong đã được cho về đi ngủ sớm, tránh làm vướng chân vướng tay các đại cao thủ. Gã là người hiểu chuyện nên khi bị đuổi về cũng không vật nài xin đi mà chỉ cầm tay vuốt má từng người mà chúc mã đáo thành công rồi rút mùi xoa ra mà đứng vậy chào tiễn biệt.

Lại nói chuyện ba người kia thì triển khi công tuyệt đỉnh, đi vào chỗ không người mà như vào giữa thiên binh vạn mã, trong ba mươi phút chốc đã đến cửa trại đội Tiểu Ngạo Giang Hồ Truyện. Hư Trúc từ liền rút điện thoại ra nhá máy cho Lệnh Hồ Xung năm lần, mỗi lần bốn chuông theo ám hiệu đã định sẵn. Cửa trại lập tức mở ra, Lệnh Hồ Xung lẳng lặng lướt ra khoát tay ra hiệu cho cả bọn đi theo mình. Ba người bám sát họ Lệnh Hồ, vòng qua lều chính, đi ra khu hậu trại mà tìm đến lều của Lâm Bình Chi. Cả bọn nín thở vận công vào song nhĩ lắng nghe, chỉ thấy tiếng thở của Lâm Bình Chi lúc nhanh lúc chậm, lúc nhẹ như tơ mà lại có lúc gấp rút vô cùng. Bốn người bất giác đổ mặt quay sang gửi cho nhau mấy cái nhìn chứa đầy ẩn ý. Lệnh Hồ Xung bỗng đưa tay nắm lấy tay Vương lão làm lão giật mình tý kêu lên thảng thốt. Thế nhưng vì sợ kinh động đến bên trong nên tiếng kêu chưa bật ra khỏi họng, lão đã kịp nín lại. Máu trong kinh mạch lão lúc này chảy rần rật, tim đập loạn nhịp, hai tai nóng bừng, đầu óc cứ u u mê mê không hiểu chàng trai trẻ này có ý gì đây? Lệnh Hồ Xung có vợ có con đang hoàng phải chăng cũng cùng một giuộc với bọn Đông Phương Bất Bại? Sao giữa cơn nguy cấp thế này chàng lại định bày tỏ tình cảm với lão thì biết trả lời sao cho phải đây?

Chỉ thấy họ Lệnh Hồ xoay ngửa bàn tay Vương lão lên mà viết vào đó một chữ “Mê”. Vương lão chợt tỉnh ngộ, cũng bèn viết vào tay Lệnh Hồ Xung rằng: “À, thì ra là vậy, làm người ta tý nữa thì hiểu lầm!” Lệnh Hồ Xung chăm chú để tâm, một hồi sau ngừng lên lắc đầu ra ý là không hiểu gì cả. Vương lão không thêm quan tâm đến gã trai này nữa, quay sang phía Hư Trúc tử và Độc Cô lão ra hiệu hành động.

Hư Trúc hiểu ý bèn rút chai Lavie từ trong túi quần, ngửa cổ uống ừng ực. Đoạn cúi xuống nhổ cái pẹt một bãi nước bọt vào lòng bàn tay phải rồi xoa hai tay vào nhau liên hồi, khi xòe ra trong tay gã đã có ba đạo bùa mỏng manh trong suốt như làm bằng pha lê. Độc Cô lão bật đèn pin điện thoại ngậm vào miệng, tay vén cửa lều cho Hư Trúc mò vào. Trong ánh sáng đèn pin loang loáng mà lão Độc Cô đang soi, gã thấy Lâm Bình Chi đang bán khỏa thân oằn oại nằm trên đệm say ngủ. Không chậm trễ, Hư Trúc lập tức vung tay phóng ra ba đạo Sinh Tử Phù găm vào hai nách và bụng dưới của họ Lâm. Chỉ thấy họ Lâm “Ừ ự!” một tiếng, khuôn mặt nhằn vào rồi lại khoan khoái dần ra, ba đạo bùa đã vô hình vô tích găm vào bên trong người hắn. Hư Trúc thấy đắc thủ bèn lui ra ngoài cùng ba người kia chờ đợi. Chỉ khoảng ba phút sau, bọn họ đã thấy Lâm Bình Chi thân khoác một tấm chăn mỏng ra ngoài. Chỉ cần nhìn dáng điệu hai chân xoắn quấy của gã là có thể đoán chắc rằng gã đang vội đi giải quyết nỗi buồn. Ba đạo sinh tử phù của Hư Trúc tử rõ ràng đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Lâm Bình Chi sau khi giải quyết xong, trong người chợt thấy khang khác. Một luồng nhiệt khí rần rật chạy trong cơ thể rồi về tụ lại ở bụng dưới không thoát đi đâu được. Gã chợt thấy dục tâm cao hứng vô cùng, cực chẳng đã bèn cứ nguyên trang phục như vậy mà định lần mò tìm tới lều của Đông Phương Bất Bại. Nào ngờ vừa chân vừa cất bước, y chợt thất ruột gan đảo lộn, máu trong người như đông đặc lại không thể lưu chuyển được, muốn kêu rên cũng vô phương vô cách. Cả người gã cứ đứng ngay đơ như tượng, khó chịu vô ngần. Cùng lúc đó có một giọng nói vang lên trong đầu y:

- Lâm tiểu tử ngươi thấy trong người khó chịu lắm phải không? Là ngươi đã bị trúng Sinh Tử Phù, độc môn của Cung Linh Thử chúng ta. Bây giờ ta sẽ tạm hóa giải cho phần cổ của ngươi trước để có thể gật và lắc trả lời câu hỏi của chúng ta. Không muốn phải chịu đau khổ thì cứ thật thà mà trả lời. Nửa lời dối trá thôi thì kết quả thế nào chắc ta không cần nói tới ngươi cũng hiểu. Ồ kè?

Lâm Bình Chi theo phản xạ gật đầu. Quả nhiên phần cổ của y đã được giải khai chú pháp. Giọng nói kia lại vang lên:

- Có phải ngươi cấu kết với Đông Phương lão quái, đang định phá hoại đại hội lần này, tiêu diệt hết nhân sỹ võ lâm?

Lâm Bình Chi bậm miệng suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu. Biểu tình của gã có vẻ cam tâm, chấp nhận lắm.

- Người có biết tất cả các nhân vật tham gia âm mưu không?

Lần này họ Lâm không chần chừ mà lắc đầu ngay.

- Đông Phương Bất Bại là kẻ chủ mưu có phải không?

Lâm tiểu tử lại gật đầu dứt khoát.

- Người có nghĩ rằng người có thể lấy được thông tin danh sách những kẻ đó từ Đông Phương lão quái không?

Cái lắc đầu của Lâm Bình Chi khiến lòng bốn người chợt trùng xuống. Rồi y bỗng như nhớ ra chuyện gì lại chuyển sang gật đầu lia lịa. Một tia hy vọng lại le lói sáng dậy. Hư Trúc tiếp tục dùng Truyền Âm Nhập Mật đàm thoại cùng họ Lâm.

- Người thực sự có cách?

Lâm Bình Chi liên tục gật đầu. Hư Trúc thấy gã có vẻ thật tình bèn nói:

- Được, ta sẽ giải khai phần miệng cho người. Nếu người có ý kêu lên hay đánh động thì ta lập tức sẽ ly khai còn cái mạng nhỏ của người chắc chắn không giữ được đâu. Không ai có thể giải khai Sinh Tử Phù ngoại trừ ta. Người đồng ý không?

Họ Lâm lại liên tục gật đầu. Hư Trúc búng một đạo chân khí cách không giải khai khẩu chế cho Lâm Bình Chi đoạn nói tiếp:

- Dùng truyền âm nhập mật nói với ta. Người có gì muốn trình bày thì hãy mau lên!

Lâm Bình Chi lập tức đáp lời:

- Tại hạ đã trúng độc thủ của Hư Trúc tiên sinh thì đâu có còn dám kháng cự. Tại hạ vốn cùng các vị vốn vô thù vô oán, lần này tham gia cùng Đông Phương lão quái, một phần là nể nang tình cảm, một phần là nhân cơ hội bất thiện nên tham gia cho vui mà thôi chứ không có ác ý gì cả. Nay âm mưu đã bại lộ thì cũng chẳng dám tiếp tục tiếp tay cho Đông Phương lão quái chống lại các vị nữa. Tại hạ xin lập công chuộc tội, lấy thông tin về những kẻ tham gia âm mưu ọi người. Chỉ mong sau đó được mở ột con đường sống. Tại hạ quả thực thành tâm, xin Hư Trúc tiên sinh minh xét.

Y nói được là nói liên tục một mạch không nghỉ. Hư Trúc quay sang bàn bạc với mọi người rồi nói:

- Sau khi trao đổi với quần hùng, mọi người đều đồng ý tha chết cho người nếu như người có thể lập công chuộc tội. Giờ hãy nói ta biết, tại sao khi nãy người lắc rồi lại gật. Phải chăng có gian kế gì đây?

Lâm Bình Chi vội đáp:

- Không có! Tại hạ không hề có mưu gì. Chỉ là vừa nghĩ ra một cách có thể khiến Đông Phương Bất Bại mê mẩn tinh thần mà thổ lộ hết ra hết nên mới có sự thay đổi như vậy.

- Người có cách gì? – Hư Trúc hỏi lại.

- Tại hạ biết có một loại thuốc gọi là “Chân Xuân Dược”, một người uống cả làng vui. Chỉ cần có loại thuốc này rồi cho hấn thì sẽ đề mê tinh thần, ham muốn nổi lên không thể không giải tỏa. Khi đó tại hạ sẽ liệu cách mà moi ra thông tin từ hấn. Chỉ có điều...

- Có vấn đề gì?

- Thuốc này hơi khó kiếm. Thường thì bán ở phố Hàng Chiếu tận Thăng Long thành. Có nhanh chóng thì cũng phải sáng mai mới gọi lấy hàng được. Ship được đến đây chắc cũng phải tầm buổi trưa. Ở đây thì chỉ có một người có thể có loại thuốc đó, nhưng nhất thời biết tìm nàang ở đâu?

- Là ai? – Hư Trúc vội hỏi.

- Là Ngũ Độc Giáo Chủ Lam Phượng Hoàng. Oa! Tại hạ nhớ ra rồi, Lệnh Hồ Xung có quen biết với cô ta. Hư Trúc tiên sinh thử a lô hỏi xem y có tìm được không?

Hư Trúc lại quay ra trao đổi với mọi người. Lệnh Hồ Xung nghe tới vậy bèn lôi từ trong người ra một lọ thủy tinh nhỏ có chứa thứ dung dịch màu xanh biếc đưa cho Hư Trúc tử, nháy mắt cười cười. Hư Trúc đưa tay đón lấy, khẽ thốt lên: “Chân Xuân Được đây ư?”. Lệnh Hồ Xung gật đầu cười, giơ ngón tay cái lên dí vào mặt Hư Trúc mà khen:

- Tinh mắt lắm! Hehe. Thuốc tốt lắm đấy. Có cơ hội người dùng thử xem. Đúng là một người khỏe, cả làng vui đó. Ta nhờ Lam Phượng Hoàng điều chế cho cả chục lít để nhà dùng dần rồi. Chứ rượu chè suốt thế mà không tẩm bổ thì sức đâu trả bài. Kekeke!

Độc Cô Cầu Bại từ nãy đến giờ chỉ im lặng suy nghĩ, giờ đây mới cất lời:

- Tại sao ta không nhân cơ hội hấn phục thuốc rồi tâm mê bất loạn, đông loạt rat ay chế ngự hần?

Vương lão xoa tay:

- Khi trước ta đọc được, được lực của loại thuốc này, tuy khiến người ta mê đắm vào sắc dục nhưng cũng tăng cường sức mạnh cho người dùng. Khi Đông Phương lão quái đã phục thuốc vào, chỉ sợ chúng ta bốn người hợp lực cũng không phải là đối thủ của hần. Hơn nữa lần này hành động của chúng ta cần phải tuyệt đối bí mật, nếu gây sự ồn ào chú ý sẽ lập tức trở thành bút dây động rừng. Hậu quả nặng nề khó lường. Vậy nên không thể manh động. Cứ để Lâm tiểu tử vào lấy danh sách rồi tiếp tục theo kế hoạch đã định. Hư Trúc tử tiến hành đi.

Hư Trúc cất chai thuốc vào túi áo rồi nói tiếp với Lâm Bình Chi:

- Thuốc đã có ở đây. Người không phải lo nữa. Giờ ta sẽ giải khai cầm chế cho người. Người phải hành động ngay, việc này gấp lắm rồi. Sinh Tử Phù ta sẽ hóa giải cho người sau khi người hoàn thành công việc.

- Ok! Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! – Lâm Bình Chi hồ hởi.

Hư Trúc tiến lại dùng chân khí tạm hóa giải cầm chế cho Lâm Bình Chi. Đoạn trao cho gã chai Chân Xuân Được rồi truyền lại lời dặn dò do Vương lão mớm cho: “Người phải thế này thế này...cứ thế...cứ thế mà làm!” Lâm Bình Chi cúi đầu chăm chú lắng nghe, gật gù. Đoạn y chấp tay:

- Tại hạ xin y lệnh mà chấp hành ngay kéo muộn. Xin tiên sinh cứ đợi tin tốt lành.

Lâm Bình Chi quả thật nhanh nhẹn, dứt khoát. Y chạy tới lều của Đông Phương lão quái với điện thoại của Độc Cô Cầu Bại dặt ở cặp quần đã bật sẵn chế độ ghi âm. Gã ghé miệng sát cửa lều mà kêu lên ba tiếng làm ám hiệu:

- Beeeeee! Beeeeee! Beeeeee!

Trong lều lập tức có tiếng nói:

- Dê đầu lại tới trước lều

Phải chăng là muốn đùa trêu cửa mình?

Lâm Bình Chi đáp lại:

- Đang đêm bụng đói thành linh

Sang xin một bụng trung tình được chăng?

Cửa lều lập tức mở ra, Lâm Bình Chi nhanh nhẹn chui tọt vào trong. Chỉ thấy hai kẻ kia sau khi vào lều, thì thủ thà thủ thỉ, huynh huynh muội muội một hồi. Rồi lại tiếng thở tiếng rên xen lẫn trong tiếng bình bịch, rồi lại thủ thỉ, rồi lại bình bịch, huynh huynh. Sau quãng thời gian cỡ độ hai nén hương muối, Lâm Bình Chi quay trở lại chỗ bốn người cho tình trạng tan tác chim muông, thân thể suy kiệt tột độ. Gã chỉ kịp trao lại điện thoại cho Hư Trúc rồi ngã vật ra bất tỉnh nhân sự. Chân Xuân Được quả là danh bất hư truyền, thiếu niên cao thủ như Lâm Bình Chi mà chỉ một quãng thời gian ngắn đã trở thành thân tàn ma dại như vậy. Hư Trúc, Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại thẳng thốt nhìn nhau mà le lưỡi kinh dị. Chỉ có Lệnh Hồ Xung đứng đó cười cười phẩy tay bảo:

- Hehe! Bình thường! Bình thường! Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ!

16. Chương 16: Quyết Phá Định,nhị Lão Nổi Hùng Tâm Chôn Sơn Lâm,chân Nhân Gặp Đại Thánh

Sau khi đưa Lâm Bình Chi trở lại lều để tránh bại lộ hành động. Nhiệm vụ của Lệnh Hồ Xung và Hư Trúc coi như đã tạm hoàn thành nên hai người rút lui về nghỉ ngơi,đặng lấy sức chuẩn bị cho trận thi đấu sáng hôm sau. Lại chỉ còn lại Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại,hai lão cao thủ lần đầu tiên được làm nhân vật chính nên phải dốc sức thể hiện,hòng dành lấy tình cảm của người hâm mộ. Hai lão rủ nhau kiếm một chỗ vắng vẻ rồi bật lại đoạn thu âm do Lâm Bình Chi hy sinh thân mình,không quản huyết thịt bày bày mà lấy được về.

(Chi tiết đoạn bằng xin tránh được tiết lộ vì có nhiều âm thanh và hành động gây phản cảm,đi ngược lại với thuần phong mỹ tục. Mong quý vị độc giả cảm thông!). Hai lão càng nghe càng toát mồ hôi hộp lồng thắm kêu may mắn,nếu như không phát hiện ra đại âm mưu này thì chắc chắn toàn bộ quần hào ở đây thịt nát xương tan,toàn quân thảm tử chứ chẳng đùa.

Nghe đi nghe lại đoạn ghi âm tới lần thứ năm,khăn mùi xoa của hai lão lúc này đã ướt sũng mồ hôi,Vương Trùng Dương mới cất lời:

- Lão Độc Cô ngươi bảo bây giờ phải làm sao?

Độc Cô Cầu Bại đang vắt mùi xoa,nghe hỏi vậy thì chợt dừng tay nhăn mặt trả lời:

- Ngươi là Vương nguyên soái chứ đâu phải ta mà lại hỏi kỳ khôi vậy? Thế nhưng rõ ràng bọn chúng đã lên kế hoạch này rất kỹ lưỡng từ trước. Ừm,sao nhỉ. Không thể loại trừ giải đấu này được dàn dựng nhằm lôi kéo nhân sỹ võ lâm từ khắp nơi tề tựu về đây để chúng hốt một mẻ lưới lớn.

- Ồ nhỉ,ta quên. Quả thực không loại trừ khả năng đó. Kế hoạch của chúng thật sự ghê gớm và kín kẽ. Ba bước tấn công,gờ coi như chúng đã thành công bước một. Nếu để sáng mai chúng có thể tiến hành thành công bước thứ hai,thì coi như chúng ta thành cá nằm trên thớt rồi,mặc cho chúng muốn giết thì giết,muốn mổ thì mổ.

Nguyên lai là trong đoạn ghi âm vừa rồi. Lâm Bình Chi đã thu hoạch được nhiều hơn cả sự mong đợi của quần hảo hán. Ngoài danh tính các đối tượng đã bị bọn chúng lôi kéo,Đông Phương lão quái còn buột miệng tiết lộ đại khái toàn bộ kế hoạch cho Lâm tiểu tử. Kế hoạch này như thiên la địa võng,gồm ba bước tấn công chính.

Bước đầu chúng lôi kéo những nhân vật tham gia các đội thi đấu như Tinh Tú lão quái,cha con Tây Độc Âu Dương Phong,thầy trò Kim Luân Pháp Vương,huynh đệ Cửu Thiên Nhận,cha con Mộ Dung Bác,Thổ phồn quốc sư Khuru Ma Trí,Lâm Bình Chi,Hắc Phong Song Sát,huynh đệ Đinh Bất Tam,Đinh Bất Tứ... trở thành nội gián cho chúng,cung cấp tình trạng,động tĩnh của tuyển thủ của các đội. Bên cạnh đó chúng cài người,trà trộn vào khán giả đợi đến thời cơ sẽ gây bạo loạn trên khán đài.

Bước hai tấn công bằng vũ khí sinh học. Độc được do Tinh Tú lão quái cung cấp,cha con Âu Dương Phong,Âu Dương Khắc đảm nhiệm việc hạ thủ. Ngày mai,khi mọi người đều tập trung vào các trận đấu ở vòng bán kết,bọn chúng sẽ ra tay đầu độc các nguồn nước,đồ ăn trong khắp khu vực thi đấu gây ngộ độc thực phẩm trên diện rộng. Chất độc không phát tác ngay lập tức mà sau đó độ bốn năm tiếng mới gây ra những biểu hiện như đau bụng,tiêu chảy,nôn mửa gây mất nước nghiêm trọng. Điều đó sẽ dẫn tới việc một lực lượng lớn anh hùng hảo hán nếu không chết cũng sẽ bị suy giảm khả năng chiến đấu xuống mức tối thiểu.

Bước ba sẽ tiến hành khi bốn lộ đại quân bên ngoài kéo đến. Khi có tín hiệu,bọn nội gián sẽ lập tức ra tay đánh lên không chế các cao thủ trên sân đấu. Trên khán đài sẽ do Tả Lãnh Thiên và đồng bọn chỉ huy,tấn công khán giả gây náo loạn khiến cho quần hùng tan tác không thể kết hợp với nhau. Đại quân của bọn chúng lúc đó sẽ ồa vào chém giết tất cả không chừa lại một ai. Âm mưu kín kẽ,không một kẽ hở,đại họa quả thực sắp đổ xuống đầu nhân sỹ võ lâm rồi.

Vương lão và Độc Cô lão bao nhiêu năm lẫn lộn trong trong giang hồ,tình thế nguy hiểm đã gặp nhiều nhưng chưa bao giờ thấy võ lâm thiên hạ đứng ở bờ vực diệt vong rõ như lúc này. Chưa biết còn đỡ,giờ nắm được kế hoạch của đối phương bắt đồ cả hai rơi vào tình trạng hữu tâm vô lực,không biết chống đỡ thế nào. Hai người dần mặt nhìn nhau hồi lâu,bầu không khí nặng nề bao trùm khiến không ai nói được lời nào.

Một hồi lâu,dường như đã nghĩ thông suốt,Vương Trùng Dương hít một hơi sâu. Lão nắm chặt tay,mắt ánh lên vẻ cương quyết.

- Chúng ta quyết không thể để chúng đắc thủ. Có chết cũng phải ngăn chặn cho bằng được.

Độc Cô Cầu Bại ngửa mặt cười ha hả:

- Có vậy chứ. Chúng ta đâu phải lợn gà mà mặc cho chúng giết mổ được. Ta sẽ sát cánh cùng lão Vương người đánh giết một trận thống khoái.

Vương lão vung tay trộn mắt:

- Nói hay lắm! Kế hoạch của chúng quả thật như áo trời không lỗ thủng. Chúng hội đã đủ cả thiên thời địa lợi nhân hòa. Nhưng đó là trước kia. Ha ha ha! Ông trời không muốn chúng thành công nên mới cho hai chúng ta phát hiện ra gian kế. Giờ chúng ta phải tận dụng lợi thế nhỏ nhoi đó mà tương kế tựu kế lật ngược thế cờ,khiến cho bọn chúng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục,toàn quân thảm bại,mãi mãi không ngóc đầu lên được!

Hùng tâm tráng chí của hai lão nổi lên,cả hai cười nói hỉ hả thi triển khinh công chạy về phía sân đấu. Vầng dương lúc này cũng đang dần ló dạng phía chân trời.

Khi về khu trung tâm,lúc này Vương Trùng Dương đã khôi phục hoàn toàn bản sắc anh hùng,trong đầu đã sơ lược có toàn bộ kế hoạch phá địch. Lão ngoắc Độc Cô Cầu Bại lại:

- Giờ ta và ngươi tạm chia ra mà hành động. Ngươi đi tìm đại diện các đội tối qua đến họp,truyền đạt lại toàn bộ thông tin mà chúng ta đã thu thập được. Nói họ âm thầm giám sát những kẻ trong danh sách tình nghi,nếu chúng manh động lập tức ra tay chế phục ngay. Độ một tiếng nữa,mỗi đội cử ra một người tới địa điểm cũ. Ta sẽ phổ biến chiến lược phá địch.

- Rõ rồi. Còn ngươi? Ngươi định làm gì? – Độc Cô lão hỏi lại.

- Ta phải đi gặp một người. Chỉ khi có người này ở cùng phe,chúng ta mới có thể dành được thắng lợi.

- Là ai vậy?

- Ta sẽ nói ngươi biết sau. Giờ thì hành động thôi.

Đoạn lão chuyển thân đi luôn. Độc Cô lão đứng nhìn theo lắc đầu lẩm bẩm:

- Không biết là hắn đi gặp cao nhân phương nào mà thần thần bí bí vậy nhỉ?

.
. .
. .
. .

Thăng Long thành,lúc này trời vẫn chưa sáng rõ. Vương Trùng Dương tần ngần đứng trước cánh cửa của một căn hộ nhỏ,không biết là nên gõ cửa hay bấm chuông. Lão nghĩ bụng: “Giờ này lão cao nhân chắc còn đang ngon giấc. Nếu kinh động đến người chỉ sợ lại khiến mọi việc hỏng bét. Nhưng thời gian không còn nhiều nữa,nếu không nhanh chỉ sợ không kịp cứu quần hùng thiên hạ. Hix,khó nghĩ quá. Ta phải làm sao đây?”

Bỗng có tiếng nói vọng ra từ phía bên kia cánh cửa:

- Trung Thần Thông Vương Trùng Dương ngươi đã đến trước cửa sao còn rập rình ở đó mà không bấm chuông đi?

Vương Trùng Dương giật mình kinh hãi. Kinh công của lão vốn cao tuyệt,khi này lão lên qua bảo vệ di chuyển đến đây mà không hề gây ra tiếng động nào,lên tới cửa là lão lập tức thu liễm hô hấp khiến hơi thở nhẹ như tơ vậy mà vị cao nhân trong phòng kia có thể gọi đích danh tên lão ra thì bảo sao không khiếp hồn mà được. Lão vội chấp tay cung kính:

- Tại hạ có việc rất gấp nên sáng sớm đã mạo muội tới làm phiền. Tới đây rồi lại sợ kinh động tới giấc ngủ của người nên đang phân vân không biết là nên bấm chuông,gõ cửa hay chờ đợi. Mong tiên sinh lượng thứ!

Chỉ thấy người sau cánh cửa cứ khùng khục như nhện cười,húng hắng ho khan mấy tiếng đoạn mới cất lời:

- Qua camera chống trộm ta đã phát hiện ra người từ này rồi ngốc ạ. Hừm! Phải chăng người đến đây vì chuyện đại họa vô lâm sắp xảy ra?

Vương lão lại thêm một phen cả kinh bèn vội đáp lời:

- Tiên sinh quả thật là liệu chuyện như thần. Tại hạ khẩn cấp chạy tới đây quả thực là vì việc đó. Hơn một vạn tính mạng nhân sĩ vô lâm hiện đang như mảnh chỉ treo chuông,thập phần nguy hiểm. Mong tiên sinh ra tay cứu giúp! Mà camera là gì vậy ạ?

Vị tiên sinh kia không trả lời lão mà chợt gảy lên mấy tiếng đàn guitar thùng mà thũng thảng hát lên mấy câu:

“Sinh bệnh lão tử

Tử lão bệnh sinh

Mấy vạn sinh linh

Cũng khác đâu cỏ dại

Có khi úa tàn

Rồi có khi mọc lại

Ta và người rồi cũng vậy mà thôi

Quan tâm làm chi

Bận tâm làm chi,người ơi!Ồ ô ô ô ô!”

Vương lão nghe vậy cảm quá không chịu nổi,liền rút kèn ác-mô-ni-ca mang theo bên người mà réo rất thối theo nhịp nhạc. Cả hai nhạc hứng nổi lên thì nhau biểu diễn lắt léo những tiết tấu,giai điệu khó.Đang trong cơn mê say cực khoái,bỗng một loạt âm thanh loạch xoạch loảng xoảng nổi lên xung quanh. Hàng xóm các nhà bên cạnh đồng loạt mở cửa buông lời thóa mạ nặng nề. Vương Trùng Dương còn đang lung tung chưa biết làm thế nào thì cửa nhà chợt mở ra,một thanh niên trẻ tuổi thò đầu ra chỉ mặt Vương lão mà rằng:

- Sáng sớm ra có để cho người ta ngủ không hả?

Đoạn rất nhanh không để ai kịp nhìn thấy,dúi vội vào tay Vương lão ba chiếc túi gấm rồi đẩy lão ra cầu thang miệng lầu bầu.

- Lão già điên này. Đi chỗ khác chơi đi!

Vương lão chỉ kịp lắp bắp: “Tiên sinh... Tiên sinh... “Thì gã đã chui tọt vào nhà,đóng sập cửa lại.

Đám hàng xóm hung hãn kéo ra máng chửi xối mỗi lúc một đông,lão lùi dần,lùi dần vào tới góc tường. Vương Trùng Dương bất giác á khẩu vô ngôn,ú á ú ớ,muốn cất tiếng mà không sao nói thành lời. Tưởng rằng phen này phải muối mặt chịu nhục nhã một phe,nào ngờ lão bỗng rung mình một cái rồi tỉnh giấc. Ái chà,thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ. Vừa rồi mệt quá,lão lừa Độc Cô Cầu Bại đi làm việc rồi tranh thủ chạy vào sâu trong rừng mà tranh thủ ngủ một tẹo. “Hix,vừa tranh thủ chợp mắt một cái mà đã gặp ác mộng. Đen thật! Ô,cái gì đây?” Lão nhìn xuống,trong tay lão vẫn đang nắm chặt ba chiếc túi gấm.

17. Chương 17: Mở Túi Gấm,đại Thánh Gửi Tâm Thư Hội Hùng Sư,thán Phục Vương Nguyên Soái

Wương Trùng Dương ngỡ ngàng cầm ba túi gấm đưa lên gần mắt mà nhìn cho rõ. Đời lão chưa bao giờ gặp chuyện gì lạ như thế này. Vừa rồi là mơ hay là thực nhỉ. Nếu là mơ thì sao lại có ba túi gấm kia ở đây? Chàng thanh niên mà lão gặp trong mơ là ai? Sao mà lại đẹp trai sâu sắc đến thế nhỉ? Càng nghĩ lão càng không thể lý giải. Liệu có nên mở túi này ra xem không? Nhỡ mở ra xem thì “Bùm!” một cái,biến thành già lão thì sao? Ồ nhưng mà đằng nào lão cũng già quá rồi không già hơn được nữa. Mà biết đâu mở ra lại trẻ lại như mười tám đôi mươi thì sao? Hí hí,thế thì lâu to. Bụng bảo dạ,lão mở túi gấm có thêu chữ “Nhất” ra xem. Chẳng có tiếng “Bùm!” nào cả,cũng chẳng có gì kỳ lạ xảy ra,bên trong chỉ có một lá thư kín đặc chữ và một thẻ cào khuyến mãi đã bị khui của hãng mỹ tòm Hảo Hảo với dòng chữ “Chúc bạn may mắn lần sau!”. Vương lão cất cái thẻ cào vào túi áo ngực rồi mở thư ra đọc. Nội dung lá thư như sau:

“Dear lão Vương!

Đêm qua,tự dưng ta thấy bồn chồn trong dạ,hồi hộp trong tim,trần trọc không sao ngủ được. Ta liền cuộn khăn tắm ra ngoài ngắm sao xem tí vi,chợt thấy bội tình khi mở khi tỏ,hung tình rực đỏ như máu nên vội chuyển kênh bấm độn mà biết rằng võ lâm sắp xảy ra một trường kiếp nạn. Lại vào mạng search Google một hồi mà tìm ra được tác phẩm “Võ lâm Kim Dung Tournament – Ai là người võ công cao nhất trong truyện Kim Dung”. Sau một hồi nghiền ngẫm nghiền ngẫm,lúc bật cười ha hả,lúc vò đầu bứt tai nôn mửa liên hồi. Ta khi thì nằm,khi thì ngồi,khi lại phải chuyển thể Kim kê độc lập mà đọc mới hấp thụ nổi. Than ôi! Văn học đã đến thời thăng hoa mặt vắn thế này ư? Ta gửi link,share cho các bằng hữu đọc ké cho vui,thế nhưng chỉ như ném thỏi vàng xuống nước,chìm chìm chẳng sủi tăm,không có phản hồi mà cũng chẳng có Như Like Đại Pháp. Ta hoang mang quá,phải chăng ta là kẻ lạc loài giữa chốn Thiên đường Bảo Sơn này?

Trở lại với câu chuyện của người và lũ người trần mắt thịt kia.

Ban đầu ta định kể cho lũ phàm nhân các người tự sinh tự diệt,cứ chém giết lẫn nhau như hàng ngàn năm nay vẫn thế. Đối với bậc thần tiên tí ti như bọn ta,các người nào khác con sâu cái kiến,cỏ dại hoa ven. Nơi này ủa tàn thì mọc lên ở nơi khác. Dân số Thế giới chỉ có ngày một đông thêm chứ có bao giờ giảm đâu. Mà giảm ở đâu thì giảm,chứ ở nước các người thì không bao giờ. Ta đọc đến cuối thập lục kỳ,đang định đóng máy,định đi ngủ thì chợt thấy người bảo người đi tìm gặp cao nhân xin trợ giúp mà bắt Độc Cô Cầu Bại đóng vai anh Kim Đồng. Ta tò mò không biết người định đi gặp ai nên dằn lòng chờ đợi. Bỗng thấy người trốn vào rừng tìm chỗ đánh một giấc,ta mới bật cười ha hả dúi đánh đét mà giơ ngón tay cái tới màn hình rồi tự đập đầu vào tường chửi mình ngu vì đi tin lời người. Đã lâu rồi ta mới được cười sảng khoái thế. Cảm ơn người nhé Vương chân nhân!

Vậy nên,ta quyết định chỉ giúp cho các người một con đường sống. Nếu người đang đọc thư này thì chứng tỏ người đã nhận được ba túi gấm của ta và đã mở túi gấm thứ nhất. Trong túi gấm thứ hai có mẹo phá địch. Khi đại quân bọn chúng kéo tới thì mở ra xem. Nội gián thì tất nhiên người phải tự lo rồi,ta không tham gia vào đoạn đó đâu. Túi gấm thứ ba là để sơ-cua trong trường hợp người đánh mất túi gấm thứ hai. Khi nào gặp thác mắc không giải đáp nổi thì hẵng mở. Vậy nhá!

Thân!

Ký tên xoẹt xoẹt:

Kẻ Thất Bại Vĩ Đại Khong Bao Giờ Được Công Nhận Đại Thánh.“

Wương Trùng Dương đọc xong mà đầu vầng mắt hoa,ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Lão là kẻ dày công tu đạo những mong một ngày có thể phá không mà tiến,rẽ nước mà đi tìm đến chốn Động Thiên Phúc Địa. Tu thì cứ tu vậy,mong thì cứ mong vậy nhưng có cái chốn thần tiên đó không thì thực sự không ai biết,hoặc có ai biết thì lão cũng không hỏi được. Vậy mà vừa rồi hình như lão đã tới đó,có điều mọi vật đều hư hư ảo ảo, khiến lão không phân biệt được là thực hay mơ.

Hix! Lão cúi xuống nhìn ba chiếc túi gấm vô cùng thực vẫn nằm trong tay một lượt rồi cất vào trong người. Việc trước mắt là phải giải quyết đám nội gián đã,cao nhân đại thánh đã bảo vậy thì chắc không có sai. Thoát được kiếp nạn này đã rồi có gì nghiên cứu tiếp vậy. Lão nhủ thầm,đứng dậy vươn vai. Mấy phút chợp mắt vừa rồi quả thực quý giá tới từng giây. Lão vỗ vỗ vào bụng để đảm bảo mấy chiếc túi gấm vẫn còn ở

đó,đoạn thi triển khinh công chạy về theo lối cũ. Giờ lão đã thập phần tự tin rằng mình sẽ chiến thắng lần này.

Vương Trùng Dương chạy như bay đến điểm hẹn. Trễ giờ rồi,chộp mắt tưởng có chút mà cũng hơn một tiếng. Cái cảm giác này quen thể cơ chứ,giống kiểu nằm mơ đi thi ngủ dậy muộn,lo lo lảng lảng,hồi hộp vô cùng,chạy đến trường,nhìn xuống thì mới thấy mình không mặc quần nên không biết phải làm thế nào. Bực muốn phát khóc. Nói chung đây là cảm giác lo lắng vô lý cực kỳ nhưng lại rất ám ảnh. Vương lão cẩn trọng cúi xuống nhìn,để chắc chắn mình đã y phục chỉnh tề,ngẩng lên thì đã thấy mình đến nơi.

Đồng hồ chỉ bảy giờ kém mười lăm,lão đến muộn hai mươi phút có lẻ. Lúc này,Độc Cô lão và đại diện của Bát Đại liên minh đã có mặt đầy đủ. Mọi người đang rôm rả ăn sáng,uống café chém gió ầm ầm. Lệnh Hồ Xung và Hư Trúc chắc còn mệt mỏi sau một đêm vất vả nên cả hai đều vắng mặt,đến họp thay là Tiêu Phong và Phương Chứng đại sư.

Cả bọn thấy Vương lão tới,đều nhất loạt dừng miệng,cung kính vòng tay thi lễ. Vương lão cũng chấp tay bái tạ rồi ngồi vào vị trí ở giữa được để trống sẵn trong ánh mắt hồi hộp chờ đợi của mọi người. Lão đảo mắt nhìn mọi người một vòng rồi cười ha hả.

- Mọi người không cần căng thẳng vậy. Liệu pháp chế dịch đã ở đây rồi. – Lão vừa nói vừa vỗ bồm bộp vào đầu.

Trương Vô Kỵ điệu bộ nhả nhận,cung tay lên tiếng:

- Vừa rồi khi tiền bối chưa đến đây,mọi người đang cùng nhau tranh luận,đưa ra các phương án giải quyết. Thế nhưng mọi việc vẫn rối như canh hẹ,chưa có ý tưởng nào có tính đột phá cả. Giờ chẳng khác chi bể phốt bị tắc,căng thẳng vô cùng. Xin Vương tiền bối khai thông.

Mọi người nghe vậy cũng đồng thanh:

- Xin Vương lão khai thông bể phốt!

Vương Trùng Dương vuốt râu mỉm cười:

- Được. Giờ lão đạo xin trình bày từ đầu cho rõ ngọn ngành. Vốn bên phía địch thủ đã bày ra một âm mưu hoàn hảo vô cùng. Chúng chiếm trọn Thiên thời – Địa lợi – Nhân hòa.

Thạch Phá Thiên vốn không biết nhiều chữ nghĩa. Nghe tới đây buột miệng chen ngang:

- Thiên thời,địa lợi,nhân hòa là sao thưa chân nhân.

Vương lão chậm rãi giải thích:

- Đơn giản là thời cơ tốt,vị trí thuận lợi,lực lượng đầy đủ áp đảo. Chúng định bất ngờ đánh úp khi chúng ta chưa phòng bị đó là thiên thời. Chúng có nội ứng ngoại hợp,từ trong đánh ra,từ ngoài đánh vào ấy là địa lợi. Chúng dùng độc công và kế ly gián khiến chúng ta suy yếu,trong khi đại quân của chúng với binh cường,tướng mạnh lại thêm lũ nội gián cũng toàn là cao thủ cả. Chênh lệch không cần nhìn cũng thấy là quá rõ ràng.- Lão ngừng chút hớp ngụm trà rồi mới nói tiếp - Thế nhưng chúng ta đã phát hiện được gian mưu. Vậy nên chúng đã mất đi yếu tố tấn công bất ngờ. Thiên thời không còn,nếu chúng ta dành được lợi thế ở hai yếu tố còn lại thì chắc chắn sẽ đảo ngược được tình thế. Các vị thấy bản đạo nói có đúng không?

Cả bọn tròn mắt,há mồm nghe Vương Trùng Dương phân tích mà than phục,thi nhau quẹt mồ hôi. Độc Cô Cầu Bại đứng bên cạnh Vương lão chỉ mỉm cười không nói gì. Khi này,lúc Vương lão chưa xuất hiện,cả bọn đang gân cổ cò cãi nhau. Kể thì bảo dàn quân ra đánh một trận chết bỏ. Người lại nói chia thành từng nhóm nhỏ,phá vây bỏ chạy. Vậy mà giờ đây,bằng đôi ba lời thôi,lão đã khiến cả bọn không cãi được câu nào. Tất cả đã vô hình chung,chấp nhận vị trí thống soái chí tôn của Vương lão. Độc Cô lão nghe lão Vương này phân tích một hồi,cũng thấy trong lòng tự tin tăng lên tới bảy tám phần.

Quách Tĩnh,Tiêu Phong là hai người khi này đứng đầu của phía chủ trương đối chiến trực tiếp đồng thanh lên tiếng:

- Nghe lời người nói,bọn tại hạ như được vén mây mù nhìn thấy trời xanh. Xin nguyện nghe lệnh của Vương soái!

Những người còn lại cũng đồng thanh:

- Xin Vương soái chỉ thị, phân công công tác. Bọn tại hạ có chết cũng không từ nan!

Vương lão giơ tay ra hiệu, Độc Cô Cầu Bại tiến lên hô:

- Học sinh!

Cả bọn hảo hán hô theo:

- Trật tự!

- Học sinh!

- Trật tự!

Vương lão gạt gù vẻ hài lòng hiện rõ trên nét mặt. Lão từ tốn nói:

- Muốn phá cường địch chúng ta phải đồng thời làm ba việc. Hổng một việc cũng sẽ khiến toàn quân chúng ta tử vong.

Quần hùng nghe vậy đều đồng tai chăm chú mà chờ đợi Vương lão dặn dò.

18. Chương 18: Vương Chân Nhân Trở Hùng Tài Đại Lược Tiểu Gia Cát Bày Chiến Dịch Trừ Tà

Nói lại kỳ trước, Vương nguyên soái sau một hồi phân tích đã hoàn toàn chiếm trọn niềm tin của các đại biểu trong hội nghị. Mọi người đều nghiêng rằng thề thốt là sẽ vote cho Vương nguyên soái, dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng từ nan. Lúc này, Vương lão mới đưa ra đường hướng hành động cụ thể cho chiến dịch:

- Muốn chiếm được lợi thế trong các yếu tố còn lại. Ta sẽ phải đồng thời cùng lúc làm ba việc sau. Một là tróc nã tận gốc nội gián, làm cho chúng suy yếu về lực lượng để dành lại thế cân bằng về lực lượng. Hai là phá hỏng bước hai trong kế hoạch của chúng, ngăn chặn không cho chúng hạ độc quần hùng, để sau đó có thể tương kế tựu kế đưa mà đưa quân địch vào tình thế tiên thoái lưỡng nan. Đó là chiếm lại tiên cơ, cướp lấy thiên thời. Ba là chuẩn bị lực lượng, trinh sát tình hình địch, gia cố địa hình địa thế để đón tiếp đại quân chủ lực của địch. Đó là giành lấy địa lợi. Ba việc này phải tiến hành song song, nếu hoàn tất trước khi kẻ địch tới chắc chắn ta sẽ khiến bọn chúng toàn quân thất bại. Ha ha ha! Các đồng bào có nghe thấy tôi nói gì không? – Giọng lão oang oang sang sảng, đúng là giọng của người có tiền có quyền, ai mà chẳng nghe thấy.

Chúng tướng đồng loạt gật đầu:

- Dạ, nghe!

Trần Gia Lạc chấp tay cung kính:

- Xin Vương nguyên soái phân phó công tác!

Vương lão nói:

- Trần Tổng Đà Chủ đừng nóng vội. Ta đang đợi một người bên đội người tới đây. Y sẽ trình bày kế hoạch cụ thể cho từng hành động. A! Y tới rồi kia!

Mọi người ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Từ Thiên Hoàng hai mắt thâm quầng, gương mặt hốc hác nhưng ánh mắt tràn đầy niềm tin và hy vọng đang chạy đến. Y hôm nay mặc vest xám, sọc mảnh bên ngoài, bên trong là sơ mi cháo lòng, cổ thắt nơ, tay xách ca táp, cũng ra dáng cán bộ thôn lăm. Tiểu Gia Cát chạy tới nơi, gật đầu, mỉm cười chào mọi người rồi cung kính thi lễ cùng Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại.

- Từ Thiên Hoảng vì máy photo có chút vấn đề nên tới muộn. Xin Vương soái và Độc Cô phó soái thứ lỗi.

Vương Trùng Dương mỉm cười hòa nhã,phất tay áo:

- Từ quân sư không cần đa lễ nữa. Một đêm vất vả nhưng có vẻ có được nhiều kết quả tốt hén? Mọi người đều đang đợi quân sư bày trận đây.

Từ Thiên Hoảng chỉ thấy một luồng công lực tới từ cái phất tay của Vương lão truyền tới đi vào châu thân,luồng nội lực đó đi tới đâu những mỗi một sau một đêm lao động miệt mài cũng theo đó mà tan biến. Gã biết Vương Trùng Dương vừa truyền nội lực Phác Ma Tông hỗ trợ ình,trong lòng nhất thời cảm kích vị nguyên soái này vô cùng. Gã hít sâu một hơi chỉ thấy trí lực mình đã minh mẫn trở lại bèn mở ca táp lấy ra một xấp tài liệu mà phân phát ọi người. Đoạn gã cất lời:

- Theo chỉ thị của Vương nguyên soái,dêm qua tại hạ đã lập kế hoạch hành động trong sáng nay. Trong tập tài liệu mọi người cầm trên tay,có ghi rõ nhiệm vụ hành động của từng nhóm,thời hạn hoàn thành,cần liên hệ với ai,liên lạc theo cách nào...Tất tần tật những gì chúng ta cần làm,chi tiết đều có trong đó. Mời các vị tham khảo.

Tiếng giở tài liệu xòen xoe,tạo mọi người nghiêng ngấu đọc đọc,tìm tìm. Từ Thiên Hoảng thật không hổ danh là Tiểu Gia Cát,chỉ trong vòng mấy tiếng đã lên được một kế hoạch rất rõ ràng và kỹ lưỡng,không hề có một lỗi chính tả nào. Bọn Vương lão và Độc Cô lão vừa đọc vừa vuốt râu gật gù tỏ vẻ rất hài lòng.

Từ quân sư đợi mọi người đọc qua một lượt rồi mới lên tiếng:

- Tại hạ xin phép trình bày đại khái lại cho quý vị độc giả dễ nắm bắt. Bốn đội Tiểu Ngạo,Thiên Long,Ỗ Thiên và Anh Hùng,dưới sự chỉ huy của Vương nguyên soái sẽ chịu trách nhiệm tróc nã thủ lĩnh nội gián trong các đội đó. Để đảm bảo thành công cho kế hoạch,chúng ta sẽ tụ tập ở sân đấu như bình thường,để dụ chúng đến đây đủ. Khi Vương lão sẽ ra hiệu lệnh,chúng ta đồng loạt ra tay bất ngờ kiểm chế cả trong sân đấu lẫn trên khán đài. Làm như vậy sẽ tránh được việc bỏ sót người sót tội,đồng thời tránh đối đầu trực tiếp gây ra những thương vong không đáng có. Việc bố trí chiến thuật vòng trong vòng ngoài,phía trên phía dưới như thế nào tại hạ cũng đã vẽ sơ đồ ghi chú rõ. Chút nữa mọi người hãy xem lại giờ tại hạ nói nốt đã.

Mọi người đang giở tài liệu ra xem lại sơ đồ chiến thuật,nghe gã nói vậy bèn dừng cả lại mà ngẩng lên chờ đợi:

- Đội thứ hai do Độc Cô phó soái thống lĩnh anh hùng đội Hiệp Khách và Tuyết Sơn đảm nhiệm việc ngăn chặn kế hoạch hạ độc của kẻ thù. Bọn chúng sẽ cải trang làm thương nhân,khách du lịch để lén thừa cơ bỏ độc vào nguồn nước hoặc bán những thực phẩm có chứa dung dịch bảo quản độc hại gây ngộ độc thực phẩm cho quần hùng hảo hán. Mọi thứ cần ọi người tiến hành nhiệm vụ,tại hạ đều đã đặt thuê và mượn đầy đủ. Chút nữa khi hành động,mọi người cố gắng cẩn trọng trong việc sử dụng kéo xong việc lại phải đền thì ốm đòn.

Mọi người nghe vậy đều quay bảo nhau: “Từ quân sư nhắc thật khéo quá. Làm sao phải lo xa thế chứ. Hồng thì đền tiền là cùng chứ gì?”

Từ Thiên Hoảng giả vờ như không nghe thấy gì,hắng giọng nói tiếp:

- Đội thứ ba gồm quần hùng hai đội Thư Kiếm và Thần Điều do Quách đại hiệp chỉ đạo,sẽ có trách nhiệm bao vây vòng ngoài cùng. Khi chúng ta ra tay kiểm chế đối phương,ắt sẽ có nhiều kẻ thấy động mà bỏ trốn. Đội thứ ba có nhiệm vụ giăng lưới bắt sạch bọn chúng,tránh việc đại quân địch biết được âm mưu của chúng đã bại lộ. Ở sau cùng của tập tài liệu là bản đồ khu vực tại hạ download trên Google map về,trong đó tại hạ đã đánh dấu việc bố trí chặn đường,phân bố lực lượng. Quách đại hiệp cứ theo đúng như vậy mà làm,không phải nghĩ ngợi hay sáng tạo gì hết nhé.

Quách Tỉnh đang lo,tự nhiên bị bắt đứng mũi chịu sào không biết làm thế nào. Nay nghe Từ Thiên Hoảng nói thế thì thở phào nhẹ nhõm,giơ ngón tay cái lên mà kêu:

- Từ quân sư ngon à nha!

Từ Thiên Hoảng cúi mặt cố dấu ánh mắt bối rối. Chân di di dưới mặt đất,gã cất lời:

- Còn một việc nữa. Việc này hơi khó nói?

Quần hùng thấy thái độ bên lên của hắn như vậy thì cười ồ. Tiêu Phong lớn tiếng:

- Từ quân sư sao tự nhiên lại e thẹn như thiếu nữ vậy. Có gì thì cứ nói. Chúng ta sẽ lo tác hợp cho người!

Từ Thiên Hoảng được lời như cởi tấm lòng, hớn ha hớn hở:

- Thật đó nha! Việc này khó cho tại hạ, nhưng lại dễ dàng ọi người thôi. Mọi người mỗi người đóng năm chục nghìn tiền in ấn và photo tài liệu đi!

Quần hùng nhất loạt ngó lơ, quay đi chỗ khác. Tiêu Phong giả bộ có điện thoại a lô, a lô a lô ngay. Quách Tĩnh thì lúi húi buộc dây giày. Trương Vô Kỵ bá vai bá cổ Thạch Phá Thiên chỉ lên trời mà khen: “Mây hôm nay đẹp quá!”

Trần Gia Lạc ôm một bụng tức đứng trợn mắt nhìn Từ Thiên Hoảng. Thằng này đang ngon trớn, bỗng tự nhiên xoay qua nói chuyện tiền nong làm xấu hết hình tượng của anh hùng Hồng Hoa Hội. Cơ mà cũng không dám mở miệng mà mắng, nhờ đâu đoạn đóng tiền nó đã trừ mình ra rồi thì sao? Giờ mở miệng nói nó lại đòi nốt cả mình thì ngu.

Vương Trùng Dương thấy tình thế biến đổi như vậy thì cả cười mà rằng:

- Từ quân sư đừng lo, cứ tính hết vào phần ta đi. Chút mang hóa đơn qua bộ phận tài chính kế toán, sẽ được thanh toán đầy đủ. Các hạ cứ yem con mẹ nó tâm đi! Ha ha ha!

Quần hùng thấy tình thế nguy ngập đã qua, bèn lại quay lại mà bàn tán tiếp về kế hoạch. Từ Thiên Hoảng tháo gỡ được khúc mắc trong lòng nên cũng vui vẻ mà giải đáp, chỉ dẫn cho từng người. Sau một hồi, khi không còn ai thắc mắc gì nữa, gã mới quay về phía Vương Trùng Dương lên tiếng:

- Toàn bộ kế hoạch đã được thông suốt. Mong Vương soái chỉ thị quần hùng!

Vương lão gật đầu:

- Kế hoạch của quân sư thật kín kẽ đầy đủ vô cùng. Mọi thứ lão Từ người đều đã suy tính thiệt hơn, thực là không cần thêm bớt chút nào nữa. Với kế hoạch này thì hai điều kiện đầu tiên của chúng ta đã xong. Còn lại việc chuẩn bị lực lượng, trinh sát tình hình đã có người của ta đảm nhiệm. Khi chúng ta hoàn thành chiến dịch Trừ Tà chắc tin tức thám báo cũng về tới đây rồi. Khi đó chúng ta một lần nữa họp lại để nghiên cứu cho hành động tiếp theo. Chúng ta về phổ biến lại tình hình, kế hoạch cho anh em trong đội, rồi chia nhau ra hành động cho kịp. Cứ theo đúng những gì quân sư đã vạch ra mà làm. Chút nữa gặp lại sau nhé. Bi bi các bờ rồ!

Mọi người hỉ hả thi lễ bái biệt rồi kéo nhau bỏ về. Vương lão ngừng lên nhìn trời trầm nghĩ: “Thời tiết hôm nay thích thú thật. Nếu không vương phải việc, giờ đây có lẽ ra café vỉa hè hóng hớt là sướng nhất! Haizza!” Vào việc thôi!

19. Chương 19: Mưu Thâm Kế Hiểm Nay Hóa Giải Dày Công Sắp Đặt Bắt Nội Gian

Kim ngân đồng hồ lúc này chỉ số bảy, kim dài chỉ số hai, kim giây chạy liên tục nên có lẽ không nên nói là chỉ số mấy. Bảy giờ mười phút, lúc này trời đã sáng rõ. Ở khu thi đấu, quần hùng đã lục tục dậy đánh răng rửa mặt, sửa soạn ột ngày thác loạn. Sau một đêm triền miên nhậu nhẹt, rượu chè, đàn ca sáo nhị, chân núi Hoa Sơn từ một tiểu thư đài các đã trở thành cô bé lọ lem. Các bạn liên hoan kém ý thức, ăn uống xả rác bừa bãi khắp nơi, thượng “vàng” hạ “cám” bậy bạ vô cùng, khiến đội vệ sinh có một bữa chào buổi sáng vô cùng vất vả. Lực lượng vệ sinh vốn đã yếu và mỏng, nay lại khuyết đầu mất hai nhân viên khiến mọi người trong đội lại phải cáng thêm một phần công việc. Ai cũng lâu bầu chửi rửa hai kẻ vô kỷ luật nào rời bỏ hàng ngũ lao động đúng vào thời điểm dầu sôi lửa bỏng này.

Vương Trùng Dương hắt xì liên tiếp năm cái, số lẻ: “Chắc có ai đang chửi mình đây.” Lão lẩm bẩm, chân vẫn thoăn thoắt tiến về phía sân đấu, mắt lão liên nhìn ngó khắp nơi. Khi này quay trở về đây, hầu như mọi người vẫn chưa rời khỏi lều, khung cảnh còn vắng vẻ. Lão tranh thủ đột nhập vào trong sân đấu với mục đích tìm một chỗ núp trước, tránh việc tỷ nữa phải lằng nhằng với đội xoát vé. Theo kế hoạch và Từ Thiên Hoàng đề ra, lão sẽ thống lĩnh quần hùng trong sân đấu bất ngờ ra tay khống chế bè lũ Đông Phương Bất Bại. Với lực lượng áp đảo chắc chắn hành động này sẽ thành công. Thế nhưng lão còn mong muốn hơn như thế. Trước khi đại đội quân địch kéo tới, lão không muốn phe mình bị tổn thương một binh một tốt nào. Trận đại chiến sẽ rất khốc liệt, trong lúc đó bất cứ một nguồn lực hỗ trợ nào cũng đều vô cùng quý giá. Vậy nên lão cần kiếm một vị trí thật tốt để có thể ẩn mình, vừa có thể quan sát toàn bộ tình thế. Lão sẽ tự biến mình thành một quân cờ chiến lược đối với kẻ địch. “Ha ha!” Càng nghĩ lão càng phấn khích. “Còn gì bằng khi được đóng vai nhân vật chính!” Đúng lúc này, tai lão nghe thấy tiếng lạch xoạch mở cửa từ phía sau. Người ta bắt đầu mở cửa đón khán giả vào sân. Không chần chừ nữa, lão chui tọt xuống dưới gầm của sân đấu mà trốn. Ấy vậy mà hóa hay. Lúc trước lão cứ tưởng ở phía dưới sân đấu bị bít kín tối tăm oi bức, thế mà chui vào rồi mới thấy hoàn toàn ngược lại. Đây là nơi nguy hiểm nhất, nhưng cũng là vị trí thuận lợi nhất mà khi này lão tìm kiếm mãi không ra.

Sân đấu cao cách mặt đất khoảng một mét rưỡi, được ghép bởi nhiều tấm gỗ dày trên một hệ xương dầm bằng thép, bên dưới để rỗng hoàn toàn. Vương lão có thể di chuyển dễ dàng bên dưới tới bất cứ vị trí nào. Bốn mặt xung quanh dùng vải mỏng che chắn cho đỡ lộ kết cấu. Phía trong này tối om, bên ngoài nhìn vào thì chẳng thấy gì nhưng người từ bên trong có thể quan sát bốn phía bên ngoài dễ dàng.

Vương lão kiếm được chỗ đẹp thì yên tâm mà thích chí lắm. Sau một hồi tự tăng bốc bản thân, lão xếp bằng nhắm mắt, điều hòa hô hấp, phút chốc đã đạt tới cảnh giới ngủ gật. Giờ là lúc thích hợp nhất cho lão tĩnh tâm suy ngẫm, nghiên cứu kế hoạch tác chiến do Từ Thiên Hoàng bày ra.

Khán giả đã lục tục vào sân, các khoảng trống trên khán đài dần được lấp đầy. Vương lão nhẹ nhàng di chuyển xung quanh, vận công vào song mục quan sát. Trong bụng lão không khỏi lo lắng, không rõ Độc Cô Cầu Bại và nhóm của lão hành động thế nào, có ngăn chặn được việc hạ độc tập thể không. Theo tính toán của Từ Thiên Hoàng, độc sẽ được bỏ vào đồ ăn và nguồn nước uống. Nhóm của Độc Cô lão sẽ phải điều tra thị trường thực phẩm, phát hiện những hàng quán đáng nghi, các sản phẩm có vấn đề từ bữa sáng để có thể kịp thời ngăn chặn. Trong hồ sơ phương án hành động, Từ quân sư cũng phân tích rất rõ rằng bọn Đông Phương Bất Bại chỉ có thể bắt đầu hành động vào buổi sáng chứ không phải từ đêm hôm trước, vì độc tính của độc được chỉ phát tác sau và trong một khoảng thời gian giới hạn mà thôi. Nếu chúng ra tay quá sớm e rằng không hiệu quả mà lại gây nghi ngờ. Càng nghĩ, Vương lão càng thấy mến phục tiểu tử họ Từ này, đúng là hần không cao nhưng người khác vẫn phải ngước nhìn. Sau vụ này, lão định sẽ mời hần làm CEO cho tập đoàn Toàn Chân. Nhưng đó là việc sau, giờ tạm thời không nhắc tới nữa.

Lúc này, các đội cũng đang kéo vào sân. Vương lão lúc này mới quan sát, điểm mặt đọc tên từng kẻ nội gián. Đội Tiểu Ngạo Giang Hồ có bộ ba nguyên tử Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi. Hiện Lâm Bình Chi đã trở giáo xin hàng nên cũng đỡ được phần nào.

Đội Anh Hùng Xạ Điêu gồm có Tây Độc Âu Dương Phong, Cừu Thiên Nhận và Hắc Phong Song Sát.

Thiên Long Bát Bộ thì là Đinh Xuân Thu lão quái, Khưu Ma Trí, Cha con Mộ Dung Bác, Mộ Dung Phục.

Ỗ Thiên Đồ Long vì là đội tuyển mang tính gia đình, toàn lấy người thân quen của Trương Vô Kỵ làm nòng cốt nên là đội duy nhất trong vòng này không có cao thủ nào phản bội. Họ sẽ nhận trách nhiệm phong tỏa toàn bộ khu vực sân đấu khi hành động diễn ra, đồng thời trợ giúp ba đội kia.

Vương Trùng Dương dùng công pháp tự âm thành tuyên truyền liên lạc với đội trưởng các đội:

- Ta đang ở giữa sân đấu đây rồi. Mọi người đã nắm vững hết kế hoạch chưa? Khi nghe thấy một tiếng động lớn, tất cả sẽ nhất loạt hành động nhé. Bây giờ mọi người hãy theo đúng vị trí chiến thuật đã định sẵn đi.

Thành viên các đội nhận được ám hiệu từ đội trưởng, dần dần mon men ra các vị trí đã được phân định sẵn, vô hình chung tạo thành thế bao vây kẻ địch lại. Lũ Đông Phương Bất Bại, Âu Dương Phong nào hay biết mình đã bị vây hãm, vẫn nhe nhớn nói chuyện cười đùa chỉ trở lên khán đài lúc này đã chật kín khán giả.

Một tiếng “Rầm!” vang lên từ giữa sàn đấu báo hiệu chiến dịch Trừ Tà bắt đầu. Các cao thủ chính phái đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nghe thấy hiệu lệnh lập tức phát động tấn công. Đao kiếm tua tủa rút ra bủa vây bọn Đông Phương Bất Bại từ bốn phương tám hướng.

Lệnh Hồ Xung quát lớn những lời già vốn đã thuộc lòng từ hồi hay xem phim bộ Hồng Kong :

- Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi các anh đã bị bắt. Các anh có quyền giữ im lặng, nhưng gì các anh nói có thể được sử dụng làm bằng chứng chống lại các anh trước tòa.

Đáng nhẽ đúng theo kịch bản thì lúc này Vương Trùng Dương phải phá thủng sàn đấu mà lẳng không bay lên tạo dáng rất đẹp rồi nói mấy câu hoành tráng. Thế nhưng Ban Tổ Chức rút lui công trình, làm tấm bê tông rồi sơn giả gỗ, đánh tráo vật liệu để ăn phần chênh lệch. Vương lão không biết vẫn tưởng là gỗ thật, một chưởng xuất ra tính toán sai về lực nên chỉ đánh thủng được một lỗ bé xíu. Lực phản chấn dội lại làm lão mém chút là sái cả tay. Lệnh Hồ Xung mãi không thấy lão xuất hiện, nên nhanh trí phản ứng nói ra mấy câu trên. Vương lão thấy vậy thì cũng tạm thời núp trong đó bóp tay mà không ra ngoài vội.

Đông Phương Bất Bại quả không hổ là lão hồ ly kiếm siêu cấp cao thủ, biết là gian mưu đã bại lộ lão thét lên the thé:

- Làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành. Nhạc lão, Lâm tiểu tử chúng ta chia nhau đột vây!

Đoạn trường kiếm rời khỏi vỏ, Quỷ Hoa Bửu Điển hiển lộ thần công. Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi cũng không kém cạnh, Tịch Tà kiếm phổ cùng cùng một lò mà ra. Ba người chia ra tấn công ba hướng. Bên này toàn dao với kiếm nên chơi vậy được.

Chỉ tội cho đám Khuru Ma Trí, Tinh Tú lão quái Đình Xuân Thu cũng học đòi bắt chước phản công phá vây. Cơ mà phản công không đúng chỗ, gặp phải đúng mấy thằng có sung. Bọn chúng vừa cất tay định lao ra phá vây, thì Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự đã phóng ra vèo vèo, thêm nữa là bazooka Giáng Long chưởng của Tiêu Phong bắn ầm ầm. Cả lũ trúng đòn, nằm lăn lóc rên la ầm ĩ. Đó là một bài học cho những kẻ không biết mình đang đùa với ai.

Lữ Tây Độc Âu Dương Phong, Cừu Thiên Nhận thấy gương tày liếp của đồng bọn bên đội Thiên Long nên chẳng ai bảo ai, cả lũ cũng xuôi tay chịu trói. Việc bên này coi như tạm ổn.

Lại nói chuyện bọn ba người Đông Phương Bất Bại quyết tâm đột vây. Bọn chúng hy vọng với thân pháp quỷ mị của Quỷ Hoa Bửu Điển sẽ có thể chạy thoát trước khi các lực lượng hỗ trợ khác ập vào. Bóng ảnh lấp loáng, chúng lao tới điên cuồng tấn công. Khi trái khi phải, đan xen đẹp mắt vô cùng. Bọn Lệnh Hồ Xung, Nhậm Ngã Hành... tuân thủ theo chiến thuật đã đề ra chỉ thủ chứ không công, vòng tròn bao vây bọn chúng ngày càng xiết lại. Các cao thủ như Trương Vô Kỵ, Vi Nhất Tiểu đang phục sẵn phía trên, ngăn không cho chúng lẳng không mà thoát. Ba kẻ kia sau khi chia ra tấn công, giờ đã phải hợp vào, dựa lưng tựa lưng kiếm chia ra các hướng. Đông Phương Bất Bại thầm nói:

- Cả ba toàn lực tập trung tấn công Xung Hư. Đó là điểm yếu nhất trong thế trận này. Chỉ cần thoát được ra, chúng ta có thể ... hự!

Y chưa nói hết câu chợt thấy lưng mình lạnh toát. Nhạc Bất Quần nhân lúc y không để ý, một kiếm đâm xuyên từ sau lưng ra trước ngực Đông Phương Bất Bại.

- Nhạc Bất Quần, hổ danh quân tử kiếm không đâm sau lưng người khác bao giờ. Vây mà hôm nay ... Khốn kiếp, đáng nhẽ ta không nên tin lời quảng cáo. Hự! – Đông Phương Bất Bại loạn choạng học máu cổ cắt mấy lời cuối rồi ngã sấp xuống đất. Hồn lìa khỏi xác!

Trong sự kinh ngạc của mọi người, Nhạc Bất Quần phì một tiếng, nhổ toẹt một bãi nước bọt lên xác Đông Phương lão quái rồi cất giọng thánh thót:

- Ta chỉ giả vờ theo phe người để đợi cơ hội này thôi. Tranh giành Lâm tiểu tử với ta ư? Giờ thì dạy mà tranh nữa đi. Hự!

Đoạn này, theo tính toán của Từ Thiên Hoảng thì Lâm Bình Chi sẽ bắt ngờ ra tay chế trụ huyết đạo của lão Đông Phương Bất Bại. Còn quần hùng sẽ không chế Nhạc Bất Quần. Bây giờ tự nhiên Nhạc Bất Quần

ra tay giết Đông Phương lão làm mọi việc vượt ra ngoài tính toán. Cũng chẳng ai rõ, Nhạc Bất Quần hàng thật hay đùa nên cả lũ nhất thời ngẩn ngơ không biết nên làm gì tiếp theo.

Nhạc Bất Quần lại uyển chuyển cất lời:

- Nay kẻ chủ mưu đã chết rồi. Chúng ta chuẩn bị đón tiếp đại quân của chúng thôi. Mà mọi người không nghĩ, tôi cùng phe với tên quái vật này đây chứ? Oan ình nha! Xung nhi, con có tin sư phụ không?

Lệnh Hồ Xung bị hỏi bất ngờ lung tung không biết trả lời sao, chỉ lắp bắp:

- Sư phụ, con... con...

Nhậm Ngã Hành nghiêng răng, trợn mắt chỉ mặt Nhạc Bất Quần mà mắng:

- Lão Nhạc người đừng hòng trò ma mãnh. Nay gian mưu bại lộ lại muốn lật lọng chối tội hay sao? Biết điều thì mau đưa tay chịu trói còn được sống thêm vài giờ.

Quần hùng khi này mới hết bàng hoàng, gật gù khen phải rào rào vỗ tay khen Nhậm lão tinh minh. Nhậm Ngã Hành được khen, sướng ra mặt, cười toe toét khoe hàm răng nâu xỉn vì thuốc lá, cà phê mà vẩy tay với mọi người. Nhạc Bất Quần biết không thể thoát tội, bất thần rút kiếm khỏi xác Đông Phương Bất Bại, tay kia chụp lấy Lệnh Hồ Xung còn đang ngơ ngẩn đứng đó. Nhạc lão kẻ kiếm vào cổ Lệnh Hồ Xung rút lên:

- Tất cả buồng vũ khí tránh đường cho ta. Lệnh Hồ Xung người dám thi triển Hấp tinh đại pháp thì đừng trách sư phụ là ác. Ta có chết cũng sẽ lôi người chết cùng.

Mọi người lại thêm một lần nữa bất ngờ về sự tráo trở của Nhạc Bất Quần. Không ai ngờ hắn sẽ bắt chính đệ tử của mình làm con tin để uy hiếp mọi người. Không còn cách nào khác, mọi người đều buồng vũ khí đứng dẹp sang hai bên nhường đường cho hắn. Nhạc Bất Quần kéo Lệnh Hồ Xung đi giật lùi lại, mắt hắn đảo ngang đảo dọc quan sát xung quanh, tay lăm lăm cây kiếm kề sát cổ Lệnh Hồ Xung. Lão lùi dần về phía sân đấu. Lão định bụng lên tới đó rồi mượn thế mà khinh công tẩu thoát đã rồi tính tiếp sau.

Vương Trùng Dương vẫn nấp dưới sân đấu quan sát hết thấy diễn biến từ đầu tới giờ. Khi này vì tính toán sai mà mất dịp thể hiện bản thân. Nay cơ hội tới nơi, lão đâu bỏ lỡ. Cái lưng của Nhạc Bất Quần đã tới vừa tầm chưởng của lão, hớ hênh ngon ăn quá.

“Vù!”

Vương lão lộn một vòng dưới đất chui ra khỏi gầm sân đấu, tay bắn ra một đạo Nhất Dương Chỉ thẳng vào nách tay cầm kiếm Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần nào ngờ có phục binh bất ngờ tấn công như vậy, chưa kịp phản ứng đã thấy cánh tay tê chồn, trường kiếm rời khỏi tay rơi xuống đất. Lệnh Hồ Xung cũng nhanh nhậy vô cùng, gã xoay tay chụp lấy cánh tay còn lại của Nhạc Bất Quần, Hấp Tinh Đại Pháp lập tức hoạt động hút lấy nội lực của Nhạc lão. Kể thì chậm, nhưng thực sự mọi việc diễn ra vô cùng thần tốc. Chỉ trong chớp mắt, tình thế thập phần nguy ngập đã được hóa giải.

Lệnh Hồ Xung thoát nạn chạy tới nhào vào vòng tay của Nhậm Ngã Hành đã dang sẵn đón chờ.

- Nhạc phụ đại nhân! Con cứ tưởng không còn được gặp lại người nữa! Huhu!

Nhạc Bất Quần lúc này một thân công lực đã bị hút hết. Người mềm như bún nằm rũ dưới sân. Vương Trùng Dương một chiêu đắc thủ, hóa nguy thành an đang lịch lãm gặp người cảm ơn những tràng pháo tay và những lời chúc tụng.

Khán giả từ đầu cứ tưởng đây là một tiết mục giải trí trước khi thi đấu do Ban tổ chức dàn dựng nên im phăng phắc ngồi xem. Giờ đây mới biết là không phải thì hoảng hốt khốn cùng, xì xào bàn tán, đoán già đoán non về chuyện vừa xảy ra. Chỉ có lũ gian đồ, Tả Lãnh Thiên, Tứ Đại Ác Nhân vốn trà trộn vào để gây bạo loạn trên khán đài biết rằng âm mưu đã bị khám phá. Chúng bám nhau, mắt trợn mắt sau định chuẩn đi. Nào ngờ, Tiểu Gia Cát Từ Thiên Hoảng đã tính toán việc này từ trước. Vô Đang Thất Tử, Đào Cốc Lục Tiên do Tống Viễn Kiều đã cải trang bao vây tứ phía từ bao giờ. Khi chúng rục rịch kéo nhau trốn đi, để lộ lực lượng cũng là lúc vòng vây khép lại. Nhìn gương đồng bọn dưới sân đấu, biết không thể trốn thoát, tất cả bọn chúng đành buông vũ khí mà đầu hàng.

Lúc này cũng có tin báo về,Độc Cô lão đã bắt được gian đảng bên ngoài,phá được âm mưu hạ độc của địch nhân. Nếu có kẻ nào trốn thoát ắt cũng không thể vượt qua được Thiên la địa võng của đội Thử Kiếm và Thần Điều đã giăng sẵn ngoài kia.

Tin vui liên tiếp báo về. Vương Trùng Dương thấy tình thế đã tạm ổn,bèn giật micro của Ban tổ chức leo lên đứng giữa sàn đấu mà phát biểu:

- A lô,a lô a lô. Một hai ba. Thử máy,thử máy...Quần hùng hảo hán xin ổn định trật tự. Tại hạ Vương Trùng Dương của tập đoàn Toàn Chân có một việc vô cùng quan trọng muốn thông báo với quý vị. Mong mọi người sau khi nghe xong hãy bình tâm tĩnh trí,không ồn ào náo loạn. Chúng tôi đã có kế hoạch hết rồi. A lô a lô a lô!

20. Chương 20: Sư Vương Biểu Diễn Sư Tử Hồng Kiếm Ma Sáng Chế Phi Mã Thuật

Lại nói chuyện kỳ trước,Vương Trùng Dương cùng đồng đội quăng một mẻ lưới tóm gọn toàn bộ lũ phản động định gây bạo loạn ở đấu trường,đồng thời Độc Cô Cầu Bại cũng thành công trong việc chống phá âm mưu hạ độc của bọn nội gián. Vương lão thấy thời điểm đã tới bèn giật micro của Ban tổ chức leo lên đứng giữa sàn đấu mà phát biểu:

- A lô,a lô a lô. Một hai ba. Thử máy,thử máy...Quần hùng hảo hán xin ổn định trật tự. Tại hạ Vương Trùng Dương của tập đoàn Toàn Chân có một việc vô cùng quan trọng muốn thông báo với quý vị. Mong mọi người sau khi nghe xong hãy bình tâm tĩnh trí,không ồn ào náo loạn. Chúng tôi đã có kế hoạch hết rồi. A lô a lô a lô!

Khán giả chỉ đợi có vậy,lập tức ồn ào nhốn nháo,náo loạn vô cùng. Kẻ hò hét chửi bới,người chen lấn định bỏ chạy ra ngoài. Vương lão gào lên vào micro nhằm ổn định tình hình nhưng cũng nào có ai quan tâm. Đúng lúc ấy,có một bóng người tung mình lên khán đài,giật lấy micro từ tay Vương lão mà rằng:

- Cu de lao phu xu lý!

Vương lão còn chưa kịp trả lời,người đó đã đưa micro lên miệng,vận công gầm lên:

- HELLO EVERYBODYYYYYYYYYY! MY NAME IS TON TA. ARE YOU READYYYYYYYY???

Thì ra người vừa xuất hiện là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn,cha nuôi của Minh giáo chủ Trương Vô Kỵ,người thường được gọi với nhiều biệt danh Chú bé tóc vàng quý quyết,quý ông Tây ba lô chơi Rock hay Vua Sư Tử. Tạ Tốn vốn người gốc Ái Nhĩ Lan,tên thật là Tonta,tóc vàng làm xù mì,râu xồm mày rậm,người cao thước chín,ngực to bụng nở. Khi xưa lão khởi nghiệp bằng nghề hát Rock dạo,trong một lần đi lưu diễn chẳng may gặp sóng lớn đánh vỡ thuyền nên trôi dạt đến Trung Nguyên. Nhập gia tùy tục,lão đổi tên thành Tạ Tốn rồi ra nhập câu lạc bộ Minh Hỏa - một dạng như hội dành cho người nước ngoài sống lưu vong thời bấy giờ. Tạ Tốn sở hữu một chất giọng khỏe khoắn,một phong cách biểu diễn rất phũ. Tuy nhiên vì không phát âm chuẩn được tiếng bản địa nên mỗi lần lão hát người ta lại tưởng lão gầm gào gì đấy,dần dà người ta gọi tiết mục đó là Sư Tử Hồng còn gọi lão là Kim Mao Sư Vương.

Lại nói chuyện Tạ Tốn giằng được mic gầm lên mấy câu ngoại ngữ khiến cầu trường đang hỗn loạn quay sang dồn hết sự tập trung lên lão. Tạ Tốn hai mắt long lên xòe xọc,lại gầm lên:

- QUÁT ĐỒ HEO? BI QUAI ỚT PỜ LI!

Cả khán đài còn đang xì xào hỏi nhau rằng lão này đang nói gì,thì đây đó có giọng nữ vang lên:

- Tây tây, ai lớp diu Tây. Oăn tây oăn đô la!

Tạ Tốn thấy mọi người đã ổn định lại bèn quăng mic trả cho Vương Trùng Dương rồi tung mình lên khán đài nơi vừa phát ra giọng nói kia. Đoạn hai người ôm eo xà nẹo mà chuồn đi đâu mà “oăn tây oăn đô la”

thì không biết. Vương Trùng Dương thấy tình thế đã ổn định trở lại bèn đằng hắng mấy cái lấy giọng rồi cất lời:

- Kính thưa bà con cô bác, đồng bào đồng chí, quần hùng các lộ! Chuyện là dư này...

Đoạn lão mang câu chuyện khám phá gian mưu, thù trong giặc ngoài ra sao kể ra một lượt cho tất cả mọi người nghe.

Vương lão vốn thiện nghề kể chuyện. Lão kể hay lắm, xúc tích lắm, tình cảm lắm, đôi khi lại khéo léo xen vào đôi ba câu thơ chế rất vui. Thế nên, khác hẳn với không khí náo loạn khi nãy, bây giờ khán đài lại phẳng phắc im nghe Vương lão kể, đây đó còn có người ngáp ngủ. Mọi người lắng nghe, có lúc cười ồ, lại có lúc khóc rưng rức theo từng thăng trầm trong truyện. Vương lão kể xong từ bao giờ, mọi người vẫn cứ ngẩn ngẩn ngơ suy nghĩ về bài học rút ra từ câu chuyện. Bỗng đâu có người buột mồm hỏi:

- Thế bây giờ người nông dân phải làm sao?

Mọi người cũng nhao nhao bè:

- Làm sao? Làm sao? Làm sao?

Mọi ánh mắt đổ dồn lên Vương chân nhân của chúng ta. Lão mỉm cười, từ tốn vuốt râu, vỗ vỗ vào bụng mà trả lời rằng:

- Kế lui địch đã ở cả đây rồi, mọi người đừng có lo.

Có người nói đùa:

- Ái chà! Chắc hẳn là đại kế vì bụng các hạ to vậy cơ mà! Ha ha ha!

Nhưng mà không ai cười theo cả vì câu đùa nhảm quá.

Vương lão trừng mắt nhìn người đó nghiêm khắc, đoạn mới nói tiếp:

- Đúng là đại kế thật nhưng việc trước mắt bây giờ là quần hùng hãy tập trung theo từng tác phẩm để chúng tôi có thể nắm rõ quân số. Liệu bề phân công công tác cho phù hợp đã.

Trong khi quần hùng lục tục kéo nhau xuống đăng ký với tập trung về các đội, Vương Trùng Dương ngoắc Từ Thiên Hoảng lại mà dặn dò:

- Người xưa có câu, Tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng...

Từ Thiên Hoảng đáp lời:

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng ạ.

Vương lão trợn mắt:

- Im! Nghe ta nói tiếp đã.

Từ Thiên Hoảng bị mắng, hoảng hồn bịt miệng lại không dám nói leo nữa. Ý trong lòng vốn đã coi Vương Trùng Dương như thầy mình nên phản ứng như một đứa học trò bị thầy mắng, điệu bộ rất hoạt kê. Vương lão mỉm cười nói tiếp:

- Giờ ngươi sẽ chịu trách nhiệm “biết mình”, nghĩa là ngươi sẽ nắm toàn bộ thông tin về con người của quân ta. Sau khi nắm được quân số các đội, số lượng vũ khí, ngựa chiến... Từ quân sư ngươi hãy phân bổ người như thế này... thế này... Sau đó hãy tới gặp ta ở lầu chính. Giờ ta và Độc Cô lão sẽ đi “biết người”. Ngươi hiểu chứ? Trong khi chúng ta đi vắng, nếu có việc gì đột xuất xảy ra ở đây, ngươi toàn quyền xử lý hành động.

Từ Thiên Hoảng cung kính chắp tay lĩnh mệnh, rồi chạy đi làm việc. Vương lão nhìn theo cái dáng nhỏ thó, loắt choắt của hắn nở một nụ cười hài lòng, đoạn cũng chuyển thân chạy đi.

.
. .

Vương lão chạm mặt Độc Cô Cầu Bại ở ngay cửa ra vào. Lão Độc Cô đang quanh quẩn đứng ngoài đó cười đùa,nói chuyện với mấy tay Giang Nam Thất Quái bên lực lượng bảo vệ. Thấy Vương lão đi ra,bọn kia lảng lảng ra đi về vị trí công tác của mình. Chỉ một điều đó cũng thể hiện,vị trí của Vương Trùng Dương hiện tại đã ở một vị trí cao vợi,cao như sếp trưởng vậy,thế nên bọn họ sợ bị khiển trách vì không nghiêm túc khi làm nhiệm vụ.

Vương lão nghĩ thầm: “Đời thật khó lường,mới hôm qua còn xin xỏ chúng nó mãi mới dc vào làm nhân viên vệ sinh. Thế mà chỉ một cơ hội đến,có thể chứng tỏ khả năng của mình mà vị trí giữa hai bên đã thay đổi chóng mặt. Từ một lao công,lão chỉ sau một đêm đã trở thành thủ lĩnh lãnh đạo quần hùng.” Nghĩ ngợi lung tung một hồi,lão đã bước tới trước mặt Độc Cô Cầu Bại khi nào không biết. Độc Cô lão nheo mắt nhìn lão,ánh mắt ánh lên vẻ vui mừng:

- Vương lão người nghĩ ngợi gì mà dăm chiêu vậy? Chiến dịch đã thành công bước đầu rồi,người nên vui mừng một chút mới phải.

- À à...Không có gì – Vương lão gãi đầu,lấp liếm – Chỉ là ta tự nhiên thấy mọi việc thuận lợi quá nên có chút ngờ vực thôi. Mà về phía người thế nào? Hành động có gặp phải khó khăn gì không?

- Không! Ta và các huynh đệ cứ theo đúng kế hoạch của người và tiểu tử họ Từ kia sắp xếp. Một nửa cải trang làm thực khách,nửa kia cải trang làm thanh tra vệ sinh an toàn thực phẩm. Ban đầu bọn ta giả bộ đêm qua ăn tiêu,đánh bạc hết sạch tiền,lớn tiếng cãi cộ phía ngoài đường lớn. Quả nhiên có kẻ xuất hiện,nói bọn ta muốn ăn thì theo chúng,chúng đãi ăn uống thoải mái. Đời đâu có chuyện dễ dàng vậy chứ. Khi bọn ta vừa đến nơi,chuẩn bị ăn uống thì đội thanh tra xuất hiện khiến bọn chúng thấy có động,vội tẩu tán đồ đạc. Bọn ta nhân đó bám theo,tối tận sào huyệt nơi bọn chúng cất dấu,rồi ra tay tóm gọn cả lũ. Từ đó bọn ta truy ra toàn bộ hệ thống,đường dây của hành động hạ độc. Ừm,đúng là có chút hơi dễ dàng thật. Người nói ta cũng mới nghĩ đến.

Vương Trùng Dương nói:

- Cũng có thể do chúng ta quá đa nghi. Chúng ta nắm được kế hoạch của chúng rồi lật ngược thế cờ khi bọn chúng bất ngờ,không đề phòng nên mới thành công dễ dàng như vậy. Thôi,tạm thời không nghĩ linh tinh nữa. Người đi cùng ta thám thính tình hình một vòng không?

Độc Cô Cầu Bại gật đầu:

- Đi chứ. Hành động cùng Vương lão người là lạc thú thứ năm ở đời,ta sao bỏ lỡ được. Ha ha!

Vương Trùng Dương cũng cười khà khà,thân thiết vỗ vai Độc Cô Cầu Bại rồi hai người chuyển thân chạy đi. Nơi cửa ra vào sân đấu,Bọn Giang Nam Thất Quái lại tùm tùm vào cười đùa nói chuyện tiếp.

.
. .
.

Hai lão chạy như điên trên đường. Chẳng hiểu sao tự nhiên hai lão lại nổi hứng trẻ nít rủ nhau chạy thi trên đường đi thám sát thực địa. “Vụt!” một tiếng,Vương lão tạt đầu khiến Độc Cô lão giật mình loạng choạng né tỵ đâm đầu vào gốc cây. Nóng mặt,lão thúc vào bụng ngựa khiến nó gia tăng tốc lực đuổi theo bám sát đít ngựa Vương lão,nhưng không tài nào vượt lên được. Hai con ngựa sức ngang ngựa nhau,đã tăng hết tốc lực nên khoảng cách đó tuy chỉ là một thân ngựa mà lại vô phương san bằng. Trong cái khó lại có cái khôn,Độc Cô lão bỗng nảy ra một ý tưởng điên rồ. Lão chỉ dùng một tay nắm cương ngựa,tay kia áp lòng bàn tay xuống thân ngựa,từ từ truyền một luồng nội lực vào đó. Chỉ thấy con ngựa của Độc Cô lão tự nhiên hí to một tiếng,cước lực tăng nhanh trông thấy,phóng vọt tới trước. Vương lão bất ngờ bị vượt qua,miệng la bai bai,thúc ngựa liên hồi nhưng khoảng cách mỗi lúc một xa. Độc Cô Cầu Bại ngoái lại nhìn thấy mình bỏ lại đối thủ mỗi lúc một xa thì khoái trá cười tít mắt,không thấy cớ Tổ quốc đâu. Tới khi mở mắt ra,thì mới thấy một thân cây to bị đổ chắn đường cách độ mười mét. Giờ thì không hăm lại kịp nữa,trong lúc luống cuống,lão nhấn tay mạnh hơn,lượng công lực lão truyền qua con chiến mã cũng bắt chợt tăng lên. Còn cách thân cây độ ba mét,chiến mã bỗng như bay lên nhảy vù qua thân cây. Độc Cô Cầu Bại ngồi trên ngựa,chỉ thấy bỗng như dăng vân giá vũ,giật mình buông tay khỏi thân ngựa. Chiến mã tiếp đất,bốn chân như vó

lực khuyu xuống,ngã lộn một vòng. Độc Cô lão thấy có biến bèn tung người nhảy khỏi lưng ngựa tránh kịp cú té trời giáng. Lão lộn người trên không một vòng,nhẹ nhàng hạ xuống nhất thời ngơ ngẩn nhìn chiến mã đang thở dốc,miệng xùi bọt mép. Vương lão lúc này cũng đã chạy tới nơi,dừng ngựa phía bên kia thân cây mà đi bộ tới chỗ Độc Cô Cầu Bại.

- Ngựa của ngươi vừa bị ma nhập hả? – Vương lão nhìn con ngựa,ánh mắt kiểu như không hiểu nổi.

Độc Cô lão bỗng bật cười khà khà:

- Ta đã có cách biến đội kỵ binh ô hợp,yếu kém của chúng ta thành một binh đoàn thần tốc rồi. Ha ha!

Lần này tới lượt Vương Trùng Dương làm mặt ngớ ngẩn:

- Ý ngươi là...vừa rồi là ngươi làm sao? Haha! Độc Cô lão ngươi đúng là thiên tài. Chúng ta lại có thêm một phần cơ hội rồi!

Hai lão trẻ nít này lại có ý tưởng gì mới đây

21. Chương 21: Dưới Trời Xanh,nhị Lão Tổ Tâm Tình Tin Thám Báo Bại Binh Mong Phục Hận

Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại tháo cương bỏ yên ngựa,thả cho chúng nhẩn nha gặm cỏ. Vừa rồi hai người thử nghiệm thủ pháp Độc Cô lão mới sáng tạo ra. Sau một hồi,thử đủ các kiểu,các tư thế cả hai con ngựa đều lộ vẻ mệt nhọc không chịu nổi nữa,hai lão mới chịu dừng lại cho chúng nghỉ ngơi. Hai người đi chuyển này thu hoạch thực không nhỏ. Ngoài việc Độc Cô lão nghĩ ra thuật nhân mã hợp nhất,mà sau này lấy tên là Phi Mã Thuật,Vương lão cũng đã nắm bắt được toàn bộ địa thế khu vực quanh chân núi Hoa Sơn.

Vương Trùng Dương nằm duỗi dài trên thảm cỏ,ra dáng nghỉ ngơi,nhưng hai lông mày cứ nhăn tít lại nhìn trời. Độc Cô Cầu Bại ngồi bên cạnh,thấy dáng vẻ của lão bằng hữu như vậy thì thắc mắc lắm. Nhưng biết Vương lão đang suy nghĩ nên cũng không dám hỏi han gì,sợ phân tâm nhiều loạn lão ta lại ăn mắng oan uổng.

Độc Cô lão nhìn mây nhìn trời,ngắm cây ngắm đất. Cuộc đời của lão,trước tới giờ chỉ một mình cô độc. Tuổi trẻ bồng bột,đam mê kiếm đạo,tham gia hết câu lạc bộ này lại đến đội tuyển kia,huy chương đeo đầy cổ,bằng khen chất đầy nhà. Thế nhưng lão vẫn cảm thấy chưa đủ nên bán hết gia sản mà phiêu bạt khắp nơi hòng tìm inh một đối thủ xứng tầm. Ban đầu còn tìm kiếm thủ để thi đấu,sau thì thể loại nào lão cũng rủ đánh nhau cá độ ăn tiền. Lão lún càng lúc càng sâu,nghiện kiếm càng lúc càng nặng. Để tăng thực lực của bản thân,lão còn nghe lời xúi dục của mấy tay thầy cúng,lang băm mà ngâm mình trong lá thuốc người Dao để ra nhập vào ma đạo. Chẳng biết võ công tiến bộ được bao lắm,chỉ thấy tiền mất tật mang,da dẻ mẩn ngứa phát ban suốt mấy năm trời. Khi bệnh tình đã thuyên giảm,lão phát điên,vác kiếm đi lòng tìm bọn thầy lang thầy cúng mà bắt đền. Thế nhưng bóng chim tăm cá,biết tìm nơi đâu,bọn chúng đã ôm tiền cao chạy xa bay tới chân trời góc bể nào không ai hay biết. Cả gia tài ỨC VẠN trôi theo dòng nước chỉ đổi lấy được mỗi cái danh hão,Kiểm Ma. Uất hận chất chồng,lão mất hết niềm tin vào con người,vào cuộc sống. Lão thu mình vào vỏ bọc của sự cô độc mà gặm nhấm món cô đơn. Thường ngày chỉ lấy việc đi biểu diễn kiếm thuật tại các event,lễ hội để kiếm ít tiền mà trang trải cuộc sống. Thế nhưng thời gian vừa rồi,kinh tế suy thoái,người ta thì nhau vỡ nợ với sập tiệm. Tiền ăn còn chẳng đủ,nào có ai dư hơi mà thuê lão biểu diễn nữa. Đang lúc túng quẫn,chợt nghe trên đài báo về giải đấu “Võ Lâm Kim Dung Tournament” với khoản tiền thưởng lên tới cả mấy trăm ngàn Obama,lão tức tốc khăn gói tới Hoa Sơn mà tìm kiếm cơ hội đổi đời,cơ mà tới nơi mới biết không đủ tiêu chuẩn tham gia. Số phận đưa đẩy,cho lão gặp lão Vương Trùng Dương này,thằng cha này tuy hâm hấp dở hơi,nhưng thực sự cũng là một nhân tài hiếm thấy. Ở Vương lão tỏa ra một sức hút rất lớn với những người xung quanh cho dù là cùng giới hay khác giới. Lão cứ cười cứ nói,cứ nhố nhả nhố nhăng vậy mà mọi người cứ rầm rập nghe lão chỉ huy,sắp đặt. Độc Cô Cầu Bại cũng không ngoại lệ,không biết từ khi nào,lão đã cảm thấy gần gũi thân thiết với Vương lão,vô điều kiện mà tuân

theo mọi chỉ đạo. Phải chăng đó là uy thế của người lãnh đạo bẩm sinh? Thế nhưng Vương Trùng Dương tuy gần mà lại xa, Độc Cô lão không biết thực sự hắn có coi lão là bằng hữu sinh tử chi giao như lão nghĩ về hắn không?

Đang theo dòng suy nghĩ, bỗng Vương lão cất tiếng làm lão Độc Cô giật cả mình:

- Người suy nghĩ gì mà mặt ngu quá vậy? Thi thoảng còn liếc trộm ta nữa.

Độc Cô lão đỏ mặt lung búng:

- À, không có gì! Ta rảnh rồi nên nghĩ linh tinh chút thôi.

- Đừng nói người nhiễm thói của Đông Phương Bất Bại, mà quay ra yêu ta nhé? Mà người ngần này tuổi đầu, không vợ không con, dễ lắm... Dễ lắm. Hê hê hê! – Vương lão hấp háy mắt tinh nghịch.

Độc Cô Cầu Bại giãy nảy:

- Người đừng nói vậy. Là do ta duyên số chưa đến thôi. Chứ ta là đàn ông đích thực đấy, hồi trẻ cũng phong lưu tài tử lắm chứ bộ.

- Hehe. Thôi được ta tạm tin người. – Vương lão cười khà khà vuốt râu – Nhìn điệu bộ của người. Thực khiến người ta tức cười quá. Sau khi thoát hiểm lần này, ta sẽ giới thiệu cho người mấy người quen. Người xem được thì tiến tới đi thôi.

Độc Cô Cầu Bại cự nự:

- Lão Vương người thì khác gì ta? Trước giờ ta chỉ nghe được mỗi một mối tình của người với Lâm Triều Anh. Khổ thân Lâm cô nương, vì người mà phải hát bài Tình Đơn Phương cả đời, rồi còn sáng lập ra Cổ Mộ phái mà thui thui một mình nữa chứ. Người thật nhẫn tâm.

Wương lão thoáng nét buồn trong mắt:

- Hà hà! Người nói không sai. Hung thủ chính là số phận. Nhiều lúc ta nghĩ cũng thấy hối hận lắm. Thế nhưng người nghĩ xem. Nếu không có cuộc chia ly đó thì làm gì có Cổ Mộ phái, làm gì có Tiểu Long nữ thì cũng làm gì có Thần Điêu Hiệp Lữ truyện làm náo động giang hồ một thời. Thôi, chuyện cũ không nhắc lại nữa. Chúng ta quay về xem bọn đệ ta đã có tin tức tốt lành gì chưa.

- Ủ, thực chúng ta cũng nhảm nhí quá. – Độc Cô Cầu Bại trả lời – Tự dưng đang lúc dầu sôi lửa bỏng lại nhắc đến mấy chuyện này.

Wương lão mỉm cười:

- Có sao đâu nhỉ? Tâm sự chất chứa trong lòng lâu ngày dễ sinh bệnh. Nay nói ra được cũng thấy thoải mái hơn đôi chút, đầu óc cũng minh mẫn tỉnh táo hơn. Mà này, chuyện của ta người không được tiết lộ đâu đấy nhé!

- Hehe. Ta sẽ kín miệng. Vương lão người cứ yên tâm.

Độc Cô Cầu Bại trả lời mà hân hoan trong lòng. Vương Trùng Dương đã thổ lộ tâm sự riêng tư của hắn với lão, tức là đã coi lão là bằng hữu rồi. Mọi thắc mắc, nghi ngờ của lão đối với họ Vương khi nãy chợt tan biến sạch.

.

.

.

Hai người về đến trại, lúc đó đã tầm hơn mười giờ. Thiết Cước tử Mã Ngọc đã ở đó từ bao giờ, đang ru rú ngồi đợi sư phụ ở ngoài cửa trại. Thấy Vương lão, hai mắt gã sáng rỡ, chạy tới cung kính cúi chào. Vương lão hỏi nhỏ:

- Có thu hoạch được gì không?

Mã Ngọc tươi tỉnh:

- May mà không nhục mệnh.

Vương lão phát tay ra hiệu cho gã đi cùng mình:

- Vào đây rồi nói một thể.

Ba người họ tiến vào trong lều, bên trong Từ Thiên Hoàng cùng mười một người khác đang luận bàn chiến sự. Mười một người này là: Trương Vô Kỵ của đội Ý Thiên, Quách Tĩnh của đội Thần Điều, Trần Gia Lạc của đội Thư Kiếm. Hoàng Dư của đội Xạ Điều, Thạch Phá Thiên của đội Hiệp Khách, Miêu Nhân Phụng của đội Tuyết Sơn, Tiêu Phong của đội Thiên Long, Lệnh Hồ Xung của đội Tiểu Ngạo đều là những nhân sỹ đã quen mặt cả. Ngoài ra còn ba người nữa hai lão chưa gặp bao giờ. Từ Thiên Hoàng vội hấp tấp tiến lên giới thiệu. Gã chỉ vào một vị trung niên quắc thước nét mặt nghiêm nghị:

- Thưa Vương Nguyên Soái và Độc Cô phó soái, vị này là Trần Cận Nam, Tổng Đà Chủ của Thiên địa hội, đại diện cho bộ truyện Lộc Đỉnh Ký.

Gã lại chỉ sang một thanh niên da dẻ đen đen bần bần đứng bên cạnh Trần Cận Nam.

- Vị này là Viên Thừa Chí, con trai đại tướng Viên Sùng Hoán đại diện cho bộ Bích Huyết Kiếm.

Người thứ ba không để gã giới thiệu chấp tay thi lễ, bàn tay phải người này đã bị chặt hết các ngón tay:

- Văn bối Địch Vân, bá kiến hai vị tiền bối.

Vương Trùng Dương cũng đưa Mã Ngọc ra giới thiệu với quần hùng một hồi. Đại loại kiểu như: đây là đại đệ tử cứng nhất của tôi. Hiện làm giám đốc điều hành tập đoàn Toàn Chân thay tôi...”

Sau màn giới thiệu là đến màn chào hỏi. Mọi người chào hỏi nhau mãi mới xong, mới bắt đầu vào việc chính. Vương Trùng Dương chỉ Mã Ngọc nói:

- Tối qua đến hôm nay, các con đã thu thập được tin tức gì về phía quân địch. Hãy nói ọi người cùng nghe đi!

Mã Ngọc chấp tay tuân lệnh, tiến ra trình bày:

- Thưa sư phụ, thưa các tiền bối, đồng kính thưa các vị đại biểu...

Vương lão khoát tay nói giọng khó chịu:

- Đây không phải là đại hội cổ đông, trình bày phát biểu gì. Mã Ngọc người mau nói ngắn gọn vào việc chính đi.

Mã Ngọc thấy sư phụ có vẻ giận thì luôn miệng dạ dạ mấy tiếng, hít một hơi rồi làm nguyên một tràng:

- Quân địch hiện nay chia binh bốn lộ kéo tới đây bao vây bốn phương tám hướng. Hướng chính Đông là một vạn Liêu Binh của Gia Luật Hồng Cơ, gồm ba nghìn kỵ binh và bảy nghìn bộ binh. Chính Tây là một vạn rưỡi quân Nguyên với bảy nghìn kỵ binh và tám nghìn bộ binh. Hướng Nam là một vạn rưỡi Kim Binh, với năm nghìn quân khinh kỵ, còn lại là bộ binh. Ngao Bái dẫn một vạn quân Thanh tiến tới từ hướng Bắc, chỉ có hai nghìn kỵ binh, tám nghìn bộ binh được trang bị thêm một số hỏa lực Tây phương. Các lộ binh mã của địch đều cho kỵ binh chạy trước. Chắc chỉ độ bốn năm tiếng nữa là chúng tới đây. Bộ binh đi sau phối hợp, chắc tầm nửa đêm là tới. Xin hết ạ!

Vương Trùng Dương ra hiệu cho Mã Ngọc lùi lại rồi gọi Từ Thiên Hoàng:

- Từ quân sư, lực lượng chúng ta ra sao? Đã có tổng kết chưa?

Từ Thiên Hoàng rút kinh nghiệm của Mã Ngọc, không rườm rà dẫn dắt, liền thoáng trình bày ngay:

- Hiện tổng số chúng ta có một vạn hai nghìn người. Trong đó số lượng có thể chiến đấu là chín nghìn năm trăm người, còn lại là đàn bà trẻ con, người già. Số lượng ngựa, kể cả ngựa kéo xe chúng ta có khoảng ba nghìn bảy trăm con. Vũ khí chủ yếu là giáo, kiếm. Đánh xa thì có số lượng ít thôi là cung tên, còn lại là ám khí. Lực lượng của chúng ta so với của địch nhân thì thật quá chênh lệch. Tuy vậy mọi người đều tin tưởng vào tài thao lược của Vương soái, tất cả đều một lòng quyết tử chống địch. Xin Vương soái xem xét rồi ban bố sách lược.

Vương Trùng Dương mỉm cười. Ta đã có diệu kế do Đại thánh ban ọi người không phải lo. Đoạn thò tay vào bụng để lấy túi gấm số hai ra. Bất đồ tay khoảng vào khoảng không,túi gấm đã không còn nơi đó nữa.

22. Chương 22: Nợ Tình Xưa,vương Lão Suýt Mất Mạng Giải Oán Thù,độc Cô Lão Đưa Thư

“Ồ ồ,khi này rõ ràng là vẫn còn mà. Sao giờ không thấy đâu cả.” Vương Trùng Dương lục kiếm trong người mười mấy lần mà vẫn không thấy đâu. Quần hùng chờ đợi hồi lâu,chỉ thấy chủ soái mặt mũi tái nhợt,tay xoa bụng tay bưng dít mả mà không thấy nói gì thì cũng bắt đầu sốt ruột,quay ra xì xào bàn tán. Vương lão thấy tình thế bất diệu vội nghĩ ngay đến cách kéo dài thời gian. Lão lên tiếng:

- Chư vị không cần căng thẳng. Chỉ là tại hạ khi xưa luyện công quá độ,dẫn đến tẩu hỏa nhập ma nên bây giờ có vấn đề mãn tính về tiêu hóa. Cứ giờ này hàng ngày là bệnh lại tái phát. Nếu như không giải quyết ngay e rằng kinh mạch bị đảo lộn,nội lực thất tán. Nhẹ thì nguy hiểm đến tính mạng,nặng thì tàn phế cả đời,đi không cầm được,sống không bằng chết. Tại hạ lập tức phải vào cầu xí mà vận công kháng bệnh trong mười lăm hai mươi phút đã kéo nguy mất. Từ quân sư và các tướng xin cứ bàn bạc trước đi. Ta ị xong là sẽ có việc ọi người lam ngay! Độc Cô phó soái và Mã đệ tử mau theo giúp ta vận công trị thương!

Đoạn lão nháy mắt ra hiệu cho Mã Ngọc và Độc Cô Cầu Bại rồi chạy vụt ra ngoài,bỏ lại mọi người vẫn còn ngơ ngác không hiểu gì. Độc Cô lão và Mã đạo trưởng trao đổi nhau qua một chớp mắt,biết có chuyện không ổn nên cũng lập tức chạy theo. Ba người bọn họ chạy một lèo tới trảng rừng khi này hai lão luyện Phi Mã thuật. Trên đường tới đây,Vương lão đem việc đêm mơ gặp Bác Đại Thánh được cho túi gấm kể sơ cho hai người nghe rồi quả quyết:

- Chắc hai cái túi gấm đó chỉ rơi quanh đâu đây thôi. Hai người chịu khó tìm giúp ta. Vận mệnh hơn một vạn con người phụ thuộc vào chúng đó!

Ba người tới nơi lập tức chia nhau ra tìm kiếm,cơ mà tìm mãi,tìm mãi,thiếu nước lật ngược trảng rừng lên mà chẳng thấy đâu. Khắp nơi chỉ thấy dấu chân ngựa và dấu chân của hai lão quần nát cả khu. Đứng vào lúc Vương lão tuyệt vọng định ngừng tìm kiếm,lão bỗng phát hiện trên mặt đất, ở mé bên ngoài,có một dấu chân rất quen mà rất lạ. Vương lão ước thử chân mình vào đó thì thấy trong người bỗng khang khác,bụng dạ chột nồn nao. Độc Cô Cầu Bại và Mã Ngọc thấy Vương lão có biểu hiện lạ nên vội chạy lại xem. Ai dè vừa tới nơi thì chỉ thấy lão ta đang đứng bỗng ngã ngựa về sau,hai mắt trợn trừng,miệng xù bọt mép. Hai người không ai bảo ai cùng lúc né sang hai bên làm Vương lão ngã đập đầu xuống đất bất tỉnh nhân sự. Hai người khi đấy mới hốt hoảng,trách nhau tại sao lại không đỡ lấy Vương lão,tôi cứ tưởng anh đỡ cơ mà. Vương lão bất tỉnh bao lâu,hai người họ đứng đó cãi nhau bấy lâu. Hồi lâu rồi lão cũng tỉnh. Mã Ngọc thấy sư phụ có dấu hiệu hồi tỉnh,lập tức ngồi thụp xuống đỡ đầu Vương lão lên,về mặt bị thương không kể xiết. Vương lão từ từ mở mắt,miệng thều thào:

- Rượu. Cho xin miếng rượu!

Mã Ngọc vốn biết tính Vương lão thích rượu ngon,nên lúc nào cũng mang sẵn một chai Vodka nhỏ bên người sẵn sàng phục thị. Nghe sư phụ cất lời thì như cởi tấm lòng,vội thò tay ra sau mà móc lấy chai rượu. Hắn vội quá đâm quên mất tay mình còn đang đỡ đầu sư phụ. Tay vừa buông,đầu Vương lão lại rơi tự do cái bịch,lại hôn mê bất tỉnh. Độc Cô Cầu Bại vội đỡ lão lên,chỉ thấy hai mắt lão nhắm nghiền,hơi thở loạn nhịp không biết là hai trên bốn hay bốn trên bốn nữa,nguy kịch vô cùng.

Mã Ngọc hoảng hồn,nghĩ bụng phen này chắc thân mang trọng tội rồi,nếu sư phụ chết không khéo hắn lại bị khép vào tội Cố ý giết người để chiếm đoạt Tập Đoàn Toàn Chân,tội này tử hình chứ chẳng chơi. Nhất thời hoảng loạn,hắn vùng lên cầm đầu bỏ chạy một mạch. Hình ảnh này khiến tác giả liên tưởng tới cảnh chị Dậu trong đêm đen mịt mù,miệt mài tập diễn kinh để tham dự SeaGames trọng tác phẩm Tắt Đèn của nhà văn Ngô Tất Tố. Chuyện Mã Ngọc sợ tội mà bỏ chạy,cuộc đời thăng trầm thế nào. Sau này nếu có cơ hội sẽ kể quý vị độc giả nghe sau. Còn bây giờ thì...

Lại nói chuyện, Mã Ngọc nghĩ mình lỡ tay giết sư phụ nên cầm đầu bỏ chạy, bỏ lại chai Vodka nằm lún lóc bên Vương Trùng Dương. Độc Cô Cầu Bại bận đỡ bạn hiền nên không thể đuổi theo kẻ thủ ác. Lão nhìn gương mặt Vương lão mỗi lúc một tái đi, hơi thở càng lúc càng loạn thì lo lắng vô cùng, chợt khóc rống lên. Không hiểu là giống như trong chuyện Cổ tích, hay giống như trong phim Tâm lý tình cảm đặc sắc mà khi nước mắt trên khuôn mặt nhăn nhoe của Độc Cô lão trào ra, chảy tong tỏng xuống mặt Vương lão thì Vương lão chợt hồi tỉnh, thều thào:

- Rượu. Cho ta miếng rượu!

Độc Cô lão thấy bạn tỉnh thì mừng hóm, định vớ vội chai rượu thì chợt nhớ ra bài học từ Mã Ngọc, nên từ từ thôi. Một tay đỡ Vương lão, một tay với chai rượu, mở nắp ra rồi ghé vào miệng Vương Trùng Dương. Vương lão làm luôn ba ngụm trước rồi bảy ngụm sau, ứng với câu vào ba bảy của dân nhậu. Gương mặt nhuần dần sắc hồng, hơi thở cũng trở lại đều đặn bình thường. Rượu này đối với lão quả như thần dược, chỉ sau vài giây lão đã hồi phục hoàn toàn. Lão ngồi thẳng dậy thở hắt ra một hơi, quay sang Độc Cô Cầu Bại đang nhìn mình với ánh mắt không hiểu gì cả:

- Ta không sao! Độc Cô lão người sáng nay có đánh răng chưa?

Độc Cô Cầu Bại ngẩn người, đưa tay lên mũi thử ra rồi hít hà. Đoạn nhăn mặt xua xua tay ừ tan đi:

- Đêm qua không ngủ, nên sáng nay cũng quên đánh răng. Hơi thối tí, thông cảm.

Wương lão ngán ngẩm lắc đầu:

- Khi này ta và người ở đây nhắc tới nàng. Không ngờ nàng xuất hiện thật. Thật là thiêng quá, châm thuốc lá cũng hiển linh.

- Nàng? Nàng nào? – Độc Cô lão cau mày hỏi lại.

- Là Lâm Triều Anh muội muội. – Đoạn lão chỉ xuống dấu chân khi nãy- Đây là dấu chân của nàng!

Độc Cô Cầu Bại thẳng thốt:

- Trời! Thật vậy sao? Người nhận biết được dấu chân nàng sao?

Wương Trùng Dương thờ mặt gật đầu:

- Ừ, dấu chân này cả đời ta không thể quên. Là dấu hài của nữ giới, cỡ chân số bốn mươi lăm. Trên đời này mấy người phụ nữ có bàn chân to như vậy chứ? Nhìn nàng chỉ thấy toàn chân. Haha. Toàn Chân company, khi xưa ta đặt tên là Toàn Chân giáo cũng là do ám ảnh về bàn chân của nàng. Haizzz!

Độc Cô lão vẫn lắc đầu vẻ không hiểu:

- Nàng ở đây là chuyện cũng bình thường thôi. Vậy sao phản ứng của Vương Trùng Dương người lại mãnh liệt tới vậy?

- Chuyện kể thì dài lắm. – Vương lão trầm ngâm – Nhưng mà ta vẫn cứ kể. Đại khái là thế này: Khi xưa hồi còn trẻ ta và nàng yêu nhau thắm thiết lắm. Hai cũng người thề non hẹn biển, dù chết không rời giống như bao đôi trai gái khác. Bố mẹ hai bên cũng đã đôi ba lần gặp gỡ bàn tính chuyện trăm năm cho hai đứa, định rằng sau khi nàng tốt nghiệp thì sẽ tổ chức đám cưới. Mọi việc vẫn cứ êm ả diễn ra như dự kiến nếu như không có một sự kiện xảy ra. Thời đó được đi du học là niềm mơ ước với bất cứ thanh niên nào, đó là cơ hội để thay đổi cả cuộc đời. Ta nói không phải khoe chứ, vốn thông minh học giỏi nổi tiếng khắp cả nước, nên chiếm được một suất đi du học ở Học viện Thiếu Lâm tự, khoa Cửu Dương công cũng không phải là chuyện bất ngờ. Thế nhưng Lâm sư muội không muốn ta đi, vì giới luật Thiếu Lâm tự không cho đưa vợ đi kèm. Hai bên nhiều lần tranh cãi về chuyện đó. Nam tử hán đại trượng phu lấy sự nghiệp làm trọng, ta quyết chí dứt áo ra đi, chia tay với nàng. Trong lần cuối cùng hai bọn ta gặp nhau, khi ta vừa nói lời chia tay, nàng đã không khóc, cũng không nói một lời. Nàng chỉ làm đúng một việc...”

Độc Cô Cầu Bại tò mò:

- Là việc gì mà nghiêm trọng vậy? Hiến thân cho người à?

Wương lão nhăn mặt:

- Người dừng nghĩ bậy. Bọn ta chưa từng làm chuyện đó. Nàng không nói, không khóc mà nàng chỉ xuyt ong ra đuổi đốt ta. Ta một thân võ công dù cao cường, nhưng cũng không thể nào tránh được đòn hiểm đấy. Có lẽ nàng đã chuẩn bị từ trước, thế nên khi nàng huýt gió, hàng mấy trăm mấy ngàn con ong từ đâu bay tới đuổi đốt ta. Ta cong đít bỏ chạy, nhưng trên người cũng đã dính mấy trăm vết ong đốt. Nàng còn nói với theo: “Ta hận ngươi! Cả đời không thể quên được ta đâu.” Sau trận đó, ta bị trúng độc ong, ốm liệt giường cả mấy tháng trời. Lang y đến bốc thuốc còn tưởng ta không qua khỏi được. Ta có thể sống sót quả thật đã là kỳ tích, còn độc tính của nọc ong Ngọc Phong cả đời không bao giờ tiêu tán. Khi ta hồi phục, thì cơ hội đi du học cũng đã trôi qua mất. Ta đã mất tất cả, cả sự nghiệp, cả tình yêu. Ta đã từng đi tìm nàng để xin tha thứ. Nhưng cứ mỗi lần thoáng thấy bóng nàng thôi là cơ thể ta lại nảy sinh phản ứng tự vệ như vừa rồi, chắc là do nọc ong phát tác. Đó cũng là nguyên nhân chuyện tình của chúng ta không bao giờ hoàn tất được. Haizzzzz, thật là đáng kiếp mà. Ta đáng bị như vậy.

Độc Cô Cầu Bại nghe xong câu chuyện, hai lông mày nhăn tít:

- Quả là một kết cục bi thảm cho kẻ bội tình. Ái chà, vậy thì chắc Lâm Triều Anh cô nương đã nhặt được hai túi gấm kia. Vậy thì khó rồi. Bây giờ ngươi tính sao?

Vương Trùng Dương nhìn Độc Cô Cầu Bại, ánh mắt bỗng lóe lên một tia ranh mãnh:

- Ta tính thế nào ư. Độc Cô lão ngươi có chịu làm theo ta phân phó không?

- Tới giờ này ngươi còn hỏi vậy ư? Ngươi cần ta làm gì mau nói đi. Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu.

Vương lão gật đầu:

- Ta muốn nhờ ngươi làm người đưa thư. Nhiệm vụ này nghe có vẻ đơn giản nhưng thực ra hung hiểm vô cùng đấy. Lâm sư muội sau chuyện đó giờ tính khí bá đạo độc ác vô cùng. Ngươi đọc truyện Thần Điều Đại Hiệp chắc đã biết Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu?

Độc Cô Cầu Bại trả lời:

- Dĩ nhiên là ta biết.- Đoạn lão vênh mặt đọc luôn - “Hỏi thế gian tình ái là chi? Mà đôi lứa thề nguyên sống chết...”

-

Vương lão xua xua tay:

- Được rồi, được rồi. Ta cho ngươi biết, Lâm Triều Anh hận đàn ông bằng năm lần, độc ác bằng mười lần, võ công cao gấp một trăm lần Lý Mạc Sầu đó. Ngươi gặp Lâm sư muội thì phải hết sức cẩn thận. Nếu có thể thì cố gắng tránh đụng đao đụng kiếm là tốt nhất. Ai trong hai người có bị làm sao, ta cũng không muốn đâu.

Độc Cô lão gật đầu:

- Ok man! Mau viết thư đi rồi nói cho ta biết cách tìm nàng.

Vương lão không trả lời, rút trong người ra một chiếc khăn tay màu trắng, trên đó có một vết máu khô. Lão cẩn tay lấy máu mà tập trung viết kín chiếc khăn đó. Đoạn đọc lại một lượt rồi gấp làm tư đưa cho Độc Cô lão.

Độc Cô Cầu Bại cẩn thận đón lấy chiếc khăn rồi cất vào túi. Vương lão tần ngần một hồi, rồi mới cất lời:

- Người gọi cho nàng theo số 090..., giả giọng nữ nói rằng ngươi bị người ta phụ tình, cần nàng tư vấn. Nàng sẽ chủ động tới gặp ngươi. Phải nhớ, là giả giọng nữ cho khéo kẻo nàng nghe giọng đàn ông là sẽ đập máy ngay. Còn nữa, mục đích chính là lấy túi gấm mang về càng nhanh càng tốt. Ta sẽ trở về trại kéo dài thời gian của quần hùng chờ tin tốt lành của ngươi. Bảo trọng!

23. Chương 23: Trăm Mươi Ngàn Kế Thành Vô Dụng Độc Cô Kiếm Pháp,thứ Thứ Mười

Kiểm Ma Độc Cô thi triển khinh công hết tốc lực,lướt như bay trên từng cây số. Không còn nhiều thời gian nữa,lão phải đoạt lại được ít nhất là một trong hai chiếc túi gấm từ tay Lâm Triều Anh càng sớm càng tốt rồi mang cho lão Vương Trùng Dương. Nhiệm vụ tuy hung hiểm vô cùng nhưng trong lòng lão lại thấy vui phơi phới. Từ đầu truyện tới giờ lão mang tiếng là một trong hai nhân vật chính,vậy mà tác giả lại hơi hơi nhắc tới lão như thể lão là kẻ a dua xu nịnh,là thằng đệ của Vương Trùng Dương. Đây là một dịp hiếm hoi lão được ra sân đá chính,là cơ hội trời cho để lão thể hiện khả năng kỹ chiến thuật siêu cấp,cũng như bản lĩnh chính trị vững vàng của mình cho độc giả,tác giả và các tuyển trạch viên đến từ khắp nơi trên Thế giới chiêm ngưỡng,đánh giá.

Từ lúc chia tay Vương lão,Độc Cô Cầu Bại đã nhanh chóng phác thảo một kế hoạch hành động trong đầu. Một kế hoạch kín đáo,lich sự và hoàn mỹ. Ấy là lão nghĩ vậy!

Lão dắt tay thiếu nữ đi tới quầy lễ tân,hỏi thuê một phòng. Thằng quản lý nhà nghỉ đưa chìa khóa cho lão,mắt thì nhìn lão cười cười rất đều đều kiểu “Dê già mà khoái gặm cỏ non”. Lão biết tổng,nhưng mà lão không quan tâm. Lão nhếch mép rít sâu một hơi thuốc,nắm chực nghìn kẹp trong tay dúi vào tay nó,ghe miệng sát tai nó thì thảo luận dò:

- Tỷ nữa có một đạo cô tới đây,hỏi lên phòng thì chú cứ cho lên nhé. Bọn anh có hoạt động âm ỹ một tỷ thì cũng không vấn đề gì đâu. Có gì anh bồi dưỡng chú thêm sau.

Đoạn lão nháy mắt cười cười,dắt tay thiếu nữ nọ lên phòng. Thằng quản lý đút tiền vào túi,giơ ngón cái nói với theo:

- Bác cứ yên tâm thoải mái đi. Mọi người giờ chạy đi chuẩn bị chiến sự cả rồi. Không còn ai ở đây đâu.

Hai người họ vào phòng,cài chốt đóng cửa cẩn thận. Độc Cô lão mỉm cười nhìn thiếu nữ rất tình:

- Em ở đây đợi chút nhé. Anh vào phòng tắm. Cứ theo thỏa thuận mà làm.

Thiếu nữ hai má hây hồng,cúi đầu e lệ,ánh mắt tràn ngập vẻ phong tình gật đầu tỏ vẻ:

- Vâng! Anh cứ tự tiện!

Trong phòng tắm,Độc Cô Cầu Bại ngồi trên cầu tiêu,về mặt sốt ruột vô cùng. Thiếu nữ này lão gọi từ Lệ Xuân Viện của Vi Tiểu Bảo,tiền phải trả theo giờ,vậy mà mãi vẫn chưa thể hành động. Thế này thì có chết lão không cơ chứ. May mà lúc trước khi đi,lão kịp giặt nóng vài lít từ Vương lão,chứ không thì...

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa cộc cộc. Độc Cô Cầu Bại vội nín thở,áp sát tai vào vách nghe ngóng. Tiếng một người phụ nữ vang lên trong phòng:

- Ta đã tới rồi đây. Cô nương không cần phải sợ nữa. Có gì cứ kể hết ra cho ta nghe,xem ta có thể giúp gì được cho cô.

Thiếu nữ kia trả lời:

- Lâm đạo cô cứ thư thả,mời đạo cô dùng tạm lon Cô-ca cho đỡ khát đã.

Người mới tới kia chính là Lâm Triều Anh,cựu tình nhân của Vương Trùng Dương. Lâm Triều Anh trả lời:

- Người tu đạo không dùng Cô-ca. Cho ta lon bia là được rồi.

Tiếp đó là tiếng mở bia,cụng ly của hai người. Độc Cô lão nấp trong phòng tắm,nghe tiếng mở bia mà thất lòng xót ruột tiếc tiền. Vốn lão đã bỏ thuốc mê vào Cô-ca,nước suối,nước bí đỏ... Định bụng làm Lâm Triều Anh uống nước mà bị mê đi mà ăn trộm túi gấm mang về. Nào ngờ nàng lại thích bia chứ không thích nước khác khiến âm mưu của lão bị phá sản hoàn toàn. Lão vò đầu bứt tai nghĩ phương án B nhưng mãi vẫn không ra.

Bên ngoài hai người kia đã bắt đầu câu chuyện. Sau một hồi giới thiệu qua lại,thiếu nữ kia theo đúng kịch bản bắt đầu khóc mũi khóc giải,kể chuyện về một người chồng vũ phu trong tưởng tượng,mà Độc Cô lão

đã gài vào đầu cô khi nãy. Phải công nhận là truyền nhân của Vi Tiểu Bảo có khác,tài diễn xuất của cô ta thật điêu luyện vô cùng. Người nay có câu: “Đừng nghe cave kể truyện. Đừng xem thằng nghiện làm trò.” Thật quả là đúng chẳng sai. Lâm Triều Anh quả nhiên tin tưởng,sau một hồi lắng nghe câu chuyện bắt đầu mở lời khuyên giải tư vấn. Em phải làm thế này,Hội phụ nữ phường sẽ thế này,Tổ dân phố sẽ thế nọ...blah...blah...Đoạn nàng cất lời:

- Bia nhiều mót quá. Ta phải vào vệ sinh đã!

Độc Cô Cầu Bại nghe mà tim muốn nhảy ra ngoài,vội cuống cuống tìm chỗ trốn. Á cave bên ngoài cũng ráng nín kéo hồi lâu nhưng chẳng được nên đành phó mặc cho số phận. Độc Cô lão hết cách bèn xử chiêu Bích hồ du tường, tung mình bám thân lên trần phòng mà nấp ở trên đấy. Lâm Triều Anh nào có để ý, mở cửa thản nhiên bước vào giải quyết nhu cầu tự nhiên một cách rất chi là tự nhiên. Độc Cô lão ở phía trên nào dám ho he, ngó ngoáy, chỉ một mực nín thở,úp mặt vào trần nhà mà chuyên tâm hóa thân thành con Thạch sùng. Lâm đạo cô quả là trang nữ lưu hào kiệt, đi cầu xong thì xả nước, rửa tay cẩn thận cho đảm bảo vệ sinh, đoạn nàng ngắm nghía mình trong gương mà chỉnh chang lại kiểu tóc. Một hồi sau khi đầu tóc đã gọn gàng, bôi môi đánh mắt xong xuôi, nàng đang định quay ra ngoài,thì bỗng thấy trên góc tường có in một bóng đen to thù lù. Lâm đạo cô nhất thời giật mình,ngừng đầu lên nhìn. Đúng lúc đấy Độc Cô lão cũng không nhin được thở nữa mà thở phào ra một cái rồi ngửa cổ nhìn xuống dưới. Bốn mắt gặp nhau, không khí chợt như đông cứng lại. Một luồng lạnh khí như điện giật chạy dọc sống lưng Độc Cô lão, lão hành động như thể phản xạ tự nhiên mà kêu lên hai tiếng:

- Tắc kè! Tắc kè!

Sau thoáng ngỡ ngàng, sát khí trong mắt Lâm Triều Anh vụt tăng lên tới đỉnh điểm. Độc Cô Cầu Bại bị cái nhìn đầy uy lực ấy làm run bắn tay chân, từ trên trần rơi cái bệt xuống sàn. Lão nhanh nhẹn lăn một vòng dưới đất rồi bật dậy mà chạy vù ra cửa toilet. Lão đang mong chạy được ra phòng ngoài,không gian rộng rãi rồi mới đánh gì thì đánh, trốn gì thì trốn. Thế nhưng, thân là cao thủ siêu cấp, đường đường lại là tông sư của Cổ Mộ phái nên Lâm Triều Anh nào để cho lão muốn chạy là chạy được. Nàng dùng tay thay kiếm, ngón tay thối cong như móc câu rồi đột nhiên duỗi thẳng, xia ra với một tốc độ chóng mặt đánh chặn đường đi của lão. Độc Cô Cầu Bại một bước nữa là đặt chân tới bậc cửa, tưởng rằng đã thoát được ra bên ngoài tới nơi, nào ngờ bị một chiêu này đánh tới, uy lực không thể xem thường đánh chặn mất lối. Độc Cô Cầu Bại cả đời phiêu bạt giang hồ, tấn công không được thì chạy trốn chứ không bao giờ chịu xuất chiêu phòng ngự nên mới giữ vững được danh hiệu “chưa bao giờ phải thu kiếm về để đón đỡ” của mình cho tới tận bây giờ. Nhưng nay lão muốn chạy trốn không được nên đành xuất chiêu ứng biến, lấy công đổi công. Bàn tay Độc Cô lão, nhan như điện chớp hóa thành đao ảnh chém tới cổ tay của Lâm Triều Anh với một phương vị đặc biệt vô song. Chiêu của lão ra sau mà lại tới trước mới thực là kỳ lạ, Lâm đạo cô đang từ thế tấn công nay lại như đang đưa tay vào cho Độc Cô lão chém. Trong lòng nàng nhất thời kinh hãi,bèn vội biến chỉ thành trảo,lật tay đón đỡ cú chặt ác-tê-mi muôn phần hung hiểm kia. Độc Cô Cầu Bại thấy nàng ứng biến mau lẹ,trong lòng không khỏi có chút khâm phục, lão liền vận nội công hô lên một tiếng: “Kéo!” rồi tung mình nhảy ngược lại đứng trên nóc bồn cầu. Thủy chung là lão vẫn chưa thoát được ra bên ngoài.

Lâm Triều Anh thấy lão không chạy nữa,lại bị phân tâm bởi tiếng hô của lão nên cũng thu chiêu về mà nhảy ra đứng chặn cửa vệ sinh. Nàng chỉ mặt hần quát lớn:

- Đồ vũ phu! Người đừng hòng chạy thoát! Vừa rồi người hô hoán cái gì? Phải chăng đó là ám hiệu của người cho đồng bọn?

Độc Cô Cầu Bại đứng thế Kim kê độc lập, chân co chân duỗi, hai tay dang rộng ráng giữ thăng bằng trên nắp két nước xí bệt hênh hếch trả lời:

Lâm đạo cô ra lá thì tại hạ ra kéo ấy mà. Vậy là ta thắng rồi. Hehe! Mà ta không phải hạng vũ phu đâu, ta chưa có vợ à nha.

Lâm Triều Anh nghiêng răng trèo trẹo:

- Ta không rảnh đùa với người. Vợ người ở ngoài kia,vừa kể ta hết nghe rồi. Đàn ông các người đều là lũ khốn nạn!

Độc Cô Cầu Bại không trả lời ngay mà bình tĩnh đổi chân rồi mới đáp:

- Là ta có việc cần gấp đạo cô nên mới phải bày ra hạ sách này. Mong người thứ lỗi. Tại hạ nhận sự ủy thác từ...Ồi... Ồi...!

Kiểm phong rít lên trong không khí, Lâm Triều Anh không để lão nói hết câu, kiểm sắc bất ngờ rời võ cương mãnh đâm tới. Kèm theo đó là tiếng nằng rít lên:

- Hừ! Lũ đàn ông toàn phường lẻo mép! Để ta giết ngươi rồi nói tiếp!

Độc Cô Cầu Bại đành luống cuống né chiêu, than thầm trong bụng:

“Vương lão nói quả không sai. Không thể nói lý với nàng này được. Ta phải ra tay chế trụ được nàng đã rồi tính vậy.”

Nghĩ sao làm vậy, lão lập tức gạt hết tạp chuyện ra khỏi đầu, tập trung tư tưởng mà quyết chế ngự Lâm đạo cô. Độc Cô Cầu Bại bản original rất cuộc cũng xuất thế, một kiếm trong tay Độc Cô lão chênh chếch phóng ra nhằm sơ hở trong chiêu thức của Lâm đạo cô mà đâm tới.

Ngọc Nữ Tố Tâm Kiếm Pháp của Lâm Triều Anh, uyển chuyển biến hóa như nước chảy mây trôi, tuy uy lực ghê gớm nhưng cũng chẳng thể làm khó được lão. Thế nhưng, vấn đề là bên trong vệ sinh này địa thế chật hẹp, rất vướng víu tay chân, Độc Cô lão dấu kiếm pháp có thông thần cũng chỉ có thể dùng chiêu đối chiêu giữ thế quân bình với Lâm đạo cô mà thôi.

Ở chiều ngược lại, Lâm Triều Anh trong lòng đang nao núng vô cùng. Nàng biết mình đang nắm giữ được lợi thế về địa hình vậy mà mãi vẫn không thể thủ thắng được lão già kia. Bộ kiếm pháp này nàng sáng tạo ra bên trong ngôi Cổ Mộ, vì vậy trong không gian chật hẹp như cái nhà vệ sinh này lại càng phát huy tốt cùng uy lực. Vậy mà, mỗi chiêu của nàng xuất ra, dường như đối phương đều đã đoán được hết, lại nhân sơ hở của mình mà tấn công vào đấy. Thoạt nhìn thì có vẻ như là lão già điên kia đang đánh theo kiểu lưỡng bại câu thương, đồng quy ư tận, nhưng thực chất lại không phải vậy. Chiêu của lão luôn luôn ra sau mà tới trước, mỗi đòn công tới, nếu nàng không biến chiêu hoặc đón đỡ thì chắc chắn sẽ trúng đòn trước. Hơn nữa, linh cảm của nàng cho thấy, lão này hạ thủ vẫn còn chút lưu tình. Kiếm lão đánh ra chỉ bằng bốn năm phần nội lực thôi. Nếu hai người toàn lực đánh nhau bên ngoài, nàng chắc chắn đã thảm bại chứ chẳng sai.

Hai người giao chiến một hồi đã ngoài trăm chiêu. Lâm Triều Anh tính tình nóng nảy, hét to một tiếng. Kiếm quang loang loáng bao trùm không gian, kiếm phong ào ạt như bão vũ cuồng phong bao trùm lấy nhân ảnh của Độc Cô Cầu Bại. Ấy là nàng đã xử đến Đoạn Tình thức, là chiêu tối thượng của bộ Ngọc Nữ Kiếm. Chiêu này xuất ra với toàn bộ bí ai nàng chất chứa trong lòng, kể từ khi Vương lão quyết định dứt áo ra đi. Một kiếm xuất ra như muốn muốn xé toạc không gian, phân chia ranh giới giữa trời và đất. Độc Cô lão trong chớp mắt đã thấy kiếm của đối phương đánh tới, chiêu thức tàn độc, bá đạo vô cùng. Đoán rằng giây phút giao tranh định mệnh đã tới, chẳng thể tránh né, chẳng thể lùi bước kéo một giây sơ sẩy ắt cũng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, Độc Cô lão chẳng dám coi thường bèn vận toàn lực chống trả, một kiếm trong tay lão xuất ra một chiêu đâm thẳng vào giữa luồng kiếm quang hung hãn của Lâm đạo cô.

Chiêu này không thuộc bộ Cửu Kiếm vô địch thiên hạ, mà là một thức lão vừa nghĩ ra tức thời. Kiếm này đâm tới mang một luồng kinh lực âm nhu, đón đỡ thế cương mãnh của Đoạn Tình thức. Lâm Triều Anh thấy kiếm mình giao kích với kiếm đối phương, nhưng lại như mình chém vào làn nước. Một chiêu Diệt Thiên Tuyệt Địa chỉ xé được một đường sáng trong chớp mắt rồi lại biến đi vô hình vô tích, lực đạo cương mãnh là vậy mà chỉ trong phút chốc cũng bị tan biến mất sạch. Lâm Triều Anh trong lòng nảy sinh ra cảm giác bất lực vô cùng, trận chiến này giống như chuyện tình cảm của nàng với Vương Trùng Dương vậy. Muốn quên người đi nhưng không sao quên được, muốn đoạn tình nhưng cũng chẳng thể dứt bỏ nhớ thương.

Uất ức, bất lực. Trong giây phút hỗn loạn ấy, Lâm đạo cô đột ngột biến chiêu, mũi kiếm bất ngờ quay ngược lại tự đâm vào cổ họng mình. Nàng muốn tự sát, nàng nghĩ rằng chỉ có cái chết mới có thể giải thoát mình ra khỏi tình cảnh như bây giờ. Chỉ có vậy nàng mới có thể quên được mối tình si của mình với Vương Trùng Dương. Thế nhưng, có Độc Cô Cầu Bại oai trấn thiên hạ ở đó, nàng nào có dễ đắc thủ. Mất thấy nàng biến chiêu, đoán được ngay nàng này bí bách quá nên định tự tử vì tình, Độc Cô lão lập tức xoay sống kiếm, gõ tới cổ tay của nàng. “Bộp!” một tiếng, kiếm trong tay Lâm Triều Anh đâm trượt khỏi mục tiêu, rồi văng khỏi tay mà bay vọt ra sau. Lâm Triều Anh chẳng hề nao núng liền lao tới bồn cầu, đập đầu liên tiếp vào đó hét lên:

- Người thắng rồi. Người còn muốn gì nữa. Hãy để cho ta chết đi! Huhu! Huhu!

Thế nhưng nàng vẫn sống, đầu nàng vẫn nguyên vẹn còn bồn cầu thì vỡ toác. Lâm đạo cô quả thực là quá cứng đầu mà. Độc Cô Cầu Bại dắt kiếm trở lại vào cạp quần thử dài cảm khái mấy câu học được trong chuyện tiểu thuyết tâm lý tình cảm ba xu:

- Kiểm vô tình, nhưng lòng người vốn đã hữu tình. Nàng đầu cần phải ôm mãi một mối hận trong lòng như vậy. Cho người ta một cơ hội thứ hai để yêu mình, cũng là ỉnh một cơ hội nữa để trở lại cuộc sống.

Lâm Triều Anh vẫn khóc tức tưởi:

- Nhưng y đâu có cần ta. Chắc y hận ta lắm! Huhu! Kể cả khi y không đi nữa, y cũng đâu có tìm ta. Y chỉ có sự nghiệp với công việc thôi. Ta không hận y sao được. Người nói đi!

Độc Cô Cầu Bại chợt sáng tỏ mọi chuyện. Lão mỉm cười, chậm rãi đưa xúc giấy vệ sinh cho Lâm Triều Anh lau mặt, đoạn mới cất lời:

- Hóa ra tất cả chỉ là hiểu lầm thôi. Haha! Nàng lau mặt đi, rồi đọc thư này sẽ rõ mọi chuyện. Ta chịu sự ủy thác của y tới đây đưa thư cho nàng. Mong nàng hãy đưa trả lại cho chúng ta hai chiếc túi gấm nàng đã nhặt được.

Lâm Triều Anh mặt mũi lấm lem quệt nước mắt bằng tay áo, rồi ngừng lên:

- Thật vậy sao? Y còn nhớ ta? Y còn yêu ta sao?

Độc Cô Cầu Bại không trả lời, chỉ mỉm cười gật đầu, rút lá huyết thư của Vương lão ra đưa cho nàng xem. Lâm Triều Anh đón lấy giở ra đọc, càng đọc mặt ngọc càng giãn ra tươi tắn. Độc Cô Cầu Bại khi này mới có thể ngẩng ngửa nhìn kỹ nàng.

Chep! Thế nào nhỉ? Nàng giống kiểu Tiểu Long Nữ. Nhưng trông cá tính hơn, đậm thắm hơn, thông minh hơn chứ không ngờ ngờ giống như đồ tôn của mình. Độc Cô Cầu Bại lên lút quay đi lau nước dãi, bụng thăm chửi Vương lão ngu thể, có phước mà không biết hưởng. Lúc này Lâm Triều Anh cũng đã đọc xong thư. Nàng rạng rỡ cười, nụ cười của kẻ đang yêu:

- Ta đã hiểu lầm chàng rồi. Chàng vẫn yêu ta thật. Há há! Chàng yêu ta. Ta yêu chàng. Hai người vẫn yêu nhau vậy mà bao năm rồi chúng ta xa cách. Thì ra vì chàng bị phản ứng phụ của nọc ong Ngọc Phong mà không thể tới gặp ta. Ta lại tưởng chàng không tới nên lúc nào cũng đau đau khổ khổ. Mấy lần chàng cử người tới gặp ta, ta đều không cho họ kịp nói gì mà đánh đuổi, giết chết họ. Thật là tội quá!

Độc Cô lão gật gù:

- Lâm cô nương đã hiểu rõ mọi chuyện. Nay xin cô nương trao trả túi gấm để tại hạ trở về phục mệnh cho kịp thời gian. Gấp lắm rồi!

Lâm Triều Anh vui vẻ rút trả lão hai túi gấm. Đoạn đưa thêm cho lão một lọ sứ nhỏ màu xanh biếc:

- Trả ấy lão này. Phiên người đưa lọ thuốc này cho lão Vương. Bảo lão dùng theo hướng dẫn sử dụng, sau độ một tuần sẽ có thể tiêu trừ hết nọc độc của ong Ngọc Phong. Khi đó ta sẽ tự tìm đến lão. Mà này, người kiếm pháp thông thần, nội công trác tuyệt, lại thông minh nhạy cảm nữa. Tên người là gì vậy? Đã có người yêu chưa?

Độc Cô Cầu Bại vừa cất cần thận đồ đạc vào người vừa trả lời:

- Tại hạ là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại. Hiện vẫn độc thân, chưa có người yêu.

- Thì ra là Độc Cô Cầu Bại. Ta thua người cũng chẳng có gì kỳ lạ cả. Haha! Chiêu cuối cùng tuyệt lắm, khiến Đoạn Tình thức của ta bị hóa tán hoàn toàn. Phải chăng đó là Phá Kiếm Thức trong Độc Cô Cửu Kiếm?

Độc Cô Cầu Bại lắc đầu:

- Là chiêu mới tại hạ còn chưa đặt tên cho nữa. Thôi không còn sớm nữa, tại hạ xin bái biệt. See ya!

Đoạn lão chuyển thân chạy ra khỏi toilet. Chỉ thấy Lâm Triều Anh gọi với theo:

- Vậy thì hãy gọi nó là Phá Hận Thức đi. Cảm ơn Kiếm Ma!

Độc Cô Cầu Bại cười khà khà nói vọng lại:

- Hay lắm! Phá Hận Thúc! Ha ha! Từ nay sẽ là Độc Cô Thập Kiếm rồi. Bái biệt!

Oan tình đã giải xong. Túi găm đã lấy về

24. Chương 24: Bắc Hiệp Nhạo Cười,tiêu Phong Nổi Nóng Vương Soái Diễn Kịch,vờ Ném Thiên Thư

24 Trong lều lớn tại chân núi Hoa Sơn, Vương lão đang trổ tài kể chuyện tiểu lâm cho chúng tướng nghe trong lúc chờ đợi Độc Cô Cầu Bại đi làm nhiệm vụ vô cùng hung hiểm. Lão kể hay quá, mà lão lại là thống soái nữa, nên ai nghe cũng ôm bụng cười ngặt cười nghèo, vỗ đùi nhau đen đét. Lão đang kể câu chuyện thứ mười sáu: “...Thỏ và gấu là đôi bạn thân. Một hôm Gấu công kênh Thỏ trên vai đi chơi vòng quanh rừng. Đang đi, Thỏ bảo gấu: - Ồi, Gấu ơi, nếu bây giờ có một chút nước tiểu của mình dính lên lông bạn. Bạn có giận mình không? Mình trót đỉm một chút ra vai bạn rồi. - Không sao đâu thỏ ạ! - Gấu trả lời - Bọn mình là bạn thân mà! Hai bạn lại vui vẻ đi tiếp. Đi một đoạn nữa, Gấu và Thỏ cùng mắc ị, hai bạn rủ nhau ngồi dưới một gốc cây to, vừa ị vừa chuyện trò. Một lát sau, Gấu bảo Thỏ: - Ồi! Thỏ ơi! Nếu bây giờ có một chút phân của mình dính trên người cậu, liệu cậu có giận mình không? Thỏ vui vẻ trả lời: - Không sao đâu Gấu ạ! Bọn mình là bạn thân mà. Mình không phiền đâu. Nghe vậy, Gấu vui lắm bèn xách Thỏ lên mà chùi đít...” Vương lão kể xong vuốt râu cười môi: “Hà hà hà...” Chúng tướng cười hòa theo: “Hahaha... Vui quá, vui quá!” Quách Tĩnh ôm bụng lăn lộn cười: - Hahaha! BỐ KHỈ! Con chó sói ngu thật là ngu quá đi... Hahaha! Cả lũ nghe vậy, đột nhiên im bặt dồn ánh mắt lên người Quách đại hiệp đầy nghi hoặc: “Chó sói là nhân vật nào nhỉ? Mình còn chưa hiểu chuyện này có gì buồn cười mà thằng cha này đã hiểu được ý nghĩa sâu xa bên trong sao...” Đang lúc quần hùng ngơ ngác, Tiêu Phong bỗng trợn mắt nghiêng rằng, nhẩy ra chỉ mặt Quách Tĩnh mà quát lớn: - BỐ Quách Tĩnh kia! Phải chăng người đang chửi xỏ ta. Vốn Tiêu Phong năm xưa đọc truyện Totem Sói thích quá mà đi xăm nguyên hình một con lang khuyển trước ngực. Bọn Đoàn Dự, Hư Trúc thường nhân cuộc rượu, vui đùa mà gọi chàng là Phong Sói. Chàng cũng không thấy thế làm giận, cái tên đó cũng từ đó mà thành danh xưng của chàng trong giới giang hồ số má. Nãy giờ nghe Vương lão kể chuyện, Tiêu Phong vốn cũng không hiểu gì lắm, nên thường cười chậm hơn các bạn cùng trang lứa. Trong lòng chàng vốn đã lo lo bị người khác phát hiện mình ngu. Nay, Quách Tĩnh tự dưng lăn lộn cười bò, nói con Sói ngu thế này thế nọ, rõ ràng là có ý ám chỉ mỉa mai chàng rồi. Quách Tĩnh vẫn ôm bụng cố nhịn cười, xua xua tay: - Hắc...hắc...Không phải...mà ...hắc...là con chó sói...hắc hắc... Mọi người trong lòng đều kinh hãi, Quách Tĩnh ăn phải thuốc ngứa hay sao mà cứ chọc ghẹo lão Phong Sói kia vậy. Không ai bảo ai, tất cả đều dạt ra thành một vòng tròn vây hai người ở giữa. Vương Trùng Dương thấy tình thế đột ngột biến đổi, không lành tí nào định bước ra can ngăn nhưng Đông Tà Hoàng Dược Sư đã kéo lão lại, nói nhỏ. - Thằng cha Tiêu Phong này hung hãn lắm. Trâu bò đánh nhau, người vào can ngăn cẩn thận thành ruồi muỗi. Chết ngu có ngày đấy. Vương lão nghe vậy chợt thấy trợn tròn nên cũng chùn lại, nhất thời chưa biết làm thế nào bây giờ. Tiêu Phong hai mắt trợn tròn xoe, vằn máu đỏ quát lớn: - Người dám sỉ nhục ta sao? Để ta xem Giáng Long chưởng của người hay ta mạnh hơn! Quách Tĩnh lúc này đã ngừng cười, biết mình vừa lỡ lời đụng chạm nên vội lùi liên tiếp mấy bước ra chỗ quần hùng, miệng lắp bắp giải thích: - Chuyện này...chuyện này...là sai ta...là ta say...Úi...vẫn không phải... Quách Tĩnh lùi đến phía vòng vây người, đang định lần ra ngoài chạy trốn. Bất chợt bị ai đó đẩy dúi lại vào phía trong. Trong đám quần hùng có người lớn tiếng: - Chưa được xem Giáng Long Thập Bát Chưởng đấu với nhau bao giờ. Đánh nhau đi! Quần hùng toàn bọn háo võ, nghe thế cũng hòa theo: - Đánh đi các anh ơi! Nhanh nhanh để còn hợp tiếp nào. Tiêu Phong được lời như cời tấm lòng, bèn quát to một tiếng: - Xem chiêu! Đoạn một chưởng phóng ra về phía Quách Tĩnh. Chưởng này tưởng như bình thường thôi, thế mà kinh ra phết. Không khí trong lều bỗng chốc như bị hâm nóng lên bởi luồng chưởng phong. Mọi số người chịu không nổi như bọn Địch Vân, Viên Thừa Chí... đã lục tục cời trần ra cho đỡ nóng. Quách Tĩnh trước thế tấn công như vũ bão của Tiêu Phong, cũng buộc phải đối chiêu ngay tiếp. Chàng xoay chân đứng thế trung bình tấn, hai tay múa may liên hồi đoạn xuất ra một quyền đánh thẳng vào giữa luồng chưởng phong của Tiêu Phong. Chỉ nghe đánh “Bùng!” một tiếng, quyền chưởng hai người giao kích khiến đôi bên đồng thời cùng lui lại một

bước. Tiêu Phong trong mắt lóe lên tia kinh ngạc. Phải biết, trong truyện Thiên Long Bát Bộ, Tiêu Phong được liệt vào dạng cao thủ số một trong tác phẩm, đánh đâu thắng đấy. Vậy mà hôm nay, một chưởng gần như toàn lực của chàng cũng chỉ giữ được thế cân bằng với Quách Tĩnh. Cơn giận khi nãy cũng theo đó mà giảm đến một nửa. Thế nhưng đã trót dương oai diều võ đòi chém đòi giết khi nãy, bây giờ chẳng nhẽ thoái lui? Phía bên kia, Bắc Hiệp Quách Tĩnh tuy một quyền hóa giải được thế công của Tiêu Phong, nhưng trong lòng cũng thầm kinh hãi. Phải biết quyền vừa rồi của chàng vốn là sự dày công kết hợp bao năm giữa nội công tinh thuần của Toàn Chân giáo và Giáng Long Chưởng, một quyền tuy đơn giản nhưng thế mạnh có thể bài sơn đảo hải. Tưởng rằng một quyền đó chàng có thể khiến cho đối thủ trọng thương thổ huyết đương trường. Ngờ đâu, đối thủ chẳng những không sao, mà bản thân chàng lại thấy ruột gan đảo lộn, mất tự chủ mà thối lui mấy bước. Quách Tĩnh nghĩ thầm: “Người này quả thực thần lực hơn người, ta không bì được. Nếu cứ trực diện giao đấu ta ắt thảm bại chứ chẳng sai. Chỉ có dùng chiến thuật du đấu, dụ cho y sơ hở mới có chút cơ may.” Đoạn chàng bỗng quay ra phía cửa lều mà kêu lớn: - A ha, Độc Cô phó soái đã về! Tất cả mọi người, kể cả Tiêu Phong lập tức mắc lừa quay ra nhìn về phía cửa trại. Đúng vào sát na đó, Quách Tĩnh bắt đầu hành động. Khen ột chiêu Rồng thần quấy đuôi mà họ Quách sử ra trong lúc bất ngờ, bóng chưởng như đánh thẳng bỗng chuyển thành tạt ngang nhằm mặt của Tiêu Phong mà đánh tới. Họ Tiêu quay ra cửa trại không thấy ai, biết đã bị mắc hờm Quách Tĩnh, khi ngoảnh lại đã thấy chưởng đến trước mặt vô cùng dũng mãnh. Tiêu Phong phản ứng nhanh lẹ, biết đón đỡ chẳng kịp bèn sử ngay thế Thiết Bản Kiều, cả người như bị bẻ gập ra sau tránh kịp đòn tấn công bất ngờ, chân phải chàng tung lên đá thẳng vào hạ bộ của địch thủ. Quách Tĩnh một đòn toàn lực đánh hụt vào khoảng không, lòng thầm kêu bất diệu. Lại thấy một cước của đối phương hung hiểm vô cùng đang đá tới liền vội biến chiêu, tay trái vận lực đánh vào chân Tiêu Phong, rồi mượn phản lực mà lộn ngược ra phía sau, nhẩy ra khỏi đám đông đang vây quanh. Đoạn chàng chạy tới, nấp sau lưng nhạc phụ đại nhân Hoàng Dược Sư và Vương Trùng Dương mà la bải hải. - Xin Tiêu bang chủ hãy dừng tay cho tại hạ nói mấy lời đã. Tiêu Phong vốn đã có bụng chủ hòa, nay thấy Quách Tĩnh nói vậy thì thu thế về nhưng vẫn tỏ vẻ tinh vi nói rằng: - Quách Tĩnh ngươi có rắm thì mau đánh đi! Quách Tĩnh trong bụng chửi thầm, nhưng mặt vẫn tươi cười, với qua vai nhạc phụ mà rằng: - Nãy giờ chỉ là hiểu lầm thôi. Tại hạ không hề có ý mĩa mai gì các hạ cả. Tiêu Phong làm bộ nghiêng rằng trợn mắt: - Ta biệt danh là Phong Sói. Nay ngươi lại nói là con sói ngu ngốc thế này thế nọ không là chửi ta thì là gì? - Không phải đâu! - Quách Tĩnh phân trần - Tại hạ cười là cười con sói trong câu truyện Cô bé quần khăn xanh trước đó của Vương thống soái chứ không phải là nói đến người. Huhu, thật là oan cho tôi quá. Mọi người nghe Quách Tĩnh nói vậy mới hiểu ra bèn quay sang nhau mà ô vớ a. Tiêu Phong cũng gật gù ra vẻ hiểu rồi: - Thì ra là vậy. Vậy là ta trách nhầm Quách Tĩnh ngươi rồi. Làm hòa nha! Đoạn chàng giơ tay ra xin bắt tay với Quách Tĩnh. Quách Tĩnh ưỡn ngực, rẽ hai người Vương, Hoàng tiến ra, bắt chợt lại chỉ về phía cửa lều mà kêu lớn: - A ha, Độc Cô phó soái đã về! Nhưng lần này không ai tin nữa cả. Tiêu Phong thu tay về gườm gườm nhìn Quách Tĩnh thủ thế sẵn sàng ứng chiến. Cơ mà không có gì xảy ra cả. Thì ra lần này Quách đại hiệp của chúng ta nói thật, Độc Cô Cầu Bại đã về tới nơi. Lão đứng ở cửa oang oang vui vẻ: - Có chuyện gì mà mọi người căng thẳng vậy. Tại hạ may mắn không nhục mệnh Vương soái phân phó. Mã đáo thành công rồi! Dứt lời, lão chạy tới trước mặt Vương Trùng Dương, rút hai túi gấm trong người ra mà dâng lên. Vương lão rung rung đón lấy. Nhìn điệu bộ mồ hôi mồ kê mướt mải, lấm lem của Độc Cô Cầu Bại, Vương lão bật khóc ném toẹt hai túi gấm xuống đất quát lớn: - Chỉ vì chúng mày mà ta suýt mất một viên đại tướng! Đoạn quay ra ôm lấy Độc Cô Cầu Bại mà khóc rống lên bi thương. Mọi người xung quanh thấy cảnh đó đều rung rung nước mắt. Độc Cô Cầu Bại cúi xuống, nhặt hai túi gấm lên hai tay trao lại cho Vương Trùng Dương mà rằng: - Vương soái xin chớ phụ lòng của tiểu tướng. Vương lão nhận lấy, rồi lại ném toẹt xuống đất khóc rống lên to hơn: - Chỉ vì chúng mày mà ta suýt mất một viên đại tướng! Huhuhu! Độc Cô Cầu Bại nhịn không được nữa gầm lên: - Thằng điên này! Ngươi có thôi làm trò đi không! Việc gấp lắm rồi đây! Vương lão lấy tay quẹt nước mắt cười khà khà vỗ vai Độc Cô lão: - Là ta lo cho lão Độc Cô ngươi thật đó không phải giả vờ đâu. Độc Cô Cầu Bại trong lòng chợt dâng lên một cảm giác vừa bức mình lại vừa ấm áp, nhất thời không biết nói gì. Vương lão cúi xuống nhặt túi gấm lên mỉm cười, quay lại nhìn quần hùng đang ngơ ngẩn đứng nhìn: - Ấy dà! Để các người và quý vị độc giả khỏi chờ đợi lâu nữa. Giờ ta mở túi đây! Lão rút dây buộc, mở túi gấm thứ hai, bên trong có một lá thư. Không biết bên trong viết gì mà chỉ thấy Vương lão mở ra đọc mà toát mồ hôi lạnh, lập cập mở nốt túi gấm thứ ba ra đọc nốt. Đoạn ngồi phệt xuống ghế, mặt mũi tái nhợt lắp bắp mãi nói không nên lời. Cả hai lá thư đều rời tay mà rơi xuống đất. Quần hùng thấy vậy thì hốt hoảng quay ra bàn tán. Độc Cô Cầu Bại lật đặt chạy lại mà nhặt thiên thư lên xem. Trong thư viết gì mà Vương lão hồn vía lên mây như vậy

25. Chương 25: Mở Túi Khôn,quần Hùng Đều Mặc Lỡm Lầm Bình Chi Trúng Phải Kế Mỹ Nam

Lại nói chuyện Vương Trùng Dương nguyên soái sau khi đọc hai lá thiên thư thì vã mồ hôi lạnh,chân tay run bắn,hồn vía lên mây ngồi phệt xuống ghế mà không cất được tiếng nào. Độc Cô phó soái lật đật chạy lại nhặt thư lên xem. Chỉ thấy lão đọc đi đọc lại hồi lâu rồi không nói không rằng mà ngửa cổ khóc rống lên bi thương.

- Phen này chúng ta bị Vương lão người hại chết rồi! Mất công ta vào sinh ra tử,hóa ra chỉ lấy về một tờ giấy báo tử. Huhuhu!

Chúng tướng thấy hai vị chủ tướng như vậy thì nhao nhao lên hỏi han ngan ngỗng. Đông Tà Hoàng Dục Sư không nhịn được nữa,vụt tới giật lá thư khỏi tay Độc Cô lão rồi chạy về chỗ quần hùng. Cả bọn lập tức châu đầu vào cùng đọc,chỉ thấy trong thư viết vền vện đôi ba dòng:

“Địch đã đến nơi mà không lo bài binh bố trận đối phó,lại mong chờ vào sự trợ giúp từ thánh với chả thần. Lũ mê tín dị đoan các người đáng chết lắm! Kekeke”

Chúng tướng đọc xong thiên thư đều bàng hoàng,sững sờ. Thần tiên không ngờ chỉ là phường lừa đảo. Tiêu Phong nóng tính gầm lên đầu tiên:

- Khốn nạn! Phen này mắc mưu rồi!

Trương Vô Kỵ vốn là người đa sầu đa cảm,chàng đành lấy thư từ tay của Đông Tà Hoàng Dục Sư đọc đi đọc lại mấy lần,đoạn lệ châu tuôn ra như suối thấm nhoe cả chữ nghĩa trong thư thốt lên rằng:

- Vô Kỵ ta phen này ắt bỏ mạng nơi đây rồi! Ta không muốn chết khi vẫn còn là đồng nam đâu. Huhu!

Dứt lời,chàng gục đầu vào vai Quách Tĩnh mà nức nở khóc nức lên. Mọi người xung quanh ai thấy cũng thương cảm,đồng loạt bật khóc như mưa như gió. Vương lão lúc này thần trí cũng đã hồi phục lại được hai ba phần,thấy chúng tướng đau xót như vậy thì tiến tới mà quàng tay ôm lấy hết thấy mọi người. Đoạn lão chỉ đạo quần hùng đứng quây lại thành một vòng tròn rồi bắt nhịp mà đồng thanh khóc rống lên. Tiếng khóc bè cao bè trầm hòa quyện vào nhau,như một bản hùng ca bi tráng vang vọng khắp nơi. Khóc bè một hồi chán,quần hùng chuyển sang khóc solo,song khóc,tam khóc,vừa khóc vừa diễn trò hề...nói chung đủ kiểu. Không khí từ bi ai,trong phút chốc đã trở nên vui vẻ náo nhiệt vô cùng.

Giờ đang tới lượt Trần Gia Lạc biểu diễn tiết mục vừa khóc vừa nhảy lò cò vừa vỗ tay. Cả bọn ngồi quay xung quanh xem,vỗ đùi nhau đen đét chỉ tỏ mà khen thằng cha này tài,quá tài... Trần Gia Lạc được cổ động nhiệt tình thì khoái chí lắm,càng lúc tay vỗ càng nhanh,chân nhảy càng mau mà lệ cũng tuôn càng nhiều. Đang khi cao hứng,chuẩn bị kết thúc tiết mục một cách hoành tráng thì chân chàng bỗng nhiên dẫm phải vật gì đó vừa trơn vừa ướt. “Xoẹt!” một cái,cả người chàng đổ rầm xuống đất,đầu văng mắt hoa,mắt mấy giây mới hồi phục lại được. Thì ra vừa rồi,chàng dẫm phải thiên thư bị vứt dưới đất mà trượt chân té nhào. Trần Gia Lạc lồm cồm bò dậy,tay phủi phủi áo quần,cười cười chữa thẹn với anh em. Đoạn chàng cúi xuống nhặt tờ thư lên mà định vứt vào sọt rác,tránh cho người khác dẫm phải mà trượt ngã như tôi. Bỗng nhiên,chàng phát hiện ra có gì đó lạ kỳ trên lá thư nên khựng lại mà chăm chú nhìn. Vương lão cùng quần hùng thấy chàng đột nhiên thần tình trở nên nghiêm túc như vậy cũng thấy hiếu kỳ nên chạy lại,túm tụm vào xem. Chỉ thấy lá thư khi nãy vốn chỉ có đôi ba dòng nay đã kín đặc chữ. Nét bút như rồng bay phượng múa,khi thanh khi đậm,rõ là có được học hành luyện tập hẳn hoi. Trong thư viết rằng:

“Nếu các người đọc được tới đoạn này,thì quả thật là số các người chưa tận,lão Thiên gia chưa muốn các người chết. Các người phải biết,vốn mệnh trời khó cãi,thiên cơ bất khả lộ nên ta không thể khơi khơi mà trao cơ hội,mở con đường sống cho các người. Việc ta viết thư bằng mực bí mật,chữ chỉ hiện khi thấm đủ một lượng nước mắt nhất định cũng là để xem ý của cấp trên thế nào. Vậy nên chớ có chữ ta,kéo ta vật éo mồm...”

Cả bọn đọc tới đây thì quay ra nhìn nhau mà hỏi: "Mồm tao có méo không?". Rồi khi yên tâm là mồm mình chưa làm sao thì mới quay vào mà đọc tiếp.

"...Lũ phàm nhân các ngươi nghe cho rõ,đọc cho kỹ này. Ta cho các ngươi ba phương án lựa chọn.

Một là hạ hạ chi sách. Muốn xem thì (Bấm vào đây)

Hai là trung trung chi sách. Muốn xem thì (Bấm vào đây)

Ba là thượng thượng chi sách. Muốn xem thì (Bấm vào đây)

..."

Cả bọn lại quay ra hỏi nhau. "Chọn cái nào bây giờ?". Vương lão ra vẻ chỉ huy hăng giọng:

- Cứ mở từng cái ra xem. Cái nào hay thì chọn cái đấy chứ sao?

Quần hùng gật gù khen Vương lão tinh minh ghê. Đoạn bấm vào chỗ Bấm vào đây của hạ hạ chi sách. Đoạn đầu của kế sách này viết rằng:

"Hạ hạ chi sách:

...Thái cực sinh lưỡng nghi

Âm dương nhị khí vi

Kết hợp nhau khéo léo

Phá địch có khó gì..."

Đoạn sau viết chi tiết về cách bố trí sắp xếp chiến thuật thế nào,dự địch kháng địch ra sao. Đại loại là phải kết hợp giữa mưu trí và sức mạnh đồng đội...blah blah...Đoạn kết có viết:

" Dù sao đây cũng chỉ là hạ sách,các ngươi chắc cũng chẳng chọn đâu. Kế sách này bị đánh giá thấp ở chỗ,các ngươi vốn không phải là một đạo binh tinh nhuệ được huấn luyện cẩn thận,nên rất dễ mắc phải những sai sót không đáng có,dẫn đến toàn quân tử vong."

Chúng tướng đọc xong gật gù,quay trở lại trang chủ. Chọn phần Bấm vào đây của trung trung chi kế. Nhưng mà đợi mãi đợi mãi mà chẳng thấy chuyển biến gì. Bấm đi bấm lại tới thủng cả giấy ra cũng không có gì xảy ra nữa,cả bọn mới bực bội mà chuyển sang thượng thượng chi kế. Cơ mà cũng như trung trung chi kế,thượng thượng chi kế cũng không thay đổi gì. Vương lão giằng lấy thiên thư từ tay Trần Gia Lạc bấm loạn một hồi,cũng không thấy gì khác thì mới đọc xuống phía cuối thư:

"...*Note: Trong ba kế sách chỉ có thể chọn một. Hai kế còn lại sẽ tự hủy khi các ngươi chọn kế kia.

Thiên cơ là như vậy,chớ có thắc mắc nhiều. Chúc các ngươi kháng địch thành công.

Pê trên ét: I love U!"

Vương Trùng Dương đọc tới đó mà tim giật đánh thót một cái. Sợ quần hùng lại thêm một lần thóa mạ mình "ngu mà cứ tỏ ra nguy hiểm" nên vội gấp thư làm bốn,cắt vào trong người,hăng giọng nói:

- Quả nhiên là mưu kế của thần tiên. Chỉ cần hạ sách thôi chúng ta cũng có thể phá tan cường địch rồi. Hahaha! Chắc do mạng lỗi mà hai kế thượng và trung kia chưa đọc được. Tớ nữa ta sẽ xem lại,nếu được thì chúng ta bàn sau. Giờ cứ tạm thời theo hạ sách trong khi không có sách nào khác.

Chúng tướng thấy hành động và lời nói của Vương lão khả nghi lắm nhưng vì trót bầu lão làm nguyên soái rồi nên cũng không tiện cự nự. Tất cả chấp tay đồng thanh đúng theo kịch bản:

- Xin Vương soái phân phó công việc!

Vương lão vẫy Từ Thiên Hoàng và Độc Cô lão lại,ba người thì thảo bàn tán một hồi,thì thoảng lại ngừng lên nhìn người này người kia ánh mắt xăm soi đánh giá,rồi lại cúi xuống thì thảo thì thảo. Hồi lâu,ba người có vẻ như đã đi đến thống nhất,đập tay nhau mà "Yeah!" một tiếng rồi tản ra. Vương lão vuốt râu mỉm cười,nhìn quần hùng một lượt với ánh mắt triu mến,yêu thương. Lão nói:

- Đại kế đã có rồi. Việc kháng địch lần này thành hay bại là đều nhờ ở các vị có hết lòng hết sức hay không.- Lão dừng một chút đợi mọi người tỏ ý quyết tâm rồi nói tiếp - Kỵ binh tiên phong của địch chỉ trong một hai giờ nữa sẽ kéo tới đây. Binh lực khoảng một vạn rưỡi,mục tiêu của chúng không ngoài việc bao vây không cho chúng ta chạy trốn. Đến tối muộn,quân chủ lực của chúng sẽ kéo tới nơi kết hợp với nội gián mà tấn công chúng ta. Lợi thế của chúng ta hiện nay là địch nhân vẫn chưa biết rằng âm mưu của chúng đã bại lộ. Vậy nên ta tính tận dụng điểm này,một kích tất sát đánh tan đại quân của chúng,khiến cho chúng vạn kiếp bất phục,không bao giờ dám nghĩ tới chuyện trả thù chúng ta nữa. Các tướng có ý kiến gì ko?

Miêu Nhân Phụng chấp tay bước lên:

- Vương soái nói thì hay lắm. Mỗi tội này giờ vẫn chưa nói cho anh em chúng tôi biết phải làm gì đây.

Vương lão tái mặt,xua tay:

- Nói gì cũng phải nói cho có đầu có đuôi. Anh em đừng nóng vội. Giờ tôi sẽ nói vào phần chính ngay đây. Tại hạ tính thế này...thế này...

Đoạn lão ra chỉ trỏ trên bản đồ mà Từ Thiên Hoàng đã chuẩn bị sẵn từ bao giờ. Lão say sưa bố trí,chỉ đạo...âm thanh phải đạt cường độ thế này,ánh sáng phải ở góc này góc kia thế kia...cứ như là đạo diễn sân khấu,chỉ đạo nghệ thuật. Chúng tướng chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời của lão. Thi thoảng lại có người hỏi:

- Thế như thế thì như thế nào?

Lão lại tận tình giải thích,cầm tay nắm nút đặt vào đúng chỗ khiến cho ai cũng phục lẫn. Khi mọi người đều đã nắm rõ kế hoạch và chiến thuật. Vương lão mới thở phào một tiếng,quay lại ghé chéo mở chai Lavie tu ừng ực. Xong,lão buông chai quẹt miệng cất lời:

- Từ quân sư sẽ chịu trách nhiệm quản lý và giám sát chung cho hành động chuẩn bị. Độc Cô lão sẽ hướng dẫn đội kỵ binh cách thi triển Phi Mã Thuật. Tại hạ sẽ lo việc bố trí trung tâm liên lạc và điều khiển. Chư vị quần hùng,mỗi người thống lĩnh một lộ binh mã như đã định,đến thời điểm thì cứ theo hiệu lệnh mà làm. Tuyệt đối không được sáng tạo hay thử nghiệm gì cả. Thời gian không còn nhiều nữa chúng ta tấn ra chuẩn bị thôi. Giờ phiên Lệnh Hồ công tử gọi giúp Lâm Bình Chi tới đây. Tại hạ có việc phân phó cho y.

Quần hùng chấp tay thi lễ rồi lục tục đi ra. Vương lão nhắc điện thoại lên gọi cho Trường Xuân Tử Khuư Xứ Cơ:

- A lo,Cơ hả con?

- Dạ,con Cơ đây ạ! Sư phụ đây ạ? Họp hành thế nào rồi thầy? – Giọng Khuư Xứ Cơ vang lên phía máy bên kia.

- Ủ,tốt cả con ạ. Sư phụ bảo này,con gọi mấy anh em lại chuẩn bị cho sư phụ việc này nhé.

- Vâng,sư phụ cứ nói đi ạ. Mà anh Ngọc đi đâu mà vẫn chưa về đâu sư phụ ạ. Không hiểu có gì bất trắc không?

- Không sao đâu con. Sư phụ sẽ kể con nghe sau. Bây giờ nghe cho kỹ rồi chuẩn bị nhanh cho sư phụ con nhé...

Đoạn lão dặn dò việc dựng tháp trung tâm thế nào,bố trí đèn đóm màu sắc,số lượng ra sao...một hồi. Chỉ thấy Khuư Xứ Cơ dạ dạ,vâng vâng liên tục có vẻ như đã hiểu hết. Vương Trùng Dương lại hỏi lại kiểm tra một hồi,Khuư Xứ Cơ lắp bắp trả lời chỗ trùng chỗ trật khiến lão bực mình quát lên:

- Thôi để tao nhắn tin. Mày cứ theo đấy mà làm vậy. Tốn thời gian của bố mày.

Khuư Xứ Cơ trả lời:

- Dạ...dạ

Vương Trùng Dương cau tiết:

- Dạ...dạ...cái đếch gì nữa? Tiên sư thằng ngu!

Khuru Xứ Cơ lại trả lời:

- Vâng...vâng...

Vương lão không chịu nổi nữa bấm nút dập máy. Rồi nhấn tin cho Khuru Xứ Cơ dặn dò công việc. Tin nhắn vừa gửi đi,chỉ mười giây sau đã có hồi âm. “ Dạ! Vâng! Ok sư phụ!”

Vương Trùng Dương giận tím mặt,nhưng không dám nhấn tin gọi điện chửi Khuru Xứ Cơ nữa kéo nó lại dạ vâng cho thì đại mặt. Thằng đệ tử này ra ngoài đầu gấu đầu mèo,tài giỏi thế nào không biết chứ,cứ về gặp lão,nói chuyện với lão là nó như thế. Bực không thể tả được.

Vương lão vẫn đang hậm hực trong lòng,thì có tiếng Lâm Bình Chi vang lên ngoài lều:

- Vương lão cho đòi,tiểu tử Lâm Bình Chi xin đến bái kiến!

- Vào đi! – Vương lão trả lời.

Lâm Bình Chi vén rèm bước vào. Thần sắc y chợt rạng rỡ khi nhìn thấy Vương lão. Vương Trùng Dương chợt dạ nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh,chỉ cái ghế cách lão khá xa mà nói:

- Ngồi đi!

Lâm Bình Chi sấn tới thêm bốn năm bước,cách Vương lão độ một mét rồi mới chịu dừng lại. Hương nước hoa của gã sộc vào mũi Vương lão khiến lão tự dừng thấy hơi hợp vô cùng. Lão cố giữ bình tĩnh trước ánh mắt hân hoan của Tiểu Lâm tử.

- Ta có việc cần Lâm Bình Chi ngươi giúp đỡ. Nếu có thể hoàn thành việc này,coi như ngươi đã đoái công chuộc tội. Mọi tội lỗi trước kia sẽ không ai nhắc đến nữa.

Lâm Bình Chi nhoeén cười:

- Không phải người ta đã chuộc tội từ đêm qua hay sao? Nếu lần này hành động,phải coi như là công mới. Vương huynh phải có thưởng cho người ta chứ? Hí hí!

Vương lão đỏ mặt e hèm luôn mấy tiếng:

- Ta quên chưa khen. Lâm tiểu tử ngươi hôm qua làm rất tốt. Nhờ có ngươi mà việc kiểm chế nội gián mới diễn ra thuận lợi được như vậy. – Lão cố nhấn mạnh hai chữ tiểu tử,để nhắc nhở rằng lão coi hắn là nam giới.

Thế nhưng Lâm Bình Chi dường như chẳng quan tâm,còn sấn thêm tới một bước,lung liếng mà rằng:

- Đa tạ Vương huynh đã khen ngợi. Người ta hôm nay có thể giúp gì cho huynh đây?

Vương lão trong lòng thầm kêu hồng hét. Lâm tiểu tử này hình như đã động tâm với mình rồi. Thật lòng,nếu lần này không vì đại nghĩa chắc lão đã nhảy dựng lên rồi bỏ chạy rồi. Vương lão vụt đứng dậy,chấp tay sau đít giả vờ suy tư bước đi. Thực ra là lão muốn tránh xa Lâm Bình Chi thêm được bước nào hay bước ấy. Trong bụng lão thầm lo lắng,không biết xử trí thế nào cho vẹn cả đôi bề. Cứng quá mà Lâm Bình Chi từ chối không thực hiện việc cho thì nguy to. Mà mềm quá hắn lại lấn tới,đụng chạm thân thể thì càng loạn. Càng tính càng rối,lão bụng bảo dạ “Một liều ba bẩy cũng liều. Đại sự đặt lên trên hết đã.” Nghĩ vậy lão đột nhiên quay lại nhìn thẳng vào mắt họ Lâm,dáng đứng uy vũ hiên ngang. Lâm Bình Chi đột nhiên bị lão nhìn chăm chăm,lại bị vóc dáng manly của lão thu hút khiến gã điên đảo thần hồn. Theo phản xạ tự nhiên,gã cúi đầu e lệ nhưng mắt vẫn liếc liếc nhìn trộm Vương lão. Vương lão trong lòng đã quyết,bật cười ha hả.

- Sao Lâm người ta lại tự dừng tỏ vẻ thẹn thùng e lệ như vậy?

Lão vốn không quen mềm mỏng yêu đương,nay lại phải nói chuyện với người thuộc giới tính thứ ba như Lâm Bình Chi nên nhất thời không biết xưng hô thế nào cho phải. Thế mà ai ngờ,Lâm Bình Chi lại bị ba chữ “Lâm người ta” khiến cho động tới tâm phách,lấy tay áo che miệng cười khúc khích:

- Vương huynh thực biết cách làm người ta vui lòng. Cái biệt hiệu Vương huynh vừa gọi,thật ta chưa thấy cái tên nào hay như vậy bao giờ. Nào,hãy nói cho Lâm nhi biết,chàng cần gì ở Lâm nhi? – Vừa nói gã vừa tiến tới sát Vương lão hơn.

Vương Trùng Dương trong lòng ngấm ngấm sợ hãi,nhưng vẫn cười ha hả,chủ động nắm lấy tay Lâm Bình Chi,bốn mắt nhìn nhau mà nói:

- Lâm người ta! Lâm người ta! Phen này huynh chỉ biết trông cậy vào Lâm nhi thôi.

Lâm Bình Chi quả nhiên trúng kế. Tim đập loạn nhịp thót lên:

- Vì ba chữ Lâm người ta này! Lâm nhi dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng từ nan. Xin Vương huynh cứ dặn dò!

Vương lão thấy đại kế đã tiểu thành,mở cờ trong bụng nhưng mắt vẫn tỏ vẻ buồn bã:

- Nhiệm vụ này hung hiểm vô cùng. Lâm nhi phải hành động cực kỳ cẩn thận,bảo toàn mạng sống mà trở về đây mới được. – Không đợi Lâm Bình Chi trả lời kéo lại như cải lương tuồng chèo,Vương lão nói tiếp luôn – Lần này ta muốn Lâm nhi vờ như vẫn là người của Đông Phương Bất Bại mà tới gặp Thành Khôn,truyền đạt thông tin giả về tình hình chúng ta. Thành Khôn là con cáo già quỷ quyết,Lâm Nhi phải thực sự hóa thân vào nhân vật thì gã mới thập phần tin tưởng,dẫn đại quân vào bẫy của chúng ta. Nếu có lựa chọn khác,thực sự ta không muốn Lâm nhi phải làm thế này. Có hiểu cho người ta không?

Lâm Bình Chi một thoáng ngần ngừ,rồi ánh mắt lộ vẻ quả quyết:

- Lâm nhi xin phụng mệnh Vương nguyên soái! Người ta quyết không làm Vương huynh phải thất vọng đâu.

Vương lão mặt lộ rõ vui sướng đặt tay lên vai Lâm Bình Chi lắc lư lắc để:

- Người ta thập phần tin tưởng Lâm nhi sẽ thành công!

26. Chương 26: Hân Hoan Háo Hức Lo Chiến Sự Hảo Hán Hãi Hùng Chấn Lều Xanh

Vương lão nắm tay dắt Lâm Bình Chi tiến ra tới tận cửa trại,bốn mắt nhìn nhau lưu luyến lăm lăm. Lâm Bình Chi mở lời trước:

- Vương huynh ở lại bảo trọng. Người ta lần này vào đầm rồng hang cọp,quyết hoàn thành cho được nhiệm vụ mà huynh ủy thác. Dù chết cũng chẳng cau mày. Chỉ mong sau này có dịp tái ngộ,hai ta có thể dành chút thời gian mà tìm hiểu nhau cho rõ hơn.

Nói vậy xong,đoạn gã yểu điệu mà che miệng cười khúc khích. Vương lão cũng làm bộ xúc động,lấy tay áo vờ gạt nước mắt mà rằng:

- Cái ý của Lâm người ta thật trùng khít với cái ý của ta đó! Thời gian không còn sớm nữa,tiệc nào rồi cũng có lúc tàn,Lâm người ta lên đường đi thôi kéo lỗ mất việc lớn.

Lâm Bình Chi gật đầu,xiết tay nắm chặt tay Vương lão rồi quay mình nguẩy dít chạy đi. Vương lão nhìn theo bóng dáng của Lâm Bình Chi cho tới khi khuất hẳn,rồi chạy tọt vào toilet mà xúc miệng,rửa tay. Lão vốn không muốn mọi việc ra nông nổi này,cũng không muốn phải lừa người khác. Thế nhưng,với trọng trách lão đang gánh trên vai,lão buộc phải lựa chọn giữa danh dự cá nhân và tính mạng của cả vạn anh hùng hào kiệt. Vậy nên kính mong quý vị độc giả hiểu,và đừng đánh giá sai và đạo đức và nhân cách cao vời của Trung Thần Thông! Hehe!

Vương lão sau khi hoàn thành vở nhạc kịch với Lâm Bình Chi,tinh thần vô cùng cao hứng,ra ngoài đi một vòng để thị sát binh tình. Mọi người đều đang hăng say chuẩn bị,ai cũng háo hức mong sớm đến tối để được đánh đấm một trận cho thỏa. Anh hùng hảo hán giang hồ toàn phường háo võ khoái đánh đấm nên tuyệt không một ai tỏ ra lo lắng,hay than vãn một lời. Thế mới biết,thần thánh cũng có lúc sai lầm,ai bảo đây không phải là một đạo hùng binh.

Lão Vương đi tới đâu mọi người cũng dừng tay thi lễ, một điều: “Vương nguyên soái” hai điều “Voai nguyên sường”. Lão khoái chí vô cùng, cười tít mù vẩy tay đáp trả với mọi người. Lão đi vào bên trong sân thi đấu, nơi đây đã được dọn dẹp gọn ghẽ. Trên các khán đài, các đạo binh của Viên Thừa Chí, Trần Gia Lạc đang cùng nhau lắp đặt các cơ quan, vũ khí. Dưới sân đấu, Đông Tà Hoàng Dược Sư đang hướng dẫn một sư đoàn hảo hán lập thành Bát Quái trận đồ, biến hóa phương vị này nọ phức tạp vô cùng...

Vương lão chấp tay sau đít, khệnh khạng đi một vòng. Tới đâu cũng hỏi: “Có mệt không? Cố gắng lên nhé! Thế chơi kiểu này là chơi kiểu gì?”. Đoạn không đợi người ta trả lời mà cấp đít đi thẳng ra cái về mình bận rộn lắm. Lão lại đi ra phía bìa rừng, nơi đó đang vô cùng náo nhiệt.

Độc Cô lão mặt mũi tóc tai bơ phờ, đang hối thúc đội Tiêu Phong, Quách Tĩnh luyện Phi Mã Thuật. Tiếng người tiếng ngựa huyên náo, tiếng còi xe xen lẫn tiếng chuông xe điện leng keng khiến người ta liên tưởng tới những con đường trung tâm Thăng Long thành vào giờ cao điểm. Vương lão nhổ toẹt một bãi nước bọt miệng lắm bầm: “Tiên sư, lại tắc đường rồi!” Độc Cô lão nghe thấy tiếng Vương Trùng Dương bèn quay lại, vẻ mặt rạng rỡ:

- Vương chủ soái đi thị sát binh tình a? Phi Mã Thuật của ta sáng chế không ngờ bọn họ có thể áp dụng ngay lập tức. Chỉ cần luyện tập thêm chút, từ giờ tới chiều là mọi người đều thuần thục là đội kỵ binh của chúng ta có thể xuất trận được rồi.

Vương lão gật đầu:

- Độc Cô phó soái người làm rất tốt. Cơ mà không có thời gian đến chiều đâu. Giờ này đội kỵ binh của chúng sắp tới nơi rồi, chúng sẽ cử thám báo đến trinh sát tình hình. Người nên hoàn thành sớm buổi huấn luyện rồi cho người ngựa nghỉ ngơi kéo bọn chúng thấy động mà sinh nghi.

Độc Cô Cầu Bại cười trả lời:

- Vương soái người ra dáng lắm, suy nghĩ lại rất chu đáo. Được, độ một tiếng nữa là tất cả sẽ lại như chưa có gì xảy ra ở đây. Khi đó ta sẽ tìm gặp người.

Vương lão chấp tay sau đít, ngựa cổ hít một hơi sâu:

- Có người bên cạnh giúp đỡ, ta thực không còn lo lắng gì nữa. Người làm việc đi. Ta ra kiểm tra xem bọn đệ tử đệ tử đệ tử trung tâm điều khiển thế nào rồi đã. Bi bi!

Khưu Xứ Cơ đang phùng mang trợn mắt quát tháo đám đàn em dựng tháp trung tâm. Bọn kia việc thì đã gấp, tiến độ thì bị ép lại bị lão quát nạt nhiều thì lại càng cuống. Một tay đệ tử đời thứ ba, không hiểu vô tình hay cố ý, làm rơi nguyên một cây thép phi mười tám xuống đúng chỗ Khưu Xứ Cơ đang đứng. Khưu đạo trưởng nào có hay biết đại họa đang rơi xuống đầu, vẫn đang đứng chống nạnh mắng mỏ mấy người khác. Thanh thép rơi xuống từ độ cao bảy mét, thế rơi nặng như Thái sơn áp đỉnh, kinh khí rít lên vù vù. Khưu Xứ Cơ đầu không đội mũ bảo hộ lao động, bị thanh thép này rơi trúng thì ắt lỗ mũi ăn trầu, đầu ăn bã đậu. Lũ đệ tử thấy tình huống nguy hiểm đều kêu toáng lên. Khưu Xứ Cơ khi này mới ngừng lên nhìn thì đã thấy vật kia ở trước mặt, chân tay nhất thời bủn rủn không còn kịp phản ứng. Vào thời khắc nguy hiểm ấy, một bóng người từ dưới đất phóng vọt lên như đại bàng triển dực, nhanh như chớp bắt lấy thanh thép ngay cách đầu Khưu đạo trưởng trong gang tấc, cứu cho gã một bàn thua trông thấy. Người vừa tới là Vương Trùng Dương chứ còn ai khác, lão vừa tới nơi thì thấy xảy ra tình huống kể trên nên kịp thời cứu mạng cho Khưu Xứ Cơ. Vương lão bắt được thanh thép, lộn thêm hai vòng trên không, rồi mới chịu tiếp đất. Đây là cơ hội thể hiện trước mặt lũ con nhang đệ tử nên lão nào chịu dừng lại bỏ qua. Lão vũ lộng thanh thép trong tay biểu diễn ngay Toàn Chân kiếm pháp, vừa múa miệng vừa huýt gió và kêu:

- Ịch xạ...ịch xạ...chúu...chúu!

Quần đệ tử nhận ra sư phụ thì mừng rỡ reo lên, vỗ tay theo nhịp cổ vũ cho lão rồi cùng cất tiếng hát bài giáo ca của phái Toàn Chân: “Như có bác Dương trong ngày vui đại thắng...” Vương lão múa may quay cuồng một hồi, đoạn hét lên “Hây za!”, rồi xử chiêu “Nhân kiếm hợp nhất”, biểu diễn nuốt thanh thép vào bụng (Warning: đây thực ra là một tiểu xảo kiểu như ảo thuật. Các bạn xem xong xin đừng bắt chước kéo nguy hiểm tới tính mạng và hệ tiêu hóa!). Chúng đệ tử đều biết chiêu này là một trong những chiêu thức tối thượng trong kiếm đạo nhưng cả đời chưa được chứng kiến bao giờ, nay thấy sư phụ biểu diễn thì đều trợn mắt há hốc mồm, rồi nhất loạt vỗ tay huýt gió ầm ỹ đòi lão biểu diễn lại. Vương lão nhả nhận, gặp người cúi

chào hai ba lần, rồi giơ tay ra hiệu ọi người trật tự. Lũ đệ tử thôi không hò hét nữa, im lặng tập trung xem sư phụ nói gì. Vương lão thấy lũ kia đã trật tự, bèn vuốt râu mỉm cười mà nói úy lạo mấy câu, vô thường vô phạt như các vị lãnh đạo về thăm nông dân thường nói. Sáo rỗng và chán òm, không có gì đáng nhắc đến cả. Lão đi một vòng từ trên xuống dưới, kiểm tra các hạng mục công trình.

Đài này ười mét, được nguy trang bằng cành lá cây nên nếu nhìn từ xa người ta sẽ bị lầm tưởng đây là một cái cây lớn mà thôi. Người đứng trên đài này sẽ có thể bao quát được toàn bộ tình hình khu vực sẽ diễn ra chiến sự. Đến khi đêm tối, khi cành lá nguy trang được dỡ đi, Vương lão sẽ cùng đội nữ binh đã được tuyển chọn ở trên này dùng đèn làm tín hiệu mà điều khiển các cánh quân tiến lui theo chiến thuật đã định. Thuật này Vương lão học lỏm được từ trong một bộ truyện chường lão đã đọc khi còn trẻ, nay đã có đất mà dụng võ. Ở bên dưới, bảo vệ cho đài chỉ huy sẽ là Châu Bá Thông và quần đệ tử Toàn Chân Giáo. Vốn Vương Trùng Dương không muốn dùng Châu Bá Thông đâu, trong lòng lão vẫn giận thẳng em này lắm lắm về chuyện ngày hôm qua, nhưng vì Mã Ngọc đã bỏ trốn nên lão đành phải gọi lão ta về cho đủ số bốn chín người để lập thành Thất Tinh Bắc Đẩu trận cỡ trung mà đảm bảo không cho kẻ địch xâm phạm tới đài trung tâm.

Wương lão đi xem xét một hồi, trong bụng thầm khen Khuê Xứ Cơ tuy hơi tối dạ, nhưng đã được hướng dẫn cụ thể thì làm việc quả là không chê vào đâu được. Lão gọi hần đến, lên mặt sư phụ mà dặn dò thêm một hồi, hần lại vâng vâng dạ dạ một hồi. Vương lão nhìn hần với con mắt không thể tin được, nên lấy giấy bút viết lại cho chắc rồi mới yên tâm mà đi.

Lão đi đâu bây giờ nhỉ? À, phải rồi! Lão có cái hẹn với mỹ nữ nên phải đi gấp. Mà không phải lão hẹn với một mà tới tận hai mỹ nữ. Mà hai mỹ nữ này không phải là mỹ nữ tầm thường, họ là hai mỹ nữ còn độc hơn rắn rết. Lão tìm tới cửa lều của hai nàng, một căn lều có màu xanh lá mạ, rất dễ tìm vì xung quanh phạm vi năm mươi mét không có căn lều nào khác cả. Trống ngực lão đánh thùng thùng. Không phải là lão sợ hay lo lắng gì, mà lão là vậy, cứ gặp mỹ nữ, không cần biết là chuyện riêng hay chuyện công là lại như giai mới lớn mặt đỏ tía tai, tim đập loạn nhịp, sửa mãi không được, nhục ghê. Lão cứ lòng vòng trước cửa lều chưa biết nên mở lời thế nào cho phải, cũng không dám manh động chạm vào bất cứ vật gì thì bên trong đã có tiếng trong trẻo của thiếu nữ nói vọng ra:

- “Con bò cạp cạp con bò cạp, cạp rồi lại bò, bò rồi lại cạp”

Wương lão thoáng chút giật mình, xong cũng bình tĩnh đáp lời ngay:

- “Anh tiểu thương thương chị tiểu thương, thương vào chỗ tiểu, tiểu vào chỗ thương.”

Giọng nữ bên kia bật lên thẳng thốt:

- Á! Đối đáp hay lắm nhưng sai mất rồi. Chẳng hay các hạ là ai? Tới đây có việc gì?

Wương lão trả lời:

- Bần đạo Vương Trùng Dương, vốn đã có nhờ Lệnh Hồ Xung hẹn người từ trước.

Giọng thiếu nữ bên kia chuyển thành vui vẻ:

- Óe! Thế mà Vương đạo trưởng không nói từ đầu. Tiểu nữ thấy người cứ quanh quẩn trước lều, còn tưởng là phường đạo tặc nào định hãm hại mình nữa chứ?

Wương Trùng Dương mắng thầm trong lòng: “Các cô không hãm hại người ta thì thôi, ai dám dây vào mấy cô chứ”. Cửa lều được vén ra, Vương lão không chút ngần ngại mà bước vào trong. Trước mắt lão là một cô gái sắc xuân phơi phới, ánh mắt sắc như dao cau, phục vận kỳ lạ ắt không phải người vùng này. Vương lão lịch thiệp cúi chào, cầm tay nàng mà hôn cái choẹt rất chi là Tây. Chỉ thấy cô gái che miệng khúc khích cười có vẻ thích thú lắm mà không hề e dè chi cả. Vương lão thấy nàng có đủ hai tay, đã đoán biết được nàng là ai nên mỉm cười đáp lễ:

- Lam giáo chủ quả thật danh bất hư truyền. Không biết Hà giáo chủ đã tới đây chưa?

Ấy là lão nhắc đến Hà Thiết Thủ, cũng là Ngũ Độc giáo chủ trong Bích Huyết Kiếm, sau này là đệ tử của Viên Thừa Chí đó. Giọng Hà Thiết Thủ vang lên từ phía trong:

- Được Vương chân nhân nhắc tới quả thực là phúc phận của tiểu nữ. Tiểu nữ chờ ở đây đã khá lâu rồi.

Vương lão cười khà khà:

- Để hai vị mỹ nhân phải chờ lâu, bản đạo thấy có lỗi quá. Xin nhị vị lượng thứ!

Lại có giọng một thiếu nữ khác vang lên:

- Tiểu nữ Trình Linh Tố cũng đã đợi chân nhân từ lâu rồi. Chân nhân xin lỗi tiểu nữ đi.

Dứt lời, trước mặt Vương Trùng Dương xuất hiện hai thiếu nữ nữa. Một người tóc nâu môi trầm, tay đeo móc sắt, thiếu cái băng chột mắt nữa thôi là giống trùm cướp biển, ấy là Hà Thiết Thủ. Người kia thân thể mảnh mai gầy guộc, tóc vàng, da hơi tái xanh đó là Trình Linh Tố của Phi Hồ Ngoại Truyện. Cả hai tươi cười bước tới, túm váy nhún mình chào Vương lão. Điều bộ cũng rất Tây. Lam Phượng Hoàng quay lại lườm yêu Trình Linh Tố một cái nói:

- Tố muội chớ vô lễ. Vương chân nhân ngoài việc tuổi cao đức trọng, giờ còn là nguyên soái thống lĩnh quân hùng chúng ta kháng địch. Muội hư là người không cho tham gia hành động đâu.

Trình Linh Tố le lưỡi tỏ vẻ sợ hãi:

- Vậy thì Vương nguyên soái cho tiểu nữ xin lỗi nha!

Vẻ nhí nhảnh của nàng khiến Vương lão không nhịn được mà bật cười vang, ba thiếu nữ cũng cười theo làm không khí trong lều bỗng tràn ngập sắc vui tươi.

Vương lão cười lẩn cười lộn một hồi, lẩn lè quần quai. Ba thiếu nữ kia đã dừng cười từ lâu mà lão vẫn cứ hi hi ha ha mãi không thôi. Không phải là lão muốn cười, mà là lão không thể dừng lại được. Lão cố nói:

- Hi hi... Các nàng... Ha ha... Ta không chịu... hư hư... nổi nữa... Xin ...ha ha... tha mạng...

Hà Thiết Thủ nghe vậy mới “Úi!” lên một tiếng:

- Muội quên không khóa bình Liên Tiểu Khí!

Đoạn nàng tắt tả chạy đi đóng khóa bình. Lam Phượng Hoàng và Trình Linh Tố hiểu ra vấn đề, thì người vội lấy khăn lạnh chườm mặt, người đổ thuốc giải vào miệng giải độc cho Vương lão. (Nguyên Liên Tiểu Khí là loại độc khí khiến cho người nào hít phải lập tức sẽ cười không dừng được cho tới khi chết cũng không thể ngậm miệng được. Tam Tiểu Tiêu Hồn Tán của Đinh Xuân Thu lão quái cũng cùng một dòng của độc khí này mà chế ra nhưng không thể so về mức độ dã man tàn bạo.) Ba nàng kia từ nhỏ đã sống với độc nên chẳng hề hấn gì. Khi vui vẻ thì thường mở bình ra mà hít với nhau cho vui giống như kiểu hút Shisa của thanh niên thời nay. Chỉ khổ cho Vương lão lâu lâu bước vào lều, trong bụng không chút đề phòng nên hít phải, cười xém nôn ruột ra ngoài. Cũng còn may là được phát hiện, cứu chữa đúng cách kịp thời nên thoát nạn. Nhưng lão cũng thế là từ rày trở đi không dây dưa gì với bọn Độc môn này nữa.

Vương lão ngồi xếp bằng vận công điều khí tầm mười lăm phút thì hầu như đã bình phục hoàn toàn. Chỉ còn chút tác dụng phụ là miệng cứ nhếch lên, ánh mắt đầy tiếu í. Lão soi gương xong bụng bảo dạ:

“ Hix! Cứ cười cười thế này, đi ra đường thế nào cũng bị ăn đòn vì tội cười đểu mất thôi.”

Lão quay lại nhìn ba thiếu nữ kia, cả ba đang chăm chăm nhìn lão vẻ mặt lo lắng xen lẫn hồi lỗi khiến lão muốn nổi giận cũng chẳng được. Lão đành lắc đầu cười khổ:

- Ta không sao rồi. Mấy cô bắt cần quá, thật làm ta suýt chết.

Hà Thiết Thủ lí nhí:

- Là lỗi của tiểu nữ. Xin Vương soái lượng thứ! Huhu!

Vương lão thấy nước mắt phụ nữ thì sợ lắm, xua xua tay:

- Thôi thôi! Chuyện này sau không nhắc tới nữa. Bản đạo tới đây là muốn nhờ các vị ra tay một phen.

Ba người kia thấy lão không hề trách cứ thì đổi buồn làm vui mà đồng thanh đáp:

- Xin Vương soái cứ nói. Bọn tiểu nữ quyết chẳng từ nan!

- Là vậy! Ta muốn mấy nàng thi triển chút thủ đoạn,dùng gậy ông đập lưng ông mà hạ độc đồ ăn và nước uống của đối phương.

Ba thiếu nữ vốn thiện nghề dụng độc,nay lại có cơ hội ra tay nên lập tức đáp ứng. Lão liền đem kế hoạch đã nghĩ trước,đem ra trình bày một lượt cho ba nàng nghe. Ba thiếu nữ nghe xong bèn góp ý chỗ này phải thế này,đoạn kia phải thế kia... lại một hồi nữa. Sau khi đã thống nhất được kế hoạch,Lam Phượng Hoàng bèn nói:

- Việc này nằm trong tầm tay của bọn tiểu nữ. Vương nguyên soái xin cứ yên tâm. Người gánh trọng trách cao cả,không cần bận tâm đến việc nhỏ nhặt này nữa.

Vương lão biết ý nàng muốn mình ra về để họ còn trở tay,thay quần áo nên cũng chấp tay bái biệt mà rằng:

- Lam giáo chủ và nhị vị cô nương đã nhận lời hành động thì bản đạo cũng có thể yên con mẹ nó tâm rồi! Tại hạ xin cáo từ! Chúc ba vị cô nương khai kỳ đắc thắng,lập được đại công!

Dứt lời lão khoát tay xoay người bỏ đi,dáng điệu khệnh khạng,uy vũ hiên ngang. Ra đến bên ngoài thì lập tức vọt chân lên cổ mà cổ chạy cho càng xa càng tốt. Giờ lão mới hiểu vì sao người ta không dám đụng lều xung quanh lều của các nàng trong phạm vi năm mươi mét.

27. Chương 27: Lấn Đầu Ra Quân,quần Hùng Đại Chiến Ăn Mừng Thắng Trận,nguyên Soái Gặp Ngụy

Lúc này đã gần nửa đêm,cũng nghĩa là giờ G sắp điểm. Trời đêm nay trăng sao khi mờ khi tỏ,nhưng chân núi Hoa Sơn đèn đuốc vẫn sáng choang như ban ngày. Quần hùng đã chuẩn bị sẵn sàng mọi việc từ trước khi trời chuyển tối. Bên dưới quanh khu vực khán đài,nam thanh nữ tú vẫn đi lại nườm nượp,cười cười nói nói, ăn chơi nhảy múa tưng bừng náo nhiệt như thể không hề có chuyện gì xảy ra.

Thoạt nhìn,có vẻ như bọn họ đứng ngời lộn xộn bừa bãi, nhưng chỉ có đứng từ trên cao này mới có thể thấy,hào kiệt phân ra thành từng nhóm từng nhóm,với cự ly đội hình,chiến thuật rõ rệt. Chỉ cần có lệnh,tất cả đều có thể di chuyển,rút lui an toàn tới những vị trí đã định sẵn. Đây chính là Sư đoàn Chim mồi,với thành phần là những người không có khả năng chiến đấu,được Bộ Tư Lệnh giao nhiệm vụ dẫn dụ địch nhân.

Vương lão đứng trên đài trung tâm,gió thổi mạnh quá làm râu tóc,quần áo lão lại bay phần phật. Lúc này bọn đệ tử đã bảo lão là chiến sự nổ ra đến nơi rồi,nên ăn mặc gọn gang cho tiện bề hành động. Cơ mà lão bảo không,lão thích ăn mặc thế này cho ra dáng chủ soái. Chủ soái ai lại mặc quần sooc' áo phong,nhìn không đứng đắn tẹo nào. Thế nhưng bây giờ lão mới thấy hối hận vì không nghe lời bọn chúng,gió trên này to quá,lão lại ăn vận lụng thụng nên giờ đạo bào cứ bị thổi căng phồng lên,quay qua quay lại cũng còn khó,không cần thận là bị thổi bay ra ngoài như chơi. Nhưng mà đã trót rồi thì phải trét,kệ! Lão chấp tay sau đít,vận công vào song mục mà quan sát tình thế xung quanh. Một lúc sau,hai mí mắt mở ra rồi mà vẫn chỉ thấy lờ mờ,lão đành rút ống nhòm hồng ngoại chuyên dụng mượn được của Vi Tiểu Bảo ra soi. Vi Tiểu Bảo đến chết không chừa được thói vô loại,lúc nào cũng mang theo mình ống nhòm hồng ngoại để rình nhìn trộm các đôi trai gái người ta tâm tình trong đêm tối. Đây là lần đầu tiên cái ống nhòm của hắn được sử dụng ột mục đích tử tế.

Khi này Lâm Bình Chi đã dùng phi cấp truyền thư báo tin vui,Thành Khôn và các lộ đại quân địch không chút mảy may nghi ngờ vẫn đang trên đường tiến đến theo đúng kế hoạch. Gã xin phép lưu lại trong quân địch,nếu có thời cơ sẽ ra tay hỗ trợ quần hùng. Ba chị em Lam Phượng Hoàng,Hà Thiết Thủ và Trình Linh Tố cũng đã trở về,bọn họ đảm bảo với lão ít nhất một phần tư nhân số của đối phương sẽ bị trúng độc. Trong thời điểm này,tiêu hao được bớt một tên địch cũng là quý rồi nói gì đến tận một phần tư. Đến thời điểm này,Vương lão không còn chút lo lắng,niềm tin chiến thắng đã tràn ngập trong tâm trí lão.

Bốn tia pháo sáng bắn vọt lên không từ bốn phương Đông Tây Nam Bắc báo hiệu giờ G đã điểm. Đó là tín hiệu mà bọn nội gián và các lộ binh mã của địch nhân đã định sẵn. Phía dưới kia,quần hùng đã chuẩn bị

sẵn sàng, đang hướng về phía đài chỉ huy mà đợi lệnh. Lão làm ám hiệu nhắc đội đèn tín hiệu bên dưới thấp bốn chiếc đèn vàng lên bốn góc đài, đèn vàng nghĩa là chuẩn bị. Tiếng vỗ ngựa dồn dập nổi lên mỗi lúc một gần. Địch nhân đã kéo quân tới nơi rồi. Đội nhân mã tiên phong của địch quân khoảng hai vạn kỵ binh như nước lũ kéo tới từ bốn phương tám hướng, thế mạnh vô cùng. Vương lão chờ địch nhân tới đúng cự li tính toán, lập tức treo cho thay đèn vàng ở góc Đông bằng đèn xanh. Sư đoàn chim mồi nhận được mật lệnh, lập tức thấp lên một đồng lửa lớn ở giữa khu trại, miệng kêu la thảm thiết, lục tục rút chạy. Địch quân thấy lửa được đốt lên đúng theo ám hiệu, lại nghe tiếng quần hùng gào thét bên trong, tưởng rằng nội gián đã bắt đầu ra tay nên hò hét nhau mà kéo quân ồ ạt vào đuổi giết. Đội Chim mồi giữ vững đội hình tháo chạy vào bên trong sân đấu theo các cửa bên khu khán đài A đã mở sẵn, rồi lại chạy qua cửa khu B về nơi ẩn trốn. Các lộ binh mã của địch nhân tới nơi, chỉ thấy khu trại bỏ không, người ngựa đã rút chạy vào bên trong khu sân đấu thì mừng thầm trong bụng, phen này quần hùng võ lâm khác chi cá nằm trong rọ, liền chia binh làm hai. Một đội đuổi theo quần hùng vào trong sân đấu, đội binh mã còn lại chia ra bao vây xung quanh, quyết không cho ai thoát ra ngoài.

Vương Trùng Dương đứng trên đài cao thấy đã đến lúc, bèn cho thay toàn bộ đèn vàng bằng đèn xanh, lại cho thấp lên ba ngọn đèn đỏ ở trung tâm.

Bên trong sân đấu, Đông Tà Hoàng Dược Sư cùng hơn năm nghìn hào kiệt của các đội Anh Hùng Xạ Điêu, Thư Kiếm Ân Cừu Lục, Tuyết Sơn Phi Hồ, Bích Huyết Kiếm và Hiệp Khách Hành đã lập thành Bát Quái Trận đợi sẵn. Hơn một vạn địch quân nào có nghi ngờ, thấy quần hùng ở đó thì cứ xông ồ ạt vào, vung đao tuốt kiếm định làm một mẻ đồ sát từng bầy. Bát Quái Trận nào phải hư danh, địch quân vừa lọt vào tới nơi, trận thế bắt đầu biến hóa, chia cắt chúng thành từng đoạn, đầu đuôi chẳng thấy được nhau, toàn quân lâm vào thế đại loạn. Lão Đông Tà đứng giữa trận điều binh oai phong lẫm lẫm, khi vậy cờ đỏ lúc vậy cờ trắng như công an giao thông. Quần hùng cứ theo cờ lệnh của lão mà di chuyển, biến hóa trận thế mà vây khốn đối phương. Địch nhân tuy chiếm ưu thế về quân số nhưng bị vỡ trận, mạnh ai nấy đánh, mạnh ai nấy chạy trong khi quần hùng cứ đứng chiến thuật đã định mà đánh. Cứ từng nhóm kẻ thù bị đánh tan, ưu thế của quần hùng lại tăng thêm một chút, dần dần thành nhiều chút.

Bên ngoài sân đấu, địch nhân thấy đồng bọn vào trong hồi lâu mà chẳng thấy ai chạy ra, lại chỉ thấy bên trong ngựa kêu người hí náo loạn thì bắt đầu sốt ruột định xua quân vào tiếp ứng. Đúng lúc đó, một loạt trống hiệu nổi lên, năm ngàn quần hùng võ lâm thuộc các đội Ý Thiên Đồ Long, Thần Điều Hiệp Lữ, Thiên Long Bát Bộ, Lộc Đinh Kỳ... do Độc Cô Cầu Bại thống lĩnh rời khỏi nơi ẩn nấp mà ập tới tấn công. Quân địch hoàn toàn bị bất ngờ, nào có biết nhân số của đối phương bao nhiêu đâu mà chỉ thấy bốn phương tám hướng nơi nào cũng có người, phi tiêu hỏa tiễn từ bốn phương tám hướng phóng tới. Cầm đầu đại đội nhân mã tiên phong của địch nhân là Đại vương Kim quốc Hoàng Nhan Hồng Liệt, liền tục hò hét tập trung quân lại kháng cự. Nhưng một vạn quân, nói tản ra thì dễ, hợp lại thì thật khó vô cùng. Thấy tình thế bất diệu, hắn lập tức dắt một đội thân binh đột phá vòng vây mà chạy trốn. Quần hùng theo chỉ đạo từ trước cũng không truy đuổi, mà còn mở đường cho hắn chạy. Lũ địch nhân còn lại thấy chủ tướng đã bỏ chạy thì cũng nào ham đánh đấm nữa, lập tức hễ nhau buông vũ khí mà đầu hàng giữ mạng.

Trong một khoảng thời gian ngắn, đợt tấn công đầu tiên của địch nhân đã bị phá sản hoàn toàn.

Vương lão đứng trên đài trung tâm quan sát toàn bộ trận chiến, thấy quân ta bước đầu thắng lợi áp đảo, trong bụng phần khởi vô cùng bèn bế thốc mấy người đội nữ binh mà hát hò cười đùa nhả nhót.

Đang khi vui vẻ thì Độc Cô Cầu Bại và Từ Thiên Hoàng đã lên tới nơi để báo cáo binh tình. Hai người thấy chủ soái đang cười cười nói nói, bộ dạng vui sướng thì cũng không dám chen ngang, chỉ đứng ở cửa mà chờ đợi. Chờ mãi không thấy Vương lão để ý tới, Từ Thiên Hoàng huých huých Độc Cô lão rồi đánh mắt ra hiệu. Độc Cô lão hiểu ý bèn e hèm luôn mấy tiếng đánh động. Vương Trùng Dương khi này mới giật mình tươi cười quay ra vẫy vẫy hai người:

- Ái chà! Độc Cô phó soái, Từ quân sư! Hai người vào đây chơi cùng cho vui!

Từ Thiên Hoàng tiến tới chấp tay thi lễ:

- Xin Vương soái thứ lỗi cho tớ không thể phụng bồi. Binh tình đang lúc nước sôi lửa bỏng, mong người chớ dính vào tầu sặc mà hại đến đại sự!

Độc Cô Cầu Bại cũng bước lên:

- Chúng ta mới thắng một trận cỏn con mà Vương lão người đã vui đến vậy rồi ư? Còn hơn ba vạn đại binh của địch sắp kéo đến đây báo cừu rửa hận đó. Mau tỉnh lại đi!

Wương Trùng Dương vẫn cứ toe toét cười:

- Cái gì cơ? Nhưng mà ta cứ đang vui vui lắm lắm sao í! Không kiềm chế lại được. Hí hí hí!

Hai người kia quay ra nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy bất ổn, nhưng không thể giải thích được là tại sao. Từ Thiên Hoàng tạm dẹp nghi vấn trong lòng chấp tay báo cáo:

- Thừa Vương soái, binh mã quân ta tuân thủ chiến thuật, lại hoàn toàn chủ động trong việc tấn công, phòng thủ nên mức thương vong rất thấp. Chỉ độ hơn trăm người bị thương nhẹ cần được đội y tế chăm sóc, còn lại hoàn toàn lành lặn khỏe mạnh. Sỡ dĩ sau trận thắng dăng cao như mây, hào kiệt đang hò hét vang trời dậy đất. Địch quân thương vong khoảng bốn năm nghìn người, đầu hàng độ bảy nghìn người, số còn lại đã tháo chạy tan tác theo các ngã. Tất cả hàng binh đều đã bị tước giáp mũ vũ khí mà lừa vào trong sân đấu, tạm cầm tù ở đây. Mong Vương soái mau ra úy lạo quần hùng rồi ra lệnh Tổng phản công kéo lỗ mất thời cơ!

Wương Trùng Dương nghe xong lại càng cười to hơn. Nguyên lai là ở kỳ trước, Vương lão hít phải Liên Tiểu Khí của bọn Lam Phượng Hoàng. Dù rằng đã được cứu chữa dứt cơn cười khi đó, thế nhưng khí này vốn độc vô cùng, lại xâm nhập vào theo đường hô hấp nên di chứng để lại rất lâu. Người trúng phải khí này, trong vòng bảy ngày phải kiêng khem không được có chút tiểu ý hay vui tươi. Nếu chẳng may vui vẻ cười đùa thì lập tức độc khí trong người lại chạy lên não, tái phát bệnh cười, còn nguy hiểm hơn cả khi mới trúng phải. Ba nàng kia sau khi cứu chữa cho lão lại nhận nhiệm vụ đi ngay nên quên mất không dặn dò. Khiến Vương lão cũng chẳng hề có dạ đề phòng thế nên mới ra cơ sự này. Bản thân lão khi này vốn cũng đã thấy có gì đó bất ổn, giờ đây sau khi được tác giả giải thích lão mới chắc chắn về vấn đề của mình. Thế nhưng có lẽ đã là quá trễ rồi.

Wương lão lại bắt đầu cười lăn cười lộn, bò lê bò toài ra đất mà cười. Lão gắng gượng cất lên mấy lời:

- Hihhihi! Mau... mau ...hahaha.... tìm Lam Phụng Hoàng... hơ hơ hơ... Hix hix...

Nói tới đó, lão không nhịn được nữa lại lăn lộn ôm bụng cười tiếp. Tình hình thật nguy ngập vô cùng!

28. Chương 28: Trung Thần Thông Độc Phát Khiến Thân Vong Chưa Đại Chiến Bổng Toàn Quân Mất Tích

Lam Phượng Hoàng cùng hai vị muội tỷ của mình bị triệu khẩn cấp lên đài trung tâm. Tiểu Gia Cát Từ Thiên Hoàng khi này xuất hiện trước mặt ba người, mặt mũi nghiêm trọng, không giải thích lấy một lời chỉ nói độc một câu:

- Nguy to rồi! Ba người đi với ta!

Ba nàng nghe vậy biết vậy, cũng chẳng dám hỏi lại nhiều, chỉ vội theo lão đi tới đây. Vừa tới chân kỳ đài, cả ba đã hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy bọn Châu Bá Thông, Toàn Chân lục tử và lũ đệ tử vẫn đang nghệt ngạt nhìn nhau bởi những tiếng cười trên cao vọng xuống càng lúc càng to, càng lúc càng dồn dập. Lam Phượng Hoàng, Hà Thiết Thủ và Trình Linh Tố cùng lúc quay sang nhìn nhau, miệng đồng thanh bật ra tiếng:

- Bỏ mẹ!

Đoạn ba chân bốn cẳng chạy lên gác. Trên đường chạy lên, bọn họ gặp bọn nữ binh bịt mũi, bưng miệng từ trên hoàng hốt chạy xuống. Từ quân sư chặn lại định hỏi xem chuyện gì xảy ra thì chúng chỉ lắc đầu, chỉ lên mà không trả lời.

Cảnh tượng trên này vô cùng tà dị và hãi hùng. Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại đang bá vai bá cổ nhau cười ngặt cười ngư. Trên sân nhà phân và nước tiểu vung vãi khắp nơi. Chắc hẳn quý vị độc giả chắc

đều không khỏi thắc mắc, Vương lão vì bị Liên Tiểu Khí phát tác đã đành,sao Độc Cô lão chẳng liên quan gì mà cũng lại cười nghiêng cười ngả thế kia?

Phải biết,một số hành động biểu cảm như ngáp,thở dài hay cười đều là những hành động được quy vào loại dễ lây lan. Độc Cô Cầu Bại khi này ở trên này cùng Vương lão,thấy lão cười ngả cười nghiêng,quần quai đau đốn lăm thì nảy dạ thương cảm chạy lại đỡ lão lên,lại cố dùng công lực của mình mà áp chế cơn cười của Vương lão. Có vào thì phải có ra,công lực của lão Độc Cô đẩy vào người Vương lão chẳng những không có tác dụng còn khiến độc khí phát tán ra ngoài theo lỗ chân lông của lão. Độc Cô Cầu Bại hít phải khí này cũng lập tức cũng trúng độc. Khi này một người cười thôi thì còn đỡ,hai người cùng lúc cười thì lại thúc đẩy mọi sự phát triển nhanh gấp đôi. Hai lão như hai kẻ điên dại,ôm vai hót cổ nhau cười lăn cười bò,cười té đái vãi phân,gây ra thảm trạng đương trường.

Bọn Lam Phượng Hoàng là dân trong nghề,trông thấy cảnh này biết ngay là độc đã phát tác vào giai đoạn áp chót. Nếu không kịp thời cứu chữa mà để chuyển sang giai đoạn cuối thì thần tiên cũng khó mà cứu chữa được. Ba nàng bèn nói Từ Thiên Hoàng ra ngoài cảnh giới,dặn không được để ai kể chuyện cười trong vòng bán kính ba mươi mét quanh tháp,rồi hè nhau nhảy vào gỡ hai lão ra mà chạy chữa. Nào thì bấm huyệt,nào thì giác hơi,nào là châm cứu... Độc Cô lão chỉ trúng nhẹ nhàng nên sau một hồi được chăm sóc cứu chữa thì cũng dần dần hồi tỉnh,cơn cười cách quãng dần xa hơn. Lão lập tức được cách ly khỏi lão Vương kéo ở gần nghe thấy cười,độc lại phát tác thì khó mà cứu chữa.

Về phần Vương Trùng Dương,mọi phương cách chữa trị cho lão hình như không hề có chút tác dụng nào. Tiếng cười của lão giờ đã như trống trận liên hồi,không chút ngưng nghỉ báo hiệu Liên Tiểu Khí trong người lão đã phát ra đến giai đoạn cuối. Trong cơn nửa mơ nửa tỉnh,trước mắt lão chợt thấy trước mắt chói lòa. Một người,hình như là một thiếu nữ,toàn thân vận sắc phục màu vàng xuất hiện. Lão lắp bắp:

- Hihhi...Là Hoàng y Dương cô nương ...Hahaha...trong Ý Thiên...Hô hô hô... Đồ Long ký...Hí hí hí... có phải không?

Chỉ thấy người kia không trả lời mà tiến sát tới lão. Ánh sáng vàng với cường độ lớn làm lão nhắm tịt cả mắt lại mà vẫn không thấy gì. Lão vẫn bật lên từng tràng cười man dại. Chỉ thấy người kia nhẹ nhàng vuốt ve khắp người lão. Bàn tay lúc thì như nhẹ nhàng như mơn trớn lả lơi,lúc lại đầm đầm bóp bóp huỳnh huỳnh từng hồi. Nhưng lạ lùng thay,Wương lão dù bị đầm,bị bóp cũng không hề thấy đau đốn chi cả. Chỉ có một cảm giác thống khoái lan tỏa khắp châu thân. Cơn cười cũng tự nhiên biến mất dù bụng lão vẫn đau quặn từng hồi. Lão xoay người nằm ngửa ra,hai mắt vẫn nhắm tịt,đưa tay chỉ chỉ vào bụng nói:

- Anh bị đau chỗ này. Em bóp dùm anh chút!

Bàn tay kia lại nhẹ nhàng xoa bóp nơi bụng lão. Lão khoan khoái lắm bật lên liên tiếp ba tiếng ái chà:

- Ái chà! Ái chà! Ái chà!

Đoạn cổ trườn người lên trên để bàn tay kia bóp xuống thấp hơn.

“Bóp!” Lão ăn một cú tát như trời giáng. Lão cố gượng mở mắt ra mà chỉ thấy pháo hoa nổ đầy trời. Một giọng nam nhân quát tháo:

- Khốn nạn! Người mở mắt ra coi xem ta là ai mà người làm vậy.

Định thần một hồi Vương lão mới nhìn rõ. Trước mắt lão không phải là Hoàng Y thiếu nữ nào cả,mà là một hán tử vạm vỡ,râu ria xồm xoàm,đầu tóc bù xù khoác trên mình một chiếc Kimono lụa màu mỡ gà.

Lão hoảng hồn kêu lên:

- Úi! Ta cứ tưởng? Chẳng hay các hạ là ai?

Người kia hừm một tiếng:

- Hừm! Người không nhận ra ta sao?

Wương lão nghe giọng người này quen quen nhưng nhất thời vẫn chưa nghĩ ra là ai. Người kia thấy vẻ mặt lão vậy,biết lão chưa nhận ra thì rút đàn ghi ta phía sau lưng lên mà gảy phùng phùng,đoạn cất giọng rè rè đầy đờm mà hát rằng:

“Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn
Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng không thành
Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng dở dang
Yêu ai cũng lỡ làng nên thà rằng chẳng nói chi...”

Vương Trùng Dương nghe chất giọng này lập tức nhận ra ngay, vội đứng dậy phủi quần áo cung kính rút áo mô ni ca ra thổi bè. Tiếng kèn của lão khi thì bay bổng, lúc lại lặn sâu quện với tiếng đàn và giọng hát của người kia, lúc từ điệu giốc chuyển về điệu chũy, lúc từ gam Đô trưởng lại nhảy sang Rê thứ bảy. Khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ tuyệt diệu khi xưa của Lưu, Khúc hai người cũng chỉ đến thế là cùng. Vương lão càng thổi càng mê say, lại thấy trong người càng lúc càng dễ chịu nên hăng tiết vọt nhắm tịt mắt làm luôn một lèo bốn năm bài. Khi thấm mệt mới chịu dừng lại, mở mắt ra mới thấy người kia đã dừng đàn dừng hát từ bao giờ đang trợn tròn mắt lên nhìn mình. Lão ngưng ngụi cất kèn vào người lên tiếng:

- Đại thánh! Lần trước chúng ta giao phối khúc nhạc chưa đến đầu đến đũa đã bị hàng xóm của người chửi mắng đuổi đánh. Giờ đây cơ hội đã đến, sao không cùng nhau mà vui vầy loan phượng đi, ngài lại để bản đạo thổi kèn một mình như vậy?

Đại thánh vén chùm tóc mái lộ rõ hai chữ “kinh hoàng”, đỏ mặt e hèm mấy tiếng mới trả lời:

- Chẳng phải là ta không muốn cùng giao hợp với người cho tròn vành rõ chữ mà vì việc quân của người giờ vẫn chưa xong. Trận chiến giữa quân hùng hảo hán các người và binh mã triều đình sắp sửa nổ ra rồi. Thôi hãy mau tỉnh lại đi, tính mạng hàng vạn con người đang trông chờ vào người đó. Ta đi đây!

Dứt lời Đại Thánh phi thân lên phóng vun vút lên trời cao. Vương lão ở dưới ngược lên thẳng thốt:

- Đại Thánh! Người đi đâu vậy? Sao người lại ăn mặc thế kia? Ít nhất cũng phải mặc cái quần chip vào chứ? Kinh tởm quá...á...á...á!!!

Bỗng lông lá từ trên cao rụng xuống lả tả, lão muốn né mà cổ cứ cứng đờ không thể nào cựa quậy được. Lông ở đâu ra mà nhiều thế này? Một sợi chui tọt vào mũi khiến lão ngứa ngáy hắt xì luôn hai ba phát. Tiếng hắt xì hơi của lão bật ra khiến chính lão giật mình tỉnh mộng. Vương Trùng Dương nhòm dáy ngơ ngác nhìn xung quanh. Lão vẫn nằm trên đài trung tâm, xung quanh vắng lặng không một bóng người. “Á, cái gì thế này?” Lão nhìn xuống mà giật thót mình, trên người lão đang phủ một tấm vải trắng toát, bên cạnh là bát hương quả trứng nghi ngút khói. Hẳn nhiên là khi này khói hương đã khiến lão máy mũi hắt xì chứ không phải lông lá gì cả.

“Ặc, chắc chúng nó tưởng mình chết rồi nên mới đắp chiếu mình thế này. Mà tất cả đi đâu rồi nhỉ?” Vương lão lồm cồm bò dậy tự nhủ. Lão vươn vai vặn mình mấy cái thấy cơ thể mình hoàn toàn bình thường, không có vấn đề gì hết thì mừng rỡ lắm nên nhảy chân sáo xuống khỏi trạm điều khiển.

Lão xuống tới mặt đất là lập tức chạy đi tìm kiếm khắp khu lều trại nhưng chó mèo chẳng thấy một con, người ngợm cũng chẳng thấy một ai. Vương lão thầm tính toán: “Không có lý nào lại thế? Nếu như kẻ địch đã kéo tới đây ắt phải gặp phải sự chống cự của quân ta, không thể nào không để lại chút dấu vết gì được. Còn nếu bên mình kéo dốc cả trại đi thì không thể không lưu đàn bà trẻ con ở lại đây đc. Tình huống này sao chưa thấy trong sách giáo khoa dạy đánh trận bao giờ?” Vương lão nhất thời không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bỗng lão có tiếng hò reo vang trời dậy đất từ xa phía bìa rừng hướng Tây Nam vọng lại. Không chút chần chừ, Vương lão vận toàn lực thi triển khinh công chạy về phía âm thanh vừa phát ra. Lão càng chạy tới gần, tất nhiên là âm thanh kia lại càng lúc càng rõ ràng, lại làm lão càng nôn nóng muốn nhanh tới nơi để xem chuyện gì đã và đang xảy ra khi lão chết lâm sàng.

29. Chương 29: Đụng Nha Sai, vương Lão Bị Vòi Tiền Độc Cô Lão Lộ Nguyên Chân Tướng

Lại nói chuyện, Trung Thần Thông Vương Trùng Dương thi triển khinh công hết tốc lực, chạy băng băng về hướng bia rừng, nơi phát ra âm thanh hò reo vang trời dậy đất khi này. Trong lòng lão lúc này đang nóng như lửa đốt, lo lắng cho tính mệnh của hơn một vạn quần hùng. Vừa chạy lão vừa căng óc tính toán, không ngừng đặt ra các giả thuyết, tình huống đã xảy ra, đề hôm nay sẽ về con gì, lô hôm nay sẽ đánh bao nhiêu...

Bia rừng đã ở trước mắt, tiếng hò hét mỗi lúc một rõ ràng hơn. Vương lão gạt hết mọi suy nghĩ tính toán, dồn toàn lực vào cước bộ quyết chạy thật nhanh tới nơi xem chuyện gì đang xảy ra đã rồi tính sau. Đang khi ngon trớn, bỗng từ lùm cây ven đường, có hai bóng người nhảy ra chặn đường. Hai kẻ đó không nói không rằng rút ra hai cây đoản côn cùng lúc phóng tới tấn công vào ngực lão, chiêu thức hiểm độc vô cùng. Vương lão vốn là tuyệt đỉnh cao thủ thân kinh bách chiến nên nào có sợ đòn tấn công này, lão không những không giảm tốc độ mà gia tăng cước lực lao thẳng tới trước, trong chớp mắt đoản côn đã chỉ còn cách ngực lão độ mười phân. Đúng vào sát na đó, Vương lão rùn thấp người khiến hai ngọn đoản côn đâm hụt vào khoảng không, đầu lão hướng về phía trước, bất ngờ húc thẳng vào bụng tên đứng bên phải. Hai kẻ kia trong mắt lộ rõ vẻ kinh hãi, không ngờ Vương lão lại chơi đòn độc đến vậy. Nhưng phản xạ của chúng cũng thần tốc vô cùng, chắc hẳn cũng là loại cao thủ được huấn luyện bài bản chứ chẳng đùa. Tên bên trái miệng la bai bai, lộn người một vòng dưới đất tránh ra xa rồi bật dậy ngay lập tức, đoản côn rời tay phóng tới chân Vương lão. Tên bên phải lì hơn, thấy đòn Thiết đầu công của Vương lão công tới mà cũng chẳng chịu tránh né. Chỉ thấy y tung người nhảy phốc lên, hai tay bám lấy cổ Vương lão mà lưng lẳng ở đấy không chịu buông, cũng chẳng chịu nhảy xuống. Vương lão một đòn bất ngờ mà không hạ được đối phương, trong lòng cũng thầm kinh ngạc vội phanh lại cái kít để tránh phi côn, rồi vận mình trên không một vòng thoát ra khỏi tay địch thủ, đoạn liên tiếp lùi lại thủ thế quan sát đối thủ. Bây giờ lão mới có thời gian nhìn kỹ, hai người trước mặt một già một trẻ đều vận hoàng y, đầu đội hoàng quán, trên y phục và mũ đều có điểm kim tinh. Trước ngực mỗi người đều có đeo một tấm thẻ bài, nhưng lại quay ngược vào trong. Hành tẩu bao nhiêu năm trên giang hồ nhưng Vương lão chưa bao giờ thấy bang hội hay môn phái nào ăn vận như vậy. “Muốn biết phải hỏi, muốn giỏi phải học” câu này lão đã ghi nhớ từ nhỏ. Thế nên Vương lão trịnh trọng chấp tay mở lời hỏi han:

- Không biết hai vị đây là bằng hữu của bang hội nào?

Hai kẻ kia đưa mắt nhìn nhau vẻ hốt hoảng lộ rõ trên nét mặt. Chúng đứng xích gần vào nhau, thầm thì gì đó. Vương lão vận công vào song nhĩ cũng chỉ loáng thoáng nghe được một hai câu kiểu như “...Mẹ! Gặp đúng thằng dở hơi rồi...Cho đi hay bắt?...” Sau hồi lâu bàn bạc, tên trẻ hơn tiến lại gần lão, giơ tay lên hình như là chào rồi lên tiếng trả lời:

- Tiền bối thật biết nói đùa! Người phải chăng mới ở rừng về nên không biết, bọn tại hạ chính là nha sai của triều đình do Công An Bộ quản lý. Nhiệm vụ của bọn ta là quản lý việc đi lại của người dân trên đất nước này sao cho đúng luật đó mà. Dân chúng thường gọi chúng tớ là nha sai giao thông.

Wương Trùng Dương từ nhỏ đến giờ đúng là toàn ở rừng ở núi thật, nào có biết nha sai giao thông là cái gì đâu. Nghe vậy thì biết vậy thôi nên ậm ừ gật gù:

- Thì ra các vị là người của triều đình. Vậy tại sao lại phục kích mà chặn đường bản đạo? Bản đạo đang có chuyện gấp, mong hai vị nhường đường.

Tên nha sai trẻ tuổi cả cười:

- Người có biết tội người chưa?

Wương lão lắc đầu ngơ ngác:

- Tại hạ là người tu đạo, trước giờ chỉ tu nhân tích đức, rèn khí luyện đan. Sao lại có tội tình gì được?

Tên kia trợn tròn mắt, đổi giọng xưng hô:

- Vậy để tôi nói cho bác nghe. Lỗi thứ nhất là bác chạy vào đường cấm, biển cấm chạy bộ trên đường này cấm khuất khuất sau gốc cây kia kia, tình ý một chút là bác sẽ thấy. Lỗi này phạt năm trăm ngàn, lưu kho phương tiện ba mươi ngày. Lỗi thứ hai là chạy quá tốc độ, ảnh hưởng tới đã chụp được đây bác không chối

được đầu. Bác chạy với tốc độ bốn mươi hai trên bốn mươi cây số giới hạn. Tội này phạt tám trăm ngàn, lưu kho phương tiện ba mươi ngày nữa. Tội thứ ba, muốn biết thì trước tiên bác thổi vào cái ống này hộ tôi đã.

Đoạn gã rút trong túi quần sau ra một cái ống đưa cho Vương lão. Vương chân nhân nhận lấy làm theo hướng dẫn của hắn, rồi đưa trả lại. Hắn chỉ cho lão xem:

- Này nhé, đây là ống thử nồng độ cồn trong máu của bác. Rõ ràng là bác đã dùng bia rượu khi tham gia giao thông. Nồng độ cồn trong khí thở của bác cao gấp ba lần mức cho phép. Tội này phạt hai triệu, thu bằng lái. Tổng cộng ba tội là ba triệu ba, tịch thu bằng lái, thu giữ phương tiện ba mươi ngày. Đây là chúng tôi còn chưa tính tội chống lại người thi hành công vụ, hắt nha sai lên nắp ca pô khi này của bác đấy. Thế nào? Bác còn thắc mắc gì không để tôi lập biên bản nhé.

Wương lão hét lên:

- Các người đừng vu oan giá họa nhé! Bần đạo đâu có sử dụng bia rượu gì đâu?

Gã nha sai trẻ tuổi cười cười:

- Ai chẳng nói vậy khi bị bắt. Nhưng ống thổi này là bằng chứng rành rành nhé Thôi bác đừng cãi chày cãi cối nữa làm gì vô ích. Chúng tôi thông cảm bác lớn tuổi rồi nên đã nhân nhượng lắm rồi đấy.

Wương lão nộ khí xung thiên nhưng nhất thời cũng không biết làm thế nào nên cứ đứng đực mặt ra đấy. Tên nha sai trẻ tuổi lúi húi rút trong người ra một sấp giấy tờ biên lai, lại lúi húi rút bút ra kê lên đùi mà lúi húi viết. Gã nói nhỏ chỉ đủ cho Vương lão nghe thấy:

- Bác muốn năm mươi năm mươi thì ra gặp anh đội trưởng ở góc kia nhé.

Wương Trùng Dương mấy lời đó vừa lọt vào tai thì cả giận, dậm chân mà quát lớn:

- Nha sai các người lại định vùi của dút của lão đây hay sao. Để ta xem các người làm sao mà giữ được ta.

Đoạn lão dậm chân phóng vọt lên không trung, rồi đập mạnh vào thân cây mà đổi hướng chạy đi. Tên đội trưởng kia dường như đã lường trước tình huống này, chỉ thấy gã quát to một tiếng:

- Muốn chạy ư? Đầu dễ vậy chứ!

Từ trong tay áo hắn phóng ra một đạo bạch quang lấp lánh trườn tới chặn đường Vương lão. Vương lão định thần nhìn kỹ, thấy vật bay đến là một tấm lưới đánh cá, trên các mắt lưới lại có móc câu, nếu để vật này trườn phải thì chắc khó mà thoát thân trong trời gian ngắn. Không dám chần chừ, Vương lão hít một hơi chân khí, vận công vào song thủ chém thẳng tới lưới cá. Hai bàn tay tuy là nhục thể, nhưng nhờ công lực cao cường của Vương lão mà trở nên sắc bén như thần binh lợi khí, lưới cá kia lập tức bị chém rách làm mấy mảnh mà rơi xuống đất. Vương lão nhân lúc hai tên kia còn há hốc mồm ra trước kỳ chiêu của mình mà ba chân bốn cẳng phóng vọt đi. Hai tên sai nha vốn quen thói những nhiều dân đen, lần này kẻ cấp gặp bà già, mất không cái lưới mà chẳng thu được đồng nào thì quay sang trách móc lẫn nhau một hồi, rồi lại chui vào bụi cây mà tìm phục tiếp. Chuyện này sau không nhắc đến nữa.

Lại tiếp chuyện Vương Trùng Dương thoát khỏi sự truy cản của bọn nha sai giao thông rồi, thì cảm cố chạy mà không dám ngoái lại nhìn, chỉ mong chạy được càng xa càng tốt. Sau một hồi lòng vòng cắt đuôi mua đường mãi, cuối cùng lão cũng đến được chỗ bia rừng. Thế nhưng lại một lần nữa lão bị bắt ngờ. Nơi đây hoàn toàn hoang vắng chẳng có lấy một bóng người. Khi này rõ ràng có tiếng ồn ào nhiệt náo của hàng vạn con người, vậy mà sao bây giờ lão tới nơi lại chẳng có ai ở đây? Vương lão lại cất công chạy một vòng nữa tìm kiếm, nhưng lại vẫn chẳng có thu hoạch gì. Vương lão tâm tình bất ổn, bỗng trong lòng cảm thấy hoang mang quá ôm mặt khóc tức tưởi. Lão nức nở khóc rống lên từng hồi.

Một người xuất hiện, đứng trước mặt lão hồi lâu mà lão chẳng hề hay biết. Người đó đợi mãi, không thấy lão phản ứng gì mới e hèm hỏi rằng:

- Sao Dương lại khóc như trẻ con vậy?

Wương lão nghe vậy liền im bặt, giật mình ngừng lên nhìn. Độc Cô Cầu Bại trong trang phục blue trắng đang đứng trước mặt lão vuốt râu mỉm cười hiền từ như ông Bụt:

- Á! Lão Độc Cô! Ta đi tìm ngươi và mọi người mãi! – Vương lão chồm lên túm lấy lão Độc Cô mà lắc lắc lắc lắc. Đoạn không để Độc Cô Cầu Bại kịp trả lời, lão liền thoảng hỏi tiếp.

- Quần hùng đâu cả rồi? Đại chiến thế nào rồi? Quân ta có thắng trận không? Ngươi nói đi! Nói mau đi!

Độc Cô Cầu Bại sững ra nhìn lão hồi lâu đoạn rút trong túi áo đưa cho lão một hoàn thuốc:

- Dương mệt mỏi quá độ rồi, giờ uống cái này vào đi đã rồi từ từ ta kể cho nghe.

Wương lão nhận lấy hoàn thuốc đưa lên ngang mắt ngắm nghía:

- Đây là thuốc gì vậy? Sao ngươi lại bảo ta uống. Ta có bệnh gì đâu? Ta hoàn toàn khỏe mạnh mà!

Độc Cô lão trả lời:

- Không sao đâu, chỉ là thuốc bổ thôi. Dương uống đi!

Wương lão ngẫm nghĩ thêm một chút rồi bỏ tọt viên thuốc vào miệng. Lão nhai rau rầu một hồi rồi nuốt cái ực. Lão nhăn mặt kêu:

- Thuốc này sao đắng quá vậy.

Dứt lời, lão bỗng trời đất xoay quàng cuồng, hai chân mềm nhũn không đứng nổi nữa. Lão thấy mình khụy xuống, rồi được đỡ bởi một người. Chắc hẳn là Độc Cô lão rồi, lão không tin rằng Độc Cô Cầu Bại lại hại lão. Nhưng tại sao hẳn lại lừa lão uống mê dược? Lão không thể hiểu nổi. Lão chìm vào cơn mê với bao nhiêu phân vân suy nghĩ. Trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, lão thấy mình nằm trên một chiếc giường cứng mà lạnh toát. Hình như lão đang di chuyển, không phải. Mà là cái giường đang di chuyển. Cũng không phải, hình như chiếc giường nằm trên một vật gì đó đang di chuyển. Lão chợt nghe thấy một giọng nói quen quen. Ah! Giọng của Độc Cô Cầu Bại đây mà. Hình như lão đang nói chuyện điện thoại với ai đó:

- Alo! Dạ bác sỹ giám đốc ạ? Bọn em đã tìm được bệnh nhân Dương, trốn khỏi trại mấy hôm trước rồi đây. Giờ đang trên đường đưa về đây ạ!

30. Chương 30: Là Thực Tại Hay Chỉ Là Mộng Ảo Là Phù Hoa Sao Vẫn Mãi Đắm Chìm

“Một...hai...bốn...sáu...Oái! Kim lâu rồi! Kim lâu rồi! Há há há!”

Wương lão, à quên giờ là bệnh nhân Dương vừa nhảy lò cò vừa đếm rồi bật cười ha hả vang cả phòng. Lão được đưa trở về trại tâm thần tới nay cũng đã được sáu, bảy ngày. Bệnh nhân Dương vì có tiền sử trốn trại nên nay được biệt giam dưới sự tận tình chăm sóc của các y bác sỹ. Thuốc thang ngày ba bận không khi nào thiếu, quyền cước năm bảy trận chưa lúc nào thừa. Bệnh tình tới nay cũng đã thuyên giảm khá nhiều. Lão đã dần tỉnh ra mà không dám tự nhận mình là Trung Thần Thông Vương Trùng Dương nữa. Lão đã phân biệt được, đâu là hiện thực, đâu là mộng ảo. Cả thế giới võ lâm trước kia lão đắm chìm chỉ hoàn toàn là do lão tưởng tượng ra thôi. Giờ lão phải nghe lời dặn của y bác sỹ không được ảo tưởng nữa, uống thuốc đầy đủ, chịu khó tĩnh dưỡng để sớm lành bệnh rồi còn về với gia đình và tái hòa nhập với cộng đồng. Lão lại tiếp tục nhảy lò cò rồi hát văng lên:

“Ai í à ai ơi, có đi í à đi ngược í ngược là ngược về xuôi...”

Lách cách có tiếng mở cửa phòng. Người bước vào là Độc Cô Cầu Bại. Í! Không phải! Lại có tý lộn. Là bác sỹ Tiêu, bác sỹ điều trị trực tiếp của lão Dương.

“Độc Cô Cầu Tiêu! Độc Cô Cầu Thang! Độc Cô Cầu Long Biên! Độc Cô Cầu Vĩnh Tuy! Hí hí hí!” lão Dương nghĩ thầm trong bụng vậy thôi chứ nào dám nói ra. Thế nhưng cười thì không nhịn được, lão bưng miệng cười ngớ ngẩn, ngược nhìn vị bác sỹ kia với ánh mắt đầy tiếu ý. Bác sỹ Tiêu nhìn lão chòng chọc như đang đánh giá, đoạn cắt lời dò xét:

- Ông là ai? Ông tên là gì?

- Em tên là Dương, là bệnh nhân của trại tâm thần số bốn ạ.

Bác sỹ Tiêu gật gù vẻ hài lòng lộ rõ trên mặt:

- Bác Dương hôm nay thấy thế nào?

Lão Dương trả lời nhanh nhẩu:

- Em thấy khỏe lên nhiều rồi. Không còn nghe thấy tiếng nói trong đầu hay tưởng tượng ra hình ảnh gì khác lạ nữa. Chắc em sắp khỏi rồi phải không bác sỹ?

Bác sỹ Tiêu mỉm cười:

- Ủ! Bác sắp khỏi hẳn rồi. Cố gắng dùng thuốc đều đặn, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, làm theo dặn dò của tôi. Bác hồi phục nhanh như vậy làm tôi cũng ngạc nhiên ghê. Giờ bác đi theo tôi!

Lão Dương gãi đầu sồn sột:

- Đi đâu hả bác sỹ? Em hôm nay ngoan mà, bác sỹ đừng bắt em đóng vai thạch sung nữa nhé!

- Hôm nay có thanh tra đến kiểm tra trại bắt chọt, muốn gặp một số bệnh nhân để xem xét tình hình. Bác nhớ khi gặp người ta thì phải giữ tĩnh tảo mà trả lời thì mới được xem xét cho sớm ra trại. Bác cứ đi theo tôi. Đừng hồi nhiều nữa!

Lão Dương nghe vậy thì chỉ ngớ ngẩn cười, định hỏi tiếp nhưng mà không biết là hỏi gì bây giờ nên chỉ đành lẻo đẻo chạy theo bác sỹ Tiêu. Hai người kẻ trước người sau, băng qua sân giữa nơi các bệnh nhân khác đang đứng tập thể dục. Sau này nếu có điều kiện, lão sẽ kể ọi người nghe chuyện trong trại tâm thần, vui vui là. Còn bây giờ đang bận nên chúng ta phải tập trung, phải chú tâm, phải focus.

Lại nói chuyện hai người đi một hồi thì dừng lại trước cửa phòng của bác sỹ giám đốc. Bác sỹ Tiêu dặn dò lão Dương đứng đó chờ đợi rồi gõ cửa phòng, rồi bước vào trong. Lão Dương đứng ngoài im được một lúc thì bắt đầu ngứa ngáy, kiễng lên dòm vào trong rồi ghé tai nghe ngóng trộm. Cơ mà phòng giám đốc kín đáo vô cùng, lão chẳng thể thấy mà cũng chẳng thể nghe được gì. Chán quá, không biết làm gì, lão chuyển sang ngồi chần kiến.

“Con kiến nó bò, con kiến nó bò

Lão cầm cái que thay cho roi ngựa

Quất ngựa truy phong, hảo hán vung roi...Hây!

Ngựa tung bốn vó, đưa quân tử tới gặp tình nhân...Hí hí hí!”

Lão đang mải miết quất ngựa truy phong thì nghe thấy tiếng kẹt cửa. Lão giấu ngay cây roi thần thánh ra sau lưng, đứng nghiêm mặt chờ đợi. Bác sỹ Tiêu ló đầu ra gọi lão vào. Lão thâm ra ám ngữ cho ngựa Xích Thố đi rong chơi đi, rồi bước vào phòng. Ngoài bác sỹ Tiêu, trong đó còn có một người nữa, một người trông rất quen mặt mà mới chỉ thoáng nhìn lão đã nhận ra ngay. Ở cơ mà chắc là ảo giác, chắc do thuốc sáng nay sắp hết tác dụng nên lão lại có cảm giác mơ hồ này. Tiếng bác sỹ Tiêu vang lên làm lão hơi giật mình:

- Thưa thanh tra! Đây là bệnh nhân Nguyễn Ánh Dương tôi đã giới thiệu với bác sỹ, là bệnh nhân lớn tuổi nhất trại đấy ạ.

Vị thanh tra kia gật đầu:

- Cám ơn bác sỹ Tiêu. Bác sỹ cứ đi tiếp tục công việc đi. Để tôi với bác Dương đây trò chuyện là được rồi.

- Nhưng...- Bác sỹ Tiêu ngập ngừng.

Thanh tra lại xua tay:

- Không sao đâu. Tôi là người có thâm niên trong ngành nên không có vấn đề gì đâu.

Bác sỹ Tiêu vẫn thoáng chút bất phục nhưng vẫn phải phục dạ dạ mấy tiếng rồi mở cửa bước ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại lão Dương và vị thanh tra kia.

Dương lão đứng vân vê gấu áo không biết nói gì. Vị thanh tra kia cũng không nói không rằng, tiến ra khép chặt cửa lại, bấm chốt tạch một cái. Đoạn mới quay lại nhìn lão Dương, hai gối khụy xuống, hai mắt ngấn lệ mà thốt lên hai tiếng:

- Sư phụ!

Lão Dương bị hai tiếng này như búa tạ đập vào đầu, nhất thời thần trí hỗn loạn. Lão ngừng lên nhìn thẳng vào mắt người kia trả lời:

- Không! Làm gì có sư phụ nào? Tôi là Nguyễn Ánh Dương, là bệnh nhân của trại tâm thần số 7 này.

Vị Thanh tra kia lột mũ trên đầu, ngược lên nhìn lão Dương mà rằng:

- Sư phụ! Là đệ tử Mã Ngọc đây mà. Người không nhận ra con sao? Là Mỵ Tâm Đan khiến sư phụ trở nên nửa mê nửa tỉnh thế này. Người mau tỉnh lại đi. Con đi tìm người mãi.

Đoạn hần khóc nấc lên từng hồi. Lão Dương càng lúc càng hồ đồ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mã Ngọc khóc lên khóc xuống bao lâu, lão Dương ngây ngốc đứng nhìn bấy lâu. Chuyện này là thế nào đây?

Mã Ngọc quệt nước mắt, đỡ lão Dương vẫn đang ngây ngô đứng đấy ngồi xuống ghế. Đoạn gã rút trong người ra một hoàn thuốc, pha vào chén nước trên bàn rồi đưa cho lão Dương, điệu bộ vô cùng kính cẩn:

- Sư phụ! Người cứ phục Chân Tâm Dược vào đã rồi đệ tử sẽ giải thích cho người nghe!

Lão Dương đón lấy chén nước, đầu óc trống tuếch mà dốc ực một hơi vào bụng. Thuốc này công dụng tức thì. Một luồng nhiệt hỏa lan tỏa từ dạ dày ra toàn châu thân khiến lão Dương cảm thấy dễ chịu vô cùng. Hai mắt lão đột nhiên mờ đi rồi lại hiện rõ ràng. Đầu óc mơ hồ của lão bỗng nhiên lại tràn ngập hình ảnh và màu sắc. Những gì rất thực vừa rồi lại chợt nhạt nhòa, nhòe đi như khi người ta tỉnh lại sau một cơn mơ. Lão Dương buông tay, cái chén rơi xuống đất đánh choang một cái, vỡ thành hai mảnh. Mã Ngọc đứng trước mặt Vương lão, quan sát tình hình, thấy hai mắt lão Dương từ vô hồn ngây ngốc, nay lại hiện ánh tinh quang, biết rằng sư phụ đã hồi tỉnh thì vui mừng quỳ xuống lạy như tế sao:

- Cung nghinh sư phụ trở lại!

Lão Dương, giờ đã lại là Trung Thần Thông Vương Trùng Dương cúi xuống đỡ tên đại đệ tử của mình dậy mỉm cười:

- Cũng may có Mã Ngọc con giúp ta thoát khỏi cơn mê. Bằng không...

Mã đạo trưởng không để Vương lão nói hết câu đã đáp lời:

- Là lỗi của đệ tử chậm trễ khiến người phải nếm trải đau khổ. Xin sư phụ trách phạt. Thế nhưng có phạt thì xin sau này hãy phạt vì chúng ta còn đại sự trước mắt phải hoàn thành.

Wang lão giật mình nhớ ra vội hỏi:

- Đại chiến thế nào rồi? Con có tin tức gì của quần hùng không?

Mã Ngọc hai mắt lại rưng rưng, lấy tay áo quệt nước mắt:

- Là vì chuyện đó nên đệ tử dù có chết cũng phải tìm cho được sư phụ. Sư phụ ơi! Tình hình nguy cấp lắm rồi!

Đoạn gã bắt đầu kể. Chuyện là thế này:

"Từ khi Mã Ngọc lỡ tay để Vương lão ngã đập đầu xuống đất hôn mê, vì sợ tội mà gã trốn chạy không ngừng những mong sau này đổi họ thay tên mà làm lại cuộc đời. Cơ mà biết chạy đâu khi mà khắp nơi đều bị địch nhân bao vây. Đánh liều gã mới cải trang đột nhập vào lực lượng hậu cần địch nhân, chờ đợi cơ hội mà trốn đi. Rồi đêm hôm đó, địch nhân kéo dốc đại quân vào tấn công quần hùng trên đỉnh Hoa Sơn, gã đã định bỏ trốn. Thế nhưng lão nghĩ đến tình huynh đệ đồng môn mà quyết ở lại chờ cơ hội cứu giúp mọi người. Sau khi quân tiên phong của địch đại bại trở về. Địch nhân xốc lại đại quân kéo tới như vũ bão tấn công. Quần hùng chống cự không lại tưởng tất cả bỏ mạng đương trường thì bỗng nhiên có biến. Một phần đại đội nhân mã của địch hình như đã trúng phải độc gì đó mà miệng nôn trôn tháo tập thể, khiến sức công phá của chúng đột ngột suy giảm. Từ Thiên Hoảng nhân cơ hội đó hô hào quần hùng kéo cả lên núi, dựa vào thế

từ trên cao đánh xuống mà tử thủ. Cho tới giờ cũng đã được gần một tuần rồi mà hai bên cũng vẫn chỉ ở thế giằng co. Địch quân biết được trên Hoa Sơn lương thảo không đủ nuôi ngần ấy con người nên cũng chỉ vây rất mà không đánh lên nữa. Quần hùng bây giờ lương thảo cũng đã cạn kiệt, chỉ uống nước lã cầm hơi, dựa vào tinh thần mạnh mẽ mà cầm cự nhưng chắc cũng chẳng còn được bao lâu nữa. Tình cảnh nguy khốn vô cùng.

Mã Ngọc trốn trong quân địch dò hỏi tình hình thì biết được sư phụ chưa chết mà cũng chết rồi bèn mò lên tháp trung tâm mà định lượm xác thầy mang đi chôn cất. Bất đồ gã lên đến nơi mà chỉ thấy có mảnh vải trắng và mấy chân hương còn cắm đó. Đoán định sư phụ chưa chết ắt sẽ đi giải cứu cho quần hùng, gã bèn đi tìm kiếm khắp nơi. Cơ mà đi mãi đi mãi, kiếm mãi kiếm mãi mà chẳng thấy đâu. Một mỏi quá, gã mới nằm dưới một gốc cây to mà ngủ. Gã gặp một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ gã gặp một người mặc áo kimono màu mỡ gà, khắp người trần trụi, lông tóc không một sợi. Người này tự xưng là Đại Thánh cái đếch gì đấy, chỉ cho gã biết Vương lão đang cư ngụ ở trại có cái cửa sổ xanh xanh kia kia. Trước khi đi vị Đại Thánh này còn đưa cho gã một hoàn Chân Tâm Dược và một túi gấm rồi dặn dò kỹ lưỡng cách sử dụng để giải độc Mỵ Tâm Đan cho Vương lão. Mã Ngọc khi tỉnh lại thấy trong tay vẫn cầm hoàn thuốc và túi gấm thì trong lòng thập phần tin tưởng, đi theo chỉ dẫn mà tới đây gặp Vương Trùng Dương.”

Kể chuyện một hồi, Mã Ngọc khát nước quá chùng bèn bê cả phích nước sôi lên mà tu ừng ực. Vương Trùng Dương lúc này thuốc đã ngấm, thần trí đã hồi phục đến bảy tám phần. Lại nghe Mã Ngọc kể chuyện quần hùng còn đang bị vây khốn nơi Hoa Sơn, toàn quân sắp bị tiêu diệt thì trong lòng hỏa bốc từng cơn, bứt rứt khó chịu hết như ngày xưa trong giai đoạn tiền mãn tin. Lão vỗ bàn nói lớn:

- Tức quá là tức! Chỉ vì ta độc phát bất ngờ mà toàn quân rơi vào cảnh này. Chứ khi đó chúng ta đã ở vào thế thượng phong, chỉ cần một trận tổng phản công là quét sạch giặc thù rồi. Không còn thời gian dằng dai nữa. Mã đệ tử, chúng ta cùng đi giải cứu quần hùng!

Mã Ngọc gãi đầu:

- Chỉ có hai chúng ta thì làm được trò trống gì thưa sư phụ đáng kính?

Vương Trùng Dương cũng ngẩn tò te:

- Ủ! Có mỗi hai chúng ta thì biết làm gì bây giờ? A! Túi gấm Đại Thánh gửi đâu? Mau đưa sư phụ xem người có chỉ dẫn gì ko?

31. Chương 31: Phá Cường Địch, đại Binh Xốc Tới Gặp Cố Nhân Nơi Cửa Trại Hoa Sơn

Mã Ngọc nghe sư phụ nhắc khéo thì mới xực nhớ ra, hai tay dâng túi gấm đưa lên cho Vương lão. Vương Trùng Dương đón lấy, không mở ra vội mà chấp tay về phương Nam mà vái lia lịa khẩn rằng:

- Tổ tiên có linh thiêng thì xin phù hộ độ trì cho con mở túi gấm ra có mưu kế tử tế mà diệt địch. Cầu cho Đại Thánh không viết lằng nhằng như những lần trước nữa kéo tính mạng hơn vạn con người không biết sẽ đi đâu về đâu.

Đoạn lão cởi bỏ dây buộc miệng, lấy thiên thư ra mà đọc toáng lên:

“ Dear lão Vương!

Theo như lời cầu khẩn của người nên ta cũng không dài dòng nữa mà đi thẳng vào vấn đề ngay đây. Vốn ta có một cái cá độ với người ta rằng lũ hảo hán quần hùng các người sẽ chiến thắng nên ta mới phải lao tâm khổ tứ thế này. Nay đã uống thuốc tiên vào, ắt bệnh người đã khỏi, công lực cũng đã hồi phục hoàn toàn. Ta lại cũng đã lập trên Facebook một hội có tên là “HỘI NHỮNG CON HỔ GIẢI PHÓNG HOA SƠN” để mộ quân hộ người. Số lượng member tới nay cũng đã đạt ngót nghét ba vạn. Ngần đó cũng đủ để người đánh tan cường địch mà giải cứu quần hùng rồi chứ. Giờ còn chần chừ gì nữa, mau online theo account Trung

Thần Thông - Passxyyxyy. Hiệu triệu quần hùng mà lên đường ngay đi thôi kẻo hối không kịp. Hahaha!
Ta thắng đây!

Pê trên ét: Ai lớp viui!”

Mã Ngọc ngồi xổm dưới đất, nghe Vương lão đọc một lều lá thư mà không vấp vấp chút nào thì vỗ tay đôm đốp mà khen rằng:

- Sư phụ...giỏi quá! Sư phụ...giỏi quá! Hoan hô!

Vương lão ngượng nghịu cười trả lời:

- Ta nói Mã đệ tử nghe. Muốn làm lãnh đạo thì điều đầu tiên là phải biết đọc trôi nói chảy. Sau này người lên thay ta thì sẽ thấy thôi. Người không cần biết làm, cũng chẳng cần viết hay, bởi vì tất cả mọi diễn văn phát biểu sẽ do người khác soạn sẵn cho người, mọi lao động vất vả người cũng sẽ giao cho người khác làm. Tới ngày tới giờ, người chỉ cần ăn mặc đẹp, đầu tóc gọn gang đứng trước máy quay mà đọc. Đọc càng trôi chảy, càng biểu cảm thì đẳng cấp lãnh đạo của người càng cao vậy. Nếu như vừa đọc mà vừa khóc hay cười được thì lại càng hay. Con hiểu rồi chứ?

Mã Ngọc há miệng nghe sư phụ chỉ dạy mà nào có lọt tai được chữ nào, chỉ nghe thấy “...sau này con lên thay ta...” thì tai gã đã ù đi, mắt nhòa lệ sưng rồi. Thấy Vương lão hỏi có hiểu không, gã gật lấy gật để đoạn gơ ngón tay cái lên mà khen rằng:

- Sư phụ dạy hay lắm! Dạy phải lắm!

Mã Ngọc không cần biết Vương lão nói gì mà vẫn vỗ đúngmông ngựa của lão Vương, ấy cũng thể hiện cái tài của người làm trợ lý vậy.

Lại nói chuyện, hai thầy trò họ sau một hồi bàn bạc thì quyết định vượt tường mà lên đường ngay. Bác sỹ Tiêu một hồi sau quay lại phòng giám đốc lại không thấy ai thì đoán ngay rằng bệnh nhân Dương cơn điên tái phát, đã giết chết thanh tra Sở rồi hủy thi diệt tích, rồi lại bỏ trốn khỏi trại. Hắn lập tức chạy ra sân giữa, đề một bệnh nhân ra mà bắt kêu kiểu chuông báo động. Cả trại tâm thần số bảy lập tức nhón nháo, bảo vệ và các y bác sỹ náo loạn đi tìm khắp các gầm bàn, khe tủ mà chẳng thấy một chút tông tích nào của cả hai người. Công an địa phương nhận được thông báo cũng lập tức cho người điều tra dò xét, bắt được hơi hai trăm nghi phạm. Sau vài ngày bức cung thì ai cũng nhận mình tên Ánh Dương, đã đang tâm hiệp trước giết sau rồi chặt xác thanh tra y tế Sở làm mười mấy khúc mà vứt đi khắp nơi phi tang. Báo chí cũng lập tức vào cuộc, báo này viết một bài “Rợn tóc gáy...” , báo nọ lại đưa tin: “Kinh hoàng vụ cướp giết hiếp...” Xã hội lại thêm một lần náo loạn, xôn xao bởi vụ trọng án vô tiền khoáng hậu này.

Chuyện đời là vậy, một đồn mười, mười đồn một trăm, một trăm đồn một vạn, một vạn đồn đến tám số không...Toàn là kẻ nghe hơi nổi chõ, mấy ai nắm rõ được chân tướng sự việc đâu mà vẫn cứ a dua a tong mà đăng đàn phát biểu, diễn giải tâm lý. Thật nực cười vô cùng!

Nói chuyện đời một hồi lại thấy chán ngán, thà quay lại với câu chuyện nhảm nhí hần một trăm phần trăm của chúng ta còn vui hơn.

Nói đến đoạn, Trung Thần Thông Vương Trùng Dương và đại đệ tử Thiết Cước tử Mã Ngọc với thân thủ phi phàm, trốn ra khỏi trại chẳng để lại tung tích gì. Hai người dùng thuật dịch dung, mua ít quần áo rẻ tiền để cải trang cho khỏi bị nhận diện rồi kéo nhau vào hàng internet mà đua đòi lên Facebook. Vương lão vốn đức cao vọng trọng nên nào có bao giờ lên mạng chat chit với lướt oep bao giờ nên giờ chỉ lui cui ngồi sau mà xem Mã đệ tử trở tài. Mã Ngọc thấy có dịp biểu diễn trước mặt lãnh đạo thì càng hăng tợn. Gã gõ phím thành mây, di chuột thành mưa, hết vào Liên xô chấm mỹ lại lượn qua Mốc xì chấm , khiến Vương lão hoa mày chóng mặt, đấm ngực mà than sao mình tụt hậu thế, sống phí uổng mấy chục năm trên cuộc đời này rồi. Đoạn hai người đăng nhập vào Facebook theo chỉ dẫn của Đại Thánh hô hào quần hùng tập trung ở gần Hoa Sơn trong thời gian ngắn nhất.

Anh Tộc Néc quả là một phương tiện thông tin hữu hiệu. Khi Vương lão và Mã Ngọc tới điểm hẹn, nghĩa là chỉ sau khi Log out ra ngoài khoảng một tiếng thì đã thấy đông đảo cư dân mạng tập trung ở đó. Chỉ điểm sơ qua cũng đã thấy hơn một vạn người. Cả bọn quyết định đợi thêm chút nữa đã vì số lượng người đăng ký đến năm vạn cơ mà. Trong khi chờ đợi, Vương lão phân chia mọi người thành các đội theo dạng ai hâm mộ

chuyện nào thì vào đội có tên truyện đây. Đông đảo nhất là các đội Tiểu Ngạo Giang Hồ,Thần Điều Hiệp Lữ và Thiên Long Bát Bộ. Ít ỏi nhất là fan của Việt Nữ kiếm chỉ có vên vện hơn chục thằng đầu xanh đầu đỏ,chắc cũng chẳng biết đây là chuyện gì,cứ nghe thấy Nữ thì tưởng nhiều gái mà đăng ký vào thôi. Chờ thêm một giờ nữa thì binh đoàn “NHỮNG CON HỔ GIẢI PHÓNG HOA SƠN” nhân số đã đạt mức bốn vạn,toàn người võ công cao cường,vũ trang đầy đủ. Người có súng thì dùng dao,người có dao thì dùng dùi cui điện,ai không có súng có dao thì dùng dao dùng súng. Khí thế đại quân càng lúc càng dâng cao như mặt trời chính ngọ.

Vương Trùng Dương quyết định dốc toàn bộ lực lượng,một trận quyết sống mái với địch. Cả mấy vạn người sầm sập kéo đến như nước lũ đổ về xuôi, hành quân thần tốc như Tây Sơn Nguyễn Huệ. Ba người một vòng,cứ hai phút lại đổi người nghỉ ngơi một lần. Ai cũng cố đi cho thật nhanh,những mong giải cứu cho thần tượng của mình. Chẳng mấy chốc đại quân đã áp sát trại địch.

Địch quân sau mấy ngày giao chiến,vây hãm quần hùng trong truyện cũng đã bị tổn thất khá nhiều. Năm vạn quân ban đầu giờ chỉ còn độ bốn vạn. Khí thế cũng không còn quyết thắng như trước. Giờ chúng chỉ cố thủ nơi đây,đợi khi các hảo hán trên núi chết đói chết khát thì sẽ kéo lên một mẻ làm thịt tất cả. Chúng nào có ngờ lại có ngoại binh bất ngờ kéo tới tiếp ứng cho quần hùng nên vẫn bình chân như vại,lời lòng phòng bị mặt ngoài.

Binh đoàn “NHỮNG CON HỔ GIẢI PHÓNG HOA SƠN” tới nơi,chẳng ai bảo ai kéo ùa cả vào trại. Địch nhân bị tấn công bất chợt thì hoảng loạn,chẳng kẻ nào còn dạ chống trả. Mạnh ai nấy chạy,mỗi người một hướng. Bọn Ngạo Bái,Hoàng Nhan Hùng Liệt,Gia Luật Hồng Cơ và Mông Kha hoàng đế đang bù khú nhậu nhẹt như mọi ngày trong lầu lớn,bỗng nghe thấy tiếng ầm ĩ chém giết bên ngoài. Cả bốn tức tốc chạy ra ngoài,thét gọi thân binh mang ngựa tới hồng chạy trốn. Bất đồ ngựa chưa thấy đâu đã bị đại quân vây hãm dùng súng điện,dùi cui điện mà giạt cho tung đất ngã ngất ra đây. Đại quân địch thấy chủ tướng phe mình đều đã bị bắt sống cả thì cũng quảng giáp bỏ mũ mà xin hàng hết cả.

Vương Trùng Dương trong lòng lo lắng cho tính mệnh quần hùng trên núi nên khi vừa vượt qua được trại địch đã thi triển khinh công chạy vun vút lên đỉnh. Nhưng mà chạy nửa chừng mỗi chân,nên lợi bộ thôi. Cũng may trên đường đi gặp một bác xe ôm tốt bụng đồng ý chở lão lên với giá một trăm năm mươi ngàn. Vương lão chẳng tính toán gì gật đầu cái rụp nhảy lên ngồi sau con Minsk ghê,ôm eo bác xe ôm mà giục phóng cho nhanh. Ai dè xe chạy độ năm mươi mét thì đã tới nơi. Vương lão đầu dè trong lúc đầu sôi lửa bỏng mà người ta vẫn nở chặt chém mình như thế. Cơ mà quân tử nhất ngôn,tứ mã nan truy nên cũng chỉ đành nuốt hận vào trong mà rút tiền ra trả. Bác xe ôm tốt bụng,đút tiền vào túi,cười khế khe,giao tay bái bai Vương lão rồi phóng xuống dưới mà bắt khách tiếp.

Vương Trùng Dương dõi mắt nhìn theo bóng bác xe ôm dần khuất sau những rặng cây um tùm mà dâng lên một cảm giác tiếc nuối xem lẫn với cảm thông vô cùng khó hiểu. Bóng bác xe ôm vừa khuất là Vương lão nhảy tót lên,tay tóm ống quần mà thóa mạ liên hồi. Chửi đổng mãi một hồi lâu,trong lòng cơn tức cũng đã hạ phần nào,gọng cũng khản hết cả thì lão mới chịu thôi. Đoạn lão xoay mình chạy tới bấm chuông xin vào trong trại. Quần hùng từ khi rút lên núi,vì để chống cự với địch mà đã chặt cây,đắp đất quay lại thành một khu trại. Trại tuy sơ sài nhưng vẫn có chuông cửa để đề phòng có quần hùng còn ở bên ngoài tìm về đến nơi. Từ Thiên Hoàng thực là người có đầu óc tính toán siêu việt khiến cho người ta không thể không than phục. Lão Vương bấm chuông một hồi thì có người đầu tóc bù xù,mắt mũi lèm nhèm như đang ngủ dở,mở cửa thò đầu ra. Vương lão vừa nhìn thấy người này thì lập tức giạt mình kinh hãi,không kìm nổi lòng mà kêu toáng lên:

- Á! Bác sỹ Tiêu! Sao người lại ở đây?

Người kia nào phải ai khác mà chính là bác sỹ điều trị trực tiếp của Vương lão ở trại tâm thần – Bác sỹ Tiêu. Bác sỹ Tiêu dụi mắt nhìn kỹ Vương lão từ trên xuống dưới mấy lần thì cũng kêu toáng lên:

- Maaaaa! Ói chúng mày ơi! Vương lão chết oan hiện hồn về này! Maaaaa!

Đoạn đóng sập cửa lại mà chạy đi mất. Vương lão lại phải bấm chuông cửa lần nữa. Cửa lại mở ra,nhưng chỉ hé hé mở rồi có một người bị đẩy ra ngoài rồi cửa lại khép lại ngay. Người này bị đẩy ra xong thì hoảng hốt quay lại đập cửa kêu khóc đòi vào. Vương lão nhìn kỹ một hồi thì nhận ra người này mà cất lời:

- Chẳng phải giáo chủ Ngũ Độc giáo Lam Phượng Hoàng đây sao?

Giọng lão sau một hồi chửi đổng khi này thì giờ đã trở nên khan khan, kết hợp với tình cảnh này nên nghe thật ma mị vô cùng. Lam Phượng Hoàng nghe lão gọi đến tên mình thì hai chân khụy xuống, hai mắt nhắm tịt mà vái lấy vái để về hướng Vương lão.

- Bọn tiểu nữ nhất thời sơ xuất nên làm tiền bối chết nhạt. Xin tiền bối sống khôn chết thiêng thì âm hồn tiêu tán, đừng về đòi mạng tiểu nữ. Là con nhỏ Trình Linh Tố nó quên khóa bình. Có gì tiền bối cứ tìm nó í...Hu hu hu...

“À, thì ra chúng nó tưởng mình chết rồi hiện hồn về đòi mạng.”

Vương lão nghe Lam Phượng Hoàng nói một hồi thì mới hiểu ra. Lão vuốt râu cười:

- Lam cô nương cứ mở mắt ra xem tại hạ có giống hồn ma báo oán không cái đã nào?

- Á! Tiền bối đừng lừa tiểu nữ. Tiểu nữ biết chuyện hồn ma dùng mắt đoạt lấy hồn phách người ta rồi. Tiểu nữ không bị lừa đâu. Huhuhu!

Vương Trùng Dương cười khở. Lão bắt thần vươn tay ra chụp lấy bàn tay của Lam Phượng Hoàng. Lão định cho nàng thấy lão có hơi ấm, là người chứ không phải ma. Cơ mà vừa chạm vào tay nàng thì bỗng nhiên thấy lòng bàn tay mình ngứa rát, lão vội buông ra la lớn:

- Có độc! Ngứa quá ngứa quá. Lam cô nương mau giải độc cho ta.

Lam Phượng Hoàng vừa cảm thấy thân nhiệt của Vương lão, lại thấy lão la ngứa thì mới chịu mở mắt ra.

- Thì ra là chân nhân còn sống thật. Người sống thì mới bị trúng độc, mới biết ngứa chứ.

Vương lão nổi đóa:

- Thì ta là người mà! Mau giải độc nhanh lên! Ngứa tóa, ngứa tóa!

Lam giáo chủ khi này mới yên tâm, tóm lấy tay lão Vương mà thi triển thủ đoạn giải độc cho lão. Bên trong trại này giờ yên ắng, cả lũ áp tai vào cửa nghe ngóng tình hình. Giờ thấy Lam Phượng Hoàng kêu lên như vậy thì cũng mới mở cửa ừa ra mà vấy lấy hai người.

32. Chương 32: Chấn Hoang Vu Bắt Sống Ác Nhân Nơi Chân Núi, quần Hùng Lại Tụ

Nói lại chuyện Vương Trùng Dương vì muốn chứng minh mình là người mà lỗ mãng chop lấy ngọc thủ của Lam Phượng Hoàng. Ai dè trên người nàng này chỗ nào cũng có độc, bàn tay lập tức ngứa râm ran khó chịu vô cùng. Cũng may Lam Phượng Hoàng có thủ pháp độc môn, dùng đĩa hút hết máu độc ra rồi bôi dầu gió Trường Sơn vào, nên Vương lão chỉ phải chịu khổ sở có một lúc thôi. Khi này quần hùng bên trong đã tin lão còn sống một trăm phần trăm nên ừa ra mà vấy lấy hai người. Vương lão bị tíu tít hỏi thăm nên phải luôn miệng trả lời mà cũng không xong. Sau phải hứa sẽ trả lời bằng văn bản thì quần hùng mới chịu buông tha à vào trại.

Bên trong trại quang cảnh tiêu điều vô cùng. Ngoài vài trăm người có nội công thâm hậu, võ công cao cường, hầu hết quần hùng đều không thể chống chọi lại được cơn đói mà đã lả đi. Giày dép, áo quần đã được huy động cởi bỏ tới mức tối đa hết để huy động chút protein cuối cùng trong da trong vải nên giờ ai cũng đi chân không, thân thể hờ hang, run lên từng đợt theo gió lạnh. Vương lão trông cảnh ấy không khỏi trong lòng thầm kêu may mắn. Phần là vì đại quân kéo đến tiếp ứng kịp thời, nếu không chỉ độ một hai ngày nữa chắc chắn quần hùng toàn quân thảm tử chứ chẳng sai. Phần lại thấy may vì mình chết lâm sàng đúng lúc mà không bị rơi vào cảnh này. Lão bước lên một ụ gỗ to ở giữa trại, vận công mà nói oang oang lên rằng:

- Thưa bà con cô bác! Vương Trùng Dương tôi vì phát độc bất ngờ mà khiến mọi người bị rơi vào thảm cảnh này, trong lòng thật đau xót vô cùng... - Đoạn lão khóc nức lên, nước mắt lã chã chảy trên khuôn mặt già nua nhăn nheo, làm ai thấy cũng thương cảm. Nhiều người xúc động quá mà cũng nức cục từng hồi. Vương lão lặng đi hồi lâu, đưa mắt nhìn mọi người, làm bộ nghẹn ngào không nói nên lời. Sau đó mới tiếp tục. - ...Cũng

may trời còn thương xót. Tại hạ đã thỉnh được cứu viện tới, đánh tan quân địch, bắt sống bè lũ bốn tên cầm đầu. Giờ đây vòng vây đã bị phá giải, quần hùng có thể xuống núi được rồi!

Vương lão vừa dứt lời, tiếng hò reo của quần hùng lập tức nổi lên vang trời dậy đất. Người này đỡ người kia, lực tục lấy binh khí làm gậy chống mà kéo nhau đi thẳng. Không ai thêm nói lấy một lời với Vương lão nữa. Thực ra người ta không chửi cho đã là may. Địch phá được rồi thì nói phá được rồi luôn đi, còn bày đặt dài dòng khóc lóc phát với chả biểu khiến mọi người đã mệt lại còn mệt hơn.

Quần hùng lực tục kéo đi gần hết thì Vương Trùng Dương mới nhìn thấy Độc Cô Cầu Bại, cũng có nghĩa là bác sỹ Tiêu. Hai lão si ngốc đứng nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời. Bác sỹ Tiêu tự nhiên nhảy cẫng lên, hú lên một tiếng lao thẳng tới ôm chầm lấy Vương Trùng Dương mà hét lên:

- Vương Trùng Dương ngươi chưa chết thật! Thật là hay quá! Ha ha ha! Thật là tốt quá! Ha ha ha!

Vương lão thấy bác sỹ Tiêu hành động biểu lộ không có vẻ như giả dối. Thế nhưng bây giờ lão khác gì con chim sợ cành cây cong, nhìn thấy lại tưởng cây cong nên nào dám sơ sẩy, mất cảnh giác nữa. Tiêu bác sỹ ôm ấp hôn hít Vương lão một hồi, thấy đối phương chẳng có chút biểu hiện gì đáp lại thì rời ra nhìn lom lom hỏi:

- Lão Vương ngươi sao vậy? Chẳng nhẽ người không nhận ra ta sao?

Vương lão bị hỏi vậy cũng buột miệng hỏi lại:

- Thực ra ngươi là ai?

Bác sỹ Tiêu nhảy loi choi, dang tay xoay một vòng trả lời:

- Ta là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại đây mà. Ngươi quên ta nhanh thế? Chết, hay là di chứng của Liên Tiểu Khí khiến ngươi bị mất trí nhớ ngắn hạn? Không đúng...hử...cũng không phải?

Vương Trùng Dương ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc:

- Ngươi không phải là bác sỹ Tiêu sao?

Độc Cô lão ngẩn tò te:

- Bác sỹ Tiêu là ai? Ta chỉ biết có Viên Sỹ Tiêu thôi à. Là lão già huấn luyện viên của đội Thư Kiếm đó. Nhớ không?

Vương lão chẳng buồn trả lời câu hỏi này của Kiếm Ma. Lão ngồi thụp xuống vò đầu bứt tai:

- Trời ạ! Sao mọi thứ cứ loạn lên thế này hả trời?

Độc Cô Cầu Bại cũng ngồi xồm xuống bên cạnh Vương lão hỏi gặng:

- Nhớ không? Thiên Trì Quái Hiệp Viên Sỹ Tiêu sư phụ của Trần Gia Lạc đó. Hi hi!

Vương lão trợn mắt:

- Tất nhiên là ta nhớ. Biết rồi! Ta đang đau đầu chuyện khác cơ!

Độc Cô lão thấy lão nổi đóa chỉ le lưỡi không dám hỏi thêm. Vương lão ngửa cổ nhìn trời, nhìn đất, nhìn theo đám quần hùng. Lão thấy Thạch Phá Thiên đang trong đoàn đi đoạn hậu, cơ mà thỉnh thoảng lại thò tay véo mông thiếu nữ đi trước. Lão chợt nảy ra một suy nghĩ:

- Bại này! Lão có anh em gì không?

Độc Cô lão nhăn mặt:

- Ngươi đừng gọi ta như vậy. Cái gì mà Bại chứ. Khó nghe quá.

Đoạn lão nói tiếp, về mặt trầm ngâm:

- Ta cũng không rõ nữa. Hồi xưa si võ, lại nghiện đọc truyện kiếm hiệp. Ta cứ mong té giếng để ngộ kỳ duyên, học lấy võ công tuyệt thế nên hai ba lần cố tình nhảy xuống giếng với nhảy xuống vực. Cũng gần ấy lần ta bị té đầu chảy máu. Cũng còn may là không chết nhưng trí nhớ chắc cũng bị ảnh hưởng. Sau lại

dùng thuốc sai liều để ra nhập Ma đạo nên cứ dở dở hăm hăm,mơ mơ hồ hồ chẳng nhớ rõ được chuyện gì. Nhưng kể từ khi gặp người,chẳng hiểu sao ta đỡ được nhiều,bắt đầu lảng máng nhớ lại quá khứ...Ừm,phải rồi. Hình như ta có một người anh.

Vương lão thấy Độc Cô Cầu Bại trầm tư như vậy thì cũng không gặng hỏi nữa. Khoác vai lão mà rằng:

- Ái chà! Đời người truân chuyên vãi nhĩ. Vậy thì chú cứ chịu khó đi theo làm đệ tử cho anh. Sau này trí nhớ người hồi phục,ta sẽ nói tiếp sau. Hehe. Mấy hôm rồi ta cũng thần trí hỗn loạn. Giờ vẫn còn nguyên cảm giác hư thực mơ hồ. Dần dần chắc cũng hết. Thôi kệ đi! Chúng ta cùng xuống núi với quần hùng nào!

Hai lão quay đi quay lại thấy mọi người đã đi hết thì học tốc đuổi theo. Đi đến giữa đường chợt thấy có một đám đông đang xúm lại xem,lại có tiếng người ồn ào cãi vã. Tính hiếu kỳ nổi lên,cả hai chen lấn,rẽ đám đông vào xem thì thấy Mã Ngọc đang cãi nhau với một người,Vương lão đến chết cũng không quên kể này,đó chính là bác xe ôm tốt bụng hồi nãy chặt chém lão. Chắc Mã Ngọc cũng bị lão lừa nên nổi nóng sinh ra cãi vã giữa chốn này. Vương lão thấy xung quanh toàn người quen thì vững dạ,sấn tay áo vào mà chửi mắng bác xe ôm tốt bụng xơi xơi. Hai chửi một chẳng chột cũng què,bác xe ôm cãi không lại với thầy trò hai người họ nên tính gỡ thói côn đồ,rút điện thoại ra gọi về cho người cùng làng kéo tới tiếp cứu. Mã Ngọc nào chịu để cho bác đắc thủ,lập tức nhảy vào giằng lấy điện thoại. Hai bên giằng qua giật lại một hồi,vô tình làm chiếc mũ bảo hiểm của bác kia rơi ra.

Kinh ngạc chưa,bác xe ôm tốt bụng thế nào lại chính là Hồn Nguyên Phích Lịch Thủ Thành Khôn cải trang,giả dạng. Hắn định nhân lúc dầu sôi lửa bỏng,thiên hạ đại loạn mà kiếm một mớ tiền vác xe lên đây kiếm ăn. Chẳng ngờ ở dưới kia đại quân thất bại. Tới lúc hắn chở Mã Ngọc lên đến giữa đường thì thấy quần hùng lục tục đi xuống nên sinh nghi. Vốn là con cáo già gian xảo,hắn lập tức kiếm bài chuẩn. Thế nhưng Mã Ngọc lại nhất quyết không chịu cho hắn đi. Hai bên giằng co cãi vã to tiếng khiến mọi người kéo đến mỗi lúc một đông. Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt. Uống cho Thành Khôn một đời tỉnh mình,nay lại bại lộ hành tung vì mấy đồng bạc lẻ. Quần hùng mỗi người một tay một chân,lập tức không chế tên ác nhân,giải xuống núi thụ hình.

Chuyện hành hình Thành Khôn và bè lũ bốn tên nếu như kể chi tiết ra thì thực rất dài dòng,phải độ hai chục trang mới hết. Lại để dành đến lúc nào rảnh rỗi thì tại hạ sẽ mang ra kể cho quý vị nghe sau.

Trở lại chuyện quần hùng xuống núi gặp các fan hâm mộ,được cho ăn cho uống thì nhiệt náo vui vẻ vô cùng. Nhưng ở đời,có ai cho ai ăn không cái gì bao giờ,kể cả kút. Đang lúc cả lũ nhậu nhẹt,cười nói nhôm nhoàm,chợt có tiếng đứa nào đấy kêu to:

- Đánh giải tiếp đi! Anh em chiến tiếp đi ọi người chiêm ngưỡng nào!

Một người ứng,vạn người hô. Chân núi Hoa Sơn tiếng hò reo vang trời dậy đất. Lũ quần hùng há miệng mắc quai,trót nuốt của chúng nó rồi thì giờ có muốn từ chối cũng không biết nói thế nào. Cả lũ đành lục tục đứng lên,phủi quần phủi áo mà chuẩn bị thi đấu.

Liệu giải đấu sẽ có thể tiếp tục tiến hành hay không? Ai sẽ là người đoạt danh hiệu cao quý thiên hạ đệ nhất cao thủ trong thế giới Võ lâm của Kim Dung đây? Xin cứ đón xem kỳ sau sẽ rõ!

33. Chương 33: Vương Trùng Dương Dài Dòng Lí Luận Độc Cô Lão Đón Nhận Tiên Thiên Công

Hảo hán các đội và các cổ động viên lục tục đứng dậy,tiền hô hậu ủng tiến vào trong sân thi đấu. Thế nhưng người thì đông mà sân lại quá hẹp,làm sao chứa nổi ngần đó cổ động viên. Ban tổ chức nảy ra sáng kiến,trưng dụng đài trung tâm điều khiển của Vương nguyên soái làm võ đài. Đài vốn ở trên cao nên mọi người có thể ngồi dưới mà dễ dàng quan sát. Chỉ cần sửa sang lại chút ít cho phù hợp,gắn thêm một loạt màn hình rộng chiếu trực tiếp xung quanh bên dưới,phía trên lắp thêm mười mấy camera từ nhiều góc độ. Việc nâng cấp chỉnh sửa do anh em cổ động viên thạo nghề đảm nhiệm,việc tuy nhiều nhưng người cũng

đồng nên chỉ độ vài giờ là xong. Trời lúc này cũng bắt đầu xẩm tối, cơ mà kệ, tối thì bật đèn, giải đấu vẫn được diễn ra theo dự kiến.

Vị trưởng ban tổ chức, mấy hôm vừa rồi không hiểu trốn ở đâu giờ lại lò dò chui ra dẫn chương trình. Giọng y oang oang vang lên trên loa:

- Kịch...kịch...kịch...- Y gõ gõ vào micro - Một...hai...ba ...A lô a lô! Xin quý vị khán giả nhanh chóng ổn định vị trí, giữ vững đội hình để giải đấu có thể diễn ra trong thời gian sớm nhất. Vì thời gian vừa qua có một số biến động nhỏ xảy ra nên bắt buộc ban tổ chức chúng tôi phải có sự thay đổi về phương thức thi đấu cho phù hợp với tình hình hiện tại. Ban tổ chức chúng tôi đã tiến hành bàn bạc với các đội trưởng, trưng cầu ý kiến của khán giả ...blah...blah... nên đã đưa ra quyết định chuyển từ thể thức thi đấu đồng đội sang thể thức thi đấu cá nhân. Tất cả các kết quả thi đấu trước kia theo thể thức đồng đội nay đều được hủy bỏ, tính lại từ đầu. Mỗi tác phẩm sẽ được lựa chọn đề cử ra từ năm tuyển thủ, đưa vào danh sách rồi bốc thăm chia cặp thi đấu, theo hình thức đấu loại trực tiếp.

Khán giả bên dưới xôn xao bàn tán: “Thằng cha này không biết có hiểu sự tình không mà bảo là biến động nhỏ.” Thế nhưng hầu như ai cũng tán đồng với thể thức thi đấu mới này. Một khán giả quá khích đứng lên làm ba việc một lúc là huýt sáo miệng, vỗ tay và gào lên:

- Hay lắm! Hoan hô ban tổ chức! Ủng hộ ban tổ chức! Yeahhhhhhhh!

Tiếng hoan hô lập tức theo đó mà vang lên dậy trời dậy đất. Trưởng Ban Tổ Chức chờ đợi một hồi cho tiếng hoan hô lắng xuống mới tiếp tục cất lời:

- Ngoài ra, chúng tôi còn có một tin vui cho quý vị khán giả nữa... E hèm hèm hèm hèm hèm...! – Y dừng lại hắng giọng để gây sự chú ý của mọi người.

Khán giả quả nhiên trúng kế, đổ dồn ánh mắt lên khán đài nín thở chờ đợi. Trưởng ban tổ chức gật gù:

- Tin vui đó là chúng ta sẽ có sự tham dự của hai vị khách mời đặc biệt: Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại. Xin mời nhị vị lên giao lưu vài lời với quý khán giả ạ!

Tiếng hò reo lại một lần nữa vang dội khắp nơi. Chẳng những khán giả mà các tuyển thủ tham gia thi đấu cũng hớn hở ra mặt. Lần đầu tiên họ sẽ được chứng kiến những cao thủ trong truyền thuyết hiển lộ bản lĩnh. Đây quả thực là một cơ hội hiếm có cả đời mà ai cũng mơ ước. Mọi người đều đổ dồn sự tập trung lên sân đấu, chỉ thấy Kiếm Ma Độc Cô bước lên với vẻ mặt nhón nhác, dáo dác nhìn quanh. Đoàn lão cất tiếng gọi:

- Lão Vương! Lão Vương! Người ở đâu rồi? Người ta gọi lên sân khấu kia!

Cơ mà mọi người chờ đợi một hồi vẫn không thấy tăm hơi của Vương Trùng Dương đâu. Độc Cô Cầu Bại sau một hồi trơ mắt đứng đó, đành phải cáo lỗi cùng quý vị khán giả, nói dăm ba câu khách sáo lấy lệ đoạn nhường chỗ lại cho ban tổ chức công bố danh sách các tuyển thủ tham dự, còn lão hốt hơ hốt hải bỏ đi tìm Vương lão. Tự nhiên lão thấy bồn chồn ruột gan quá.

Từ lúc hai người gặp lại nhau tới giờ, lão cứ thấy lão Vương là lạ. Từ cách ăn nói, suy nghĩ đến hành động của lão, tất cả đều có một điều gì đó bất bình thường. Khi này hai lão đang đứng với nhau, thì đồng chí Trưởng Ban Tổ Chức chạy đến mời hai người tham dự giải đấu. Nếu như bình thường, với cái thói háo danh của mình, Vương lão đã phải mừng rỡ nhảy cẫng lên mới phải. Đằng này lão nghe người ta mời cũng chỉ ậm ậm ừ ừ làm Độc Cô lão phải đứng ra trả lời thay. Nay đã nhận lời người ta rồi, đột nhiên Vương lão lại biến đi đâu mất khiến Kiếm Ma trong lòng không khỏi bồn chồn lo lắng.

Độc Cô Cầu Bại tìm thấy Vương Trùng Dương nơi đỉnh núi. Vương lão đang trầm ngâm tập trung suy nghĩ điều gì đó, thì thoáng lão lại ngửa mặt lên trời thở dài rất dài. Độc Cô Cầu Bại tới sát bên cạnh, lão cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ ngửa mặt nhìn trời nhìn đất. Hồi lâu sau lão mới lên tiếng:

- Ta đột nhiên thấy mệt mỏi quá. Độc Cô lão ngươi có thể giúp ta một việc không?

Độc Cô Cầu Bại chăm chăm nhìn bạn mình, gật đầu quả quyết:

- Đương nhiên! Lão Vương ngươi cứ nói! Dù khó khăn đến đâu hay có phải vào sinh ra tử ta cũng sẽ hoàn thành giúp ngươi.

Vương Trùng Dương mỉm cười:

- Việc này cũng không có gì khó. Chẳng có gì nguy hiểm cả. Chỉ là ta muốn nhờ người đấm bóp dùm ta chút cho đỡ mỏi lưng thôi.

Đoạn lão cúi phăng đạo bào, trải xuống đất thay chiếu rồi nằm sấp xuống chờ đợi. Độc Cô Cầu Bại ngẩn tò te một hồi trong lòng ngại ngần không tả, nhưng đã trót nhận lời thì không thể không làm. Lão đành ngồi lên mông Vương lão rồi bắt đầu đấm.

“...Bịch ...bịch...bịch...”

“Xoạch...xoạch...xoạch...”

Vương lão thở ra một hơi khoan khoái. Đoạn cất lời:

- Lão Kiếm Ma người, liệu có chắc mình có thể thắng được giải này không?

Độc Cô Cầu Bại thực sự chưa nghĩ về vấn đề này, lão thấy người ta rủ đánh nhau thì nhận lời luôn thôi chứ cũng chẳng tính toán gì cả. Lão bậm môi không trả lời, tay vẫn đấm chặt tẩm lưng của Vương lão liên hồi. Vương Trùng Dương thấy lão không trả lời thì lại nhắc lại câu hỏi:

- Độc Cô Cầu Bại người có tự tin sẽ chiến thắng được giải đấu này không?

Độc Cô lão lắc đầu:

- Ta không biết! Tới đâu hay tới đó thôi. Ta chỉ muốn thử sức một phen xem mình đứng tới đâu trong quần hùng thiên hạ. Vương Trùng Dương người thấy sao?

- Ta thấy khoan khoái lắm! Độc Cô lão người có thể đi làm tẩm quất vỉa hè nếu thất nghiệp được đấy!

Độc Cô Cầu Bại nhăn mặt:

- Là ta nói đến giải đấu kia. Vương lão người có nghĩ người có thể chiến thắng không?

Vương Trùng Dương bật cười:

- À! Ta tưởng người hỏi tới trình độ đấm lưng, vỗ mông của người. Ta thực không nghĩ mình có một phần trăm cơ hội chiến thắng. Người biết tại sao không?

Độc Cô lão không trả lời ngay mà im lặng suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Người là cao thủ siêu cấp, trí dũng kiêm toàn. Năm xưa luận kiếm Hoa Sơn lần thứ nhất, người với Tiên Thiên khí công đã độc bá quần hùng, chiếm lấy danh hiệu đệ nhất cao thủ. Ta dám cá nhà cái sẽ đưa tỷ lệ cá cược của người cao nhất nhì trong giải lần này. Thế nhưng sao người lại không hề tự tin chút nào như vậy?

Vương Trùng Dương xoay ra nằm ngửa, ra hiệu cho Độc Cô lão rời vị trí lên bóp đầu ỉnh rồi nói:

- Chuyện năm xưa ta có thể đứng ở vị trí đệ nhất là vì giải đó thi đấu với hình thức loạn chiến năm người. Ta chiếm được vị trí ở giữa rồi lấy Nam đánh Tây, lấy Bắc đánh Đông xoay vòng thế cục. Bốn lão kia cứ dốc sức ra đánh, ta ở giữa lấy nhàn thắng mỗi, sau cùng nhân sơ hở của bọn họ mà có thể thắng lấy một chiêu, nửa thức mà thôi.

Lão ngừng một chút, đợi cái gật đầu ra chiều đã hiểu của Kiếm Ma thì mới tiếp tục:

- Ta muốn chia sẻ chút suy nghĩ cá nhân của ta với người. Chẳng hay người muốn nghe hay không?

Độc Cô lão gật đầu:

- Người nói đi! Ta muốn nghe cao kiến của người.

Vương lão ra dấu cho Độc Cô Cầu Bại dừng tay. Lão ngồi lên, móc bao thuốc trong túi đạo bào ra, châm một điếu, rít một hơi dài, phả khói mù mịt chậm rãi mở lời:

- Mấy ngày qua ta chết đi sống lại rồi gặp quá nhiều chuyện khiến cho ta bỗng nhiên có nhiều thay đổi về cách nhìn nhận cuộc sống.

Độc Cô lão ngắt lời:

- Thì ra là vậy,hèn gì ta thấy ngươi cứ là lạ...

Vương Trùng Dương nhìn lão lom lom:

- Ngươi cũng thấy ta có biểu hiện khác lạ à. Ừm,quả thực là khác,khác rất nhiều. Ta nhận ra ngoài thế giới chúng ta đang sống đây,quả thực là còn một thế giới khác. Không,mà là rất nhiều thế giới khác đang song song tồn tại bên ngoài kia. Ài dà,nói thế nào cho dễ hiểu nhỉ. Câu hỏi ta đặt ra bây giờ là: Chúng ta có thực sự đang sống không? Hay chúng ta chỉ sống bằng suy nghĩ của người khác?

Độc Cô Cầu Bại nghe lão Vương lẩm cẩm nói một hồi,đầu óc cũng lùng bùng. Lão hỏi vặn lại:

- Vậy theo như suy nghĩ của ngươi,sự tồn tại và phát triển của chúng ta không phải là do chúng ta quyết định,mà là đã được định sẵn?

Vương lão gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Đúng,mà cũng sai.

Độc Cô lão cự nự:

- Thế nào là đúng mà cũng sai? Ngươi càng lúc càng ăn nói khó hiểu!

- Đúng mà cũng sai – Vương lão lại nói,xong lão cũng phì cười – Ta ăn nói vớ vẩn thật. Ý ta là chúng ta cũng có sự tương tác trở lại và không hẳn là bị phụ thuộc. Hành động,lời nói,quyết định của chúng ta sẽ gây tác động,định hướng cho sự tồn tại của chúng ta. Giống như bây giờ ta viết ra một câu truyện,nhân vật trong đó do ta sinh ra bằng suy nghĩ,định hình về con người,về tính cách của nhân vật đó. Thế nhưng những gì nhân vật đó thể hiện trong truyện sẽ khiến cho ta phải phát triển nhân vật đó theo một chiều hướng phù hợp với nó. Oài,để ta giải thích cho rõ hơn nhé...

Độc Cô lão xua tay:

- Thôi ngươi đừng nói nữa. Mệt đầu lắm! Ta không muốn nghe. Chúng ta về chuẩn bị thi đấu thôi sắp tới giờ rồi đó.

Vương lão khoác lại đạo bào lên người:

- Ngươi về thi đấu đi. Vừa rồi khi ngươi tắm quất cho ta,ta đã truyền một phần Tiên Thiên Khí Công của ta cho ngươi rồi đó. Chẳng mấy chốc nó sẽ giúp hậu thiên chân khí trong ngươi chuyển hóa cả thành tiên thiên chân khí giúp công lực của ngươi tăng tiến rất nhiều. Ta đã quyết định rồi,ta không tham gia thi đấu đâu.

Độc Cô lão nghe vậy vội thử vận chân khí thì quả nhiên thấy trong trong người khác lạ. Một luồng Tiên Thiên chân khí lan tỏa khắp châu thân,hòa quyện với công lực bản thân của lão tạo thành một khối khiến lão cảm thấy bản thân như một chân đã dẫm vào cảnh giới trở thành thần tiên. Độc Cô lão bất giác la lên:

- Tại sao ngươi lại làm vậy? Ái chà,sao ta cũng có cái cảm giác lạ lùng giống ngươi vậy. Hình như ta cũng hiểu ra chút chút những gì ngươi cảm thấy rồi. Có phải lúc nãy ý ngươi nói chúng ta đều chỉ là những nhân vật được tạo ra bởi suy nghĩ của người khác trong trường hợp này là Kim Dung tiên sinh. Chúng ta thành công hay thất bại một phần do ta cố gắng,phần khác do Kim tiên sinh sắp đặt lựa chọn.

Vương Trùng Dương gật đầu bật ngón cái lên cái tách:

- Hay lắm! Có vậy chứ! Thật không uống công ta truyền công lực cho ngươi. Chà! Đối với ta bây giờ,chuyện thiên hạ đệ nhất cao thủ là ai thực sự không còn quan trọng nữa. Là Độc Cô lão ngươi cũng tốt,là kẻ khác cũng chẳng sao. Ta sẽ đi gặp Lâm Triều Anh,cùng nàng vui vậy để bù đắp tuổi xuân đã bị bỏ phí. Ha ha!

Độc Cô Cầu Bại chấp tay hướng về phía Vương lão:

- Đa tạ lão Vương ngươi chỉ điểm!

Vương lão mỉm cười:

- Được giúp đỡ lão Độc Cô người là sự vinh hạnh của ta. Giờ chúng ta tạm chia tay ở đây,sau này sẽ còn gặp lại. Ta đã hẹn Lâm muội đi du lịch rồi,vé máy bay cũng đã đặt nên không thể chậm trễ nữa. Chúc Độc Cô Cầu Bại người một người một kiếm áp chế quần hùng!

Độc Cô Cầu Bại đáp lời:

- Được! Ta sẽ không phụ lòng tin của Vương Trùng Dương người đâu! Non xanh trời đó,nước biếc còn đây,hẹn ngày gặp lại! Kakaka!

Hai lão đập tay kiểu Hip – hop,miệng kêu “Oh yeahhhh!” năm bảy tiếng. Rồi mỗi người một hướng cầm đầu chạy cho kịp thời giờ.

34. Chương 34: Lưỡi Không Xương Lưỡi Lươn Lưỡi Lẹo Cò Không Tiến, Ăn Gạ Bốn Phương

Lại nói chuyện,Độc Cô Cầu Bại và Vương Trùng Dương hai lão chia tay nhau,mỗi người một ngã. Người thì quyết tâm xung trận hồng dương danh lập dạng,quyết giành chức quán quân và giải thưởng mấy trăm ngàn Obama. Kẻ theo gái bỏ cuộc chơi,quyết vui vầy mây mưa,bão bùng cùng tuế nguyệt mà bù lại cho những năm tháng thanh xuân đã bỏ phí. Âu,mỗi người đều có cái chí riêng của mình mà chúng ta chẳng cần thiết phải lạm bàn,phán xét làm chi cho phí lời,có khi xảy ra tranh cãi rồi xô xát thì lại thành ra phí sức nữa. Thế nhưng cái loại bỏ bạn theo gái thì cũng chẳng đáng được đoái hoài để ý đến nữa làm gì. Cứ mặc Vương lão với bà chằn Lâm Triều Anh,tự gây ra thì đi mà tự rước lấy họa. Từ giờ trở đi,nhân vật chính của chúng ta sẽ là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại,thiếu niên anh hùng tuổi mới vừa tròn năm mươi ba,thông minh trác tuyệt,kiếm pháp thông thần,đẹp trai vãi lúa mà relationship lại vẫn ở chế độ độc thân. Thế mới Hot chứ lý!

Từ lúc chia tay Vương lão,Độc Cô lão đã có rất nhiều biến chuyển tích cực về cả võ công lẫn tư cách con người. Công lực trong người lão đã dần từng bước chuyển từ Hậu thiên sang Tiên thiên chân khí. Nếu như trên đời thực sự có chuyện thần tiên thì có lẽ lão Độc Cô bây giờ đã là một phần tư thần tiên rồi. Chắc bạn đọc sẽ thắc mắc,một phần tư ấy là tính thể nào phải không? Bỏ dọc,bỏ ngang hay bỏ chéo? Xin thưa rằng bản chất con người không tính bằng việc to bao nhiêu,nặng thế nào. Đôi khi cả người lớn,mà chỉ có một bộ phận xuất sắc ấy là đã có thể lập được kỳ công tuyệt thế rồi.Người ta nhiều nhất cũng chỉ có thể là một nửa thần tiên,vì nếu nhiều hơn một nửa thì nhiều khả năng sẽ được làm tròn số thành thần tiên toàn phần. Xưa có câu: “Thần thánh cũng có lúc sai lầm”,ý nghĩa sâu xa để nói về những vị tiên nhân được làm tròn số,vẫn có phần người khá nhiều là vậy đó. Vậy nên lão Độc Cô được gọi là một phần tư thần tiên,nghĩa là đã xuất sắc lắm rồi.

Lại nói chuyện,cái lão thần tiên một phần tư,Kiếm Ma Độc Cô càng lúc càng thấy thoải mái,sảng khoái nhưng trong lòng vẫn đau đầu một điều. Ấy là về chuyện tiền nong. Khi chia tay lão Vương,vì vội tham gia liên đấu mà lão quên hẳn vụ Huyền Thiết Trọng Kiếm. Tới giờ trong người hết sạch tiền,khát cũng không dám ghé hàng trà đá mà uống thì lão mới nhớ ra vụ đấy. Cũng còn may,sau đợt đại chiến vừa rồi danh vọng của lão trong mắt quần hùng cũng tăng lên đáng kể. Dù gì cũng là đỉnh đỉnh đại danh Độc Cô phó soái,thế nên việc ăn gạ uống ké cũng không khó khăn lắm,chỉ hơi mất công một chút. Khi nào cần ăn,cần uống là lão lại đảo một vòng quanh khu vực quán xá,vừa đi vừa hát to,nhảy chân sáo...đại loại là để gây sự chú ý ọi người,thế nào cũng có kẻ trúng kế chạy ra kéo lão vào quán mà mời mọc làm quen,tỏ ý hâm mộ. Ấy là lúc ăn thỏa,uống xõa đi. Xong xuôi đến lúc sắp phải thanh toán,trả tiền thì chỉ cần đứng lên giả đi vệ sinh hoặc giả tuột dây giày độ mười mười lăm phút. Xong xuôi rồi thì làm bộ ngạc nhiên: “Ô! Thế các hạ trả tiền rồi à. Sao không để đây cho ta. Hừ,thế là không đồng ý đâu đấy nhớ. Lần sau là phải để ta trả đấy nhé...” Hihi,đại loại là như vậy,xong rồi là phẩn. Lần sau còn lâu mới đến!

Độc Cô lão khi này vừa theo điệu kể cứ thế,cứ thế mà làm nên được no say một bữa. Lão quay trở lại trường đấu,chui vào phòng dành cho các tuyển thủ mà dả tọa điều dưỡng,thúc đẩy chân khí trong người chạy vài vòng chu thiên. Đoạn đẩy cơm và rượu xuống cho hệ tiêu hóa hoạt động cho nhanh tiêu,đặng chuẩn bị tham gia thi đấu.

Ầy dà, đầu óc thật lú lẫn rồi! Lại quên chưa kể cho chư vị độc giả nghe về tình hình giải đấu theo thể thức mới. Vốn mỗi tác phẩm được đề cử ra năm tuyển thủ tham gia bốc thăm chia cặp, đấu loại trực tiếp. Thể thức thi đấu này được khán giả và các tuyển thủ ủng hộ rất nhiệt liệt vì có vẻ như công bằng hơn, nhiều trận đấu hơn, những tác phẩm trước không có đủ người tham gia giờ cũng có cơ hội trở tài. Những Viên Thừa Chí, Dịch Vân, Trần Cận Nam cũng háo hức tham gia. Đến cả Kim Xà Lang Quân Hạ Tuyết Nghi với Đinh Diễm chẳng hiểu lúc trước ở nơi nào cũng tới đăng ký. Thế nhưng giải thưởng cho tuyển thủ gây sốc cho khán giả nhất lại thuộc về Thiên Địa Hội, Thanh Mộc Hương Chủ Vi Tiểu Bảo của Lộc Đỉnh Ký. Họ Vi không hiểu chán sống hay lại có mưu kế chi mà cũng dám dấn theo bầu đoàn thể tử, nhơn nhơn vào đòi thi đấu. Kết cuộc chỉ có ba tác phẩm nhỏ Uyên Ương Dao, Bạch Mã Khiếu Tây Phong và Việt Nữ Kiếm, một vì lượng sức mình e không đủ, hai vì vốn chẳng có chuẩn bị gì từ trước, Ban Tổ Chức thì vô duyên nói thay là thay, nói đổi là đổi khiến họ trở tay không kịp, có gọi điện cầu trợ giúp cũng chẳng xong, nên không có nhân vật nào. Số lượng tuyển thủ khi này đã lên đến con số sáu mươi ba người. Thêm vị khách mời là lão Độc Cô là vừa chẵn sáu mươi tư, chia thành ba mươi hai cặp đấu. (Tại hạ xin miễn ngồi kể tên từng tuyển thủ ra ở đây kéo lại bị phạt thẻ vàng vì tội câu giờ.)

Các bạn chỉ cần biết, hai vòng vừa qua Độc Cô Cầu Bại với tuyệt nghệ của mình đã dễ dàng vượt qua Bôn Lô Thủ Văn Thái Lai của Thư Kiếm Ân Cừ Lục và chính đồ đệ của mình là Phong Thanh Dương trong Tiểu Ngạo Giang Hồ mà lọt vào vòng Thập lục cao thủ. Cùng với lão vào vòng này gồm có bộ ba nguyên tử Phong, Dư, Trúc và Tảo Địa Thần Tăng của đội Thiên Long Bát Bộ, ông cháu họ Trương, Trương Tam Phong và Trương Vô Kỵ của đội Ý Thiên Đồ Long, Lệnh Hồ Xung, Lâm Bình Chi của đội Tiểu Ngạo Giang Hồ. Đội Anh Hùng Xạ Điêu cũng góp hai nhân vật là Đông Tà Hoàng Dưc Sư và Trung Ngoan Đồng Châu Bá Thông. Phụ phụ Dương Quá, Tiểu Long Nữ và Quách Tĩnh cũng ghi điểm cho tác phẩm Thần Điêu Hiệp Lữ. Đại diện cho đội Hiệp Khách Hành ở vòng này là Cầu Táp Chung Thạch Phá Thiên. Ngựa ô của giải đấu lần này, thật quá bất ngờ luôn, đó là Vi Tiểu Bảo đại diện cho bộ Lộc Đỉnh Ký chứ không phải Trần Cận Nam đứng trong hàng ngũ mười sáu cao thủ.

Ở vòng một, họ Vi dùng mưu vượt qua Dịch Vân của Liên Thành Quyết. Biết Dịch Vân tính vốn xuất thân nông dân, chất phác, thật thà, tốt bụng. Vi Tiểu Bảo dùng hoa ngôn xảo ngữ nói mình đang ở giai đoạn cuối của căn bệnh thế kỷ là Mỡ Dưới Da và Xương Nhiễm Tủy, sống chẳng còn được bao lâu, chỉ có một nguyện vọng cuối cùng là được vào vòng tam thập nhị cao thủ thì chết mới nhắm được mắt. Cái lưỡi đáng là vũ khí tối thượng, Dịch Vân nghe gã tỉ tê ngọt nhạt một hồi thì như bị thôi miên, tự bước ra khỏi vòng đấu nên bị xử thua cuộc. Đến khi tỉnh lại thì hối chẳng kịp nữa, chỉ ngửa cổ lên trời mà hú lên những tiếng thê lương rồi bỏ chạy vào rừng mất tích. Vòng hai Vi Tiểu Bảo lại gây địa chấn khi vượt qua đại cao thủ Nhậm Ngã Hành của đội Tiểu Ngạo Giang Hồ. Vừa vào trận, gã lập tức xuất tuyệt chiêu cờ bạc bịp mà rủ Nhậm lão cá độ. Nhậm Ngã Hành một đời anh hùng ngạo thế, tự cao tự đại đã ăn sâu vào trong khó mà sửa được. Vi Tiểu Bảo gạ Nhậm lão rằng mỗi người đứng một đầu võ đài, cách nhau khoảng ba thước mà tỷ thí công phu từ xa. Lão nghĩ bụng với thằng nhãi Vi Tiểu Bảo này thì chỉ cần cất tay là đoạt được mạng, nào phải sử đến Hấp Tinh Đại Pháp, tính toán nát nước, trong bụng thập phần tự tin, lão bèn chấp cho tiểu tử họ Vi xuất chiêu trước. Người tính không bằng trời tính, trời tính không bằng Vi tính, Vi Tiểu Bảo mới rút trong người ra hai khẩu hỏa khí Tây dương mà nay thường gọi là Súng Hoa Cãi, chia về phía họ Nhậm mà dọa bắn, Nhậm Ngã Hành thấy đối phương còn đồ hung hãn, biết thằng này chẳng dọa xuông nên thôi đành xuống nước chịu thua, tránh một phen toàn thân thành vườn hoa cải nở. Vi Tiểu Bảo vì thế mà ngon trót qua hai vòng đầu tiên mà hầu như chẳng tốn mấy sức.

Nếu đọc giả tinh ý, khi trước tôi đã nói phương thức thi đấu cá nhân này “có vẻ công bằng” chính là vì như vậy. Lá thăm may rủi nhiều lúc tạo ra những cặp đấu tử thần. Hai cao thủ phải đụng nhau từ vòng ngoài trong khi lại có những người có thể tài năng kém hơn, nhưng nhờ may mắn hoặc xảo thuật mà lại được vào sâu. Nhưng có lẽ tất cả đều là do số trời. Sự bất công thì đời nào cũng có, chuyện này nói cho nhau hiểu thể thôi chứ sau hứa sẽ không cần nhắc tới nữa.

“A lô, a lô, a lô...” Đúng lúc này tiếng loa phưởng rè rè của Ban Tổ Chức lại vang lên. Độc Cô lão tử đang ngồi luyện khí trong nhà vệ sinh, nghe thấy vậy thì cũng ngưng thần mà lắng nghe. Sau một hồi một hai ba bốn thử máy, cuối cùng Ban Tổ Chức cũng vào việc chính.

“A lô, thưa bà con, thưa quý vị khán giả, chúng tôi xin công bố kết quả bốc thăm chia cặp vòng một mười sáu. Chúng tôi chỉ đọc một lần, mong mọi người chú ý lắng nghe. Đề nghị mấy anh đang đứng dưới loa không

lên bềm cái lại,nếu không chúng tôi buộc phải dùng đến biện pháp mạnh thì đừng có trách. A lô,a lô alô...”

Ban tổ chức vốn nhiều lời,dài dòng nên việc đọc cái danh sách toan hoãn có nửa trang cũng mất đến hơn hai chục phút. Để tiết kiệm thời gian và công sức,tác giả xin thu gọn lại như sau:

Trận 1: Kiều Phong vs Quách Tĩnh

Trận 2: Dương Quá vs Đoàn Dự

Trận 3: Độc Cô Cầu Bại vs Lâm Bình Chi

Trận 4: Trương Vô Kỵ vs Lệnh Hồ Xung

Trận 5: Thạch Phá Thiên vs Hoàng Dược Sư

Trận 6: Vi Tiểu Bảo vs Hư Trúc

Trận 7: Trương Tam Phong vs Tiểu Long Nữ

Trận 8: Tảo Địa Tăng vs Châu Bá Thông

35. Chương 35: Tà Kiếm Dương Danh Vang Thiên Hạ Kiếm Ma Ngã Ngửa Chôn Quán Đông

Hồi này bàn tới việc vì sao Tà Kiếm Tự Cung Lâm Bình Chi lại lọt được vào đến tận vòng này,trong khi còn bao quần hùng hảo hán khác lại không được. Nguyên lai là do Tịch Tà Kiếm Pháp hay Quỷ Hoa Bảo Điển người luyện vào càng nữ tính bao nhiêu thì chứng tỏ võ công càng tinh tiến bấy nhiêu. Năm xưa Đông Phương Bất Bại sau khi luyện Quỷ Hoa Bảo Điển thì cũng chỉ như Nhạc Bất Quần,Lâm Bình Chi khi mới luyện thành Tịch Tà Kiếm Pháp. Sau này lão nảy sinh luyện ái,cặp kè với Dương Liên Đình mới phát hiện ra võ công của mình có những bước nhảy vọt,càng lúc càng tinh tiến. Cho tới khi dính duyên với Tiểu Lâm tử,phần thì phận chị em đồng cảnh ngộ với nhau,phần thì để ganh đua ghi điểm với Nhạc Bất Quần trong mắt Lâm Bình Chi,nên lão hé lộ bí mật này cho họ Lâm biết. Tiểu Lâm tử ngộ được yếu quyết này,chỉ trong thời gian ngắn võ công lập tức có bước đột phá,lại được Đông Phương lão chỉ điểm thêm đường sáng,tư thế nào nên làm,lúc quan hệ thì thổ nạp ra làm sao nên chẳng mấy chốc đã đuổi kịp trình độ của hạng nhất cao thủ. Gã lọt được vào vòng một mười sáu này hoàn toàn là nhờ chân tài thực học. Với thân pháp phiêu ảo đạt tới tốc độ âm thanh,chiêu thức âm độc vô bì,Lâm Bình Chi liên tiếp đả bại hai đại cao thủ là Thanh Dục Bất Vương Vi Nhất Tiểu của đội Ý Thiên Đồ Long và hạt giống số mười tám của giải là Nhất Đẳng đại sư của đội Xạ Diêu Anh Hùng. Điểm danh vọng của gã giống như giá xăng dầu thời gian vừa qua,sau hai vòng đã tăng lên chóng mặt. Nhà cái lập tức đưa tỷ lệ cá cược về khả năng vô địch của Lâm Bình Chi từ đặt một ăn một trăm lẻ bảy lên đặt hai ăn mười chín. Phải dài dòng giải thích như vậy để khán giả hiểu rằng Độc Cô Cầu Bại phen này ắt phải một phen khổ chiến,thắng bại khó mà nói trước được chứ đâu có dễ dàng gì.

Lại nói chuyện,lão Độc Cô sau khi nghe Ban Tổ Chức công bố kết quả bốc thăm phân cặp thì bao nhiêu cảm hứng đi cầu biến đâu hết cả. Trống ngực thùm thụp đập liên hồi,trong lòng lo lắng vô cùng. Tay Tà Kiếm Tự Cung này quả thực là đối thủ lão không muốn đụng độ nhất ở vòng này,lão đã đọc bộ Tiểu Ngạo Giang Hồ không biết bao lần,ngâm đi cứ lại đoạn Nhậm,Hướng,Lệnh Hồ quần chiến với Đông Phương Bất Bại hòng tìm ra yếu điểm của Quỷ Hoa Bửu Điển,ấy vậy mà vẫn vô phương. Độc Cô Cửu Kiếm của lão là chuyên nhằm vào sơ hở của đối phương khi xuất chiêu,xử kiếm tới những phương vị đặc biệt mà tấn công phản đòn. Đối phương dù ra chiêu trước nhưng đòn sẽ lại tới sau,chỉ cần nắm vững kiếm quyết thì quyền chủ động hoàn toàn sẽ thuộc về lão. Tuy rằng chiêu thức nào trên đời cũng có sơ hở,thế nhưng Tịch Tà Kiếm Pháp lại quá nhanh,sơ hở xuất hiện trong chớp mắt rồi lập tức tan biến,chỉ sợ không né kịp đòn tấn công chứ nào còn dám nghĩ đến chuyện phản đòn.

Kiếm Ma mặt nhăn như bị,sốc quần kéo áo đi ra khỏi nhà vệ sinh với một bụng ưu tư,phiền muộn. Trong đầu lão cứ văng vẳng một câu hỏi: “Phải làm thế nào đây?” Chỉ còn khoảng một giờ đồng hồ nữa,vòng đấu tiếp theo sẽ chính thức bắt đầu,nếu trong thời gian này vẫn không nghĩ được ra cách ứng phó thì e rằng cái danh Kiếm Ma phen này sẽ trôi theo dòng nước. Haizzz! Nghĩ đến nước lại thấy khát,khát thì lại phải đi

uống chặc thôi. Bồn cũ soạn lại,lão tạm gạt việc nghĩ cách đối phó Lâm Bình Chi mà mò ra khu hàng quán bên ngoài để kiếm cái gì giải cái cơn trước mắt này đã.

Khu hàng quán lúc này đang giờ giải lao chờ loạt trận tiếp theo nên đông đúc,nhiệt náo vô cùng. Lão Độc Cô lập tức vừa tới nơi lập ghế bài lộn san tô để gây sự chú ý,ấy thế nhưng đã nhào lộn đến vòng thứ hai mươi tư mà vẫn chẳng có ai để ý hay quan tâm. Lão nào có hay,tiếng lành đồn xa,tiếng xấu đồn nhanh,tin đồn lão hay đi ăn chặc chẳng mấy chốc đã đến tai từng người trong đám quần hùng. Một đồn trăm,trăm đồn vạn,tam sao thất bản,giai thoại ăn chặc của gã giờ đã thành thần thoại rồi. Kẻ thì bảo:”Lão Độc Cô vào ăn gạ của người ta mà gọi rõ lắm,gia chủ còn chưa kịp ăn gì lão đã cầm một lượt mười mấy đĩa lụa sạch vào mồm rồi phui dít bỏ đi.” Người thì kể: “Lão vừa ăn gạ người này xong,bước ra khỏi quán,thấy người khác mời lấy lệ thì cũng chẳng từ chối mà nhảy vào ngồi cùng ngay. Cứ thế cứ thế trong vòng nửa tiếng đồng hồ lão ăn gạ liên tiếp của mười tám nhà.” Thế nên khi này,lúc lão vừa xuất hiện là quần hùng đã xuyt bảo nhau: “Lão đến,lão đến. Coi như không biết nhé!” “Ai cơ?” “Xuyt,kẻ mà chớ có gọi tên ra chứ còn ai nữa. Cúi đầu xuống kéo lão lại vào đây thì khôn nạn bây giờ.” Độc Cô Cầu Bại hết nhào lộn rồi lại hát văng lên rồi chuyển sang cười nói oang oang một mình mà vẫn chẳng hề có ai để mắt tới. Lão còn đang bụng bảo dạ có vấn đề gì vậy nhỉ,phải làm sao đây,thế này thì chết thật rồi.Bỗng đột nhiên có tiếng nữ nhân vang lên từ phía sau lưng lão:

- Hỏi thế gian tiền bạc là chi? Mà lại khiến lão Độc Cô phải khổ!

Nghe giọng nói ấy,tim lão chợt giật cái thót. Sợ rằng gian mưu của mình bại lộ (lão vẫn chưa biết là đã lộ rồi)nên quay vụt lại,mất lộ hung quang. Lão tính chơi đòn cả vú lấp miệng em,mắng át đi kẻ vừa mở miệng. Ấy thế nhưng chữ “ngươi” vừa mới phát ra được một nửa,lưỡi lão đã đột nhiên cứng đờ. Tràn ngập trước mắt lão bây giờ là hình ảnh của một thiếu nữ ăn vận theo lối đạo cô,tuổi độ tứ tuần nhưng sắc đẹp vẫn đủ khiến hoa nhường nguyệt thẹn,trên tay nàng đang cầm một chiếc quạt trần phe phẩy mà đuổi ruồi trên mâm lòng lợn. Thấy lão đột nhiên si ngốc,há miệng,lưỡi uốn lên mà giữ nguyên cứng đờ. Nàng ta chợt phì cười:

- He he he! Độc Cô tiền bối bị ai điểm phải yếu huyệt hay sao mà lại lặng im như tượng vậy? He he!

Giọng oanh vàng thổ thổ vừa cất lên,Độc Cô lão thấy như sét đánh ừng oàng trong tai,hai mắt hoa lên,hai chân bủn rủn,thiếu chút nữa là khụy mẹ xuống đất. Lão uốn lưỡi bảy lần rồi lắp bắp:

- Ta...ta...không...nàng...à...ừm... không phải...ừm...đạo...đạo...ừm đạo cô là?

Thiếu nữ đạo cô kia lại che miệng cười khúc khích:

- Kekeke! Người nói cái gì vậy,em không có hiểu?

Độc Cô lão hít sâu một hơi,cổ lấy lại một phần dũng khí:

- Ta...ta hỏi là...nàng là ai?

-

Đạo cô nghe vậy thì che miệng cười,nguyt lão một cái rõ dài tay chỉ lên trên cái biển hiệu treo trên cửa quán,trên đó có đề:

“ Công ty cổ phần kinh doanh thực phẩm Cổ Mộ - Chung Nam Sơn

LOLOTICA QUÁN

Muốn hỏi thế gian tình ái là chi

Mau vào đây làm một bi lòng lợn!

Giám đốc kiêm chủ quán:

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu”

Ái chà! Thì ra đạo cô bán lòng lợn không phải ai xa lạ với chúng ta mà chính là thiên hạ đỉnh đỉnh ác danh Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trong tác phẩm Thần Điêu hiệp lữ. Độc Cô Cầu Bại đọc xong đã choáng

lại còn thêm văng,mém chút là co giò bỏ chạy. Thế nhưng trên bảo mà dưới không nghe,hai chân vẫn chôn lại một chỗ. Lão lại lấp bắp:

- Thì...thì...ra...là...ái chà!

Mạc Sầu không đợi lão nói hết câu đã cười toe:

- Chính thị là bốn đạo cô!

Đoạn nàng líu ríu chạy ra kéo tay lão vào quán:

- Tiền bối cứ vào đây đã rồi nói tiếp!

Nói không phải là điêu đầu,đây thực sự là lần đầu tiên lão có sự va chạm xác thịt với nữ nhân đó. Chỉ nghe thấy “Huych!” một tiếng,Độc Cô Cầu Bại đầu văng mắt hoa,ba chân mềm nhũn mà ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

“Hắt xì! Hắt xì! Xì xì xì xì!” Lão liên tiếp hắt xì rồi xì xì xì mấy cái liền rồi tỉnh lại. Chẳng biết lão đã ngất được bao lâu mà thấy mình đã đang nằm trong quán trên một hàng ghế nhựa được kê sát. Ài dà! Mỹ nhân lòng lợn Lý Mạc Sầu đang chăm chú nhìn lão,ánh mắt lộ vẻ quan hoài chân tình:

- Độc Cô Tiền Bối! Người không sao chứ? Phải chăng là người bị trúng gió?

Độc Cô Cầu Bại ngồi nhồm dậy xua xua tay:

- Không sao,không sao! Đa tạ Lý đạo cô đã quan tâm!

Lý Mạc Sầu vẫn e ngại nhìn lão,đoạn hai tay dâng lên một cốc trà chanh mát lạnh mà rằng:

- Có thật là người thấy ổn rồi không? Xin mời tiền bối làm tạm mấy ngụm trà chanh. Cái này được pha bằng mật ong Ngọc Phong của tiệm công ty. Thơm ngon ngọt mát vô cùng. Người uống đi au khỏe ợ!

Đúng là đang rách lại gặp chiếu manh. Lão Độc Cô chẳng nề hà chi nữa,đón lấy cốc nước từ tay Lý Mạc Sầu mà ngửa cổ một hơi uống cạn. Lão chép chép khà khà,lấy tay áo chùi miệng,đưa cốc lại cho Lý đạo cô.

- Quả thật là lời như đồn. À nhầm,đời như...ác...lại nhầm. Như lời đồn! Mật Ngọc Phong quả là cực phẩm của nhân gian. Đa tạ Lý đạo cô! Xin cho thêm ly nữa. Ợ!!!

Lý Mạc Sầu cười toe,hai mắt long lanh ý như kiểu “Đấy,đã bảo mà!” rồi cầm cốc,thoăn thoắt mà đi pha cho lão thêm cốc nữa. Độc Cô Cầu Bại được cốc trà chanh mát lạnh khiến sáng khoái tinh thần. Bây giờ lão mới để ý quan sát xung quanh phòng. Quán hàng cũng tuềnh toàng như bao quán khác được dựng tạm lên để phục vụ khách du lịch trong mùa thi đấu này thôi. Vậy nên cũng chả có gì đặc sắc,mấy cái bàn nhựa ghế nhựa kê thành mấy hàng ngang tập hợp cả. Giờ này lòng lợn bán chắc cũng đã gần hết,khách trong quán cũng chỉ có dăm bảy người ở góc,đang túm tụm vào xem cái chi đó. Độc Cô lão ngồi không cũng chán bèn mò lại gần mà xem lũ kia đang làm cái gì. Thì ra là chúng đang xem Cách Không Truyền Hình Khí,hay ngày nay thường gọi là xem Tivi.

36. Chương 36: Xem Túc Cầu Ngộ Ra Chiến Thuật Góc Phố Khuất Chạm Mặt Cổ Nhân

Lúc này nhà đài đang truyền trực tiếp trận túc cầu giữa hai câu lạc bộ ở Tây phương là Bác Xã gặp Chèo Sỹ. Bên đỏ bên xanh thi nhau dùng chân điều khiển bóng trông cũng khá nhộn. Độc Cô lão vốn không hiểu lắm về món này thế nhưng đang lúc chẳng có gì làm cả,lại đợi uống chặc thêm cốc nước của nàng họ Lý nên cũng kéo ghế ngồi xem cho đỡ buồn. Ai dè cái bộ môn này đã không xem thì thôi,càng xem lại càng bị cuốn hút. Bác Xã không hổ là đương kim vô địch giải đấu,lối đá biến hóa khôn lường,tấn công ép sát toàn diện,hoàn toàn chiếm thế chủ động kiểm soát trận đấu. Chèo Sỹ cả đội đang phải gồng mình mà chống trả quyết liệt,quyết tâm tử thủ giữ vững khung thành. Với trận thế kiểu này,ai cũng dự đoán Bác Xã chẳng

chóng thì chày cũng ghi được bàn và dành thắng lợi. Thế nhưng điều bất ngờ đã xảy ra, đúng vào thời điểm Bác Xã tấn công kịch liệt nhất, khung thành của Chèo Sỹ liên tục bị uy hiếp chao đảo, thì thủ môn của Chèo Sỹ bỗng phát một đường bóng dài lên tuyến trên. Tiền đạo Voi Rừng của họ từ đầu tới giờ nhớn nhoe trên đũa hàng phòng ngự đối phương khiến chúng coi thường, bỗng nhiên lọt xác hiện hình là một cao thủ ngành công gạt bay sự truy cản của hai hậu vệ, bức tốc lao lên đón lấy đường bóng rồi tung một cú cứa. Trái cầu mang theo luồng kinh lực bài sơn đảo hải bay thẳng vào khung thành. Thủ môn đội Bác Xã từ đầu tới giờ rảnh rang, đang pha trà uống, khi này thấy trái cầu bay tới thì mới vội vàng vút cả ả với phích mà thi triển khinh công bay tới cản phá. Thế nhưng đã quá muộn, bóng bay sượt qua đầu ngón tay của y làm rách tung gang nhưng vẫn không thay đổi quỹ đạo mà bay thẳng vào lưới. Một bàn thắng quá đẹp và đẳng cấp. Cả cầu trường lúc đó như nổ tung. Độc Cô Cầu Bại bỗng nhiên thấy nhiệt huyết trong mình cũng chảy rần rật, vui sướng vô ngần, nhảy tới ôm lấy người bên cạnh mà hú hít rồi hôn chùn chụt vào má. Chỉ thấy người kia ư ơ, phản ứng cho có lệ rồi cũng ôm xiết lấy lão mà nhảy nhót theo.

Khi cơn vui mừng đã giảm bớt, lão Độc Cô mới nhận ra mình đang có điều thất thố bèn vội dừng lại mà quan sát. Thì ra người lão vừa ôm ấp hôn hít ả mừng, không ai khác chính là mỹ nhân lòng lợn Xích luyện tiên tử. Nàng lúc này hình như vẫn đang say men chiến thắng, hai mắt nhắm tịt, tay vòng qua cổ lão nhảy nhót tưng tưng. Độc Cô lão trong lòng hơi hốt bèn hắng giọng hai ba cái:

- E hèm! E hèm! E hèm! Lý đạo cô!

Lý Mạc Sầu nghe lão gọi vậy mới mở choàng mắt ra, vừa nhảy tưng tưng vừa cười nói:

- Vui tóa! Vui tóa! Chèo Sỹ thắng ời Độc Cô tiên bối ời!

Độc Cô lão lần đầu nghe thấy ngôn ngữ xỉ tin lại một phen nghệt mặt không hiểu. May sao Lý đạo cô lúc này cũng đã nhận ra tình huống, mới thôi nhảy nhót mà buông lão ra. Nàng đỏ mặt e lệ:

- Ôi! Là tiểu nữ không đúng! Xin tiên bối lượng thứ!

Độc Cô Cầu Bại xua xua tay:

- Là lỗi của ta. Là lỗi của ta! Xin Lý đạo cô cứ trách phạt.

Lý Mạc Sầu ngược mắt lên nhìn lão, ánh mắt tràn ngập vẻ phong tình, dịu dàng cười nói:

- Là cả hai cùng có lỗi. Liệu rằng có nên cả hai cùng chịu phạt chăng?

Độc Cô Cầu Bại tròn mắt hỏi lại:

- Cả hai đều bị phạt? Ý nàng là...?

Lý Mạc Sầu hai má hây hồng càng thêm muôn phần xinh đẹp, che miệng cười khúc khích:

- Đồ ngốc này! Đúng là ba chấm đó. Còn hỏi lại làm chi để người ta ngượng thế này! Chao ôiii!

Độc Cô Cầu Bại dù ngốc nghếch đến mấy, cũng không thể không hiểu ý của Lý Mạc Sầu nữa. Trong lòng lão máy động liên mấy phát, lại thêm vẻ quyến rũ của người phụ nữ trước mặt khiến thần hồn điên đảo. Như bị thôi miên lão lầm bầm tự hỏi:

- Phải chăng là nàng đã yêu ta?

Lý Mạc Sầu nghe vậy thì lắc đầu ngao ngán, thở dài cái sượt.

- Sao phải yêu mới cùng chịu phạt được chứ?

Độc Cô Cầu Bại làm mồm chữ O tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nghe danh tiên tử khó tính như ma. Ai ngờ sống cũng hiện đại, phóng khoáng gớm!

- Tiểu bối thân mang danh là gái giang hồ, sao còn phải giữ kễ làm gì chứ. Nếu Độc Cô tiên bối không ưng thuận thì thôi vậy. Xin chớ cười chê! – Đoạn nàng cất lời ư ử hát: “Đã không ưng thì thôi, xin đừng cười vào cái mũi của tôi...í...a!”

Độc Cô lão quả nhiên trúng kế của mỹ nhân, vội vàng thanh minh:

- Không có! Ta quả thật là không có ché. Xin tiên tử đừng giận dỗi. Xin hẹn sau vòng đấu này chúng ta gặp lại để chịu phạt được chăng?

Xích luyện tiên tử dỗi giận làm vui,đổi luôn cả cách xưng hô:

- Tất nhiên rồi. Muội đây cầu còn không được nữa là. Khi nào thi đấu xong,mời huynh quay lại đây. Muội giờ sẽ tắm rửa,nằm nghiêng cho ráo nước,rồi bày tiệc chờ tin huynh thắng trận trở về. Chúc huynh may mắn!

Đoạn nàng nhón chân thơm chụt một cái vào má Độc Cô Cầu Bại rồi nguẩy mông é é chạy vào nhà trong bỏ lại Độc Cô lão đứng đó,vô thức đưa tay lên chùi má,trong lòng đang dậy lên từng đợt sóng tình mãnh liệt. Một câu hỏi mới ngập tràn trong tâm trí lão:

- ...Cốc trà chanh nữa của tao đâu ?!?

...

Trên đường từ quán LOLOTICA của Lý Mạc Sầu về,Độc Cô Cầu Bại cứ miên man nghĩ mãi về trận Túc Cầu khi nãy. Chiến thuật tấn công của Bác Xã diễn cuồng như sấm rung chớp giạt như vậy nào có khác mấy với võ công của Tà Kiếm bây giờ,vậy mà Chèo Sỹ vẫn có thể chớp thời cơ mà nhất kích tất thắng như vậy,xem ra lão không phải không có cơ hội chiến thắng trận này. Vậy nhưng nếu lão thu kiếm về phòng thủ thì có khác chi lấy sở đoản của mình mà chống lại sở trường của địch. Còn cả cái danh không bao giờ thu kiếm về phòng thủ nữa chứ. Lão càng nghĩ lại càng rối trí,hai lông mày nhăn tít lại,hết gãi tai lại gãi đầu.

- Lão Độc Cô người làm sao mà như khỉ ăn ớt vậy? – Một giọng nói vừa quen vừa lạ đột nhiên vang lên từ phía sau.

Độc Cô Cầu Bại nghe thấy tiếng người này thì lập tức khuôn mặt nhăn nhúm cau có chuyển thành nụ cười xấu xí,lập tức quay lại reo lên:

- Á á á á! Vương lão! Sao người lại ở đây? Cả Lâm đạo cô nữa! Hai người...hahaha!

Người vừa lên tiếng đích thị là Trung Thần Thông Vương Trùng Dương,duy ngã độc tôn tri kỉ tri bỉ của lão từ bé tới giờ. Vương lão cùng Lâm Triều Anh hai người mặt tươi như hoa,đang sánh vai bước về phía lão. Độc Cô Cầu Bại thấy có vợ bạn ở đó thì cố kiềm chế tình cảm mà tỏ vẻ lịch sự,lóng ngóng chìa tay ra chờ bắt tay Vương lão. Vương Trùng Dương thấy vậy thì cả cười gạt đi mà giang hai tay ra ôm chầm lấy lão. Cả hai ôm nhau nhảy cẫng cả tưng cả tưng có khác nào trẻ nít,hú hít vang trời. Lâm Triều Anh thông minh tuyệt đỉnh mà cũng nào có ngờ trước được tình huống này,sợ dân tình biết mình đi cùng với hai lão nên vội lùi lại hai ba bước,nhìn trời huyết sáo tỏ ý rằng chẳng liên quan. Hai lão kia mừng mừng,tủi tủi chán chê xong mới tách nhau ra,vuốt lại y phục nhàu nhĩ. Độc Cô Cầu Bại lên tiếng trước:

- Hai người sao lại ở đây? Ta tưởng Vương lão người giờ này đã phải dắt Lâm đạo...à à Lâm sư muội đây tới Hawaii mà hưởng tuần trăng mật rồi chứ?

Wương Trùng Dương liếc nhìn Lâm Triều Anh đầy trêu mến,cười toe trả lời:

- Là Lâm sư muội yêu cầu ta quay trở lại đây đấy chứ. Trước là để xem cho hết vụ nhiệt náo ngàn năm có một này,hai là để trợ giúp người lên dành ngôi vô địch,ba là do có dự đoán năm 2012 này là tận thế nên dân tình đua nhau đi chơi tiêu xài cho hết tiền,vé máy bay đợt này cháy hàng rồi,bọn ta đành phải chờ vậy. Hãy dài!

- Thì ra là vậy – Độc Cô lão gạt gù ra chiều đã hiểu,dù lão vẫn nhớ như in rằng Vương lão nói rằng đã đặt vé trước. Lão nghĩ trong bụng: “Rõ ràng lão này đang nói dối,hôm trước hắn nói đã đặt vé trước rồi kia mà. Giờ quay lại đây rõ là vì ta,nhưng cứ viện lý do này nọ. Hehe. Quả xứng là hảo hữu của Độc Cô Cầu Bại. Ta cứ vờ như không biết đi để hắn đỡ ngượng vậy.”

Lâm Triều Anh này giờ đứng nghe,giờ mới chen vào,chứng thực cho những suy nghĩ của lão:

- Độc Cô huynh đừng nghe lão Vương nhà muội nói sàm. Là huynh ấy đi chơi mà mặt cứ buồn rười rượi,thì thoảng lại thở dài sườn sượt. Chẳng cần nói muội cũng biết thừa là vì lão ấy lo cho huynh. Vậy nên mới có việc muội bảo quay lại đây như thế.

Độc Cô Cầu Bại nghe thế thì trong lòng dâng lên một sự cảm động mãnh liệt. Lão quay sang nhìn thì thấy Vương Trùng Dương cũng đang nhìn lão bối rối mà cười trừ. Bốn mắt gặp nhau, không hẹn mà cùng ngước lên trời cao, huyết sao vờ ngắm mây để che dấu xúc cảm.

Đúng lúc này, tiếng loa của Ban Tổ Chức lại vang lên:

“A lô, a lô. Chỉ còn một tiếng nữa là tới giờ thi đấu. Mời các tuyển thủ tới tập trung ở khu lễ đài để chuẩn bị cho vòng thi đấu tiếp theo. Kính mời quý vị khán giả nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Quý vị có mót hay không thì cũng đi vệ sinh luôn đi kẻo chút nữa đang thi đấu mà đứng lên ngồi xuống lại có án mạng xảy ra. A lô, a lô!”

Hai lão không hẹn cùng quay sang nhau đồng thanh, gạt đầu:

- Có gì thì vừa đi vừa nói!

37. Chương 37: Tà Kiếm Ghen Tuông, Kiếm Ma Uất Ức Độc Cô Cửu Thức Giao Chiến Quỷ Hoa

Độc Cô lão đứng nghiêm trang chào lá Kim Dung kỳ đang tung bay phấp phới phía lễ đài, lòng thập phần tự tin vào thắng lợi trước mắt. Xếp hàng cùng lão là mười lăm tuyển thủ khác cũng đã lọt vào vòng thập lục đại cao thủ này. Miệng ai cũng lầm rầm hát theo bản chào cờ Hội ca “Em sẽ là mùa xuân của mẹ, em sẽ là màu nắng của cha...” với ánh mắt của một bên trù mến và một bên quyết tâm. Ái chà, có hai người không hát. Một là Độc Cô Cầu Bại vì không thuộc. Kể còn lại là Vi Tiểu Bảo, mặt mũi vênh vác, nhơn nhơn, đầu đang quay đi quay lại đón lấy máy quay hồng được ghi hình. Độc Cô lão hướng mắt lên phía khán đài tìm kiếm. Kia rồi, Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh đang ngồi cùng đám Toàn Chân giáo chỉ chỗ, nói cười hỉ hà ra chiều vui sướng lắm. Lão thấy rồi, thế nhưng lão vẫn tiếp tục dò tìm. Người lão hy vọng nhìn thấy là Tiên tử lòng lợn Lý Mạc Sầu, người đã hẹn hò với lão tối nay. Chẳng hiểu sao tự nhiên trong lòng lão lại mong người ta có mặt ở đây cổ vũ ình đến vậy, phải chăng lão đã biết yêu rồi?

“Độc Cô tiền bối! Độc Cô tiền bối!” Có tiếng ai thẽ thọt gọi làm lão giật cửa mình tỉnh khỏi cuộc kiếm tìm kho báu. Độc Cô lão quay ra nhìn, người vừa lên tiếng gọi lão, thật bất ngờ lại là Tà Kiếm Lâm Bình Chi, đối thủ của lão ở trận sắp tới đây. Lão không trả lời mà chỉ hất hàm ý hỏi có chuyện gì vậy? Tiểu Lâm tử lại dùng truyền âm nhập mật khế hỏi lão, giọng vô cùng hoan hỉ:

- Phải chăng Vương nguyên soái cũng đã trở lại đây?

Độc Cô Cầu Bại nghe mà rợn tóc gáy, biết có dấu cũng chẳng được bèn xuôi xị trả lời:

- Ủ! Hắn đã quay lại đây rồi. Hiện đang có mặt trên khán đài theo dõi đó.

Chỉ thấy Lâm Bình Chi reo vui một tiếng:

- Vậy ư! Thật là chuyện đáng mừng. Hôm trước, y không nói không rằng, chẳng chao nhau lấy một cái mà bỏ đi, thật là Tiểu Lâm suýt tức chết. Y đang ngồi đâu vậy!

Độc Cô lão còn chưa kịp trả lời, Lâm Bình Chi đã nhìn thấy trên khán đài, Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh đang tay trong tay, mắt trong mắt, tình chàng ý thiếp vô cùng dữ dội. Độc Cô Cầu Bại chỉ thấy trong mắt họ Lâm hai luồng hung quang lóe lên giận dữ. Thị gần giọng:

- Khốn nạn! Hắn dám lừa gạt tình cảm ngây thơ, trong trắng của ta sao?

Nén tiếng nôn khan, Độc Cô lão vội vã phân trần giúp bạn.

- Chuyện này, chuyện này...

Không để lão nói hết câu, Lâm Bình Chi rít lên:

- Đàn ông mấy người thực toàn là lũ khốn nạn. Ta hận các người. Hừ! Lâm Bình Chi ta ân đền oán trả. Người ta nợ ta một, ta sẽ bắt các người trả gấp mười lần. Độc Cô Cầu Bại, Vương lão là bạn tốt của ngươi, vậy ta tính luôn phần ngươi trong món nợ đó. Chút nữa nhớ bảo trọng! Hừm!

Y hù dọa một câu vậy rồi ngắt máy cắt sóng liên lạc luôn làm Độc Cô Cầu Bại nhất thời luống cuống không biết phải làm sao. Họ Lâm này thật vô lý, rõ ràng là gã yêu đơn phương lão Vương người ta, giờ tình không thành lại đâm ra oán hận, rồi lại còn gộp cả lão vào đó để cộng nợ nữa. Vô lý, hết sức ngang ngược. Hừm! Lão đâu biết được họ Lâm năm xưa còn là nam giới, trẻ trung bỗng một ngày toàn gia tử nạn vì Tịch Tà Kiếm Phổ, sau lại bị sự phụ gã là Nhạc Bất Quần dăm bảy phen lừa gạt, sau vì trả thù đời mà dẫn đao tự cung để luyện thần công, số phận cực khổ vô cùng. Những cú sốc liên tiếp vào thời kỳ trưởng thành đã trực tiếp ảnh hưởng đến tâm sinh lý vốn đã bất ổn của tuổi dậy thì, biến họ Lâm từ một hảo nam tử trở thành phường lại cái, tính tình đồng bóng, nóng giận thất thường như vậy. Sau khi nghe tác giả giải thích xong, Độc Cô Cầu Bại không rét mà run, trong lòng thầm e ngại cho tính mạng bản thân trong trận chiến sắp tới đây. Mười phần tự tin khi nãy của lão giờ giảm sút còn có ba bốn, có khi chả được ba bốn, chỉ còn một hai thôi.

Mười sáu tiếng cồng đánh với nhịp hai trên bốn vang lên báo hiệu lễ chào cờ đã kết thúc. Thập lục đại cao thủ chia làm tám cặp, cứ hai cặp một sẽ thi đấu ở một đài. Bốn võ đài chia ra bốn hướng lấy Đông Tây Nam Bắc làm tên gọi. Độc Cô Cầu Bại, Lâm Bình Chi sẽ đánh ở lôi đài phía Bắc cùng địa điểm với trận Vi Tiểu Bảo vs Hư Trúc Tử. Bốn người hai cặp, mỗi người một suy nghĩ, một cảm xúc cùng nhau đi về Bắc lôi đài. Độc Cô lão mấy lần e hèm, định lên tiếng giải thích với Lâm Bình Chi, thế nhưng gã cứ vờ như không nghe thấy, vênh mặt nguẩy đi mà đi vượt lên trước làm Độc Cô Cầu Bại què độ. Tiểu Vô lại Vi Tiểu Bảo đi cùng cả bọn thấy tình hình đó thì mới tức cảnh sinh tình mà véo von cất giọng hát: “...Chàng lặng đi theo nàng, hát vu vơ mấy câu nhạc tình. Nàng làm như vô tình gái đoan trang để đầu làm quen...ừ...ừ. Đã không yêu thì thôi...”. Độc Cô Cầu Bại nghe thấy vậy thì tức giận, quay lại nhìn họ Vi hai mắt trợn lên mà mắng rằng:

- Người đừng có nói bậy. Ta và hắn không phải như người nghĩ đâu?

Vi Tiểu Bảo cười nhạt trả lời:

- Độc Cô tiền bối bắt tất phải cáu giận như vậy. Tiểu bối cũng chỉ hát vu vơ thế thôi, chứ trúng thì trúng mà chả trúng thì trượt. Hehe!

Hư Trúc từ nãy chứng kiến tất cả, nay thấy tình thế hơi căng thì cũng xen ngang mà can ngăn:

- A di đà phật! Hai vị thí chủ xin hãy giữ hòa khí. Có bức bối cáu giận gì thì để chút nữa thượng đài giải quyết. Độc Cô tiền bối tuổi cũng đã quá ngũ tuần mà vẫn độc thân, Tiểu Lâm tử thân mang tuyệt nghệ lại xinh đẹp kiều sa, nếu như thực có chuyện đó thì cũng là việc đáng mừng thôi à!

Độc Cô Cầu Bại thét lên be be:

- Không có! Không có chuyện đó! Hư Trúc người miệng thối lắm, chớ có mở mồm ra nữa.

Hư Trúc vốn bản tính hiền lành, thấy sự thế như vậy thì chấp tay niệm Phật hiệu mà không nói gì nữa. Chỉ có Vi Tiểu Bảo đứng kế bên cứ hi hi ha ha:

- Hihi, Hư Trúc huynh đệ nói phải lắm. Cái gì mà giai giai gái gái í nhĩ. À phải rồi, là giai yêng hùng, gái thuyền nan. Quá hợp quá hợp! Quá mừng, quá mừng! Ha ha ha!

Độc Cô Cầu Bại cáu tiết định quay đầu vặc lại họ Vi thì cả bốn đã tới khu vực lôi đài nên thôi. Ban tổ chức yêu cầu Lâm Bình Chi và Độc Cô lão lên trên sàn đấu trước. Vi Tiểu Bảo và Hư Trúc tạm thời đứng dưới làm khán giả, chờ đôi này đấu xong thì mới lên. Độc Cô lão nào để lỡ cơ hội thể hiện bản thân, lão tung mình lộn ba vòng dưới đất bốn vòng trên không, đáp lên võ đài rồi võ đùi bệt bệt khí thế tề thiên. Lâm Bình Chi chẳng chịu kém cạnh, trước lộn san tô, sau xài đòn cắt kéo, dùng tay thay chân mà xoay đến phía bên kia của lôi đài lộ vẻ bá đạo tuyệt luân. Đoạn gã đứng phất dậy, hai mắt gườm gườm hướng ánh mắt rực lửa căm hờn về phía Độc Cô lão. Độc Cô Cầu Bại cũng hui hui mắt nhìn Lâm Tiểu Tử lòng thầm than rằng mắt đọt này có vẻ kém đi rồi, chắc sau giải này phải đi đo kính mắt thôi. Lão hít một hơi chân khí, gạt bỏ hết bức tức khi nãy, tự nhắc nhở mình chiến thuật thi đấu đã bàn bạc với Vương tư vấn. Mới ôn lại được nửa bài thì tiếng cồng đã nổi lên báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Trường kiếm hai người cùng lúc tuốt khỏi vỏ, hai đạo nhân ảnh một xám một đỏ chẳng nói chẳng rằng vụt lao tới cuốn lấy nhau. Chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm nhau liên hồi, thân thủ của hai người quả thực quá nhanh khiến mắt người thường khó lòng nhìn rõ được.

“Choang, choang! Bốp! Bụp! Hự! Hự! Ầu de! Ầu de! Come on! Ầu de! Ái dzà!”

Hai bóng người giao, hợp rồi lại tách ra, trong chớp mắt đã qua lại nhau hơn bốn chục chiêu. Tà Kiếm và Kiếm Ma, sau lần đầu quá chiêu vẫn giữ thế quân bình, chưa ai chạm được gấu áo của ai chứ đừng nói đến đả thương. Thế nhưng sắc mặt hai người đã tố cáo ai trên ai dưới rồi. Sắc mặt Lâm Bình Chi thoáng phớt sắc hồng mà vẫn giữ được vẻ thản nhiên nhàn nhã. Ngược lại Độc Cô Cầu Bại hai mắt to tròn ngây thơ, lộ rõ vẻ ngạc nhiên bấn loạn, có vẻ như cao thấp, dài ngắn đã rõ ràng. Đoạn lồng tiếng bên trên lấy nhầm từ phim khác, nên không được khớp cho lắm. Xin quý khán giả thứ lỗi.

Vương Trùng Dương từ trên khán đài đang giương ống nhòm mà theo dõi, lòng thầm kêu “Toẹt xà là vời!” Khi này hai lão bàn bạc chiến thuật rút ra kết luận, với Tịch Tà Kiếm Phổ bá đạo như vậy, trước tiên phải dùng chiến thuật dụ địch. Độc Cô lão vào trận tức dâng lên đôi công, chỉ được hòa hoặc thua, lấy công làm thủ dụ cho Lâm Bình Chi, tuổi trẻ háo thắng mà dâng cao tấn công, lộ ra sơ hở. Độc Cô Cửu Kiếm kết hợp với Tiên Thiên Chân Khí đâu có thể chưa đạt được tốc độ của họ Lâm thì cũng chẳng thua sút quá nhiều nên chắc chắn không thể bại được trong mấy chục chiêu đầu, Độc Cô lão cứ vững tâm thi đấu. Bước đầu tiên giờ coi như đã thành công, giờ chỉ còn xem Lâm Bình Chi có trúng kế nữa không.

Nhân bảo như thần bảo, Lâm Bình Chi hai vòng qua liên tiếp tốc chiến tốc thắng hai đại cao thủ, khí thế đang lên như mặt trời chính ngọ, nay vẫn giữ nguyên chiến thuật tấn công ngay thơ không toan tính. Sau mấy chục chiêu giao phong với Độc Cô Cầu Bại, huyền thoại kiếm thuật của võ lâm vừa rồi gã còn chiếm được thế thượng phong thì bảo không mừng vui sao được. Vừa đặt chân xuống đất, gã lại lập tức xuất liên tiếp mười mấy chiêu mà tiếp tục công tới Kiếm Ma Độc Cô, khí thế tề thiên, kiếm chiêu như mưa rung chớp giật. Gã âm thầm tính toán, nhân khi đang ở thế thượng phong nên ra tay trước mà tiên phát chế nhân, đánh phủ đầu lão Độc Cô hòng tốc chiến tốc thắng. Ngờ đâu Độc Cô Cầu Bại như nhìn thấu được mọi toan tính của gã vậy, lão gặp chiêu đối chiêu, đòn nào cũng như muốn cùng chết với gã vậy. Kiếm của Lâm Bình Chi tuy nhanh nhưng cũng chỉ là nhanh đưa ra cho đối phương chém mà thôi. Gã đã xử gần hết một lượt Tịch Tà Kiếm Thức mà rốt cuộc vẫn chẳng may khiến Độc Cô Cầu Bại thu kiếm về phòng thủ lấy một đòn.

Họ Lâm lúc này đã không còn dám khinh địch nữa, nhuệ khí bất chợt suy giảm nghiêm trọng, lòng thầm kêu hồng bét. Phía bên kia, Độc Cô lão cũng đang tìm đánh lô tô mà lòng thầm kêu may mắn. Nếu như không gặp lão Vương, rồi sớm có sách lược e rằng lão đã bại trong vòng mấy chiêu vừa rồi rồi. Đúng lúc này, giống như trong truyện và phim thường làm, trong đầu lão tua lại đoạn băng cuộc chuyện trò khi này.

“Nhị lão tay quàng tay, vai kề vai đi phía trước. Lâm Triều Anh đứng đỉnh đi phía sau chu mỏ huýt sáo, trêu chọc một đội phi công trẻ đang ngồi uống trà đá ven đường. Vương Trùng Dương mở lời trước:

- Phải chăng Độc Cô lão người đang lo lắng về trận đấu tới? Tịch Tà Kiếm Pháp của Lâm Bình Chi quả thật quá lợi hại vượt xa tưởng tượng của người ta.

Độc Cô lão cười khổ:

- Người thực đã đi xằng đan trong bụng ta vậy. Trận này e rằng ta khó dành được thắng lợi rồi.

Vương Trùng Dương vỗ bụng cười ha ha:

- Vậy nên ta mới quyết định xuất hiện để phụ giúp cho lão. Để huấn luyện viên Trung Thần Thông này để ra chiến thuật. Độc Cô tuyển thủ cứ thế mà áp dụng thôi. Ha ha!

- Được vậy thì còn gì bằng! Người có kế sách gì. Mau nói ra xem nào! – Độc Cô Cầu Bại hân hoan ra mặt. Với người bạn này, quả thực lão không còn nề hà chi nữa cả.

- Người có nhớ những gì ta nói khi chúng ta lập kế chống đại địch mấy hôm trước không?

- Tất nhiên rồi. Người nói cái gì mà Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa, biết ta biết người cái gì đó. Ta đều có ghi vào sổ cả đây rồi.

- Ừm, ngaoan.- Vương lão cười hie hie ra chiều vừa ý lắm. Đoạn lão tiếp.- Đánh trận hay đánh lộn hay thậm chí cả... hí hí... Lão liếc nhìn trộm Lâm Triều Anh, ánh mắt chứa chan tình cảm và dâm dăng, khiến một lão già bằng thanh ngọc khiết như Độc Cô lão cũng không khỏi rung mình. – E hèm! Đánh nhau hay đánh lộn hay gì gì đi nữa, thắng lợi cũng không nằm ngoài ba chữ đó. Xét về võ công, người và Tiểu Lâm tử kia nếu dốc sức đánh một trận, ai thắng ai bại, hay một kết quả đồng quy ư tặc là không thể nói trước. Chữ Nhân

khi này là ngang nhau. Giờ chỉ còn vấn đề thời cơ và vị trí thuận lợi. Cái này có lẽ ta chỉ cần nói vậy thôi là Kiếm Ma thiên hạ vô địch người đã hiểu ngay rồi nhỉ?

Độc Cô Cầu Bại hai mắt lộ tinh quang sáng rõ,ngửa cổ cười vang:

- Ta quả thực hồ đồ,trong lúc lo lắng mà không suy xét đến chuyện khác,lúc nào cũng chỉ nghĩ đến lao đầu vào mà húc như chơi trâu Đồ Sơn thôi. Ha ha! May có Vương huấn luyện đây đề tỉnh. Cảm ơn người,ta đã biết phải làm gì rồi!

Hai lão nhìn nhau cười khanh khách khoái chí. Lâm Triều Anh thấy vậy cũng chạy tới dí mặt vào cười góp vui,rất chi là vui!”

Độc Cô Cầu Bại nghĩ tới đó thì cũng lại thấy vui vui,mặt dần ra mà ngu ngơ mà toét miệng híp mắt lại cười hăng hặc. Giữa lúc giao đấu sinh tử mà lại ngớ ngẩn cười như vậy thực vô duyên hết sức. Đúng lúc đó,một tiếng thét lạnh lạnh vang lên,cả cầu trường ồ à hút hút lên âm ỹ. Lâm Bình Chi đã xuất tuyệt chiêu tấn công tới rồi!

38. Chương 38: Tịch Tà Kiếm Pháp Thức Bảy Mươi Hai Ca Kỹ Trổ Tài,cứu Ai Một Mạng?

Cả khán đài đứng hết cả dậy hô hoán âm ỹ,Độc Cô Cầu Bại lúc bấy giờ mới giật mình tỉnh lại,thoát ra khỏi trường kỷ ức. Trước mắt lão hoa lên bởi một vệt sáng đỏ,kiếm quang như điện chớp,như cùng lúc đâm vào mười tám yếu huyệt trên lão. Lâm Bình Chi nhân lúc lão còn mải mê nghĩ ngợi đã xuất tuyệt chiêu Cuồng Phong Toái Ảnh,thức thứ bảy mươi hai của Tịch Tà Kiếm Pháp. Mười tám đòn liên tiếp đánh ra có trước có sau,thể nhưng với thân ảnh thần sầu,chiêu thức như sấm rung chớp giật,mười tám thể đâm như cùng lúc xuất ra. Dẫu là thân nhất đẳng siêu cấp cao thủ như Độc Cô Cầu Bại gặp phải chiêu này trong lúc tinh thần không tập trung cũng khó lòng thoát khỏi kiếp nạn. Cả khán trường,đều ồ lên kinh hãi. Lại một vài người ngất xỉu do căng thẳng quá độ vì đã trót đặt hết gia sản vào cửa thắng lão Độc Cô.

Độc Cô Cầu Bại biết đòn này không thể tránh né,nếu lui lại nửa bước ắt sẽ bị Lâm tiểu tử chiếm lấy tiên cơ,tấn công dồn dập mà đưa lão vào tử địa. Quyết tìm đường sống trong cõi chết,Độc Cô lão rùn người lấy thể,kiếm trong tay xuất ra vẽ lấy một vòng tròn trước mặt bao trùm lấy mười tám đóa hoa kiếm của Lâm Bình Chi. Đòn này chẳng phải xa lạ gì,chính là Phá Hận Thức cải tiến version 2.10 khi trước lão dùng để đối phó với cũng một người họ Lâm khác,là Lâm Triều Anh tổ sư bà phái Cổ Mộ đó. (Viết đến đây tác giả chợt giật mình,hình như những người họ Lâm đều thích Vương Trùng Dương cả.Khà khả!).

Chiêu này Độc Cô lão mới sáng chế hồi nãy,sau cuộc nói chuyện với Vương lão. Lão điều tiết Tiên Thiên chân khí trong người,biến hóa nó như một sợi dây cuốn chặt lấy cán kiếm,khiến trường kiếm giờ như một con linh xà,khi mềm,khi cứng,lúc dài lúc ngắn,lúc to lúc nhỏ,lại có thể điều khiển đâm chém thu về theo ý nguyện bản thân rất chi là thích thú.

Lâm Bình Chi một chiêu Cuồng Phong Toái Ảnh xuất ra,trong bụng thập phần tự tin rằng ít nhất cũng chế trụ được lão Độc Cô,đẩy lão rơi vào thế hạ phong. Nào ngờ mười tám kiếm đâm ra rơi vào vòng xoáy của Phá Hận Thức như viên đá ném xuống ao nước,chỉ nghe cái tòm,không thấy tằm hơi khiến gã lập tức nảy sinh nao núng. Thế nhưng làm gì có thời gian mà nao núng nữa,từ màn kiếm của Độc Cô Cầu Bại khi này chợt xuất hiện mười tám tia tinh quang phóng ngược trở lại phía gã với một tốc độ kinh hồn từ các phương vị đặc biệt. Lâm Bình Chi quả xứng danh Quỷ Hoa cao thủ lâm nguy bất loạn,gã lập tức hít một hơi chân khí đập mình bay lướt về phía sau cũng với tốc độ của một chiếc Ferrari hồng kéo dài khoảng cách với mười tám tia sáng kia,tay kiếm của gã cũng lạnh lẽo xuất chiêu đỡ gạt,kiếm của gã điểm tới đâu các tia sáng vụt tắt tới đó. Cuối cùng chỉ có hai đạo kiếm khí làm rách vạt áo của gã. Tiểu Lâm tử một phen thoát hiểm,mặt mũi thoáng sắc hồng sắc tái,hơi thở dập dồn,không dám vọng động nữa lập tức thu kiếm về mà giữ thế thủ.

Thực ra Độc Cô Cầu Bại khi này đâu phải là mất tập trung mà đứng ngơ thật, là lão giả vờ để dẫn dụ Lâm Bình Chi xuất tuyệt chiêu rồi ra tay chế trụ. Vừa lấy địa lợi, vừa lấy thiên thời lại đánh sục chiến ý của gã. Chỉ một điều lão không ngờ rằng Lâm Bình Chi thân pháp quá nhanh, tiến như gió, lui như mây. Mười tám luồng kiếm khí phản lại cũng chỉ đọng được đến vật áo gã chứ không thể gây thương tổn gì. Trong đời lão loại cao thủ gì mà lão chưa gặp qua chứ, kẻ đứng trước mặt gã đây xứng đáng xếp vào hàng siêu cấp cao thủ!

Thân kinh bách chiến, Độc Cô Cầu Bại biết thời khắc quyết định đã tới, không phải bây giờ thì là lúc nào nữa. Lão lập tức triển khai thế công. Chín làn kiếm quang hoặc đâm, hoặc chém cứ phiêu phiêu, chênh chênh hướng tới họ Lâm mà công tới. Lâm Bình Chi cũng lập tức xuất kiếm chống đỡ. Cửu kiếm của Độc Cô công đến, đòn nặng như bài sơn đào hải, đòn lại nhẹ nhàng biến hóa như gió không theo một quy luật gì, Tà Kiếm khi này chỉ còn biết nghiêng rằng vận lực mà chém thật mạnh vào các luồng kiếm quang mà thôi. “Choang! Choang! Choang!” Mỗi lần song kiếm giao kích, gã lại vô thức lùi lại một bước.

“Xoèngggggg!!!!” Một tiếng công vang lên báo hiệu trận đấu đã kết thúc. Độc Cô Cầu Bại thu lại thế công tra kiếm vào vỏ mà vuốt râu, cười khà khà. Tà Kiếm Lâm Bình Chi vẫn còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra, gã nhìn xung quanh thấy mọi người đang nhìn gã mà mồm miệng há hốc, cả trọng tài lẫn ban tổ chức cũng vậy. Gã nhìn quanh quất, rồi nhìn xuống chân mình, khi này mới chợt nhận ra mình đã rời khỏi võ đài từ khi nào, cả cơ thể vẫn đang lơ lửng trên không cách mặt đất cả mét. “Huych!” Lâm Bình Chi té cái phịch xuống đất, lệ nóng tuôn trào. Gã đã thua rồi, hoàn toàn thất bại rồi.

Huhuhu! Gã khóc càng lúc càng to, hai chân dẫy dụa như một đứa trẻ nít, hờn dỗi cha mẹ. Tà Kiếm Lâm Bình Chi giờ trở lại đúng con người thực của mình, sau một thời gian phải gồng mình lên mà đỡ lấy gánh nặng của gia đình, và những lời chỉ trích của xã hội về giới tính. Đối với gã, bây giờ mọi thứ đã kết thúc rồi. Vương Trùng Dương đã có người khác, chức vô địch cao thủ cũng đã vượt khỏi tay gã, gã không cha không mẹ, không thầy không người tình. Huhuh! Còn gì đáng để gã sống nữa đây? Trường kiếm trong tay gã xoay ngược tự kê vào cổ. Cuộc sống này chẳng còn gì ý nghĩa với gã nữa cả. Chào anh em, Tiểu Lâm tử thắng đây. Tình huống bất ngờ này khiến mọi người đều không kịp trở tay thay quần áo. Chỉ một tích tắc nữa thôi, báo sẽ lại có tin mới về một vụ tự sát kinh hoàng.

Bỗng đúng vào lúc này, tiếng nhạc rè rè từ trên loa phóng thanh của Ban Tổ Chức vang lên. Chẳng riêng gì khán giả, cả các lời đài khác cũng chợt lặng đi, dừng tay đánh đấm mà tò mò dòm sang xem. Trên nền nhạc êm ái, tha thiết, một tay bạch diện thư sinh, mặt trắng môi đỏ, tóc chải dựng, cổ áo phanh ba cúc để lộ cặp tuyết lê vạm vỡ bước ra cất tiếng hát:

“...Chợt nhận ra anh yêu em như đã yêu

Đi gần em sao anh hạnh phúc bao nhiêu

Vẫn nụ cười nồng ấm, vẫn đôi mắt hiền

Vẫn bàn tay nhẹ vuốt tóc em ngày xưa

Chợt nhận ra anh yêu em yêu quá nhiều

Đủ để anh quên đi đau đớn bao nhiêu

Anh cầm bàn tay ấy và anh xiết thật chặt (vào lòng)

Để tình yêu sớm quay trở về...”

Lâm Bình Chi nghe tiếng hát này bỗng ngừng bật khóc mà thần thái ngơ ngẩn, trường kiếm trong tay rơi xuống đất khi nào không biết nữa. Tay ca kỹ kia tiến lại gần Tiểu Lâm tử, khẽ vuốt tóc gã, rồi nắm lấy bàn tay búp măng của gã mà hôn lấy hôn để khiến cả cầu trường từ im lặng chuyển sang ồn ào, xôn xao bàn tán. Bạch diện thư sinh ấy vốn họ Cao, tên Thái Núi, là cháu họ hàng gần ba đời đại bác với Cao Thái Ủy Cao Cầu trong Thủy Hử truyện. Gã được Ban tổ chức mời tới biểu diễn trong chương trình ca nhạc tạp kỹ mở màn và kết thúc của đại hội vô lâm lần này. Nguyên lai câu chuyện là ở chỗ, Lâm Bình Chi mấy ngày vừa qua, phần vì kiếm người cùng giới với mình mà luyện công, phần vì muốn có ai đó lấp vào chỗ trống do Vương lão để lại mà vô tình gặp được Cao ca kỹ. Hai bên vốn phận bèo nước gặp nhau, vì cảm cái tình mà nguyện giúp nhau cùng tiến bộ. Luyện ái cũng từ đó âm thầm nảy sinh trong lòng mà cả hai không hề hay biết. Mọi việc cứ vậy xảy ra, như diễn biến câu chuyện các bạn theo dõi đã biết. Cho đến khi Bình Chi bị Độc Cô

lão ép xuất cừu kiếm đánh bật ra khỏi lòi đài mà thua trận bật khóc. Mọi sự chú ý, máy quay khi này đều dồn cả vào Tiểu Lâm tử. Cao Thái Núi lúc này biết cơ hội của mình đã tới bèn xuất tuyệt chiêu, liều mình bật loa mà bước ra hát hò tỏ tình với họ Lâm. Một mũi tên này quả thực lợi hại, hai con chim lập tức trúng tên. Con chim thứ nhất (nghĩa đen luôn) là Lâm Bình Chi quả nhiên cảm động mà đem lòng yêu Cao tiểu tử. Con chim thứ hai (nghĩa bóng thôi) là hình ảnh của A Núi đột nhiên được lãng xê khiến nhiều người biết đến. Sau bữa đó, các ca khúc do họ Cao trình bày được bật nhan nhản ở khắp nơi, người người nhà nhà đều nghe, nhắc đến tên anh ai cũng phải giơ ngón tay giữa mà khen là tài. Sau này hai bên cãi cọ, tung hình nhau khỏa thân vì môi trường, cờ lip cờ leo đầu kiếm dữ dội là chuyện thật hay đùa, lại được mấy anh nhà báo đoạt mạng kiếm nghề bán rau cải thổi phồng câu chuyện âm ỉ cả một thời gian có lẽ bạn đọc cũng đã nghe qua nên cũng chẳng cần nhắc lại nữa. Chỉ cần biết, sau việc Cao Thái Núi dùng tiếng hát lay động con tim tỏ tình với Lâm Bình Chi. Hai người họ tay nắm tay bước ra khỏi đấu trường trong tư thế ngẩng cao đầu mà pose ảnh trong tiếng vỗ tay rào rào của quần hùng thật oai hùng và xúc động.

Bóng hai gã trai trẻ vừa khuất sau cánh cửa trường đấu, mọi sự chú ý lập tức quay trở lại các võ đài. Ngoài trận đấu tại Bắc Lôi Đài, Kiếm Ma đã dành thắng lợi trước Tà Kiếm, các lòi đài khác kết quả thế nào vẫn chưa ngã ngũ.

Độc Cô Cầu Bại sau khi đấu xong, lập tức rời lòi đài lên khán đài mà chia vui cùng lão hữu họ Vương. Hai người tay bắt mặt mừng, đập tay ngoáy móng “Ồ dê!” kiếm Hip Hop một hồi cho thỏa sung sướng thì mới chịu ngồi im theo dõi các trận đấu còn lại.

Tại Đông Lôi Đài, trận thư hùng giữa hai con rồng Quách Tĩnh và Kiều Phong đã đến hồi gay cấn. Cả hai cùng có sở trường là Giáng Long Thập Bát Chương thế nên chỉ thấy ở trên lòi đài, cát bụi mù mịt, thần long ẩn hiện trong những luồng chân khí được tạo bởi công lực của đôi bên. Bên thì Kiến Long Tại Điện, bên kia là Thần Long Bài Vĩ, bên này đánh Song Long Xuất Thủy bên kia lại đỡ bằng Kháng Long Hữu Hối. Quyền cước tung trời, chưởng trảo biến hóa liên miên bất tuyệt. Mỗi lần song chưởng giao kích là lại có những tiếng nổ ì oàng vang lên liên miên bất tuyệt. Thoáng chốc hai bên đã giao đầu được hơn trăm chiêu mà vẫn chưa phân được cao thấp. Quách Tĩnh mồ hôi mồ kê nhễ nhại giờ tay xin nghỉ giải lao. Kiều Phong thở hồng hộc, gục gặc đầu đồng ý. Cả hai tạm đình chiến lui về hai góc võ đài mà vận công điều tức. Nhà đài tạm ngắt hình, chuyển sang truyền trận khác!

Nam lòi đài là trận kỳ đấu giữa Lãng tử Lệnh Hồ Xung và Minh giáo chủ Trương Vô Kỵ.

Tây Cuồng Dương Quá và Đoàn Dự cũng đang kịch chiến ở võ đài phía Tây.

Tại lòi đài phía Bắc, Vi Tiểu Bảo và Hư Trúc đang rì rầm nói chuyện, cười cười khóc khóc đợi Trọng tài đi toilet xong xuôi sẽ gọi lên quyết chiến.

Không khí trên khán đài khi này cực kỳ khẩn trương và háo hức. Người ngồi người đứng nháp nhẩm hồi hộp vô cùng. Kể đoán trước, người tính sau, cá độ âm ỉ um tít xộc. Cũng may, bọn Toàn Chân thất tử đã lường trước tình huống này nên bố trí giáo chủ, phu nhân và khách mời ngồi vào giữa trận Thất tinh Bắc Đẩu. Được sự bảo vệ của đám giáo chúng nên bọn họ phóng tâm mà bình loạn, theo dõi các trận đấu mà không gặp phải khó khăn gì. Độc Cô lão dĩ nhiên là khách VIP được ngồi cùng ở đó, ăn ké hưởng sái, phong lưu tiêu sái, sung sướng lắm thay. Vậy nhưng lão vẫn hướng mắt bốn phía tìm kiếm, thế nhưng bóng trым tầm cá, Xích luyện tiên tử vẫn không thấy xuất hiện. Tìm mãi mỏi mắt mà chẳng được, lão đành bỏ cuộc, chú tâm xem đánh nhau tiếp.

39. Chương 39: Trương Vô Kỵ Kỳ Chiến Lệnh Hồ Xung Tạ Sư Vương Khiến Quần Hùng Hốt Hoảng

Tại Nam Lôi Đài là trận kỳ chiến giữa Lệnh Hồ Xung đại diện của đội Tiểu Ngạo Giang Hồ và Trương Vô Kỵ của đội Ý Thiên Đồ Long. Họ Lệnh Hồ thân mang hai tuyệt kỹ là Độc Cô Cửu Kiếm và Hấp Tinh Đại Pháp là ứng cử viên số tám của giải đấu, được đánh giá rất cao. Thế nhưng Trương Vô Kỵ còn được đánh

giá ghê gớm hơn,với Cửu Dương Công bản gốc max skill,Càn Khôn Đại Nã Di max skill,Thái Cực quyền và Thái Cực kiếm chân truyền từ Võ Đang Trương Tam Phong,lại thêm hai món vũ khí hoàng kim là Đồ Long Đao và Ý Thiên Kiếm,chàng quả thực là một ứng cử viên nặng ký cho chức vô địch lần này. Lá thăm may rủi đã khiến hai tay kiếm thượng thặng gặp nhau ở vòng một mười sáu,chúng ta cùng theo dõi xem sao?

Quả thực đây là một trận chiến kỳ lạ,Độc Cô lão và Vương lão chuyển sang theo dõi trận đấu này lập tức á khẩu,há hốc mồm mà xem,không kêu được tiếng nào. Chỉ thấy kiếm Ý Thiên của Trương Vô Kỵ ở tay phải chậm rãi biến hóa,Đồ Long Đao bên tay trái vũ lộng vũ vũ chém tới đối phương. Tay âm nhu tay dương cương hỗ trợ lẫn nhau,bên công bên thủ đều đặn vô cùng,càn khôn biến hóa đều như nằm trong đó vậy. Phía bên kia Lệnh Hồ Xung cũng nào phải tay vừa,chân gã đập kỳ bộ vừa tránh né,vừa xoay vòng quanh Trương Vô Kỵ,tìm sơ hở trong chiêu thức của họ Trương mà công kích vào. Kỳ lạ một điều,là đao kiếm của họ không hề giao kích. Độc Cô lão buột mồm:

- Xung Linh kiếm pháp?!

Lão nói xong mới tự vả vào mồm chửi mình ngu. Ài chà,Xung Linh kiếm pháp là tiết mục múa kiếm biểu diễn kiểu Ushu. Hai người Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San năm xưa còn trẻ trâu,tinh nghịch mà nghĩ ra để chơi đùa với nhau thôi. Giờ Lệnh Hồ và họ Trương đang tỉ thí phân cao thấp,vũ khí không giao kích ắt là có nguyên do khác chứ không phải là biểu diễn. May cho lão là mọi người đang mê mải xem hai chàng kia chiến đấu chứ không là lão ăn chửi tối mịt tối mũi rồi. Vương lão huých cùi chỏ vào hông Kiếm Ma:

- Người nghĩ sao?

Độc Cô lão gật gù,bất chúc phong thái cao nhân của Vương Trùng Dương khi trước,buông thong một câu:

- Hòa!

Wương lão cười phì:

- Hòa sao được mà hòa. Người điên hả? Trận này có không ghi điểm hiệp phụ,cũng phải đá penalty. Không hòa được!

Độc Cô lão tên tò:

- Ủ há! Thế người nghĩ sao?

- Lệnh Hồ Xung sợ thần binh lợi khí chém gãy kiếm. Trương Vô Kỵ sợ bị Hấp Tinh Đại Pháp hút nội lực nên cả hai không đều không dám để binh khí giao nhau. Trận này dễ đá pen lắm. Trừ khi một trong hai bên dám liều mạng...

Độc Cô lão gật gù:

- Người nói có lý. Ái chà,có người liều mạng thật rồi kìa!

Kể liều đánh bạc một phen là Bạt mạng lãng tử Lệnh Hồ Xung chứ còn ai khác nữa. Gã đánh như một kiếm theo thể Thượng Tòng Nghênh Khách trong Hoa Sơn Kiếm Pháp khiến Trương Vô Kỵ cả mừng hươu đao chém xuống. Lệnh Hồ Xung dám liều ắt đã có trù tính mưu chước,gã lật cổ tay xoay sống kiếm áp vào Ý Thiên kiếm mà họ Trương đang phòng thủ môn hộ rồi vận Hấp Tinh Đại Pháp. Kiếm của gã giờ như cục nam châm,lập tức hút chặt lấy kiếm của Trương Vô Kỵ,khiến Ý Thiên kiếm như bị kéo ra mà hứng đỡ lấy thế đao. Tay trái của họ Trương vốn là tay không thuận,vả lại chàng vận lực chém xuống với bảy tám phần công lực,thế đao như lời đình vận quân làm sao có thể bảo dừng là dừng. “Choang!” một tiếng. Đồ Long Đao và Ý Thiên Kiếm giao kích lập tức cả hai đều gãy. Kiếm của Lệnh Hồ Xung cũng gãy lìa,tức là cả ba đều gãy. Nhân lúc Trương Vô Kỵ còn đang thoáng ngẩn ngơ tiếc bảo đao bảo kiếm,Lệnh Hồ Xung vút ngay khúc kiếm trong tay mà xử một đòn Tiểu Cầm Nã Thủ,tóm lấy mạch môn của họ Trương. Công lực Trương Vô Kỵ lập tức ào ạt theo đó tuôn ra,truyền sang người gã. Lệnh Hồ Xung một đòn đắc thủ,bụng bảo dạ phen này thắng chắc rồi. Chợt gã thấy Trương Vô Kỵ trên khóe miệng lộ chút tiểu ý,cùng lúc đó công lực của họ Trương đột nhiên nước vỡ đê mà ào ạt đổ sang người Lệnh Hồ Xung. Thì ra họ Trương học theo Tả Lãnh Thiền khi xưa đánh với Nhậm Ngã Hành mà thi triển thủ đoạn rút nước hồ Động Đình đổ vào sông Hoàng Hà đang lụt. Chàng chẳng những không cố dứt ra mà còn cố thúc đẩy nội công chí dương chí cương của mình chạy sang cơ thể của Lệnh Hồ Xung mỗi lúc một nhiều. Hấp Tinh Đại Pháp chuyên hút công lực của người khác để bồi dưỡng cho bản thân,thế nhưng sau khi hút thì phải kiếm chỗ mà xả,mà hóa tán để

có thể thành công lực của bản thân. Cũng giống như các bạn chơi ma túy đá vậy,nhất thiết là phải kiếm chỗ xả đá thì mới tỉnh được. Mỗi lần Lệnh Hồ Xung hút hút về thực chỉ khổ thân Thánh cô Nhậm Doanh Doanh. Haizzz!

Chep! Lại lạc đề rồi!Lại nói chuyện Lệnh Hồ Xung dùng diệu kế lừa hút công lực của Trương Vô Kỵ. Họ Trương lại tương kế tựu kế thúc đẩy công lực của mình chạy sang người họ Lệnh Hồ. Cửu Dương chân khí chí dương chí hỏa nào phải tầm thường. Chỉ thấy một luồng nhiệt khí nóng như lửa đốt chạy rần rập khắp châu thân chen ép thiêu đốt chân khí của bản thân,Lệnh Hồ Xung thầm kêu bất diệu,lập tức vội buông tay. Thế nhưng đã quá muộn,nội hỏa đã công đến tâm,hai mắt Lệnh Hồ Xung bắt giắc mờ đi,hai đầu gối mềm nhũn,đứng không nổi nữa mà lảo đảo giữa đường trường. Đội ngũ cứu thương của giải đấu toàn các lang băm giang hồ như Sát Nhân Danh Y Bình Nhất Chỉ,Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu...lập tức có mặt trên lôi đài mà chạy chữa kịp thời. Chỉ mấy khắc sau,Lệnh Hồ Xung đã tỉnh lại,hai mắt hé,hé,chấp tay hướng tới Trương Vô Kỵ mà rằng:

- Trương giáo chủ võ công hay cơ trí đều ăn đứt Lệnh Hồ Xung này. Tại hạ cam bái hạ phong!

Đoạn gã quay sang đội cứu thương mà giả giọng phều phào ốm yếu:

- R...rư...rượu. Cho...ta ...xin hộp...rượu!

Nam tử hán đại trượng phu,đánh không lại thì nhận thua để đi uống rượu cho nhanh,quả không hổ danh anh hùng. Lệnh Hồ Xung dù bại trận này vẫn có thể ngẩng cao đầu nhìn trời mà rời sân đấu. Tất nhiên là nhìn trời rồi,vì gã nằm cẳng ra khỏi sân trong tư thế song song với mặt đất,chả nhẽ nằm sấp để nhìn đất? Minh Giáo Chủ Trương Vô Kỵ đã dành tám vé thứ hai đầy thuyết phục vào vòng Bát đại cao thủ! Xoèggggggg!

Tiếng hò reo hoan hô ủng hộ Trương Vô Kỵ ầm ĩ vang lên khắp các khán đài. Nhiều nhất là các thiếu nữ tuổi độ mười sáu mười bảy đương độ thích hâm mộ thần tượng. Các nàng đua nhau giảng biểu ngữ,cởi áo ngoài mà khoe hình vẽ,thi đua nhau xem ai hâm mộ chàng hơn.

- Vô Kỵ Ớp pá! Em yêu anhhhhhh!

- Chẳng cần suy nghĩ,Yêu Kỵ suốt đời!!!!

- Năm nay trượt thì sang năm thi,nhưng tình yêu với Vô Kỵ ộp pa là mãi mãi!

Phải mất một lúc lâu,Trương Vô Kỵ mới chào khán giả,đáp lại thịnh tình của các cuồng fan xong mà về chỗ được của mình ở bên cạnh Triệu Mẫn và đội Ý Thiên Đồ Long. Trương Vô Kỵ nào có hay biết rằng,anh là nguyên nhân chính khiến điểm thi Văn khối Mùi của các sĩ tử An Nam thấp đột xuất. Không biết không có tội,anh vẫn ngây thơ vô số tội như vậy từ trước tới nay mà. Chúng tôi yêu anh! Sự ổn định bây giờ mới được lặp lại,mọi người lúc này mới có thể tập trung xem hai trận đấu còn lại.

- Vâng! Thưa quý vị độc giả,mời các bạn tới khu vực Bắc Lôi Đài để đón xem trận đấu giữa Tây Cuồng Chương Hóa đại diện của Tổ Đội Hít Le và Đại Lý Đoàn Chứ của đội Thần Long Black Berry. Trận đấu được dự đoán là sẽ rất hấp dẫn và kịch tính này hiện đã diễn ra được hơn phân nửa thời gian. Trong lúc các bạn mải mê với hai trận đấu ở Bắc và Nam Lôi Đài,Chương Hóa và Đoàn Chứ đã thi đấu cầm chừng để đợi đến lượt mình thì mới dốc sức biểu diễn. Vâng,đúng như dự đoán,từ khi chúng ta chuyển sự tập trung đến hai anh,y như rằng hai anh thi đấu quyết liệt và nhiệt tình hẳn. Và bây giờ là pha tấn công của...

- Đoàn Chứ!!! Không phải là Chương Hóa!!! Trúng!Trúng!Trượt! Trượt! Không,vâng,rất tiếc tất cả chỉ dừng lại ở mức cơ hội thừa các bạn. Hai đối thủ sau khi lao vào nhau giờ đã lại tách ra mà gườm gườm thủ thế,chờ cơ hội...

- Chúng tôi đã có bảng thống kê sơ lược về hai đối thủ trong tay. Đoàn Chứ ột mét bảy mươi,nặng sáu mươi ki lô gờ ram có nhóm máu B có vợ là Vương Ngữ Yên,người Mạn Chà Sơn Trang,lượng người hâm mộ anh là bảy triệu ba trăm bốn mươi hai người kể cả đàn ông và chó. Sở trường của anh là Lăng Ba Vi Bộ và Lục Mạch Thần Kiếm. Hiện nay tỷ lệ cá cược của anh đang đứng thứ chín của giải. Anh đang mặc quần trắng,áo trắng,chân đi giày trắng,tất trắng. Da anh cũng rất trắng,nếu nhuộm tóc trắng nữa thì có thể gọi là trắng sáng diệu kỳ hihi.

- Chương Hóa trong trang phục quần đen áo ghi, chân đi giày lười không đi tất. Anh mang nhóm máu AB, tính thích phiêu lưu, ưa mạo hiểm, ột mét bảy sáu, nặng sáu mươi tám kí lô gram. Võ công học từ nhiều lò, sở trường rất nhiều như Cáp Mô Công, Đả Cầu Bổng, Đàn Chỉ Thần Thông, Âm Nhiên Tiêu Hồn Phản, lương fan hâm mộ của anh cũng rất lớn lên đến mười hai triệu ba trăm sáu mươi tám người, chưa kể lợn gà. Không vì chỉ còn một tay mà anh bị đánh giá là không được cao. Tỷ lệ cá cược cho việc anh dành chức vô địch kỳ này là khá cao, chỉ kém Đoàn Chữ một bậc là hạng mười trên mười sáu.

- Trọng tài của trận đấu này, vâng có ba trọng tài nhưng chúng tôi đang nói đến trọng tài chính, ngài Phương Chứng đại sư. Phương Chứng đại sư mang nhóm máu A, tính cương trực, thẳng thắn và cũng khá mềm dẻo, có lẽ khi rảnh rồi ông cũng thường xuyên tập uốn dẻo...

- A! Trong lúc chúng tôi bận thống kê thì ở trên lôi đài đã có biến. Chương Hóa, à không phải, mà là Đoàn Chữ, à không phải mà là cả hai đấu thủ đang đứng giữa sân mà quay tay xin tạm dừng hội ý với Ban Tổ Chức. Chúng ta, cùng chờ xem có vấn đề gì xảy ra.

- Thưa ông Kha Trần Ác, ông nghĩ thế nào về tình huống đột xuất xảy ra này ạ? Ô, họ đang chỉ tay về phía chúng ta, có việc gì vậy nhỉ?

- Á, các người làm gì vậy??? Mau thả ta raaaaa! Aaaaaaaaaaaaaa!

Ai dà, thật là mệt mỏi. Vừa rồi là phần bình luận trận đấu của tay bình luận viên Sư Vương Tạ Tồn, gã dùng công phu Sư Tử Hồng làm nhiễu loạn chương trình khiến cho đọc giả và hai tuyển thủ không thể nào tập trung thi đấu cũng như theo dõi được. Hai người đang đấu ở Tây lôi đài là Dương Quá và Đoàn Dự đã phải kiến nghị Ban Tổ Chức đuổi gã ra khỏi sân thì mới chịu thi đấu tiếp.

Lại nói chuyện Tạ Sư Vương bị tám người xông lên khán đài áp giải đuổi ra khỏi đấu trường vĩnh viễn khiến gã phần uất và nhục nhã lắm. Sau này gã bỏ sang xứ An Nam, giữ họ, đổi tên, lại dùng dịch dung thuật thay đổi hình dạng mà xin vào làm bình luận viên túc cầu cho Nhà Đài Trung Ương, tiếng nổi như cồn, không ai nghe thấy mà không chú. Đời nay có thơ rằng:

Anh Tạ Sư Vương

Bình luận viên trẻ măng

Đáng đem ra xử bắn

Đi giữa hai hàng lính

Vẫn ung dung mỉm cười

Thấy một bãi phân tươi

Anh nhảy vào mà dẫm

Đầu ngừng cao bắt kuất

Trong suốt lúc lên hình

Toàn hót lác linh tinh

Mọi người khinh, tắt tiếng.

Chuyện Kim Mao Sư Vương Tạ Tồn sau này thay tên, đổi mặt nhưng phong cách bình luận vẫn giữ nguyên không lẫn đi đâu được khiến giáo đồ Túc Cầu Môn An Nam một đận kinh hoàng, hoang mang, điều đứng tạm thời không nhắc đến nữa.

40. Chương 40: Tây Lôi Đài Đoàn, dương Khẩu Chiến Âm Nhiên Chưởng Lục Mạch Kiếm Tranh Phong

Đang nói đến đoạn Chương Hóa, à nhầm, bị lấy giọng Tạ Sư Vương rồi. Tây Cuồng Dương Quá và Đoàn Dự sau khi tạm dừng góp ý, phản nản với Ban Tổ Chức thì lại tiếp tục thi đấu. Hai người Dương, Đoàn sau một hồi khi này thi đấu thăm dò, giờ bắt đầu bùng sức chiến đấu. Đoàn Dự với chiến thuật du đấu sở trường, sử

dụng Lăng Ba Vi Bộ mà chạy quanh Dương Quá. Chàng vừa chạy vừa bắn Lục Mạch Thần Kiếm chủ động tấn công vào các yếu huyệt sơ hở trên người họ Dương. Dương Quá cũng biết, nếu xét về kinh công thì chàng nào có xứng là đối thủ của Đoàn Dự, nếu dốc sức đuổi theo, miễn cưỡng trong một trăm vòng thì có thể ngang nhau, nhưng sau đó thể nào cũng rơi vào tình trạng kiệt lực, suy giảm sức chiến đấu. Vậy nên chàng đứng tại chỗ, Huyền Thiết Kiếm trong tay vũ lộng như gió, phòng thủ môn hộ chặt chẽ. Đến lúc này chàng mới tiếc rằng mình thiệt thòi, chỉ còn một tay thôi, chứ không phòng thủ chặt tay này, tay kia sử Đan Chỉ Thần Thông mà bắn lại thì khác gì nấp trong lô cốt mà bắn ra. Trận chiến giữa hai chàng càng lúc càng kịch liệt. Cả khán đài đều lặng im, nín thở theo dõi không ai kêu được tiếng nào. Chỉ có tiếng Huyền Thiết Kiếm quạt gió ù ù, tiếng chỉ phong xé gió tấn công, tiếng Dương Quá hô hoán chửi đổng, tiếng Đoàn Dự nhả nhót trên đầu. Hai người, một công một thủ không bên nào dám lơ là sơ hở. Phải biết, nếu Đoàn Dự chậm chân mà dừng lại ắt sẽ bị Dương Quá áp sát tấn công, hoặc phản đòn mà khiến chàng phải lui về đón đỡ, khi đó sợ rằng muốn dứt ra mà chạy cũng khó có cơ hội. Phía bên kia Dương Quá nếu chàng chỉ cần chậm tay xoay kiếm, lập tức sẽ bị kiếm khí của Lục Mạch Thần Kiếm xuyên thủng lớp màn bảo vệ mà đánh trọng thương. Uy lực của Lục Mạch Thần Kiếm năm xưa chàng xem phim đã thấy nhiều nên nào có dám coi thường. Thế nhưng cứ phòng ngự thế này mãi cũng không phải là cách, phải tìm cơ hội phản đòn mới mong dành thắng lợi được. Đấu võ không được thì đấu khẩu, Thần Điều Đại Hiệp Dương Quá vốn cũng nổi tiếng là tay mồm mép nhanh nhạy khi này quyết định dùng lời lẽ mà công kích đối thủ:

- Đoàn công tử, kinh công quả là trác tuyệt, Lăng Ba Vi Bộ thực danh bất hư truyền, công tử chạy vòng vòng từ này giờ có mệt lắm không?

Chẳng ngờ Đoàn Dự cũng nào có phải tay mơ trong ngách đối đáp này, chân vẫn chạy, họ Đoàn lập tức đáp trả:

- Được Dương huynh quạt mát cho này giờ nên tại hạ cũng chẳng mệt nhọc gì. Chỉ thương Dương huynh làm việc quá độ, tôi về tay mỗi nhức lại phiền Long phu nhân phải đấm bóp cho thôi. Haha!

Ái chà, đụng đến ai không đụng lại đụng đến vợ người ta, điều này vốn là tối kỵ trong nghệ thuật đối đáp mà Đoàn Dự lại phạm vào. Y như rằng Dương Quá lập tức nổi nóng quát lên:

- Ta và người phen này phải quyết sinh tử một phen. Cô cô Long nào phải người mà ngươi muốn nhắc là nhắc tới? Chẳng phải Ngử Yên cô nương nhà người tối nay phải thao thức vì lang quân gối chùn chân mỗi rồi sao? Hahaha! Thua chưa?

Đoàn Dự sầm mặt phản pháo:

- Dương Quá ngươi biết một mà chẳng biết hai. Lăng Ba Vi Bộ của ta càng chạy lại càng khỏe ra. Hehe. Người quyết tử đi còn ta, ta quyết sinh! Kekeke!

Thần Điều Đại Hiệp định dùng tâm kế khích bác, tấn công người, nào ngờ lại gặp phải đối thủ, bị phản đòn đến mức á khẩu luôn, nhất thời không nghĩ ra gì để nói, đành thở dài buông thong một câu:

- Haizzz! Nói hay lắm bro! Mở ngoặc nói mĩa đầy đống ngoặc.

Câu nói kiểu này khác chi Độc Cô kiếm pháp, lấy vô chiêu thắng hữu chiêu. Người hùng biện dù tài giỏi đến mấy, nếu gặp đũa tre lên ba, không hiểu gã nói gì thì cũng bó tay chịu thua mà không thể thuyết phục được. Trầm Phong thức tối thượng có lẽ là đây, Dương Quá vô tình mà xuất được ra kỳ chiêu này đúng thời điểm quả thực chỉ có thể giải thích được bằng hai từ duyên số.

Lại nói chuyện Đoàn Dự vốn đã dự phòng dăm bảy câu đối đáp để tiếp tục khẩu chiến, nhưng chẳng ngờ Dương Quá lại buông xuôi, thốt ra một câu không ai ngờ như vậy thì lập tức tâm tình bấn loạn, não bộ xoay vòng vòng tìm lời ứng đáp. Chàng phân tâm mất tập trung, y như rằng chân lỡ bước sai bộ pháp, tay lỏng quên tấn công. Dương Quá vốn tinh ý, thấy cơ hội đã đến nào có chịu bỏ lỡ, liền lập tức từ phòng thủ chuyển sang phản công nhanh. Họ Dương dùng kiếm thay bồng xuất ra Đả Cầu Bổng Pháp uy chấn võ lâm tấn công Đoàn Dự. Hay cho chiêu Bát Cầu Triều Thiên, một đòn xữ ra kiếm quang như một tấm màn khóa chặt mọi đường tiến lui và khả năng biến hóa của Lăng Ba Vi Bộ.

Đoàn Dự lúc này có tự trách mình mãi mê khẩu chiến mà quên mất rằng hai bên đang quyền cước giao tranh thì cũng không kịp nữa rồi, chàng đành rút trong túi áo ra một viên bồ hòn bỏ vào miệng ngậm cho ngọt rồi tận lực công phá màn kiếm ảnh kia. Nào là Thiếu trạch, Thiếu xung kiếm âm nhu mềm mại, nào là

Trung Xung,Thương Dương kiếm cương mãnh vô bì ào ạt liên tục bắn ra. Kiếm khí và Trọng kiếm va chạm với nhau phát ra những âm thanh lụp bụp liên hồi.

Dương Quá cũng bị kinh lực của Lục Mạch thần kiếm làm cánh tay tê chồn. Biết chẳng thể duy trì được thế trận này lâu,chàng quyết định đánh cực một phen. Chàng vận kinh khí cuốn ống tay áo đang phất phơ của mình miễn cưỡng tiếp tục duy trì màn kiếm ảnh. Tay kia dốc toàn lực xuất ra đòn tối thượng trong Âm Nhiên Tiêu Hồn chưởng là Ngai Nhược Mộc Kê,lại mượn thế Thái Sơn Áp Đỉnh mà công tới họ Đoàn. Chưởng này uy mãnh bá đạo vô cùng,thể đánh tới như bài sơn đảo hải. Không khí xung quanh bị kinh khí làm cho đặc quánh lại khiến họ Đoàn hít thở cũng thấy khó khăn vô cùng. Thời khắc sinh tử đã tới,Đoàn Dự đã cảm nhận thấy điều này, Màn kiếm quang vẫn bao bọc xung quanh khiến chàng chẳng thể tránh né,đánh vận toàn lực mà đỡ lấy một chiêu tất sát của họ Dương. Tay phải chàng xử Thương Dương kiếm,từ ngón trở xuất ra một đạo kiếm khí thuần dương cương bắn thẳng vào chưởng Dương Quá. Tay trái chàng vận Thiếu Thương Kiếm,từ ngón cái xuất ra một luồng kiếm khí âm nhu tấn công vào điểm trung tâm của màn kiếm quang. Một cương một nhu cùng lúc xuất ra chứa đựng cả càn khôn,cũng như vạn vật có âm có dương tương hỗ lẫn nhau vậy.

Chỉ nghe đánh “Ầm!” một tiếng,chưởng kiếm giao kích,bụi đất mịt mờ khiến không ai thấy được diễn biến trận đấu lúc này ra làm sao. Chỉ thấy Huyền Thiết trọng kiếm vốn nặng nề là vậy bị bắn văng lên cao rồi rơi xuống,cắm vào mặt đất cái sứt,lực quá mạnh khiến chuôi kiếm không ngừng rung động.

Bụi đất dần lắng xuống,hiện rõ hai bóng người đang lom khom,ôm ngực mà ho khù khụ bước ra. Dương Quá nhìn tay áo khi nãy xử kiếm giờ đã rách nát toí bởi lắc đầu chệch miệng:

- Lục Mạch Thần Kiếm uy lực quả thực thần sầu quỷ khốc. Cũng may cánh tay này năm xưa đã bị chặt đứt,nếu không tại hạ ắt đã trọng thương rồi.

Đoàn Dự vừa phủi quần áo,vừa chùi vết máu cam đang rỉ ra từ mũi nghe vậy cũng vội đáp lời:

- Âm Nhiên Tiêu Hồn Chưởng do Dương huynh sáng tạo ra,quả là kỳ công tuyệt thế. Vừa rồi tiểu đệ nếu không dốc sức liều mạng một phen thì chắc không còn đứng ở đây mà nói chuyện với huynh nữa. – Chàng lại quệt mũi,máu cam vẫn ồng ộc chảy ra không ngừng - Ái chà,pha giao đấu trực diện vừa rồi khiến tiểu đệ đây thọ nội thương không nhẹ rồi,không tính đường dăm bữa nửa tháng mà cố gắng đánh tiếp thì có may mắn thủ thắng Dương huynh,cũng chẳng thể tiến sâu hơn được.

Dương Quá nghe vậy cả cười mà rằng:

- Cao thủ giao tranh,thắng bại chỉ cách nhau trong đường tơ kẽ tóc. Vừa rồi ta cũng chỉ nhân lúc Đoàn huynh lơ là mà chiếm được chút tiện nghi. Thương thế của ta chắc cũng vì thế mà nhẹ hơn huynh một chút. Trận đấu có lẽ nên dừng ở đây thôi nhĩ!

Đoàn Dự gật đầu đoạn mặc máu mũi tèm lem chảy xuống miệng,chấp tay hướng về phía Ban Tổ Chức và khán giả mà xướng to lên rằng:

- Tại hạ Đại Lý Đoàn Dự xin chịu thua Dương huynh trận này!

Khán đài lập tức chia thành hai phe. Một phe hô hoán chửi bới âm ỉ:

- Sao đã chịu thua vậy Đoàn Dự,ta đặt cả cái xe cho cửa nhà ngươi. Nói thôi là thôi sao,đánh nữa đi! Con bà nó là con gấu! Đánh tiếp đi!

Phe còn lại chắc không cờ bạc đặt cửa cho bên nào mà chỉ đơn thuần tới đây xem nhiệt náo cho vui thì đứng dậy vỗ tay rào rào ca ngợi tinh thần thượng võ của hai bên. Phe này chiếm tới tám phần mười thế nên tiếng la ó của phe cờ bạc lập tức bị lấn át,chìm sâu vào quên lãng. Đoàn Dự cười khỏ,hướng về phía Dương Quá mà thi lễ:

- Dương huynh,chúc huynh may mắn vòng sau! Tiểu đệ xin cáo từ!

Dương Quá cũng chấp tay đáp lại:

- Đa tạ Đoàn huynh đệ đã nhường nhịn. Để ta dìu huynh lên phòng y tế tìm Lệnh Hồ Xung,ba ta cùng nhau yếm ả một trận cho thống khoái nào. Hahaha!

41. Chương 41: Hai Rồng Quyết Đấu Phân Thắng Phụ Giáng Long Chương Hội Đủ Mười Tám Chiêu

Quay trở lại phía Đông Lôi Đài, Quách Tĩnh và Kiều Phong sau một hồi húp trứng và uống Red Bull để bồi dưỡng, phục hồi công lực giờ đã quay trở lại sân đấu. Tiêu Phong khi này đã cởi phăng áo ngoài, để lộ hình xăm chó cưng Husky đang thè lưỡi vì trời nóng trước ngực. Quách Tĩnh thấy vậy cũng nào chịu kém cạnh liền xé toạc trường bào, chỉ mặc độc một chiếc quần ngắn mà khoe hình mười lăm rồng cuốn khắp châu thân. Con nào con nấy nhe nanh múa vuốt trông rất hung dữ, sống động. Nếu chẳng phải có đôi chỗ bị mồ hôi làm nhòe thì chắc mọi người đều nghĩ rằng đó là hình xăm thật. Kiều Phong là một trong số đó, chàng thấy hình của đối phương, khí thế lần át mình vậy thì cũng hơi giật mình tái mặt. Thế nhưng thân là cao thủ nhất đẳng nên dù sợ hãi chàng cũng đâu có để lộ ra ngoài. Chỉ thấy Kiều Phong giờ ngón tay giữa hướng về Quách Tĩnh mà khen:

- Hình đẹp đó bro! Tỷ nữa đánh xong cho xin cái địa chỉ quan hệ nhé!

Quách Tĩnh chập hai ngón cái và giữa khum khum thành hình bầu dục giơ lên trước mặt mà kêu:

- Ô khê khê!

Hai người sau màn đối đáp chào hỏi xã giao thì cũng hết trò để câu giờ, lập tức xuất chiêu giao chiến. Kiều Phong vốn tính cương trực nóng nảy liền xuất thập ngũ thức trong Giáng Long chương là Long Chiến Vu Dã, tay phải một chưởng, tay trái một trảo, cùng lúc tấn công vào thượng và hạ bàn của họ Quách. Bắc Hiệp chẳng phải tay vừa, chiêu này gã cũng đã thuộc nằm lòng nên lập tức xuất chiêu Song Long Xuất Hải đón đỡ. Bốn cánh tay, bốn luồng kinh lực như bốn con rồng lập tức giao phong. Sấm rung, chớp giật, bụi đất bốc lên vây kín hai người.

Kiều Phong nhân khi đã áp sát được đối phương liền biến chiêu. Khen cho một đòn Kháng Long Hữu Hối toàn lực phóng ra, thế chưởng như rời non lấp bể công thẳng vào ngực đối phương. Họ Quách chẳng hề nao núng lập tức sử thế Phi Long Tại Thiên mà tung người lên không, khi người còn lơ lửng, gã lại lẳng không hoán khí lộn một vòng. Đoạn lấy chân tả đập vào chân hữu mượn đà xoay một trăm tám mươi độ tròn mà xuất kỳ chiêu Thần Long Bài Vĩ. Thức này biến hóa vô cùng ảo diệu, trước vừa tránh được thế cơn của Kiều Phong, sau lại tung cước phản đòn. Cước này thế nặng nghìn cân, đối thủ trúng phải ắt sẽ thọ thương không nhẹ.

Thế nhưng đối thủ của Bắc Hiệp trận này lại là Bắc Kiều Phong, tiếng tăm lừng lẫy trước gã đến mấy chục đời chẳng phải là kẻ hữu danh vô thực. Kiều Phong thế chưởng đang tới, bỗng đánh hụt vào khoảng không, lại thấy đối phương biến chiêu phản công liền biết rằng mình đang rơi vào thế bất lợi. Chưởng đang đánh ngang đột nhiên chuyển thẳng xuống đất, mượn lực phản chấn mà tung người đá ngược lên trên. Đây chẳng phải là chiêu Thần Long Bài Vĩ hay sao? Nguyên gốc chiêu này người sử dụng từ dưới dùng chưởng đánh thốc lên trên, nhưng nay Kiều Phong trong lúc nguy nan bèn đảo ngược thế dùng cước thay chưởng mà ra đòn. Lúc sinh tử giao tranh vẫn có thể mềm dẻo, linh hoạt mà ứng phó. Vị trí hạt giống số ba của giải dành cho chàng quả thực vô cùng xứng đáng.

Lại nói chuyện Quách Tĩnh đang xoay người đá cắt kéo trên không thấy Kiều Phong cải tiến chiêu thức đá thốc ngược từ dưới lên vào chỗ hiểm của mình, lòng thầm kêu nguy hiểm. Biết cước này không thể tránh né nên gã vận toàn lực vào cước của mình mà đôi công với cú đá của họ Tiêu.

Lại một tiếng “Bùng!” vang lên do kinh khí giao kích. Chỉ thấy sau cú va chạm kinh hoàng đó, Quách Tĩnh sử thế Đại Bàng Triển Dực (Đại bàng dang cánh) dang rộng hai cánh, lộn trên không một vòng rồi hạ xuống đất lộn thêm ba bốn vòng rất đẹp mắt. Lăn lộn chán chê xong xuôi, gã lập tức bật dậy đưa tay xoa hông mà xuýt xoa đau đớn. Phía bên kia chỉ thấy Kiều Phong sau cú đá thần sầu thì lộn ngược một vòng về sau, sử thế Kim Kê Độc Lập (gà đứng một chân), tay ôm ống đồng, mặt mũi nhăn nhó.

Độc Cô Cầu Bại và Vương Trùng Dương chứng kiến pha va chạm kinh hoàng vừa rồi, cùng lúc quay sang nhau đồng thanh:

- Biến hóa như Jindo – Đường dẫn đến khung thành!

Hai lão nói xong, thấy tâm ý tương thông thì đều cả cười. Vương lão vuốt râu mà rằng:

- Pha vừa rồi quả thật nguy hiểm quá. Nếu Quách Tĩnh không mau lẹ ứng biến, có lẽ hắn đã thất bại rồi.

Độc Cô Cầu Bại cũng gật gù:

- Cú đá ngược của Tiêu Phong vào chỗ hiểm thật độc quá. May cho họ Quách kịp thời dùng chân đầu chân đẩy chệch một cước đó ra ngoài. Nếu không e rằng Tịch Tà Kiếm Pháp lại có thêm một môn đồ bất đắc dĩ.

Vương lão mỉm cười tỏ ý đồng tình, nói tiếp:

- Hai người này võ công, tài trí bên tám lạng người nửa cân. Lại đều sử dụng cùng một môn thần công cái thế là Giáng Long Chưởng. Lão Độc Cô người nên giao đấu với một trong hai người họ liệu nắm được bao nhiêu phần chắc thắng?

Trầm tư mất năm giây, lão Kiếm Ma mới trả lời:

- Nếu là võ công khi xưa sợ rằng ta chỉ có ba bốn phần cơ hội. Nay có thêm Tiên Thiên chân khí lão Vương người truyền cho, thì có thể lên được năm sáu phần. Độc Cô Cửu Kiếm của ta cũng có Phá Chưởng Thức, chuyên để đối phó với đối thủ dùng quyền cước, chưởng, trảo. Thế nhưng thức kiếm đó chỉ để đối phó với võ công thông thường thì được, chứ Giáng Long chưởng oai lực vô bì, lại có thể kết hợp biến hóa thế này thì hơi khó nói trước.

Vương lão vỗ vai hảo hữu cười:

- Là Độc Cô Cầu Bại người khiêm tốn quá đó thôi. Người thông minh tuyệt đỉnh, nghĩ ra chín thức kiếm phá giải võ công bách gia trong thiên hạ, lại thêm thức thứ mười chuyên dùng để công tâm giải hận. Khả năng mềm dẻo biến hóa trong thời điểm khó khăn của người tuyệt thiên hạ này khó ai có thể bì được. Cao thủ giao đấu chỉ hơn nhau một chiêu, nửa thức là phân thắng bại rồi. Đến thời điểm này, ta tuyệt nhiên tin tưởng người sẽ vô địch đó!

Độc Cô lão nhìn Vương Trùng Dương với ánh mắt như muốn nói:

- Lão này điên hay sao? Nói gì mà nhảm quá vậy trời!

Lão định lên tiếng phân bua tranh luận tiếp thế nhưng Vương lão đã quay xuống theo dõi trận đấu. Lời chưa ra khỏi môi, Kiếm Ma đành nuốt lại vậy.

Khi này Quách và Tiêu hai người chắc đã bớt đau, đã có thể đứng lại ở tư thế bình thường. Gương mặt đôi bên đều lộ rõ vẻ cẩn trọng xen lẫn ưu tư. Chắc hẳn câu hỏi trong đầu bọn họ lúc này cùng là: “Làm thế nào để đánh gục nó bây giờ?”

Tiêu Phong vẫn là người không nhẫn nại mà ra tay trước lần này. Múa may quay cuồng một hồi, chàng xuất chưởng tấn công, vẫn là một thức của Giáng Long Chưởng. Thấy chiêu này, trên mặt Quách Tĩnh lập tức lộ vẻ ngạc nhiên hoảng hốt. Gã phần uất chỉ tay vào họ Tiêu mà kêu lên:

- Cuồng Long Giáng Thế?

Lạ thay Tiêu Phong nghe thấy Quách Tĩnh hô hoán lên như vậy, thì cũng lập tức thu chưởng về mà hỏi lại luôn một tràng?

- Cuồng Long Giáng Thế? Là chiêu gì vậy? Đây là chiêu Dực Long Tại Uyên mà, người nhầm hả?

Quách Tĩnh gãi đầu cười trừ:

- Thì ra là chiêu này. Năm xưa Hồng sư phụ truyền cho tại hạ chỉ có mười lăm chiêu, thiếu mất ba chiêu mới tròn thập bát. Hôm nay lần đầu thấy Tiêu huynh dùng chiêu này nên mới ngạc nhiên như vậy. Mười lăm con rồng trên người tại hạ đây chính là ứng vào chuyện đó vậy. – Gã ngưng chút rồi nói tiếp – Cuồng Long Giáng Thế, cái này chỉ là cách nói tránh mỹ miều của cụm từ CLGT mà giới trẻ ngày nay hay dùng. Trong lúc bối rối tại hạ buột miệng nói ra. Xin Tiêu huynh chớ chê cười.

Tiêu Phong nghe gã giải thích một hồi thì đã hiểu ra, trong đầu chợt nảy sinh một ý. Chàng tươi cười chấp tay sau đít tạo dáng tôn sư vô học trước mấy quay mà cất lời rằng:

- Hồng Thất Công à, hà hà, xét vai về trong Cái Bang có lẽ hẳn còn dưới ta cả mười mấy bậc ấy chứ. Giáng Long Chương tới lúc gã truyền cho người chỉ còn mười lăm chiêu thôi sao?

Quách Tĩnh vẫn chưa hiểu vị Tiêu bang chủ trước mặt đây định nói gì, nhưng vẫn gật đầu trả lời:

- Chính xác là vậy đó ợ!

Tiêu Phong cười cười:

- Người kể tên mười lăm chiêu đã học cho ta nghe xem còn thiếu chiêu gì?

Quách Tĩnh vốn thật thà, lập tức đọc một lèo danh sách các thế Hàng Long đã được học. Tiêu Phong nghe xong, gục gặc đầu nói:

- Năm xưa chuẩn của nó là Giáng Long nhị thập bát chương. Đến đời của ta, vì thấy có khá nhiều chiêu trùng lặp, giống nhau và không có tác dụng nên ta đã cải biên rút gọn thành Giáng Long thập bát chương, lấy theo tên mười tám quẻ Dịch số. Như người vừa nói thì người còn thiếu ba chiêu là Dực Long Tại Uyên, Bái Nhiên Hữu Vũ và Tồn Tắc Hữu Phu. Ba chiêu này vô cùng lợi hại, lợi hại bằng mười mấy lần mười lăm chiêu kia í chứ. Chẹp! Ta có một ý này, người muốn nghe không?

Quách Tĩnh chấp tay cung kính:

- Tiêu huynh cứ nói, tại hạ xin rửa tai lắng nghe!

Tiêu Phong khoe miệng lộ tiểu ý, gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Vậy lại đây, ta nói thầm. Việc này không tiết lộ ra ngoài được.

Đoạn họ Tiêu ghé tai họ Quách thì thầm một hồi. Chi tiết câu chuyện thế nào, không ai nghe rõ. Chỉ biết mặt Quách Tĩnh thoáng mừng rỡ, rồi lại thoáng phân vân, rồi lại che miệng khúc khích cười, đoạn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Khi hai người rời nhau ra, Tiêu Phong hít sâu một hơi không khí trong lành, đoạn thở phào ra rồi cất giọng nói lớn:

- Người đứng là phải rửa tai theo nghĩa đen thật ý. Tai người có mùi gì í khó chịu quá.

Quách Tĩnh nghe vậy trợn mắt kêu to:

- Vợ có lý!

- Người nói gì vậy? Ai là vợ người? – Tiêu Phong ngạc nhiên hỏi lại.

Quách Tĩnh xua tay:

- Ái chà, tại hạ lại lỡ mồm rồi. Vợ có lý là VCL ấy mà. Ở nhà tiện nội nói gì mà tại hạ không vừa ý thì đều dùng ám ngữ vậy để khỏi gây hiềm khích, mất đoàn kết nội bộ ợ!

- Hừm! Người thật lắm chiêu trò. Không dài dòng nữa! Xem chiêu!

Nói xem là xem, nói xuất là xuất. Tiếng quát vừa dứt, Tiêu Phong lập tức xuất ra một chương không hiểu là chương pháp gì, nhìn rất quen mà lại rất lạ. Chương này nhìn đơn giản nhưng thực chất là rất bình thường, tốc độ cũng chẳng nhanh mà kinh lực cũng chẳng lấy gì làm mạnh. Quách Tĩnh cũng xoay chân xuống tấn, đẩy ra một quyền đón đỡ. Khán đài lập tức Ồ lên! Xuất rồi! Xuất rồi! Cuối cùng Không Minh quyền pháp đã xuất rồi! Chỉ thấy quyền chương còn chưa chạm nhau, bóng Quách Tĩnh bỗng bay lên như điều đứt dây văng tít ra phía sau mười mấy bước. Gã đã bị văng ra khỏi sàn đấu! Họ Quách kêu toáng lên:

- Trời, chương phong bá đạo ghê gớm quá. Tại hạ xin thua cuộc!

Cả khán đài bị tình huống làm cho ngỡ ngàng, sững sờ mất cả phút đồng hồ. Rồi sau đó, khán giả đồng loạt đứng dậy la ó ầm ĩ. Kể chửi Quách Tĩnh đóng kịch diễn trò vụng, kể mắng Tiêu Phong mua độ rõ ràng không xứng hàng cao thủ. Thì ra vừa rồi Tiêu Phong dùng ba chiêu Giáng Long chương mua chuộc Quách Tĩnh thả độ, định rằng hai bên giả vờ đấu đá một lúc nữa rồi họ Quách nhận thua. Ai dè, Bắc Hiệp tính vốn thật thà, ngay một chiêu đầu đã diễn màn bị đánh văng khỏi võ đài, khiến khán giả một phen tức giận vô cùng. Tiêu Phong cũng nào ngờ thằng kia khờ thế, sau khi Ban Tổ Chức công nhận chàng thắng cuộc thì cũng vội kéo Quách Tĩnh mà lủi ngay vào bên trong mà lánh nạn.

Hai lão Độc Cô và Trùng Dương cũng hòa theo số đông mà thóa mạ chửi bới một hồi. Tới khi cơn giận đã vơi vơi, Độc Cô lão mới nói giọng ức chế:

- Ưc con bà nó chế thể! Tiêu bang chủ danh nổi như cồn vậy mà chơi bần quá nhỉ. Nếu tiếp tục chiến đấu chắc gì hẳn đã thua Quách Tĩnh mà phải chơi vậy chứ?

Vương lão làm bộ suy nghĩ lung lắm rồi mới trả lời:

- Nếu tiếp tục đánh, Quách Tĩnh chắc chắn sẽ thua thôi. Vừa rồi gã khờ đó tự dưng thú nhận hết thực lực bản thân, khiến Tiêu Phong nắm được điểm yếu trong võ công của gã rồi. Với lại họ Tiêu vẫn còn chưa bung hết thực lực đâu. Đả Cầu Bổng Pháp của gã quả không thể coi thường. Người xem, Dương Quá học được mấy chiêu, khi này sử dụng đã uy lực đến vậy rồi.

Độc Cô lão cãi:

- Nhưng vẫn phải đánh chứ, thắng bại phải phân trên võ đài mới xứng mặt anh hùng. Quách Tĩnh cũng còn Không Minh quyền pháp chưa sử dụng đến nữa mà. Hừm! Ta vẫn không hiểu sao chúng có thể vô sỉ hành động như vậy?

Vương lão tiếp tục phân bua hộ tác giả:

- Ai chẳng biết vậy, nhưng giấy mực có hạn. Cứ đánh vậy thì tác giả biết miêu tả đến tận bao giờ. Rồi hai cha kia hai rống đánh nhau thế nào cũng có kẻ chết kẻ trọng thương. Chẳng thà hai người bắt tay cùng có lợi như vậy. Tiêu Phong thì vào vòng trong và bảo toàn được thực lực, còn Quách Tĩnh được truyền dạy nốt cho ba chiêu chưởng pháp. Không ai bị thương cả, mọi người đều được vui vẻ, chúng ta được dịp chửi bới thóa mạ cho sướng miệng còn gì. Người thử lật trái lật phải xem, cách này không phải cũng rất tốt sao?

- Tốt như vậy nhưng ta không phục!- Độc Cô lão nói với giọng bất phục nhưng vẫn phải phục.

Vương lão cười khổ lắc đầu:

- Người không phục ta cũng hết cách rồi. Ai bảo chúng ta rơi vào tay tên tác giả trơ trên lật lọng dối trắng thay đen thì phải chịu thôi. Hehe. Thôi chúng ta tiếp tục theo dõi đi nào.

42. Chương 42: Quân Tử Động Khẩu Không Động Thủ Phách Không Chưởng Khiển Cả Lũ Kinh Tâm

Quay trở lại Lôi Đài phía Bắc, các trọng tài sau màn đi vệ sinh tập thể bây giờ đã quay trở lại, ai nấy đều mặt mày rạng rỡ vui tươi, cười cười nói nói chùi tay vào áo nhau vô cùng hoan hỉ. Vì Tiểu Bảo và Hư Trúc trong lúc chờ đợi không hiểu đã nói chuyện gì mà bây giờ có vẻ tâm đầu ý hợp, thân nhau lắm. Hai người họ tay trong tay dắt nhau lên sân đấu, khoanh chân ngồi thiền mà tám chuyện tiếp, không có vẻ gì là sắp đánh nhau cả. Trọng tài Xung Hư đạo trưởng sau mấy lần ra hiệu cảnh cáo, cảnh báo yêu cầu hai đối thủ phải đánh nhau vì đây là lôi đài tỷ võ mà hai gã kia vẫn chẳng hề để ý đến. Lão lúc này đã thực sự nổi giận, hai lỗ mũi trâu xì khói đen xì như xe buýt chạy trên đường Hà Nội. Không còn cách nào khác lão phải xuất tuyệt chiêu quỳ xuống mà van xin, lạy lạy hai gã trai kia. Thế nhưng đáp lại sự nhiệt tình quá sức tới mức đáng khen đó của lão đạo sỹ, hai chàng kia vẫn làm ngơ, toe toét cười nói, hảo sảng vô cùng. Hư Trúc buông thông một câu thể này mới cay:

- Thích đánh ngay thì lão đi mà đánh. Bọn tôi còn bận chém gió. Ai rảnh chó như lão đâu.

Xung Hư đạo trưởng thấy tuyệt chiêu của mình chẳng chút xi nhê, lại thêm câu nói của Hư Trúc làm lão biết phen này không ăn thua rồi. Lão buồn bã lắm, ngồi phệt xuống luôn cạnh hai gã mà khóc lóc rầm rĩ. Cảnh tượng trên võ đài khi này vô cùng hoạt kê, hai thằng trai trẻ ngồi phệt lác cười nói cạnh một ông già râu tóc bạc phơ đang khóc tu tu. Khán giả khi này bắt đầu la ó, chửi bới, ném một số vật cứng lên khu vực thi đấu khiến Ban Tổ Chức mấy lần phải loa loa kêu gọi giữ bình tĩnh. Đúng lúc này, Hư Trúc và Vi Tiểu Bảo đột nhiên đứng phắt dậy, khiến cả khán đài lặng im phăng phắc, nín thở theo dõi, đón chờ hành động tiếp theo

của hai gã. Xung Hư trọng tài thấy hai đối thủ đã dừng nói chuyện thì mừng rỡ ra mặt, đứng phắt dậy ngo trái ngó phải vào mặt hai người. Chỉ thấy Vi Tiểu Bảo cúi xuống, đưa tay bóp bóp đùi mà rằng:

- Ngồi lâu tê chân quá. Đứng nói một lúc cho khí huyết lưu thông nhé!

Bên kia Hư Trúc cũng vắn vẹo người mấy cái mà đáp rằng:

- Ủ, ta cũng mỏi lưng quá. Chỗ Vi Hương chủ có dịch vụ Mát xa không?

- Có chứ! Cái món đó là không thể thiếu. Tỷ nữa xong xuôi mời Hư tiên sinh ghé qua, tiểu đệ đây đứng làm chủ xị mời huynh một trận tưng bừng, tơi bời.

Hư Trúc xoa xoa cái đầu trọc, cười ngượng:

- Hehe. Vậy phải cảm ơn huynh trước. À, hôm nào tiểu đệ cử Tứ kiếm Mai Lan Cúc Trúc qua nhờ Vi huynh đào tạo nghề ấy ả được không? Đạo này kinh tế khó khăn, dịch vụ đòi nợ thuê của Linh Thứu Cung cũng bị ảnh hưởng. Đã ít khách hàng thì chớ, lại còn gặp toàn phải ca khó đòi. Anh chị em chỗ tiểu đệ đạo này toàn phải cạp đất mà ăn, móng tay với răng cùn hết cả rồi. Có khi phải tính chuyển sang mô hình của huynh mất. Hài dà!

Vi Tiểu Bảo tit mắt gật gù:

- Hư huynh tính thế cũng là phải lắm. Thời buổi này tiền đâu mà đòi, đi xiết dăm ba cái tủ cái ghế mang về cũng chỉ tổ chật nhà. Đợt tới cứ bảo bốn cô đó qua chỗ đệ mà học việc. Chuyện tiền nong huynh không phải nghĩ. – Đoạn gã quay sang Xung Hư đạo trưởng vẫn đang nghệt mặt chờ được làm việc. – Lão đạo người đi lấy cho ta hai ly cafe, này giờ nói nhiều khô hết cả cổ rồi. Sao còn nghệt ra đó, mau đi đi!

Xung Hư đạo trưởng tự dưng bị họ Vi quát mắng sai bảo, nhất thời theo phản xạ mà vội quay lưng chạy đi lấy nước. Chạy được hai ba bước, lão mới sực nhớ ra là mình là trọng tài chứ không phải thằng hầu, bèn quay lại chửi bới:

- Đan Mạch! Ta có phải thằng hầu của người đâu mà người sai với phải. Các người khát thì đi ra ngoài mà uống. Ta còn phải ở đây làm nhiệm vụ.

Vi Tiểu Bảo thở dài lắc đầu:

- Thì họ nhau cái cũng không được à. Thôi Hư huynh, chúng ta ra quán vừa uống vừa nói tiếp.

Đoạn gã khoát tay ra hiệu cho Hư Trúc tử ra hiệu đi theo ta. Hư tiên sinh quay lại nhìn Xung Hư, chun mũi le lưỡi mà tỏ thái độ bất bình một cái rồi cũng nhanh bước nhanh nhi đồng mà đi theo Vi Tiểu Bảo.

Đột nhiên Vi Tiểu Bảo lúc này quay ngoắt lại, khiến Hư Trúc thiếu chút nữa mà đâm sầm vào gã:

- Hư huynh cứ chạy ra trước đi, tại hạ quên mất còn phải vào dặn dò Xung Hư đạo trưởng mấy câu đã.

Hư Trúc gật đầu hỏi lại:

- Vi huynh uống gì để tại hạ gọi luôn cho!

Vi Tiểu Bảo trả lời:

- Cứ gọi cho tiểu đệ một cốc đen đá nóng, nhiều sữa, không đường, không đánh bọt.

Hư Trúc nghe xong lăm lăm đọc lại hai ba lần cho khỏi quên đoạn xoay lưng bước đi. Bước được hơn chục bước thì nghe đánh xoèng một tiếng. Giật mình quay ra xem cái gì mà kêu to thế thì hóa ra là cái cống. Sao cái cống tự nhiên lại kêu? Là bởi vì gã đã bước chân ra khỏi lối đài, nên nó kêu để báo hiệu chứ sao nữa. Trên lối đài, Xung Hư đang cầm tay Vi Tiểu Bảo giơ lên tuyên bố gã chiến thắng. Cả hai đều toe toét cười hỉ hả. Không biết họ Vi chiến thắng thì vui hơn hay Xung Hư đạo trưởng được làm việc thì vui hơn?

Lại nói chuyện Hư Trúc tử khi này mới vỡ nhẽ rằng mình đã bị lừa, lửa giận bốc cao, lập tức chỉ mặt Vi Tiểu Bảo mà thóa mạ:

- Đại Minh nhà người! Người dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt ta. Cái gì mà huynh huynh đệ đệ. Mát xa mát gân chứ! Cứ ra khỏi đấu trường này xem, ta quyết không tha cho người đâu!

Họ Vi nghe vậy, chẳng những không nổi giận mà cười hì hì:

- Nếu Hư tiên sinh muốn chửi nhau với tại hạ, e rằng phải về luyện thêm dăm bảy chục năm nữa mới được. Quân tử động khẩu không động thủ. Vừa rồi tại hạ dùng mưu chước mà dành được thắng lợi, thực ra cũng là muốn tránh cho Hư Trúc huynh tránh khỏi một phen huyết nhục bầy hầy. Không tin hả? Huynh thử xem người huynh cứng hơn hay tảng đá kia cứng hơn?

Hư Trúc nhìn theo tay chỉ của Vi Tiểu Bảo, thấy giữa khu vực bốn lôi đài có một tảng đá lớn chắc do Ban Tổ Chức đặt để trấn trạch. Tảng đá này cao gấp đôi đầu người, đường kính năm người ôm không xuể. Hư Trúc từ nhìn xong quay lại chau mày hỏi:

- Con người dù luyện võ công thế nào cũng chỉ là bằng xương bằng thịt. So sao được với gỗ đá mà người hỏi ngu thế?

Vi Tiểu Bảo nhếch mép cười, miệng nói: “Hãy xem đây!” mà tay phất nhẹ một cái. Chỉ thấy cả tảng đá lớn như vậy bị cái phẩy tay của gã làm nổ tung vỡ vụn, bụi bay tung tóe mù trời mù đất. Chẳng riêng Hư Trúc mà cả khán trường bị một chiêu này của Vi Tiểu Bảo làm cho á khẩu, vô ngôn, không kêu được tiếng nào. Chẳng ai ngờ tên Vi Tiểu Bảo kia vốn nổi tiếng lưu manh, thủ đoạn mà lại mang một thân công phu thần kinh quý khốc như vậy. Hư Trúc từ lắc đầu le lưỡi, lập tức chấp tay hướng về Vi Tiểu Bảo mà rằng:

- Ái da! Chỉ một chiêu này đã thấy, vừa rồi Vi hương chủ quả thực đã tha cho Hư Trúc này một mạng rồi. Tại hạ thua trận này tâm phục khẩu phục.

Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn tự đắc, đưa tay vuốt râu nhưng chợt nhớ ra là mình không có râu nên đành vuốt ngực, điệu bộ rất chi là lắc cắc. Gã nói:

- Kekeke! Có vậy chứ! À! Những gì khi nãy ta nói với Hư huynh đệ về việc đào tạo nghề cho Tứ Kiếm, rồi cấp vốn cho huynh kinh doanh mát xa, gội đầu tắm quất đều là sự thật cả. Huynh đệ ta đừng vì trận tranh đấu nhỏ nhoi này mà làm hỏng mất sự nghiệp huy hoàng trong tương lai. Cụ thể thế nào giờ ta cùng ra quán café bàn tiếp! Hahaha!

Tới khi bóng hai gã trẻ tuổi khuất sau cánh cửa khu đấu trường, Vương Trùng Dương cùng quần hùng khắp lượt mới ngậm được miệng lại. Đưa tay chùi dãi, mắt vẫn không ngừng chăm chú hết nhìn đám bụi đất vẫn còn đương lớn vồn lại nhìn ra cổng chính, lão không kiềm chế nổi ngạc nhiên, buột miệng thốt một tràng:

- Một cái cật tay nhẹ nhàng như vậy mà đánh vỡ vụn được tảng đá kia. Với tu vi công lực của ta cũng không thể làm được điều đó. Mà không rõ Vi Tiểu Bảo kia học võ công ở đâu, từ bao giờ mà có thể làm được như vậy nhỉ? Gã này vốn cơ trí đã giỏi hơn người, nay lại thêm võ công cao tuyệt khó dò như vậy quả khiến người ta phải e ngại. Độc Cô lão người nghĩ sao? Sao người lại im lặng vậy? Độc Cô người... Ủa đâu rồi?

Lão Độc Cô như biết phi thiên độn thổ đã bốc hơi từ khi nào không biết. Nãy giờ Vương lão mãi mê theo dõi trận đấu nên nào có hay, cứ mê mãi mà nói chuyện một mình. Lão quay lại hỏi Lâm Triều Anh, và chúng đệ tử ngồi quanh nhưng ai cũng lắc đầu nói không biết với không để ý. Vương Trùng Dương lẩm bẩm:

- Quái lạ thật. Sao hồi này lại có nhiều điều kỳ quái như vậy? Trước thì Vi Tiểu Bảo một chiêu đánh vỡ đại thạch, sau lại đến Độc Cô Cầu Bại bí ẩn rời đi mà không nói một lời.

Lão lắc đầu kiểu không hiểu, không sao hiểu được, đều hiểu gì cả một lúc. Đoạn lão chep miệng, quàng tay qua eo Lâm sư muội mà hôn choẹt một cái vào má nàng rồi hai người lại xem thi đấu tiếp. Chuyện tạm thời không bàn tới nữa.

Độc Cô lão mắt trước mắt sau, núp tường vượt mái, tăng tốc giảm tốc, rẽ trái rẽ phải, tung lên hạ xuống liên tục suốt quãng đường. Dù rằng lão biết thừa chẳng có ai theo dõi mình đâu thế nhưng cẩn tắc vô ưu, lão cứ phải dùng thuật phản truy tung cho chắc chắn. Nhờ chẳng may bị bắt quả tang thì thanh danh Độc Cô Cầu Bại một đời sợ rằng phen này sẽ trôi theo dòng nước mất. Lão đang đi đâu? Xin thưa là lão đi tới quán LOLOTICA của nàng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu. Kết quả trận đấu của Tiêu Phong và Quách Tĩnh đã làm lão mất hứng rồi. Sau lại tới trận Vi Tiểu Bảo với Hư Trúc, đánh chẳng chịu đánh cứ chuyện với trò, cười với khóc khiến sự kiên nhẫn của lão với việc làm khán giả theo dõi đã hoàn toàn bốc hơi. “Chẳng thà đến gặp Lý muội, vui vậy cho thỏa nhớ mong còn hơn!” Bụng bảo dạ như vậy, lại ngại lão Vương hỏi han nhiều nên nhân khi huynh đệ tốt không để ý một cái là lão lập tức đánh bài chuẩn. Lão cũng chuẩn

bị sẵn bài Tào Tháo đuổi nên phải chạy cho nhanh phòng trường hợp có ai thấy,giữ lại hỏi. Thế nhưng cũng may,cả quãng đường vắng chẳng có một ai. Chắc hẳn giờ này mọi người đã tập trung hết đến khu vực sân đấu để theo dõi giải đấu ngàn năm có một kia rồi. Chẹp,càng tốt,càng thoải mái hò hét đuổi bắt nhau như thổ dân da đỏ mà không sợ ai biết. Kekeke! Nghĩ tới trò đó lão cao hứng vô cùng bèn đưa tay lên vỗ miệng: “Oaaa! Oaaa! Oaaa!” như thổ dân chính hiệu,chân gia tăng cước lực thẳng tiến tới chỗ con mồi.

43. Chương 43: Suýt Một Phen Bắt Gian Tại Trận Khôn Năm Chục Năm Mà Đại Tận Một Giờ

Lại nói chuyện Độc Cô lão bỏ xem thi đấu mà đi quyết đấu ở quán lòng lợn của mỹ nhân. Lão nóng ruột sốt sinh sịch lăm rồi nên dốc hết cước lực,băng tường,vượt mái mà chạy tới điểm hẹn.Nói chạy thực thì có vẻ lâu,chứ trong truyện thì thực ra rất nhanh. Chỉ thoăn thoắt trong một vài dòng thôi Độc Cô lão đã có mặt ở quán LOLOTICA.

Cửa quán đóng chặt im ỉm,bên ngoài cửa có dựng một con chiến mã toàn thân đỏ rực,tứ túc đen xì. Chẳng phải là DUCATI Monster Thần Mã trong huyền thoại đây sao? Độc Cô lão tò mò tiến lại gần,sờ mó hít hà,đoạn leo lên ngồi thử thì thấy thoải mái vô cùng. Tiếc thay xe khóa cổ khóa càng mấy lượt rồi,lão lại không phải là Chú bé có tài bẻ khóa nên đành chờ dài tiếc nuối,buồn bã mà leo xuống sau một hồi dìn dìn,nghịch ngợm. Đúng lúc này linh tính của lão lại nhắc nhở lão phải nghi ngờ về tình huống đang xảy ra ở đây. Lý Mạc Sầu nhìn ngang nhìn dọc,từ trên xuống dưới,từ trong ra ngoài thì không có vẻ gì của dân chơi xe PKL cả. Chẳng nhẽ bên trong ngoài nàng ra còn có ai khác? Nếu thế tại sao lại phải đóng cửa cài then kỹ như vậy? Ái chà! Thật đáng nghi ngờ! Phải chăng Mỹ nhân lòng lợn Lý Mạc Sầu còn có hẹn với giai nào khác ngoài lão? Đúng lúc này,bên trong có tiếng lịch kịch mở khóa. Độc Cô lão có tật giật mình lập tức tung mình nhảy lên nóc quán,nằm ẹp trên mái mà ẩn nấp. Lão thủ liềm tinh thần,bé khí hai ba lần cho chắc rồi mới dám thò đầu ngó ra mà quan sát...

Độc Cô lão chẳng phải đợi lâu,phía bên dưới cửa quán đã mở ra,từ bên trong quán bước ra trước là một nam tử hán khí độ phi phàm. Gã ét tám,nặng chắt cũng tầm bảy chục kí lô, vận hắc y bằng da,quần đông xuân dệt kim Hanoisimex bèo nhèo gián nhảm thùng máy lỗ,đầu đội nồi cơm điện quán hầm hờ màu hồng,hai chân đi giày búp bê màu tím sẫm. Chỉ miêu tả sơ chắt các bạn cũng đủ thấy khí thế bức người của gã rồi. Theo phía sau gã,còn ai nữa,chính là Tiên tử lòng lợn Lý Mạc Sầu,người tình mùa đông của Độc Cô Cầu Bại. Bộ dạng cô ả lúc này mặt mũi phờ phạc,son phai,má bạc như cánh hoa vừa trải qua cơn cuồng phong bão lũ. Hai kẻ kia đi mấy bước thì dừng lại nói chuyện,đứng tầm quan sát của lão Độc Cô. Gã kia mở lời trước:

- Việc này quả thực rất hệ trọng,Tiên tử chớ nên sơ xuất kéo lại bị trách phạt thì khôn.

Lý Mạc Sầu gật đầu hiểu ý:

- Huynh đừng lo. Mọi sự tiểu muội đây đã có sắp xếp,tính toán đầy đủ. Chắc chắn là ổn mà! Chỉ là... - Trong mắt cô ả chợt lóe lên một nét ưu tư.

Tay tổ lái kia quả là tinh ý,bắt ngay được sóng của họ Lý mà nhẹ giọng nói rằng:

- Muội muội,cứ theo đúng cách ta đã chỉ đó mà làm. Chắc chắn sẽ được thôi. Xong việc này chúng ta sẽ tha hồ vui chơi,đủ đốn. Hahaha!

Xích Luyện tiên tử nghe vậy mặt cũng chuyển thành vui,hai má ửng hồng,bẽn lèn gật đầu. Đoạn hai người lại riu rít trò chuyện đậu xanh rau má.

Độc Cô Cầu Bại nghe thấy hai kẻ kia huynh huynh muội muội,thì ngứa tai lắm,máu nóng dồn cả lên mặt. Lão với ả kia dù rằng chưa có lời thề thốt hẹn hò hay yêu đương gì sắt. Thế nhưng một mặt ả hẹn hò với lão,sau lưng thì qua lại với người khác. Một chuẩn man trăm phần trăm như lão làm sao có thể không bức xúc cho được. Ngặt một nỗi lại đang trốn nghe lóm,nếu nhảy phắt ra đánh ghen đánh tuồng thì còn mặt

mũi nào của đấng tôn sư võ học nữa chứ. Bụng bảo dạ âm thầm tính toán một hồi, lão lập tức chuyển thân bò qua mấy mái nhà nữa rồi mới tụt xuống một con hẻm. Phủi quần, phủi áo tinh tươm, lão chấp tay sau đít bước ra mà e hèm mấy cái thu hút sự chú ý của hai người kia.

Chỉ thấy Xích Luyện Tiên Tử nghe thấy tiếng lão Độc Cô thì giật mình tái mặt. Đường tươ cười hớn hở bông im bật cúi đầu, vẻ lo lắng hiện rõ trên từng cử chỉ. Gã mặc áo da, thấy thái độ của ả như vậy cũng sinh nghi, quay lại nhìn. Đầu gã vẫn đội mũ bảo hiểm che kín mặt nên Độc Cô lão không rõ sắc diện của gã lúc này ra sao. Chỉ thấy hai mắt gã nhìn lão thoáng chút bối rối, rồi lại ánh lên tia cay độc. Nói chung là rất phức tạp. Độc Cô Cầu Bại giả như không hay biết, từ xa đã chấp tay hướng tới anh ả, giả vẻ tươi tỉnh mà chào hỏi:

- Hello! Ta đã y hẹn trở lại đây! Lý muội đang có khách à?

Lý Mạc Sầu hướng nhìn lão cố nở nụ cười:

- Độc Cô huynh thực là người biết giữ chữ tín! Hẹn năm giờ mà ba giờ đã tới rồi! Hihi! Chắc hẳn huynh đã thắng trận rồi nên mới tươi tỉnh vui vẻ như vậy.

Độc Cô lão trong bụng chửi thầm “lão tử không đúng hẹn thì sao bắt được gian phu dâm phụ bọn mi” nhưng bên ngoài vẫn không hề để lộ, giữa cổ cười ha hả:

- Cũng nhờ may mắn mà thôi! Vị này là...?

Lý Mạc Sầu vội giới thiệu:

- A! Muội thật hồ đồ, quên giới thiệu hai người với nhau. Công Tôn huynh đây là đỉnh đỉnh đại danh Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại, là bạn... ừm, bạn trai của muội. Độc Cô huynh, đây là Tuyệt Tình Cốc chủ Công Tôn Chỉ, là ...là...

Kể kia thì ra chính là Công Tôn Chỉ, chồng hệt của Tiểu Long Nữ, chồng hờ của Lý Mạc Sầu trong truyện Thần Điêu Hiệp Lữ. Thế nhưng đây là chuyện khác, đừng có quàng có xiên. Họ Công Tôn thấy Lý Mạc Sầu ấp úng thì đỡ lời:

- Ngưỡng mộ đại danh Kiếm Ma lão anh hùng từ lâu, nay mới được hạnh ngộ. Thật là hân hạnh quá đi à! – Vừa nói gã vừa nắm lấy tay của lão Độc Cô mà lắc lắc lắc để - Tiểu đệ và Lý muội đây là bạn học nhóm!? Bọn đệ vừa học xong, đệ đang định về thì huynh đến. Thật là có duyên mà!

Độc Cô Cầu Bại bắt tay gã, đồng thời vẫn âm thầm đề tụ công lực mà đề phòng gã này đánh lén hay hạ độc. Thế nhưng chỉ thấy gã nhiệt tình và rất chân thành nên tự nhiên cũng hoang mang quay ra tự vấn mình không hiểu là có phải đa nghi quá không. Lý Mạc Sầu được lời như cởi tấm lòng, lập tức hòa vào với họ Công Tôn.

- Đúng a! Tiểu muội học tiếng Anh nhiều nên lăm lăm quên cả tiếng mẹ đẻ. Còn đang định nói là cớ lác mết (classmate) nữa chứ. Hi hi! Độc Cô huynh đừng chê cười muội ghen!

Độc Cô Cầu Bại nảy ra một ý để thử xem hai người này có phải đang lấp liếm dối trá hay không bèn cất lời đáp lại:

- Trẻ em như búp trên cành. Biết ăn, biết ngủ biết học hành là ngoan mà. Lý muội đây đã đường đường là bà chủ một cửa hàng, lại quản lý một công ty lớn như Cổ Mộ pany mà vẫn ham học như vậy quả đáng khâm phục. Sao ta lại cười muội được chứ. Hai người đang học gì vậy, cho ta xem với?

- Là đang học Toán. – Công Tôn Chỉ trả lời – Bọn tiểu đệ đang giải thử đề Toán đại học năm nay. Lý sư muội! Mau mang đề ra đây nhờ Độc Cô huynh xem giúp câu bê bài ba đi.

Lý Mạc Sầu nghe vậy thì rút từ cặp quần ra một tờ giấy gấp làm tư, nhàu nhĩ thấy ghê. Đoạn vuốt vuốt giở ra, dí vào mặt Độc Cô Cầu Bại:

- Huynh xem giúp bọn muội với. Câu này khó quá, bọn muội xem cả buổi, tranh luận xui nước miếng mà chưa giải được đây này!

Độc Cô lão nhìn lướt qua tờ đề lập tức hoa mày chóng mặt như trúng phải kịch độc. Cái gì mà đạo hàm, cái gì mà tích phân, oài oài, oài! Lão thâm than trách chửi mình tại bởi trong bụng, tiếng chửi mấy lần suýt trào

ra khỏi họng khiến lão phải bịt miệng nén hơi nôn khan,rút khăn mùi xoa mà lau mồ hôi trán. Hít một hơi chân khí để lấy lại bình tĩnh,lão cầm lấy tờ đề cả cười mà rằng:

- Bài này,thực có khó gì. Để chút nữa huynh sẽ hướng dẫn hai người cách giải. Giờ huynh đau bụng quá,muốn mượn toilet quán Lý muội một chút có được không? Công Tôn đệ,ta xin phép một chút.

Công Tôn Chỉ lập tức lui lại mấy bước tránh đường cho lão như sợ rằng lão bình ra quần đến nơi,thế nhưng miệng vẫn tươi cười:

- Lão huynh! Mời! Tiểu đệ đây cũng có chút việc xin kiêu từ luôn đây! Lý muội biết cách giải thì ghi lại,sau giảng lại cho huynh nhé!

Độc Cô Cầu Bại nào dám chần chừ,sợ rằng không nhanh chân chúng nó lại bắt nghịch Toán luôn thì chết. Lão làm bộ vội vàng,chấp tay xá xá mấy cái lấy lệ rồi chui tọt vào nhà vệ sinh nắp lẹ trong đó,áp tai vào cửa mà lắng nghe động tĩnh. Lão thầm rửa mình sao quá đa nghi,người ta quả thực là bạn học nhóm thôi mà mình lại nghĩ này nghĩ kia bấy bậ,ngghi oan cho người tốt. Mém chút nữa là bị hớ rồi,gì chứ Toán là lão dốt nhất trên đời. Bảo gã múa kiếm giết người hay chửi thề thì dễ,chứ bảo lão giải bài Đại số,hay chứng minh hình học thì thà thiên lão đi còn hơn. Ài dà! Chỉ thấy bên ngoài lách cách tiếng mở khóa,lại thấy tiếng thân mã DUCATI gầm rú một chập rồi vút đi,rồi đến tiếng đóng cửa quán của Lý Mạc Sầu. Độc Cô Cầu Bại cố nén lòng,chờ đợi thêm mấy phút nữa để chắc chắn ngoài kia chỉ còn một mình họ Lý thôi thì mới ấn nút xả nước,giả bộ xốc quần mà đi ra.

Lý Mạc Sầu đang ngồi bên bàn,vẽ mặt ưu tư lắm. Độc Cô Cầu Bại lo rằng nàng vẫn đang nghĩ cách giải bài ba câu bê nên khi mở lời đã lập tức đánh lảng sang chuyện khác:

- Lý muội! Ta đã lọt vào vòng bát đại cao thủ rồi. Hehehe!

Xích luyện tiên tử nghe tiếng lão thì quay lại lập tức,nhoẽn miệng cười như đóa hoa tươi bỗng chợt nổ xòe,làm lão thần hồn điên đảo,tỷ nữa thì không nhận được mà lao tới ngẫu nhiên hôn vào đôi môi ấy:

- Bát đại cao thủ thì có là gì. Với tài năng và tu vi công lực của huynh sợ rằng huynh đứng hạng hai thì cũng không có ai dám đứng hạng nhất. Mà huynh đứng hạng nhất thì cũng không ai dám đứng hạng hai,vì khoảng cách xa quá.

Độc Cô Cầu Bại nghe thế trong bụng dù sướng củn tí,nhưng vẫn làm bộ khiêm tốn,nũng nịu rằng:

- Lý muội quá nhời rồi. Thiên hạ này núi cao còn có núi cao hơn. Dù ta là Phan Xi Păng thì vẫn còn có Hy Mã Lạp Sơn hay Ê vợ rét trơ đó nữa. Nàng lại còn mượn lời của Cẩm Tiên Lê Minh Sơn mà trêu ghẹo ta nữa chứ. Nàng thật là...Hihi! Làm người ta sướng muốn nổ mũi rồi đây nà!

- Chòi,chòi! Đâu đưa mũi lại gần đây muội xem nào! – Lý Mạc Sầu cũng xí xọn đùa lại.

Độc Cô Cầu Bại dí mặt vào gần mắt của cô ả luôn:

- Đây nè! Đây nè!

- Hí hí! Quả là huynh có cái mũi rất to đó nhĩ!

Khoảng cách gần khiến lão cảm nhận được cả hơi thở thơm mùi mắm tôm của Lòng lợn tiên tử. Vẫn còn đang ngây ngất,họ Lý kia lại bồi thêm cho lão một nụ hôn vào trán,như kiêu mẹ hôn con vậy khiến lão Độc Cô toàn thân cứng đờ,sững sờ mất mấy giây. Trong đầu gã đột nhiên nảy sinh một câu hỏi: “Sao nãy kêu học nhóm mà hôm nay lại có mùi mắm tôm? Phải chăng đúng là có gì khuất tất ở đây?” Tiếng cười trong trẻo của Lý Mạc Sầu khiến lão chợt tỉnh lại giữa vòng ngực ngấn:

- Sao huynh đột nhiên lại đứng nghệt ra đó như vậy chứ? Hồi sáng không phải ta đã hẹn rồi sao. Tiệc mừng chiến thắng đã bày sẵn đây rồi,chỉ còn chờ Kiếm Ma huynh tham dự nữa thôi.

Độc Cô lão quay lại nhìn,chỉ thấy Lý tiên tử đã thoát xác,thay quần áo từ khi nào. Giờ trên người nàng chỉ khoác một chiếc áo mưa giấy,đầu đội mũ cao bồi có gắn lông chim,chân đi boots cao su. Nhìn sơ đã biết nàng đã chuẩn bị sẵn sàng bước cho trận phong ba bão tố sắp diễn ra đây. Dưới làn áo mưa mỏng ẩn hiện làn da trắng trẻo,lốm đốm những chấm thâm,seof của muỗi đốt và ghẻ ruồi. Hai ngực nàng phập phồng dập dờn lộ vẻ háo hức và chờ đợi Độc Cô lão khám phá. Chuyện đã tới lúc này thì còn kể làm gì nữa. A lê hấp! Độc

Cô lão xoay mình một vòng, trong phút chốc trên người chỉ còn một chiếc quần đùi lụa mỏng manh. Lão kêu lớn:

- F12 xuất kích!

Đoạn lao thẳng tới, nằm gọn thon lỏn trong vòng tay của Lý Mạc Sầu, hai mắt thiêm thiếp nhắm, khóe miệng anh đào lỏm chồm những râu ria hé hờ chờ đợi. Tiên tử mỉm cười âu yếm nhìn lão:

- Lần đầu hả bé!

Lão vô thức ngượng ngừng gật gật mái đầu bạc.

- Vậy ta sẽ nhẹ nhàng. Nhanh thôi, không đau đâu. Huynh yên tâm! – Lý Mạc Sầu khe khẽ nói.

- Tất cả xin nhờ Lý muội chiếu cố. – Độc Cô lão ngượng ngừng lí nhí.

“Vụt! Tạch!” Một luồng chỉ phong bắn ra từ ngọc thủ của Tiên tử lòng lợn trúng phóc vào công tắc đèn. Cả quán chột chìm trong bóng tối. Và trận Siêu Kinh Điển được mong chờ đã chính thức bắt đầu. Cao cao trên trần nhà, thấp thoáng nhấp nháy những ánh đèn đỏ như reo vui cổ vũ cho hai người bên dưới vậy.

44. Chương 44: Tan Giông Bão Sao Trời Còn Chưa Nắng Thiệt Cước Tử Sốt Sắng Thuật Chuyen Hay

Một giờ sau...

Độc Cô lão nép mình nơi góc phòng, tay ôm đông áo quần vừa cắn vừa dầm dút tức tưởi. Từng giọt lệ nóng hổi trào tuôn, lăn một cách khó nhọc, vượt qua những con dốc nhẵn nhéo của thời gian trên gương mặt lão.

- Huhu! Vậy mà Lý muội nói nhanh thôi. Nhẹ nhàng thôi! Muội nói dốiiiiiiiii!

Lý Mạc Sầu vẫn trong kỳ phục ở hồi trước, đang chân co chân duỗi ngồi bệt dưới sàn mà xỉa răng tành tạch, nghe lão nói vậy thì cười hì hì:

- Ai ngờ Độc Cô huynh ngang dọc giang hồ bấy nhiêu năm mà vẫn còn là đồng nam trăm phần trăm cơ chứ. Mà huynh không biết câu sẽ nhanh thôi, không đau đâu đó là câu nói dối kinh điển nhất mọi thời đại hả? Hihi. Thôi nín đi! Muội thương! Muội hứa sẽ có trách nhiệm với hành động của mình mà!

Hai mắt vẫn đỏ hoe, Độc Cô lão ngừng lên, hướng về Lý Mạc Sầu với thị mục tràn đầy hy vọng:

- Muội nói thật chứ?

Lý thị giơ ngón tay giữa chỉ lên trời mà thề thốt lên rằng:

- Xin thề em nói thật! Nếu nói sai ngày mai em nói lại.

Độc Cô Cầu Bại lắc đầu, khiến mái tóc muối tiêu của lão xổ tung tóe:

- Ủ ừ! Muội thề như thế người ta làm sao mà tin cho được. Không chịu đâu! Huhu!

Lý Mạc Sầu tiến lại ôm lấy lão, dúi mặt lão vào ngực mình mà dỗ dành:

- Muội chỉ đùa vậy thôi. Huynh nín đi. Sầu thương Bại thiệt tình mà. Sau giải đấu này chúng ta kết hôn nhé!?

Độc Cô Cầu Bại nghe vậy thì vui sướng còn gì bằng, lập tức đưa tay quẹt nước mắt nước mũi tèm lem, rồi cúi mặt, nhẹ gật đầu ưng thuận. Lý Mạc Sầu ngắm nhìn lão với vẻ triu mến, ánh mắt từ từ lướt từ trên xuống dưới như ngắm nghía một vươ vật trời cho. Cái nhìn của nàng như có điện, nàng nhìn đến đâu lão thấy nhột nhột đến đấy, đặc biệt là ở nách và gang bàn chân. Lão ngượng ngừng kéo xiêm y định mặc lại, nhưng nàng đã đưa tay giữ lại:

- Khoan đã! Huynh xăm trổ gì đây, uội xem đã nào. Khi nãy tối quá muội không để ý.

“Tôi đây lại phải làm bàn một chút đã. Vốn hồi xưa,hồi còn trẻ trung ngang dọc khắp giang hồ tìm đối thủ,Độc Cô lão theo phong trào thanh niên thời đó cũng háo hức đi xăm. Bên tay phải của lão là hình Thanh Long uốn lượn múa quanh cột,trên cột có dòng chữ: “Ngửa mặt lên trời – Hận đời vô đối!”. Bên tay trái lão xăm hình Bạch Hổ đang vờn một dải lụa trắng,trên dải lụa trắng cũng có ghi: “Úp mặt xuống gối – Tối ngủ một mình!”. Thật ra thì cũng chẳng sao nếu như không phải do một bữa gần đây thôi,trời nóng,lão cỏi trần ngồi uống bia cỏ ở Ngã Tư Quốc Tế thì chợt có bà thầy bói mù đi qua,thấy hình xăm của lão thì bà ta chợt hốt hoảng mà rằng:

- Vị huynh đài này sao lại xăm trổ mấy hình thế này? Không biết rằng hình xăm nó cũng vận vào thân hay sao?

Độc Cô lão nghe vậy thì cũng giật mình đáp lại:

- Sao tiền bối lại nói vậy? Mà người mù thật hay mù giả mà thấy được hình xăm của tại hạ?

Bà thầy bói nhướn cặp mắt toàn lòng trắng của mình cười rằng:

- Ta dùng tâm nhãn để nhìn chứ đâu dùng mắt thường. Ta với lão huynh đây âu cũng là có duyên. Nay ta chỉ khuyên huynh nên đi xóa những hình xăm kia đi thì vận mới phát được. Tướng huynh vốn rất tốt,thế nhưng vì xăm mấy hình kia mà bị Long cầm,Hổ trấn khiến cả cuộc đời gặp phải phong ba,trắc trở. Haizal! Tiếc thay! Ta chỉ nói vậy thôi kéo lại tiết lộ quá nhiều thiên cơ rồi. Thôi ta đi đây!

Dứt lời bà ta nhảy lên con chiến mã của lão mà phóng đi mất tích,bỏ lại Độc Cô Cầu Bại vẫn còn ngơ ngẩn với những lời sấm truyền vừa xong. Có thờ có thiêng,có kiêng có lành. Lão suy tính một hồi rồi quyết định đi xóa xăm. Ấy nhưng,xóa thẩm mỹ thì quá đắt,những sáu mươi Ô bá mà cho một phân vuông. Tính sơ chắc phải mất hơn chục ngàn đô mới xóa được hết hình của lão. Ngần đó tiền lão biết kiếm đâu ra bây giờ? Cũng may cùng lúc đó lão nhận được thông tin về cuộc luận kiếm Hoa Sơn lần này nên lập tức thu xếp hành trang lên đường tới đây mà tham gia,quyết giành giải thưởng để có tiền đi xóa hình xăm. Diễn biến từ lúc lão có mặt ở đây thì các bạn hẳn cũng đều đã biết nên thôi không cần nhắc lại nữa.

Vốn từ lúc nghe lời sấm truyền của bà thầy bói tốt bụng,Độc Cô lão như cánh chim sợ cành cây cong,không muốn ai biết mình xăm trổ,sợ lại bị dèm pha dị nghị. Thêm nữa tấm thân đồng nam,bằng thanh ngọc khiết há dễ để thiên hạ chiêm ngưỡng vậy sao. Nên từ trước tới giờ lão toàn mặc áo dài tay,nóng mấy thì nóng cũng vẫn phải kín cổng cao tường rất chi là khổ sở. Hôm nay tiện có việc Lý Mạc Sầu,phát hiện ra hình xăm của Độc Cô lão mà mới kể lại cho tường tận có đầu có đuôi mà thôi.”

Độc Cô Cầu Bại khi này thấy Lý đạo cô phát hiện ra hình xăm của mình thì ngượng ngùng xấu hổ vô cùng. Ban đầu nhất mực che dấu không cho nàng xem. Hai bên phải giằng co,qua lại một hồi,mãi cuối cùng lão mới chịu buông ra. Ai ngờ,Lý Mạc Sầu xem xong thì mặt chợt biến sắc,thái độ thay đổi một trăm tám chục độ. Từ vui vẻ chuyển sang quát tháo âm ỉ,lập tức đuổi lão đi. Độc Cô lão nào hiểu chuyện gì,nhưng xong xuôi hết rồi,người ta đuổi thì mình đi thôi chứ còn chần chờ gì nữa. Lão lập tức xỏ giày khoác áo,rồi tung cửa chạy ra đường.

Bên ngoài khi này đã khá đông người qua lại chứng tỏ loạt trận thứ hai của vòng Thập lục cao thủ đã kết thúc. Độc Cô lão còn đang phân vân không biết bây giờ nên làm gì,hay đi đâu thì chợt có tiếng người gọi giật giọng:

- Độc Cô tiền bối! Người đi đâu để chúng con đi tìm người mãi!

Độc Cô lão quay đầu ra ngó,thì thấy kẻ vừa lên tiếng gọi mình là Thiết Cước Tử Mã Ngọc,người đứng đầu trong Hội đồng quản trị tập đoàn Toàn Chân,kể từ khi Vương lão dứt áo theo gái ra đi. Mã Ngọc chạy tới tóm lấy lão lắc lắc,ra chiều thân thiết lắm:

- Sư phụ thấy người đột ngột bỏ đi thì lo lắm. Sai chúng con nhang đệ tử bủa đi tìm khắp nơi. Cũng may là không nhục mệnh,tìm được người đây rồi! Haha! Thật là may toá,may toá!

Lão Kiếm Ma nghe vậy thì cảm động lắm,lại thêm vừa trải qua cú sốc tình cảm lớn khi nãy nên hai mắt đỏ hoe trả lời:

- Ài,ta bỏ đi không nói gì với lão,quả thực nghĩ lại cũng thấy có lỗi quá đi. Giờ người dắt ta tới chỗ lão đi nào!

Khi này sư phụ và ...hí hí...sư nương kêu có việc gấp cần giải quyết. Chúng đệ tử nếu tìm được tiền bối thì mời qua chỗ All Foot Centre nghỉ ngơi ăn uống đợi hai người họ về. Mời tiền bối cứ đi theo con! - Mã Ngọc vừa nói vừa kéo tay lão xềnh xệch lôi đi.

Độc Cô Cầu Bại cũng đang không biết đi đâu,lại thêm Mã đạo trưởng nhiệt tình lôi kéo vậy nên cũng vui vẻ mà đi theo.

Trong lúc chờ đợi phu phụ Vương,Lâm đi giải quyết công chuyện khẩn cấp,Độc Cô lão tranh thủ hỏi han Mã Ngọc về kết quả các trận đấu còn lại. Mã đạo trưởng hít sâu một hơi chân khí rồi kể một lèo không ngừng nghỉ.

Thì ra từ lúc lão Độc Cô rời đi,sau đó Vi Tiểu Bảo dùng mưu lừa Hư Trúc ra được khỏi vòng như các bạn đã biết. Tiếp theo là trận Thạch Phá Thiên vs Hoàng Dược Sư. Trận này Hoàng Dược Sư chọn cách tấn công từ xa. Lão đề tụ khí thành âm vào trong tiếng tiêu,hòng dùng âm thanh mà làm nhiễu loạn thính giác tâm trí Thạch Phá Thiên. Nào ngờ họ Thạch hát không hay nhưng được cái hay hát,nghe thấy nhạc là lập tức hát hò ầm ỹ,vỗ tay hòa theo chẳng đúng nhạc mà cũng chẳng đúng nhịp khiến vô tình hai người đó lại rơi vào thế tỷ đấu nội lực. Nếu so về biến hóa chiêu thức,quyền cước giao phong,kinh nghiệm chinh chiến Hoàng Dược Sư hơn hẳn họ Thạch. Thế nhưng bạc già không bằng gà son,chiến thuật tưởng như không kẽ hở của Hoàng lão tà lại sót một chi tiết về sở thích khác thường của đối thủ. Công lực Thạch Phá Thiên từ sau khi lên đảo Hiệp Khách trở về cao thâm khó lường. Lại thêm sự ức chế khi bản nhạc tấu đang hay thì bị phá quấy,Lão Đông Tà sau một hồi cố gắng tri tri thì không thể kiểm chế nổi nữa. Lão tức giận đập tan ngọc tiêu (cái này là cái thứ hai rồi),thề rằng từ nay về sau không biểu diễn nhạc cho bọn nhân sĩ vô lâm nào nghe nữa. Sau đó lão phất áo bỏ đi,bỏ lại cả trận đấu vẫn còn dang dở,bỏ cả Thạch Phá Thiên vẫn đang nhắm tịt mắt vỗ tay say sưa hát. Quả là bi kịch của một nhạc công quá vậy.

Trận thứ bảy là cuộc đối đầu giữa Võ Đang Trương Tam Phong và Cổ Mộ Tiểu Long Nữ diễn ra khá kịch tính. Người ta còn gọi đây là trận đấu trắng vì đó là màu của trang phục,da dẻ và đầu tóc hai người. Trận này hai bên kịch chiến căng thẳng vô cùng. Tiểu Long Nữ vào trận lập tức tấn công dồn dập,liên tiếp khiến Trương Tam Phong phải thu về thế thủ. Thế nhưng chắc thời gian qua,Tiểu Long Nữ bị phân tâm bởi công việc của của công ty Cổ Mộ nên lơ là luyện công,phản lại xuống sức sau khi sinh em bé (là Hoàng Y thiếu nữ trong Ý Thiên Đồ Long ký đó,các bạn có nhớ không?). Lão Trương sử Thái Cực quyền dĩ nhu thắng cương,tá lực dả lực,lại nắm vững chiến thuật phòng thủ chặt nên chẳng tổn mấy hơi sức.Tấn công mãi mà không ghi được bàn thắng thì sẽ bị thủng lưới,quy luật ngàn năm của võ đạo và túc cầu cũng có điểm tương đồng là vậy. Nắm được thời cơ Cô Cô Long xuống sức,lão Trương lập tức từ thủ chuyển sang công,kiếm tuốt khỏi vỏ mà phản đòn ép Tiểu Long Nữ phải liên tục thối lui tới khi rời khỏi lôi đài mới thôi. Vậy là phu phụ Dương,Long chồng vào,vợ về lo quản lý phát triển công ty và trang trại ong mật tiếp. Võ Đang Trương Tam Phong xuất sắc chiếm một xuất trong hàng Bát Đại Cao Thủ.

Trận cuối cùng giữa Tảo Địa Thần Tăng của đội Thiên Long Bát Bộ và Trung Ngoan Đồng Châu Bá Thông là trận đấu có tuổi trung bình của các đấu thủ cao nhất vòng này. Tảo Địa Tăng trông coi Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự,thân mang vô số tuyệt học thiên hạ là ứng cử viên số một của vòng đấu này. Châu Bá Thông võ công cao tuyệt,tuy già nhưng tính tình trẻ nít hiếu động,vừa vào trận là lập tức tấn công như vũ bão. Tảo Địa Thần Tăng một mực không phản đòn chỉ tránh né,dùng lời khuyên giải họ Châu nên ngừng tay đánh đấm,dẹp bỏ sân si tham mà cạo đầu đi tu. Sau thấy nói mãi lão không nghe,đại sư mới quyết định chuyển sang dùng vũ lực. Thế nhưng đúng lúc này,trọng tài lại cho dừng trận đấu vì Thần Tăng có điện thoại khẩn gọi từ Thiếu Lâm Tự. Không biết đầu dây bên kia nói gì,chỉ thấy Tảo Địa Tăng nghe rồi vàng dạ liên hồi,sau đó vội vội vàng vàng đập máy. Lão tuyên bố bỏ cuộc,rồi vội vàng bỏ đi khiến cho khán giả ầm ỹ la ó. Châu Bá Thông tự nhiên dành chiến thắng thì cũng ngỡ ngàng vô cùng. Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh nghi ngờ có biến cố bất ngờ xảy ra,nên lập tức đuổi theo Tảo Địa Tăng để hỏi cho rõ nội tình.

- Công việc khẩn cấp của hai người đó là vậy. Nhưng tôi thích cách nghĩ của tiền bối khi này lắm đó! Hehe!

Thiết Cước Tử Mã Ngọc một hơi không ngừng nghỉ kể hết một lượt diễn biến,kết quả ba trận đấu cuối. Xong xuôi,gã lập tức lăn ra ngất xỉu vì đứt hơi. Cũng may xung quanh đó đệ tử Toàn Chân Giáo cũng đông

nên hòa nhau nhảy vào cấp cứu kịp thời,nên không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng. Mã Ngọc sau một hồi được xoa bóp,điểm huyết các kiểu thì hai mắt hé mở,ngực phập phồng thở trở lại. Gã phều phào:

- Độc Cô tiền bối....!!!

Độc Cô Cầu Bại trong dạ thương cảm vô cùng,liền tiến sát lại gần,quỳ xuống mà nắm lấy bàn tay gã đang run run đưa ra:

- Mã Ngọc huynh đệ,người cứ nghỉ ngơi đi. Có gì cần làm thì cứ bảo ta,ta sẽ hoàn thành tâm nguyện cho người.

Chỉ thấy Mã Ngọc “Á!” một tiếng rõ to,đưa tay chỉ xuống dưới,lấp bắp không nên lời:

- Đầu đầu...má.....Á...xin tiền bối quỳ tránh cái đầu gối ra!

Độc Cô lão nghe vậy thì cúi xuống nhìn,quả là đầu gối lão đang quỳ trên chỗ hiểm của họ Mã,bảo sao y hoảng hốt thất thần như vậy. Tới khi chỗ hiểm không còn gặp hiểm,Mã Ngọc mới đưa một mảnh giấy gấp tư trong tay ra, cố gắng nói tiếp trong hơi thở đứt đoạn:

- Kết...kết quả bốc thăm cho vòng Bát Đại đã có rồi. Độc Cô tiền bối ... Mời người xem!

Ái chà,dù rằng tính mạng đang như sợi chỉ mảnh treo chuông,ấy vậy nhưng Mã Ngọc vẫn dốc chút hơi tàn,sức kiệt mà nói. Thực là một người hay chuyện,tinh thần chém gió đáng khâm phục lắm thay!

Độc Cô Cầu Bại xúc động vô cùng,run run đón lấy mảnh giấy kia mở ra mà đọc. Thật không ngờ,Mã Ngọc nói năng thì dài dòng mà viết lách thì tiết kiệm chữ ghê,trong đó chỉ vồn vện viết như sau:

1. Trương Vô Kỵ vs Dương Quá
2. Độc Cô Cầu Bại vs Tiêu Phong
3. Vi Tiểu Bảo vs Châu Bá Thông
4. Trương Tam Phong vs Thạch Phá Thiên

Độc Cô Cầu Bại xem xong lập tức tái mặt chửi thầm lão Vương mồm thối. Khi nãy trên khán đài Vương lão hỏi lão rằng nếu gặp phải Bắc Kiều Phong thì tính toán thế nào. Ai dè,nói gặp là gặp thật. Kiều Phong kiêu dũng vô bì,Giáng Long Chưởng thập phần lợi hại,lại thêm vòng vừa qua gã chẳng tốn mấy sức lực khi mua độ Quách Tĩnh bằng ba thế chưởng thất truyền.

45. Chương 45: Vương,lâm Sử Cửu Cung Liên Hoàn Ám Độc Cô Lão Thương Bận Quyết Điều Tra

Kiểm Ma Độc Cô mặt mày căng thẳng nhăn nhó,đứng ngồi không yên,hết đi ra lại đi vào khiến Mã Ngọc ngồi nhìn theo một lúc mà chóng mặt hoa mắt,mấy lần ruột gan đảo lộn tỵ ỏi hết cả bữa tối ra ngoài. May cho gã,cặp đôi hoàn hảo Vương,Lâm khi này đã về tới trước trại lớn. Gã hoan hỉ chạy ra chào đón,làm bộ hỏi han một lúc rồi lấy cớ đi bảo bọn đàn em chuẩn bị bữa tối cho ba người họ. Đoạn rút thẳng ra quán trà đá gần đó mà hả hê chém gió với đội Khưu Xứ Cơ,Vương Xứ Nhứt. Chuyện đó lại tạm không nhắc đến nữa...

Độc Cô lão thấy Vương,Lâm hai người về tới nơi thì mừng rỡ ra mặt. Lão đói lắm từ nãy đến giờ rồi nhưng làm bộ cảnh vệ. Bọn Mã Ngọc năm lần bảy lượt mời lão vào dùng bữa cùng chúng,nhưng lão một mực từ chối,đòi đợi phu phụ lão Vương về ăn cùng cho vui. Thế nhưng ai dè hai người họ đi đâu lâu lắc,mãi tới bây giờ mới về làm lão đói tỵ ngắt.

Wương Trùng Dương cũng hỏi han lão mấy câu rằng lão đi đâu mà khi nãy đang xem thi đấu lại đột nhiên biến mất. Lão chỉ ậm ừ rằng đau bụng đi hái hoa,trồng cây các kiểu cho qua chuyện. Tưởng rằng Vương

lão sẽ không tin mà gắng hỏi kỹ hơn, ai dè lão Vương nghe lão trả lời vậy thì gật gù, ra chiều hiểu ý, hai lòng mày lão vẫn cứ nhăn tít như thể đang suy nghĩ chuyện gì khó khăn lắm.

Cơm canh khi này đã được dọn lên. Lâm đạo cô cũng đã tắm tấp thay quần áo xong nên ba người lập tức ngồi vào bàn. Độc Cô Cầu Bại chẳng nề hà chi, lão chịu đựng cơn đói tới lúc này cũng đã là quá sức lắm rồi nên lập tức cầm cúi ăn uống như rồng cuốn hổ vồ. Đến lúc bụng đã hơi no no, nghĩa là đã ăn hết sáu bảy bát cơm và hai phần ba chỗ thức ăn trên bàn, lão mới chịu ngừng lên lấy hơi.

Wương lão đang nhìn lão chăm chăm, miệng cười nụ khiến lão bối rối quá chừng. Lão bèn buông đũa buông bát mà cười hì hì.

- Ai bảo hai người đi lâu quá khiến ta biến thành con quỷ đói mất rồi. Haha! Sao hai người không ăn đi? Không ăn nhanh là ta ăn hết đó à!

Wương lão buông đũa buông bát trả lời:

- Thực ta không biết người đợi bọn ta về mới ăn. Chứ khi nãy trên đường về bọn ta vừa tranh thủ làm bữa lòng lợn tiết canh chỗ quán của đồ tôn của Lâm muội.

Độc Cô lão giật mình, buột miệng:

- Lý Mạc Sầu?

Wương lão hỏi lại ngay:

- Ủa? Người biết hả?

Độc Cô Cầu Bại đưa tay gỡ đầu, mắt nhìn ra ngoài che dấu vẻ bối rối:

- Ủ, à... có chứ. Ta cũng ăn ở đó mấy lần rồi.

Wương lão gật gù:

- Lý đạo cô lòng dạ độc địa vậy mà lòng lợn lại ngon tuyệt. Quán nổi tiếng thế Độc Cô Cầu Bại làm sao lại không biết được chứ. Ta hỏi quả này hơi bị ngu rồi. Hehe!

Độc Cô Cầu Bại nhớ lại bữa tiệc khi nãy khiến nước miếng trào tuôn, lão liếm mép đánh xoẹt một tiếng:

- Ngon! Quả là rất ngon! Hehe!

Đoạn lão đánh trống lảng:

- Mà phụ phụ người khi nãy đi đâu mà lâu quá vậy? Có chuyện gì đặc sắc ư? Nếu là chuyện riêng tư của hai người thì thứ lỗi cho ta quá tò mò nhé! Hehe!

Wương lão buông đũa bát, gương mặt lại rơi vào vẻ trầm lung suy nghĩ, hai mắt bất chợt đỏ hoe:

- Quả thực là có chuyện. Chẹp! Biết nói thế nào đây. Mmmmm!

Độc Cô lão sốt sắng:

- Có chuyện gì người cứ thử nói ra xem. Lão Vương người tại sao lại trở thành ấp úng như vậy?

Lâm Triều Anh này giờ im lặng, giờ thấy trượng phu nhất thời bị mèo ăn mất lưỡi mới mở miệng đỡ lời cho lão:

- Chuyện là thế này, lão Vương nhà muội đánh hơi thấy mùi ở một số trận đấu. Đặc biệt là ở trận cuối giữa Châu sư đệ và Tảo Địa lão tăng. Tảo Địa lão tăng vốn là hạt giống số một của giải đấu, võ công đã đạt đến tầm siêu cấp vô địch của Đạt Ma lão tổ khi xưa. Châu sư đệ dù được mệnh danh là Võ Sĩ, tài nghệ cao vợi thế nhưng so với lão tăng kia thì cũng vẫn kém một bậc. Trận đấu khi này, lão tăng kia đang chiếm thượng phong, sắp dành thắng lợi đến nơi thì bất chợt trọng tài lại cho dừng trận đấu vì lão tăng có điện khẩn. Hừm, lý do gì thì lý do chứ, tại sao lại có thể dừng trận đấu bất thành linh như thế, nhất là lại trong thế trận như vậy. Nghe xong điện khẩn, Tảo Địa thần tăng thần sắc hốt hoảng, tuyên bố bỏ cuộc rồi bỏ đi ngay. Chuyện mà có thể khiến một người dày tâm tu thiền như ông ta có thể biến sắc mặt ắt phải là đại sự động trời rồi. Hừm, phu quân và ta đoán có chuyện chẳng lành nên vội đuổi theo ông để hỏi han sự tình.

Nào ngờ khinh công của đại sư quá cao cường, hai bọn ta dốc hết tốc lực bám theo mà thủy chung vẫn cách xa quá. Được năm chục dặm, bọn ta biết có đuổi nữa chẳng ăn thua nên đành quay về vậy. Hừ, hừ... Thực ra là có chuyện gì đây? Là chuyện gì?

Kể đến đây, hai mắt Lâm Triều Anh chợt vẫn tia máu đỏ, lộ ánh hung quang. Hai tay đạo cô tỳ chống trên bàn chợt rung bần bật, khiến trà đá trong mấy cốc bị sánh ra ngoài hết cả. Vương Trùng Dương lập tức thấy có sự khác lạ, bèn lập tức nắm lấy tay phụ nhân kiểm tra huyết áp. Độc Cô lão còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy Vương lão áp môi vào môi Lâm Triều Anh hôn chụt choẹt liên tục. Lâm Triều Anh tức thì chân tay mềm nhũn, hai mắt nhắm tịt lại, miệng rên hừ hừ. Độc Cô Cầu Bại lần đầu chứng kiến già lão âu yếm nhau thì há hốc mồm ngồi xem, quên cả lịch sự bịt mắt. Lão đếm đủ hai người kia hôn hít chín cái thì mới buông nhau ra, Lâm Triều Anh khi này tinh thần đã ổn định trở lại, biết vừa rồi hai người làm gì, mình thế nào đã bị lão Độc Cô chứng kiến hết thì quá thẹn thùng, hai má đỏ rực mà ngúng nguẩy bỏ chạy vào hậu trại, bỏ lại hai lão kia ngồi lại đó với nhau. Vương lão lấy giấy ăn, chấm chấm lau miệng, lão thấy lão Kiếm Ma vẫn đang tròn mắt ngạc nhiên bèn vội xua tay giải thích:

- Chuyện là thế này! Lâm sư muội và ta, dù bây giờ đã về bên nhau, thế nhưng chuyện hiểu lầm rồi xa cách của bọn ta trước kia giống như một vết sẹo lớn trong tâm thức của nàng không thể trong một thời gian ngắn mà có thể phai nhòa đi ngay được. Mỗi lần nàng bị kích động, hay đầu óc phải suy nghĩ hoạt động quá độ thì đều bị tái phát cơn Tâm bệnh quái ác đó. Ta cũng mới biết nàng bị như vậy mấy hôm trước đây thôi. Cũng dẫu nàng đi đủ mọi viện, gặp đủ dạng thầy lang, thầy cúng rồi nhưng không ăn thua. Tưởng rằng phen này thì thôi sống chung với lũ rồi, ầu nó cũng là nghiệp quả do mình gây ra. Cũng may lão thiên gia còn đoái thương, hôm quay lại đây lại gặp được lão bạn cũ, ấy là Thiên Trúc thần tăng, sư đệ của Nam tăng Nhất Đăng đó, người nhớ hem?

Độc Cô Cầu Bại nghe cái tên này cũng thấy quen quen, nhưng nhất thời chưa nhớ ra gã này ở bộ truyện nào. Thế nhưng mà cũng chẳng quan trọng lắm, thế nên lão gật gật đầu tỏ bộ nhớ rồi, tay giơ ngón cái lên mà kêu:

- Ngon! Thiên Trúc lão tăng ngon ngon!

Wương lão dường như cũng chẳng quan tâm rằng lão bằng hữu này nhớ thật hay không, lại tiếp tục kể:

- Ừm, cũng may rằng gặp được lão. Y thuật của tay này có hơi hướm của phương Tây, mang nhiều điểm đặc sắc dị thường lắm. Rảnh ta sẽ dắt người qua gặp lão xem có giúp người trị được chứng mất trí hay không. Hầy dà, bọn ta đang lúc quẩn trí, lại gặp được lão. Có bệnh thì vái tứ phương, thế nên cũng chẳng nề hà mà mang bệnh tình của Lâm muội ra trình bày. Nghe xong lão chẩn đoán luôn rằng chứng của nàng là một dạng tâm thần phân liệt, khi bị kích động thì sẽ có những triệu chứng như vừa rồi người thấy. Nếu không kịp thời kiểm chế thì sẽ gây nguy hiểm cho xã hội bằng những hành vi bạo lực cực đoan. Chứng bệnh này bên Tây phương mắc phải rất nhiều và vô phương cứu chữa. Chỉ có thể giữ cho không phát nặng đã là may mắn lắm rồi. Tâm bệnh phải chữa bằng tâm được. Chiêu khi này dùng là Cửu Cung Liên Hoàn Âm, cũng là do lão ấy bày ra... Bây giờ ta đã trở thành vị thuốc sống, lúc nào cũng phải kề kề dính liền cạnh nàng rồi. Ấy dà! Cuộc đời tự do chính thức là đã khai tử. Hic!

Độc Cô lão nghe vậy cũng nãy dạ cảm khái bạn hiền:

- Haizzz! Thực khổ cho người quá. Đương yên đương lành, lại mắc phải kiếp nạn này. Phải chăng là do ông trời sắp đặt. Khi xưa người phụ rầy nàng nên bây giờ phải chịu cảnh tù đầy, đàn áp. Mới có mấy ngày mà lão Vương người đã xanh xao, nhay cảm quá. Khi này vừa nhắc đến chuyện trận đấu có mùi, hai mắt đã đỏ hoe chực khóc rồi.

Wương Trùng Dương sững sờ:

- Nhay cảm cái đầu người đó. Biết thì khực thì khặc chứ kéo lại giống như mấy tên lang băm, thầy cúng đoán bậy bạ mà hồng cả một đời thanh danh của người ta. Khi này, có Lâm muội ở đây ta không tiện kể, cũng không biết nói thế nào nên mới im lặng đó thôi. Thực ra... hức... hức... Huhuhu!

Độc Cô Cầu Bại thấy lão này đột nhiên như trẻ con, nói giận là giận, nói khóc là khóc không biết là vì lý do gì. Lão ngơ ngẩn cầm tờ giấy ăn đưa cho Vương lão an ủi lấy lệ:

- Người nín đi! Chuyện đâu còn có đó, thật chó ắt có mắm tôm mà! Hehe! Thấy ta nói chuyện duyên không?

Vương Trùng Dương nghe vậy, không nhận được, đang khóc cũng chợt phì cười:

- Hic...hehe...Người học gì hay không học lại học thói lẻo mép, nhố nhăng. Ài dà! Ta thực không còn tâm trạng đâu mà đùa cả, thế mà cũng bị lão Kiếm Ma người làm phì cười. Thật tức muốn chết!

Độc Cô Cầu Bại đưa tay gãi má trong vô thức mà cười hì hì. Lão đâu hiểu được cái vô duyên của lão mới chính là cái duyên đáng bấm sinh, thiên hạ vô bì đó.

Vương lão quệt nước mắt, nước mũi một hồi đoạn cất giọng kể tiếp.

- Ta vốn thấy y học Tây phương có nhiều điểm đặc sắc nên tính đưa Lâm muội sang đó chữa bệnh. Thế nhưng vấn đề đầu tiên là tiền đâu? Ta tuy rằng cũng có của ăn của để, thế nhưng hầu hết nằm trong các tài sản như nhà đất, cổ phiếu chứ làm gì có tiền mặt. Đạo này kinh tế Thế giới suy thoái, đất để cạp mà ăn, cổ phiếu chứng khoán thì mang ra mua rau, làm tiền lẻ trả lại, có bán cũng chẳng ai mua. Ta đánh liều mang hết vốn tự gia sản ra ngân hàng thế chấp, làm một mớ rồi mang đặt cửa cho trận Tảo Địa Tăng và Châu Bá Thông vừa rồi. Tưởng rằng đã chắc như ăn bắp. Ai dè lại có sự cố xảy ra. Huhuhu! Ta trắng tay con bà nó ròi!!!!!! Người hiểu không? Người có hiểu được không??? Chuyện này ta cũng không dám nói cho Lâm muội biết nữa, chỉ sợ nàng ấy mà biết ta đánh bạc tan cửa nát nhà thì chịu không nổi mà phát điên nữa thôi. Khi ấy tính mạng ta chắc khó mà giữ được rồi. Òa òa òa!

Độc Cô Cầu Bại nghe tới đó cũng choáng váng, bất ngờ. Lão Vương này xưa nay tinh minh, sao lại có thể hồ đồ trong một lúc thế này chứ. Lão xích ghế, ngồi gần lại Vương lão, khoác vai bạn hữu tỏ ý thông cảm:

- Ta cũng đã từng rơi vào cảnh này trước kia mà. Ta hiểu quá đi chứ. Lão Vương người bình tĩnh lại đi kéo lại tẩu hỏa nhập ma nữa thì nguy. Còn Lâm đạo cô cần người chiếu cố nữa mà. Hừm, lão Vương người nói ta cũng mới thấy nghi ngờ.

Đoạn lão dừng lại, héch mũi lên hít hít:

- Đúng là có mùi thật! Dù thế nào, vì người, vì ta, vì Lâm sư muội chúng ta cũng phải làm rõ đen trắng phen này. Vương lão người mau bình tâm tĩnh trí nghĩ cách giải quyết đi nào!

46. Chương 46: Truy Tung Tầm Tích, thời Thất Thế Tình Tưởng Tan, tê Tái Tâm Tư

Nói lại đoạn kỳ trước, Vương Trùng Dương nhân lúc Lâm phu nhân đi nghỉ mà mang sự tình đặt hết gia sản đi cá độ, một trận thua to, giờ trắng tay trắng mắt ra kể một chặp cho Độc Cô Cầu Bại. Độc Cô lão nghe xong câu chuyện thì nảy lòng thương cảm, nghiêng răng héch mũi lên mà rằng:

- Đúng là có mùi thật! Dù thế nào, vì người, vì ta, vì Lâm sư muội chúng ta cũng phải làm rõ đen trắng phen này. Vương lão người mau bình tâm tĩnh trí nghĩ cách giải quyết đi nào!

Vương lão nghe vậy, thần trí cũng khôi phục được đôi ba phần. Lão nắm tay, nghiêng răng trèo trẹo:

- Phải! Đúng là rất có vấn đề. Tất cả là tại ta. Ta đi cả ngày trời nóng nực nhẽ nhại mồ hôi, khi này lại làm đôi ba chén rượu với mắm tôm lòng lợn thì bảo sao không có mùi cho được.

Độc Cô lão nắm lấy tay Vương lão nhẹ nhàng ân cần:

- Ủ, chắc chắn là vậy rồi, người đi tắm đi.- Lão dừng chút, làm dáng suy nghĩ và quan trọng rồi mới nói tiếp - Người chắc cũng đã mệt lắm rồi. Lại thêm Lâm phu nhân thần trí khi này không ổn định. Vì an toàn tính mạng của hàng vạn nhân sĩ vô lâm, vì một ngày mai tươi sáng hơn, người phải ở bên cạnh, chăm sóc, kiểm chế nàng mới được. Việc điều tra phen này hãy cứ để cho ta!

Vương lão cười khổ:

- Chắc phải phiền lão Kiếm Ma người phải vất vả phen này rồi... Có điều... người đã biết phải điều tra từ đâu chưa?

Độc Cô lão nghe vậy thì ngẩn tò te:

- Ủ hế... Quả thực là ta chưa nghĩ ra. Vương lão người có kế sách gì không? Bày cho ta với!

Wương lão trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lúc này nếu tìm được Tảo Địa lão tăng hỏi cho rõ ngọn nguồn thì giờ này chắc ta đã có chút manh mối để điều tra rồi. Giờ này thực sự ta không biết phải bắt đầu từ đâu nữa... Thực ra ta vẫn có một câu hỏi chưa thể giải đáp. Vì Tiểu Bảo, tên tiểu tử đó tại sao võ công lại đột nhiên thăng tiến thần tốc như vậy. Lúc đó người không tận mắt chứng kiến nên có lẽ không biết, tảng đá khổng lồ đó bị một cái phẩy tay nhẹ nhàng của gã đánh nát vụn thành bột. Ta nghĩ cả người và ta cùng hợp lực, cũng chẳng thể dễ dàng làm được điều đó đâu.

Độc Cô Cầu Bại thông minh đột xuất:

- Phải chăng có điều chi trá nguy ở đây. Được, có lẽ để ta đi thám thính một vòng xem có dấu tích gì không. Lão Vương người cứ tắm rửa nghỉ ngơi đi. Chút nữa trở về sẽ lập tức tìm người bàn bạc. Ok?

Wương lão nhìn bằng hữu, ánh mắt đầy cảm xúc:

- An toàn là bạn tai nạn là thù. Mọi việc người đều phải cẩn trọng. Người cố gắng đi sớm về sớm, mai còn thi đấu tứ kết nữa đó.

Độc Cô lão mỉm cười gật đầu, nắm chặt tay lão Vương rồi chuyển thân chạy ra khỏi trại. Điểm đến lúc này của lão khu vực đấu trường. Trại của Tập đoàn Toàn Chân cũng không cách xa đó lắm, nên chẳng mấy chốc Độc Cô lão đã đến nơi. Từ sau khi xảy ra sự cố trọng đại lần trước, khu vực đấu trường được Ban Tổ Chức và nhân sỹ võ lâm canh gác rất chặt chẽ. Cứ từng nhóm bảy người, lập thành một tiểu đội, bảy tiểu đội liên tục tuần tiểu vòng quanh và bên trong cả khu. Hai tiếng lại đổi ca một lần để tránh mệt mỏi ọi người. Tất cả bọn họ đều là tình nguyện viên, làm việc này vì hâm mộ, yêu thích cả chứ không phải bởi tiền bạc hay vụ lợi gì. Vậy nên nếu nghi ngờ rằng họ nhận của dút của ai đó mà sắp đặt âm mưu thì quả thực là tội lỗi. Độc Cô lão bình thường khi rảnh rỗi hay tha thẩn lang thang đi dạo quanh đây nên cũng khá thông thuộc địa hình nơi này. Lão lợi dụng từng tán cây, ụ đất như lính đặc công chuyên nghiệp. Từng bước từng bước vượt qua các toán canh gác mà đột nhập được vào khu vực lõi đài. Cuối cùng sau bao gian lao vất vả, lão cũng tìm đến nơi đặt Trấn Long Thạch. Đúng theo lời Vương lão nói, tảng đá ban sáng to lớn là thế, lão vẫn còn nhớ rõ như in, vậy mà giờ đây chỉ còn lại đám bột vụn. Mảnh sót lại lớn nhất cũng chỉ bằng đốt ngón tay lão mà thôi. Độc Cô lão vận dụng thuật truy tung năm xưa lão học được chốn quan ngoại của các bộ tộc thiểu số ngửi nếm sờ nhìn các kiểu mà tuyệt nhiên không thấy được điều gì khác lạ cả. Đúng lúc này, ánh sáng đèn của đội tuần tra le lói phía xa đang dần di chuyển về phía lão. Độc Cô Cầu Bại không còn cách nào khác phải rời khỏi vị trí đó mà tìm chỗ nấp. Lão chui tọt xuống gầm của một chiếc bàn gần đó nín thở chờ đợi. Không may làm sao, toán canh gác đi tới chỗ của lão thì đột ngột cả bọn dừng lại khiến tim lão Độc Cô giật thót. Một người lên tiếng:

- Đi vòng vòng hoài mỗi chân quá. Dừng đây nghỉ chút đã các bro!

Cả bọn kia chắc cũng chán lắm rồi, có thằng đầu trò thì lập tức dừng lại hết. Lục tục rút thuốc, châm lửa, thằng đứng thẳng ngồi lổn nhổn mà lão nháo chém gió với nhau. Nam nhi đại trượng phu, nói chuyện thì lướt lòng vòng một hồi hết về chính trị, xã hội, thể thao rồi lại quay về chủ đề muôn thủa là gái. Thằng này khen nàng Nghinh Trọc chụp ảnh lộ hàng nuột thế, thằng kia bảo xinh đẹp kiểu ấy mà ngu bỏ mẹ. Chú lại cười hềnh hếch bảo tắt đèn thì nhà ngói cũng như nhà tranh, đèn xì xì hết. Đưa lại kêu gặp mỹ nhân Tam Đầu Thúy mà tắt đèn thì thế nào cũng nhảm nhí. Cả lũ lại rú lên cười khoái trá lắm... Truyện trò đang rôm rả một cậu cất tiếng rú:

- Hay tý nữa hết ca, Anh em ta tranh thủ lướt qua Trại Lệ Xuân tàu nhanh cái nhĩ? Nghe nói đang mùa sale off, hạ giá năm chục phần trăm, lại có bia miễn phí mừng Vi Tiểu Bảo lọt vào hàng Bát Đại.

Cả bọn kia nghe thế không thằng nào là không sừng sực lên, lập tức đồng ý, đồng thuận thề quyết tử quyết sinh ngay. Chúng lang quanh đó chém nhau thêm một lúc rồi lại hề nhau đi tuần tiếp. Đợi cả lũ đi cách xa

hắn một đoạn, lão Độc Cô mới mò ra, phủi bụi trên áo quần mà nghĩ thầm:

- Ở đây tiết chẳng có tí manh mối gì, có tiếp tục tìm kiếm chắc cũng vô ích. Chà, muốn biết võ công Vi Tiểu Bảo là thực hay giả thì chỉ còn một cách. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Thôi thì ta liều qua Trại Lệ Xuân mà thử xem xét một phen.

Nghĩ sao thì làm vậy. Trong nháy mắt lão đã xuất hiện ở gần trại của Vi Tiểu Bảo. Cái hay của chuyện là vậy, nhiều lúc nói tới là tới, nói đi là đi chả tốn mấy thời gia cả. Hehe.

Độc Cô lão tới nơi mới thầm kêu hồng bét. Số là lão tính toán không kỹ, lúc này đi lại vội vàng mà quên không nói lão Vương cấp cho ít công tác phí đề phòng trường hợp phải thâm nhập thực tế như thế này. Bây giờ trong người không có một cắc, làm sao dám bước vào cái hang cọp hấp dẫn mê người thế kia. Không vào đó biết làm thế nào để tìm cho được Vi Tiểu Bảo đây. Giờ mà chạy về lấy tiền rồi lại chạy ra thì sợ cũng muộn mất rồi. Vả lại quên mất, Vương lão giờ này khánh kiệt rồi, thân lại đeo bông thêm một Lâm phu nhân nữa thì làm sao có thể rủng rỉnh phóng khoáng như xưa. Chẹp! Làm thế nào đây? Lão đi qua đi lại, lạnh quanh tìm mãi mà không ra cách nào. Tối nay có lẽ là tối của thất bại rồi. Đúng khi đó, lão thấy có một bóng người lướt đi như gió từ phía sau Trại Lệ Xuân mà chạy ra ngoài. Dáng người này quen thuộc vô cùng, ái chà, chính là người tình năm trăm của lão, Lòng Lợn Tiên Tử Lý Mạc Sầu. Độc Cô lão nhận ra lập tức thì triển khinh công mà bám theo. Trong đầu không khỏi thắc mắc:

- Tại sao nàng lại có mặt ở đây? Liệu rằng có phải nàng tranh thủ mùa vụ, nhân lúc nông nhàn mà đi làm thêm đấy không? Nếu không thì tại sao? Tại sao? Tại sao?

Lý Mạc Sầu phía trước đang chạy rất nhanh, Độc Cô lão chẳng dám lơ mãng đuổi tới gần, phần vì nổi máu tò mò muốn theo dõi xem nàng đi đâu, làm gì? Phần thì vẫn lo sợ nàng gặp mình lại nổi giận vô cớ như hồi chiều. Vậy nên, thủy chung lão chỉ giữ cự ly cách nàng một trăm thước mà thôi.

Hình như nàng vừa chạy vừa khóc, Độc Cô lão thấy Lý Mạc Sầu thì thoảng lại đưa tay lên quẹt quẹt như trẻ con khóc nhè thì trong lòng lại càng phức tạp rồi bởi. Lòng đã quyết phải một lần dứt khoát nói chuyện cùng nàng cho ra lẽ, lão gia tăng cước lực đuổi theo. Còn cách nàng độ hai chục bước lão cất tiếng gọi:

- Lý muội! Hãy dừng bước! Là ta đây!

Lý Mạc Sầu nghe tiếng lão gọi thì hơi sững lại một chút, lão Độc Cô nhân đó mà chạy thẳng tới vượt qua chặn trước mặt nàng. Đúng là nàng vừa khóc, hai mắt lúc này còn đỏ hoe ươn ướt, trên gương mặt kiêu diễm vẫn còn dấu vết của đôi dòng lệ châu. Trái tim của lão Kiếm Ma chợt giật đánh thót một cái. Hai người nhìn nhau chẳng nói năng một hồi, lão mới thốt lên:

- Lý muội! Là kẻ nào bắt nạt muội vậy. Nói ta nghe đi!

Lý Mạc Sầu lắc đầu:

- Không! Ta không sao! Chỉ là bụi bay vào mắt đấy mà thôi. Huynh làm ơn đi đi. Đừng quan tâm đến ta nữa.

Độc Cô Cầu Bại nhìn thẳng vào mắt nàng, nói với giọng kiên quyết:

- Thực ra là có chuyện gì vậy? Chiều nay chúng ta còn vui vẻ mà sao bây giờ lại thành dư lầy? Tầm chân tình của ta chẳng lẽ muội còn không rõ? Cái ngàn vàng đã trao cho Lý muội rồi, cả đời này ta sẽ chỉ yêu có Lý muội mà thôi.

Lý Mạc Sầu nghe vậy thì chợt òa khóc nức nở, gào lớn:

- Huynh đừng đối xử tốt với muội, đừng yêu thương muội nữa có được không. Oaaaa! Oaaa! Muội không xứng đáng.

Độc Cô lão choàng tay ôm xiết nàng vào lòng:

- Xứng đáng! Trong lòng ta thấy ngàn lần xứng đáng. Chỉ cần có muội ta tình nguyện cam tâm làm tất cả mọi chuyện.

Lý Mạc Sầu sau một hồi đồ đưa, đẩy ra kéo vào rồi cũng quàng tay ôm lấy lão, thì thoảng thốn thức lên nấc nấc. Đoạn nàng ngừng lên nhìn lão, hai mắt tràn đầy nhiệt lệ thẹn thẹn gọi:

- Bại huynh!

Độc Cô Cầu Bại nghe vậy trong lòng hơi khó chịu, nhưng quân tử nào lo cái thiệt thòi trước mắt nên gạt cảm giác đó đi ngay. Lão cũng cất lời:

- Xí muội!

Lý Mạc Sầu nhăn mặt:

- Sao huynh gọi người ta cái tên xấu xí quá vậy? Hihi!

Nàng tươi được đôi chút thôi rồi ánh mắt lại u uẩn đượm buồn. Suy nghĩ hồi lâu, dường như nàng đã có quyết định. Gương mặt kiên quyết, ánh mắt tràn đầy hy vọng, nàng cất lời:

- Bại huynh! Vì tấm chân tình của huynh muội nguyện dù có chết cũng phải báo đáp. Sau đây, muội sẽ kể cho huynh nghe về một kế hoạch, à không, phải gọi là một âm mưu kinh thiên động địa mới đúng. Muội giờ cũng đang bị chúng khống chế, chuyện này nói ra ắt sẽ nguy hiểm đến tính mạng và thanh danh. Thế nhưng kệ đi. Muội sẽ mang hết những gì mình biết ra kể cho huynh. Chỉ mong Độc Cô huynh nghe xong chuyện đừng coi thường muội là được.

Độc Cô Cầu Bại nghe họ Lý dẫn dắt một hồi, trong bụng cũng tò mò sốt ruột lắm rồi. Vậy nên lão đáp ngay:

- Không coi thường. Không bao giờ ta coi thường muội. Yêu còn không hết nữa là. Lý muội kể đi, ta đang rửa tai lắng nghe đây!

Thật là:

“Chân tình mang đi chân tình

Liều thân đánh cược mạng mình một phen”

47. Chương 47: Tình Trung Niên Khiến Thần Hồn Diên Đảo Nghe Thuật Truyền Nhị Lão Thấu Mưu Gian

Vương lão chấp tay sau lưng, đi qua đi lại, hết nhìn trời lại nhìn đất, thì thoảng bước sai nhịp lại phải nhảy lên một cái mà đổi thế chân. Độc Cô lão chống khuỷu tay xuống bàn, bóp trán suy tư. Cơ mà cái bàn hơi bị thấp mà cái ghế lại hơi cao nên đôi lúc tư thế này không được thoải mái cho lắm. Nhưng thấy kệ, làm dáng suy nghĩ thì phải chấp nhận thôi. Lý Mạc Sầu hai chân ngồi co trên ghế, cắn hạt hướng dương tanh tách. Vừa rồi nàng trút hết được gánh nặng tâm sự sang cho hai lão kia rồi thế nên tâm trạng lúc này vô cùng thoải mái, bay bổng. Lý đạo cô đã cắn đến những hạt hướng dương cuối cùng, nàng húp trà đá đánh soạt một cái rồi đứng dậy phủi phủi quần áo cho rơi hết vỏ hạt khi này bám đầy trên người. Vừa nhai đá côm cốp, nàng vừa nói:

- Thôi, tiểu nữ xin phép về nghỉ trước đã. Sớm mai còn phải chuẩn bị hàng quán, bán tiếp cho bọn chúng khỏi nghỉ ngơi. Lâm tổ sư chắc giờ này đã ngon giấc rồi. Nhờ Vương huynh... à quên Vương sư tổ chuyển lời chúc tốt lành của tiểu nữ tới người nhé ạ! Bại huynh, bái bai!

Nàng nháy mắt, chu mỏ hướng về phía Độc Cô lão mà hôn gió đánh choẹt một cái rồi xoay lưng, tung tăng bỏ đi. Vương lão miệng nói “Ồ tê!” đồng thời hất đầu ra dấu cho Độc Cô lão ga lăng mà đi theo tiễn nàng đi. Nhìn dáng lão Độc Cô tất tả đuổi theo mà lão thở dài ngao ngán. Chuyện lịch sự tối thiểu mà lão ta còn không biết, bảo sao đến ngần này tuổi rồi mới có mảnh tình đầu vắt vai. “Ái chà, lại lạc đề rồi, khi này nghĩ đến đâu rồi nhỉ?” Lão lẩm bẩm tự sắp xếp lại các tình tiết câu chuyện khi này Lý Mạc Sầu thuật lại.

“Một là nàng đã chứng thực rằng các trận đấu của giải đang bị một thế lực ngầm nhúng tay vào thao túng kết quả và tỷ lệ cá độ. Để làm gì? Ngoài động cơ vì tiền ra liệu còn có nguyên do nào khác?”

Hai là Vi Tiểu Bảo quả thực có liên quan, có lẽ là đóng vai trò chủ chốt trong kế hoạch âm mưu này chưa biết chừng. Mọi đầu mối nghi ngờ khi này đều tập trung về phía gã. Võ công của gã học từ đâu mà lại thăng tiến bất ngờ như vậy? Gã lại nắm được nhược điểm của Lý đạo cô mà thao túng nàng, ép buộc nàng phải làm việc cho hắn. Nhược điểm đó là gì, nàng nhất quyết không chịu nói ra. Vừa rồi lão ra hiệu cho Độc Cô Cầu Bại tiến nàng, cũng muốn nhờ lão mà lấy thêm được tin tức về việc này. Không biết lão ngổ ấy có hiểu ý không đây?

Ba là nhân vật thần bí mà Công Tôn Chỉ, Vi Tiểu Bảo đang săn đón là ai? Người này có vẻ rất quan trọng, vậy nên Công Tôn Chỉ đã phải đích thân tới nơi dốc thúc nàng chuẩn bị đại tiệc đón tiếp trong ngày mai. Ai thì chắc ngày mai sẽ biết?”

Hehe, Vương lão thấy mình suy nghĩ giờ cũng vắn vèo như thơ thì thích chí bùm miệng cười khùng khục một mình trông rất là ngơ. “ Ài dà, lại mất tập trung rồi! Vương lão giận giữ tự đâm vào đầu mình bôm bốp mấy cái để tự nhắc nhở. Nghĩ tiếp đi nào. Mà nghĩ gì nhỉ? Hehe! Quên xừ nó mất là nghĩ đến đâu rồi. Có lẽ lại phải nhớ lại từ đầu thôi... Hừm... Ừm... Một là nàng đã chứng thực...”

May cho các bạn là khi này Độc Cô Cầu Bại đã quay trở lại, bộ dạng hí hớn tươi tỉnh vô cùng, lại còn vừa đi vừa huýt sáo bài “Người tình trăm năm” mới kinh chứ. Vương lão nhướn mày cất lời hỏi:

- Người vui vẻ quá nhỉ? Có thu hoạch gì không mau báo cáo?

Độc Cô lão cười cười xua tay ra dấu từ từ. Đoạn với tay lấy cốc trà đá, xoay xoay tìm đúng chỗ Lý Mạc Sầu khi nãy đặt môi đặt vào miệng mình uống ừng ực. Uống xong lão hí hớn cất giọng ngâm:

- Hối thế gian... tình ái là chi? Cha... cha... cha! Mà uống trà cũng thấy lòng khoan khoái... Oái oái oái!

Thì ra Vương lão thấy lão thần hồn bay bổng điên đảo như vậy, thì tiến lại lấy tay véo đùi non khiến lão phải nhảy bật khỏi ghế mà tránh né. Vương lão cau mày hỏi:

- Người bị trúng tà hả? Có nghe ta hỏi gì không?

Độc Cô Cầu Bại miệng cười toe toét:

- Dĩ nhiên là có nghe. Thế nhưng người để ta tận hưởng hạnh phúc tình yêu thêm chút chút nữa đi được không. Hà hà! Biết thế này ta chẳng thêm học kiếm làm gì. Thà làm một người bình thường, biết yêu thương, biết nhung nhớ còn hơn. Biết thế này ta chắc sẽ yêu từ lúc năm tuổi. Biết thế...

Wương lão nổi đóa cướp lời:

- Biết thế cái con khỉ mốc. Sự vụ căng thẳng lắm rồi mà người còn cứ nhí nha nhí nhảnh. Vừa rồi hai người đã nói gì? Làm gì? Khai mau!

Độc Cô lão tíu mắt:

- Thì là... hí hí... như vậy đó.

Wương lão trợn mắt:

- Trời! Lão già người ngần này tuổi đầu mới biết yêu đương nam nữ, nên hâm bà nó rồi. Ta không quan tâm mấy chuyện đó. Ta đang hỏi đến các chi tiết có liên quan đến âm mưu kia cơ mà.

Độc Cô Cầu Bại cười toe:

- À! Thì ra là vậy. Chuyện đó cũng có thêm chút chút manh mối.

Nói đến đây lão chợt trở nên nghiêm túc, rồi từ nghiêm túc lại sang căng thẳng, ngược lại hẳn khi nãy:

- Phen này gay rồi. Chẳng những nàng, mà bây giờ ta cũng bị gã họ Vi đó nắm được thóp trong tay. Hừm! Đê tiện! Tiểu nhân đê tiện! – Lão đột nhiên quát tướng lên.

Wương lão đưa ngón giữa lên miệng suýt suýt:

- Khê chứ kéo vợ ta dạy bây giờ. Người cứ bình tĩnh, chuyện đã đến nông nổi như bây giờ thì phải bình tâm mà giải quyết từng bước. Nóng vội chỉ tổ mắc sai lầm, làm hỏng việc mất.

Độc Cô lão hít sâu một hơi, hai mắt vẫn lộ hung quang kể tiếp:

- Chuyện là thế này. Tay Công Tôn Chỉ, trước kia cũng có thời cặp kè với nàng. Hai người chỉ là dạng tình bạn, bạn tình thôi chứ không yêu đương gì sất. Hai người đó chỉ tới với nhau vì...

Vương lão ngắt lời:

- Ài dà! Người thực dài dòng quá. Vắn tắt lại thôi kéo tốn giấy mực thời gian.

Lão Kiếm Ma đang kể ngon trớn thì bị Vương lão kê ghế vào miệng, mặt không nén nổi vẻ bức xúc. Thế nhưng lão ta nói đúng nên lão đành phải im. Sắp xếp tóm tắt lại một hồi lão mới ngăn gọn thế này:

- Họ Vi nắm trong tay ảnh của nàng và phim của ta.

Vương lão nào ngờ lão này nói rút là rút một phát từ mười xuống tít luôn như thế nên nghe xong mặt vẫn ngệt ra. Một hồi mới tỉnh, buột mồm ra hỏi:

- Ảnh của Lý đạo cô và phim của người? Là sao?

Độc Cô lão nheo mắt:

- Ai bảo người nói ngắn gọn. Vậy đủ gọn chưa?

Đoạn lão cười hì hì:

- Chọc người chút đó thôi.

Vương lão lúc này chỉ biết ôm đầu than trời:

- Ôi, sao tôi khổ thế này hả trời ơi! Hix hix! Thôi nào người kể ngắn gọn nhưng cũng phải đầy đủ chứ. Kể vậy bố ai hiểu được.

Độc Cô lão lại nhoen miệng cười, nụ cười méo mó, đáng ghét dễ sợ:

- Công Tôn Chỉ năm xưa dụ Lý muội chụp hình nude vì nghệ thuật, vì nhân sinh, vì môi trường. Lại hứa là cắt đầu, làm nhoe mặt các thứ thế nhưng file gốc đầy đủ chưa qua chỉnh sửa hắn vẫn lén lút giữ lại. Bây giờ bọn chúng lôi ra đe dọa sẽ công bố rộng rãi trên báo đài truyền hình, ép nàng phải đồng lõa mà thực hiện kế hoạch của chúng.

Vương lão trầm ngâm:

- Ra là vậy. Còn phim của người là sao?

Độc Cô Cầu Bại đỏ mặt, lệ bất chợt trào tuôn:

- Thật không ngờ, hôm trước ta và Lý muội...hài dà...làm việc đó...đã bị chúng đặt máy quay lại hết. Hic.... Ta thật hồ đồ, mấy cái đèn đỏ nhấp nháy trên trần thì ra là của máy quay hồng ngoại. Ta lại tưởng là đèn nhấp nháy trang trí cho đẹp quán nữa chứ. Huhu. Chúng mà cho lên...cái gì mà anh tặc néc thì chắc ta không còn mặt mũi nào ra đường nữa. Huhu! Không được, ta phải tìm bọn chúng mà ép phải giao trả lại đồng phim ảnh đó. Lão Vương người đi với ta chứ?

Vương lão vội khoát tay ngăn lão đang sừng sực đứng lên đòi đi ngay:

- Đòi thì chắc chắn phải đòi rồi. Thế nhưng nếu lỡ mãng hành động e rằng bọn chúng biết gian mưu bại lộ lại làm liều up hết cả lên mạng một lượt. Tới khi đó sợ rằng chúng ta có giết chúng cũng không thể ngăn được sự việc. Người để ta suy xét thêm một chút, tìm kế sách đối phó tình huống này. Chà, một là nàng...

Độc Cô Cầu Bại nghiêng rằng:

- Cứ tìm đến tận hang ổ vung đao giết hết cả lũ đề tiện ấy rồi tìm lại bằng chứng? Việc gì phải kể với sách?

Vương lão xua tay:

- Chắc chắn chúng đã có dự liệu về vấn đề này. Thêm nữa với võ công của Vi Tiểu Bảo bây giờ, chúng ta không nắm chắc được phần thắng. Người ngồi yên đó, đợi ta mấy phút.

Nói tới đó lão trợn mắt nắm tay, nghiêng rằng ken két:

- Vụ Thần Tăng Thiệu Lâm đột ngột nhận thua Châu sư đệ, chắc hẳn cũng do chúng bày gian mưu,quỷ kế. Báo hại ta thua sạch cả gia sản,trắng tay,trắng mắt. Hừm! Ta cũng đang cay lắm chứ. Ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho chúng ta. Người yên con bà nó tâm đi!

Độc Cô Cầu Bại nghe Vương lão vậy mới đành nán lại. Lão quả quyết:

- Người nói đi! Chúng ta phải làm thế nào? Để phá giải được gian mưu này,người bảo ta làm gì ta cũng nghe. Nào,người nói đi!

-

Thật là:

Minh thương,giao đấu nào có sợ

Ám tiên,gian mưu biết đỡ sao?

48. Chương 48: Vô Phương Cách Phá Giải Mưu Gian Nghe Kể Chuyện Nhà Quan Buôn Chuông Điện

Vương lão hít sâu một hơi,tâm trí của lão khi này đã sáng như trăng soi bóng nước,tuyệt không còn lẫn tẩn,rối rắm gì nữa. Lão vỗ vai Độc Cô Cầu Bại,hiện còn đang mãi chống cằm tạo dáng suy nghĩ lung lăm.

- Trước mắt chúng ta phải trả lời cho được mấy câu hỏi sau đã. Thứ nhất,kẻ chủ mưu đứng sau lưng mọi việc này là ai,có động cơ gì? Thứ hai là ...

Độc Cô lão ngắt lời hát luôn:

- ...Là ngày đầu tuần. Em hứa cố gắng chăm ngoan. Thứ ba,thứ tư...

Vương lão trợn mắt:

- Người có thôi đi không? Ta đang bàn chuyện nghiêm túc mà!

Độc Cô lão cười hí hí:

- Híhí! Ủ,thì thôi. Tại ta tự nhiên cứ bị vui vui í. Không hiểu làm sao.

Vương lão lắc đầu ngán ngấm:

- Hiện tượng tâm lý thú vị khi yêu đây mà. Ta tưởng chỉ lũ trấu tre mới bị như vậy. Ai ngờ lão Kiếm Ma người gần sáu chục tuổi rồi mà vẫn có thể đạt được cảnh giới ấy. Ài dà! Thật khiến người ta thấy phiền lòng quá đi!

Thấy bằng hữu có vẻ nản vì mình,Độc Cô lão vội làm mặt nghiêm túc:

- Lỗi là ở ta. Việc lớn trước mắt rồi mà vẫn không chịu tập trung lo lắng gì cả.Hức hức! Vương lão người nói tiếp đi. Có gì không phải người bỏ quá cho ta lần này vậy.

Vương lão cũng thôi không đùa cợt nữa,gật đầu nói tiếp:

- Việc thứ hai ta đang định nói,ấy là có liên quan đến lão Độc Cô nhà người. Vì sao chúng lại đặt máy quay lại cảnh phòng the của người và Lý đạo cô? Ất là do chúng muốn mượn đó mà ép nhà người phải thi đấu theo kết quả chúng muốn. Xa hơn,có thể chúng sẽ ép người phải đứng về phe chúng mà làm những việc trái với đạo đức lương tâm. Nếu như vậy,ắt không chỉ có người bị chúng nắm lấy yếu điểm đau. Bằng cách này hay cách khác,dùng danh lợi mua chuộc hay ép buộc dọa dẫm,giờ này chắc hẳn chúng đã nắm được trong tay một lực lượng nhân sỹ không nhỏ. Người nghĩ xem có phải không?

Độc Cô Cầu Bại tái mặt gật gù:

- Phải lắm,phải lắm! Người không nói ta không thể nghĩ ra được vấn đề này. Trong hàng bát đại,ngoài Vi Tiểu Bảo ra người thử đoán xem kể cả ta thì có bao nhiêu người đã bị hấn nắm thóp?

Vương lão trầm ngâm:

- Cái này cũng khó nói. Ta e rằng cả bảy người bọn người đều khó mà thoát khỏi kiếp nạn này. Chỉ là chúng chưa lộ ra mà thôi. Nếu như hôm nay Lý muội muội của nhà người mà không tiết lộ cho chúng ta nội tình sự việc. E rằng tới lúc chúng bắt thần ra tay thì người và ta có muốn xoay cũng xoay chẳng được ấy chứ. Cũng may,nhờ sức mạnh cảm hóa của tình yêu giữa hai người nên giờ chúng ta nắm được chút chút tình hình. Ta đoán thế nào trong đêm nay,hoặc sớm mai. Nói chung là trước trận đấu,chúng sẽ tìm từng người trong Bát Đại Cao Thủ mà đưa ra điều kiện thôi.

Độc Cô lão nghệt mặt hỏi:

- Nếu chúng tìm tới thì ta phải làm thế nào? Chẳng nhẽ dập đầu van xin chúng tha cho sao? Hay là thôi,ta cũng bỏ phéng đi,không đấu nữa cho xong nhỉ?

Vương Trùng Dương lắc đầu:

- Người nghĩ nhiều quá đâm quẩn mất rồi. Ta tin rằng chúng còn mục tiêu khác ngoài tiền bạc và chức vô địch. Khả năng Vi Tiểu Bảo cũng chỉ là một quân bài do chúng dựng lên,đưa gã ngồi vào ghế minh chủ vô lâm cũng chỉ để làm tấm bình phong cho những âm mưu khác mà thôi. Người đột ngột bỏ đi,đi đâu cơ chứ? Internet giờ đã chui vào mọi góc ngách trong cái Thế giới này rồi. Chúng tung phim,tung ảnh của người và Lý Mạc Sầu lên đó thì đảm bảo người sau này đồ dám xuất hiện,đi lại trên chốn giang hồ. Còn đâu là thanh danh của Kiếm Ma Độc Cô. Hơn nữa nếu đây là một âm mưu xóa sổ vô lâm thì chúng ta lại càng không thể quay lưng,bỏ mặc tính mạng của hàng ngàn hàng vạn con người được.

Độc Cô Cầu Bại gật gù:

- Người lại nói đúng nữa rồi. Vừa rồi thực ta rối trí quá mà đâm hồ đồ. Bây giờ tính sao?

Vương lão vuốt râu cười khổ nào:

- Hiện tại ta chỉ nghĩ ra được đúng một cách duy nhất trong khi không có cách nào.

Độc Cô lão buột miệng theo phản xạ:

- Đó là...?

- Dĩ bất biến,ứng vạn biến. Lấy tĩnh chế động.

- Là sao?

- Là địch bất động,ta cũng bất động.

- Vậy nếu địch động?

- Ta vẫn bất động.

Độc Cô Cầu Bại nhảy dựng lên:

- Vậy chúng ta khác nào con heo,con chó. Mặc chúng muốn giết thì giết,muốn mổ thì mổ sao?

Vương lão toe toét cười:

- Ta đùa chút thôi mà người đã nặng lời rồi. Ý ta là chúng ta đợi xem bọn chúng động tĩnh thế nào rồi mới tính tiếp. Tránh gây ra bất dây động rừng. Ngày mai người cứ tiếp tục ra thi đấu bình thường kéo chúng sinh nghi. Ta ở ngoài sẽ âm thầm theo dõi,để ý động tĩnh và sai người đi thám xét thông tin. Ô kể?

Độc Cô lão không dấu được nét lo lắng:

- Vậy nếu chúng tìm đến ta trước ngày mai thì sao?

Vương lão vuốt râu dăm chiêu:

- Ủm,thì người trốn đi. Không để chúng tìm thấy là được. Đến đúng giờ thi đấu mới xuất đầu lộ diện trên lôi đài. Hà hà. Nếu ta đoán không lầm,chúng không tìm được người để lôi kéo ra điều kiện ắt sẽ lật kèo,đổi tỷ lệ cá cược. Không chừng Tiêu Phong sẽ bị chúng ép bán độ,xử thua đó. Ài dà! Giải đấu đang hay,tự dưng có sự vụ này khiến mất hứng quá đi.

Độc Cô Cầu Bại ngơ ngẩn:

- Trốn? Trốn ở đâu bây giờ?

Vương Trùng Dương nhú mày suy nghĩ:

- Ủ hé! Tầm này nơi đâu chẳng có tai mắt của bọn chúng.- Lão gõ ngón tay lộp cộp lên bàn – Có lẽ nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Nếu người nên tới trú ẩn tạm ở chỗ Lý Mạc Sầu có lẽ chúng sẽ không nghi ngờ gì đâu.

Trong đầu Độc Cô lão lại tràn ngập những hình ảnh đấy,mùi mắm tôm trong phút chốc lại ngạt ngào trong khứu giác. Lão liếm mép cái xoẹt,làm giọng cam chịu:

- Chắc đành phải vậy thôi.

Vương Trùng Dương hấp háy,cười cười lộ vẻ ranh ma:

- Cẩn thận sau giải đấu này chúng ta lại có tay kiếm sỹ huyền thoại mới í nhĩ! Khà khà!

“Reng reng reng”

Ba hồi chuông điện tử giống lên báo hiệu trận đấu đã bắt đầu. Kể từ vòng này Ban Tổ Chức đã có một quyết định đầy sáng tạo và táo bạo là thôi không dùng cồng chiêng nữa mà chuyển sang dùng chuông cửa để làm hiệu trong các trận đấu. Vì sao lại có sự cách tân,cải tiến đi vào lòng người này ư? Đã nói thì phải nói cho có đầu có đũa cho rõ nguồn cơn sự vụ. Nguyên lai là do quý tử của một vị đại quan triều đình,tuổi mới độ mười tám đôi mươi mà tài cao bậc đẩu,chí khí cao vời. Thôi thì miễn bàn đến các sự vụ ăn chơi rơi vãi của anh. Một vì có kẻ cũng không thể kể ra hết lại tốn thời gian giấy mực. Hai vì vốn ai cũng có quyền được truy cầu hạnh phúc,việc nhà có điều kiện nên anh có đập đi mấy hòn núi,phá đi mấy cây keo âu cũng là việc nghĩa nên làm. Ba Vì thì có con bò vàng,giữa nắng chang chang mà vẫn đi gặm cỏ. Chàng ta hiện đang đảm nhận cương vị chủ tịch một tập đoàn xuất nhập khẩu lớn nhất nhì Toàn quốc. Thời gian rồi chàng vừa có chuyến Tây du tới các nước bạn để điều tra dò xét thị trường. Chẳng hiểu mô tê ra sao nhưng sau đó tập đoàn của chàng nhập luôn một lúc hơn ba mươi vạn chiếc chuông cửa chất lượng tuyệt hảo với giá rẻ mạt vô cùng. Chuông này không bấm cũng kêu,có bấm cũng không kêu,đang kêu mà bấm thì sẽ kêu trước ba sau bảy tiếng thực là kỳ diệu vô cùng. Vô tình đúng lúc làm sao,khi đó tại nước nhà,triều đình ra một quyết định vô cùng sáng suốt và được lòng dân. Đó là cấm tất cả các thể loại chiêng,cồng,trống,kểng...đại loại là những vật gây ra tiếng động lớn có thể dùng làm báo hiệu với một lý do vô cùng đơn giản là chẳng có lý do gì cả. Mặc uôn dân than khóc,nhà nhà lo lắng,người người phản đối. Luật đã ra rồi nhất định phải thi hành. Thị trường lập tức nóng rần rật lên tìm thiết bị thay thế. Còn gì tốt hơn chuông điện nhĩ? Và thế là ba mươi vạn chiếc chuông kia dù bán với giá trên trời cũng không đủ cung ứng cho các trường học,cơ quan,trung tâm các loại. Lan man một hồi cũng chỉ để giải thích cho chư vị hiểu tại sao lại có ba tiếng “Reng! Reng! Reng!” kia mà thôi. Sự tích cái chuông điện đến đây là kết thúc để chờ sự tích khác ra đời!

Thật là:

Ô dù đã nắm trong tay

Chuông điện cũng dễ dàng thay trống trường

49. Chương 49: Quán Lòng Lợn,kỳ Nhân Xuất Hiện Chốn Giang Hồ Lại Biến Động Một Phen

Mặc dù hồi trước có tiếng “Reng! Reng! Reng!” của chuông điện tử báo hiệu trận đấu bắt đầu. Thế nhưng để chờ vị độc giả,độc thật tiện theo dõi. Tại hạ xin tua băng lại một đoạn về các sự kiện đã diễn ra buổi sáng ngày hôm đó. Kéo đột ngột kể tiếp thế kia sẽ khiến chư vị hoang mang,không rõ chuyện gì đang xảy ra,có muốn đi ngủ cũng khó lòng mà nhắm mắt.

Sáu giờ sáng,ngày nhớ,tháng mong,năm Sáng Tân đệ nhứt...

Trời đã sáng tỏ, Độc Cô Cầu Bại khi này vẫn đang say ngủ trong nội phòng của Lý Mạc Sầu. Trên người không một mảnh vải che thân,chân co chân duỗi,râu tóc bờ phờ,rõ là vừa trải qua một hay nhiều trận hoa vui liễu dập. Ấy nhưng,trên khoe miệng lão thi thoảng lại giật giật,nhếch nhếch lên cười có vẻ như lão đã và đang khoan khoái,thỏa mãn lắm. Lão chỉ nằm một mình,Lý đạo cô không có trong buồng, giờ này nàng đã ra ngoài chuẩn bị đồ hàng,luộc lòng,nấu cháo chào ngày mới. Quán cũng bắt đầu lác đác có khách ra khách vào.

Tiếng động cơ gào rú xé tan không gian tĩnh mịch mát mẻ của buổi sớm ngày hè trên vùng núi. Từ đằng xa,một đội kỵ mã vun vút lao đến,đi giữa đoàn là một cỗ đại xa màu đen bóng loáng,trên thân xe ẩn hiện nét rồng bay phượng múa vẽ bằng bút bi. Chỉ thoáng nhìn thôi cũng biết người ngồi trong xe này lai lịch,quyền thế ắt không phải tầm thường. Chỉ trong chớp mắt cả đoàn xe đã tới,đỗ xích trước cửa quán Cháo lòng họ Lý. Người dẫn đầu,đoàn dừng chống,tắt máy,tung mình nhảy khỏi con Hân huyết bảo mã Ducati màu đỏ chói,lộn hai vòng đẹp mắt trên không rồi đáp xuống đất một cách vững vàng,không hề loạng choạng. Thực khách trong quán đồng loạt quay ra vỗ tay,huýt sáo cổ vũ. Mấy vị ngồi bàn đầu lập tức gờ băng chấm điểm tối đa ăn biểu diễn như trong bộ môn Thể dục dụng cụ vừa rồi. Vận động viên nọ,nghiêng mình điệu đà cúi chào ban giám khảo và quý vị khán giả năm bảy lần rất nhiều khê,đoạn mới tháo nôi cơm điện ra,hiện nguyên hình là Bạ học nhóm, Tuyết Tinh Cốc Chủ Công Tôn Chỉ. Gã lạch bạch quay lại xe,treo mũ bảo hiểm vào ghi đông,rồi lại lạch bạch chạy ra cúi rạp người mở cửa cỗ hắc xa bóng loáng kia để mời người trên xe xuống. Bọn kỵ mã còn lại cũng nghiêm chỉnh xếp thành hai hàng dọc tập hợp,chờ đón người bí ẩn kia. Đội hình đội ngũ chỉnh tề,giày da,mũ bảo hiểm sáng loáng,quần sooc quần đùi pháp phối,thập phần oai phong,ai thấy cũng phải lắc đầu le lưỡi mà kêu ghê ghê.

Trong sự hồi hộp chờ đợi của bàn dân thiên hạ,cuối cùng người bí ẩn trên xe cũng bước xuống. Người này toàn thân vận hắc y,mắt đeo kính đen to sụ,gương mặt vuông vức,góc cạnh vô cùng manly. Thân thể y khôi vĩ,cao độ thước chín,lưng hùm vai gấu,hai tay dài chằm gối,râu tóc bờm xờm. Ngay cả cách xuống xe của y cũng kỳ dị khác người. Y không bước chân phải xuống trước,cũng không bước chân trái xuống trước,cũng không phải hai chân trước đi trước mà y xuống bằng tay. Hai tay y vận lực bám xuống đất,lấy đà lăng thân ra theo đó,thân pháp linh hoạt như loài vượn vầy. Y xuống khỏi xe lập tức dí mặt vào Công Tôn cốc chủ mà hít hít ngửi ngửi,rồi đắm ngực bình bịch cất lời:

- Khệc khệc...khệc khệc...khệc khệc...

Thì ra đúng là một con vượn thật. Cái mà mọi người tưởng rằng là bộ hắc y thực chất chỉ là bộ lông đen của nó đẩy thôi. Phải gọi nó là một con Hắc Tinh Tinh thì đúng hơn.

“Vù! Bộp!” Một chiếc dép tông bắn vọt ra từ trong cỗ hắc xa đập trúng đầu con vượn kèm theo một tiếng quát:

- Súc sinh! Tránh đường cho ta ra! Khệc khệc khệc...khệc khệc khệc!

Con Hắc Tinh Tinh to lớn,hung dữ là thế mà bị một chiếc phi dép kia khiến cả thân hình lão đảo loạng choạng,thiếu chút nữa là ngã đè lên Công Tôn Chỉ. Lại nghe tiếng quát của người bên trong thì lập tức cả thân hình co rúm lại mà nem nép mà đứng sang một bên,bộ dạng khúm núm,đau khổ vô cùng. Người bên trong là ai mà từ võ công đến khí thế đều kinh nhân hải thế như vậy?

Một bàn chân không lộ ra,xù xì và thô ráp. Hai ngón chân vẩy vẩy như muốn nói gì đó. Công Tôn Cốc Chủ không hổ danh là người thông minh có học lập tức chạy ra nhặt lại chiếc dép khi nãy,kính cẩn xỏ vào bàn

chân xấu xí kia. Người bên trong ồm một tiếng tỏ vẻ hài lòng,thò nốt chân còn lại ra rồi nhảy phắt xuống đất.

Người vừa xuất hiện thân cao độ hơn mét bảy,lưng hùm vai gấu,thoạt trông thì uy vũ hiên ngang mà nhìn kỹ thì cũng chỉ giống như người bình thường. Gương mặt anh tuấn của y phảng phất vẻ tà dị,lãnh đạm mê hoặc lòng người. Đôi mắt y sâu thẳm thẳm như hai con mắt,trong đó dường như chứa một nỗi u sầu độc đáo của cả thế nhâ. Bây giờ mọi người mới nhìn kỹ trang phục của y,một trang phục bắt mắt nhưng dị thường quá đỗi. Y vận quần đùi lụa mỏng tang màu trắng với hoa văn trái tim khi đen khi hồng,áo bà ba màu nâu sẫm buông hờ ba cúc phía trên,lấp ló đám lông ngực lơ thơ xoắn tít. Tất trắng bai cổ không che được hết đôi đầu gối củ lạc lâm thắm đen vì làm việc nhiều,dép tông xỏ ngón hiệu táo cắn dở đen bởi đất bảm. Y cất bước,từng đợt gió vi vút thổi đến khiến y phục của y bám chặt lấy cơ thể căng tràn nhựa sống,hiển lộ những đường cong tuyệt mỹ của xương sườn. Trên đời này thực có người đẹp đến như vậy ư?

Lý Mạc Sầu cùng chúng nhân như bị trúng điểm huyết,chỉ đứng đó ngơ ngẩn mà ngắm nhìn y không biết chán. Dường như y đã quá quen với việc thiên hạ chiêm ngưỡng đánh giá mình nên mặt không hề biến sắc,chân bước hai tiến một sang ngang đúng theo nhịp điệu van xơ,mà bước vào trong quán.

Công Tôn Chỉ bước tới bên Lý đạo cô e hèm liềm mây cái, đưa mắt ra hiệu. Lý Mạc Sầu khi này mới giật mình thẳng thốt,tất tả chạy theo người kia vào trong mà lú lo chào mời. Người kia dường như không thêm để ý đến ả,đảo mắt nhìn quanh quán một vòng,rồi nhếch mép cười. Nụ cười y,không phải là như mà chính xác là tia nắng ấm áp,trong phút chốc nắng lan tỏa khắp phòng. Y cười một cái là các anh chị em trong quán lập tức ngây ngất,ngất ngây,từ bốn phương tám hướng lập tức bu lại quanh y mà mời mọc hỏi han,ồn ào náo nhiệt. Y thu lại nụ cười,đầu gật gù,rồi lại hai tiến một ngang bước tới chiếc bàn lớn ở giữa quán do Lý Mạc Sầu đã chuẩn bị sẵn. Quần hảo hán trong quán tùm tùm ngồi xồm xung quanh,thì thầm chỉ trỏ,ánh mắt chờ đợi tha thiết vô ngần. Một hai chị em tư thế ngồi hơi bị thiếu kín đáo,hoặc ăn mặc hơi chút hở hang lập tức bị y đá hình,liếc mắt nhìn qua,lập tức chỉ kêu được hai tiếng: “Ồi! Ôp pa!” rồi lẩn ra ngất lịm. Nhưng cũng không ai quan tâm,hay cứu chữa cả,tất cả mọi người đều chú mục dõi theo từng cử chỉ mê hoặc của kẻ lạ mặt kia.

Độc Cô Cầu Bại khi nãy đã bị tiếng ồn ào của đám đông bên ngoài làm thức tỉnh. Đoán được ngay bên ngoài đang có sự lạ xảy ra. Lão cuộn chăn quanh mình,trèo ra khỏi giường,dán mắt qua lỗ thủng trên cánh cửa nhìn trộm ra bên ngoài. Tất cả diễn biến câu chuyện từ khi kẻ kia bước vào quán,lão đều chứng kiến cả. Bụng bảo dạ,lão suy tính:

- Không biết kẻ mới tới là ai mà Nhiếp Tâm Thuật lại lợi hại đến vậy? Không cần đọc chú,cũng chẳng cần dùng thuốc,trong nháy mắt cả một đám đông đã bị hấn thu phục. Ta thật không thể mạnh động,bằng không e cũng khó thoát khỏi kiếp nạn này. Thế nhưng cũng không thể bỏ mặc chúng hảo hán ngoài kia bị hấn điều khiển. Ta phải làm gì đây? Phải làm gì đây?

Nguyên võ công trong thiên hạ phân thành ba đường: Khí tông,Pháp tông và Tâm thuật.

Khí tông lấy chân khí,nội lực làm căn bản để phát huy võ công như chưởng,trảo,kiếm,thương,ám khí... Phương pháp này vốn an toàn,dễ học,dễ dạy nên được nhiều người ưa chuộng chọn lựa. Phái Khí Tông chiếm đại đa số trong Võ lâm. Nhà nhà tập khí,người người luyện khí. Mỗi môn phái đều muốn có đường lối riêng của mình nên đều sáng lập tâm quyết,khẩu quyết,nội công trấn phái. Trăm môn phái là có hàng ngàn môn nội công yếu quyết. Khổ cái có phải ai cũng có khả năng,ai cũng có năng khiếu đâu. Mà không biết thì đi cóp nhặt về chỉnh qua sửa lại,không cóp được thì cướp. Cướp về rồi chỉnh lại hai ba chỗ thay bằng từ đồng nghĩa rồi đổi tên,thay phong chữ. Ký tên đóng dấu cái cộp thể là xong,đã thành của mình. Dễ ợt! Lại trải qua nhiều đời,các chương môn kế nhiệm cũng đua đòi cải tiến cải lui,xuất ra bản cải biên,chỉnh sửa,tam sao thất bản...Không biết kết quả ra sao,chỉ biết nhân sỹ giang hồ võ công đời sau ngày càng kém hơn đời trước,bệnh nhân nhập viện vì Tẩu Hỏa Nhập Ma cũng ngày càng tăng cao,vô phương giảm thiểu.

Pháp tông lấy sự biến hóa chiêu thức làm căn bản. Song song bên cạnh cũng luyện khí để phụ trợ nhưng không chú trọng nhiều. Độc Cô Cầu Bại chính là điển hình của tông phái này. Số người luyện đường này rất ít vì đầu vào khó,rất kén chọn về mặt tư chất. Những người thuộc nhánh này thường là người thông minh,sáng dạ,nhanh nhẹn. Nhanh nhẹn lắm,nhiều khi tới mức bộp chộp. Luyện chưa thành đã loi noi bước chân ra giang hồ,hòng dương danh lập dạng. Nhiều khi chưa biết danh nó hình thù ra thế nào đã bị ném

đã tới chết. Người luyện đã ít lại ngày càng ít đi,Độc Cô lão là hàng hiếm,hàng hot trên giang hồ cũng là do vậy.

Dòng cuối cùng là Tâm thuật,không trọng khí cũng chẳng trọng chiêu. Lấy việc tôi luyện tinh thần,tâm thức,hình thức làm chủ mà phát huy. Lại sử dụng linh đan diệu dược mà bồi bổ,tăng cường sức mạnh. Bên cạnh đó lại phải thường xuyên đi Spa chăm sóc sắc đẹp,cắt tỉa đầu tóc,làm nail rất chi là nhiều khe. Tốn thời gian như vậy hỏi còn lúc nào mà học hành với tập tành nữa. Đây là đường võ công biết tận dụng mọi khả năng và nguồn lực của cơ thể,gọi chung là vốn tự có để tấn công vào tâm thức đối phương. Chiêu thức vô hình mà lại rất thực,có sức sát thương rất lớn. Có thể gây ra thảm họa mất nước diệt tộc. Đất Kỷ thời xưa là một nhân vật lừng lẫy được tôn vinh của dòng võ học này. Vốn người luyện Tâm thuật thường bị ganh ghét,kỳ thị nên thường xuyên bị dò sát truy nã.Dần dần dẫn đến tuyệt chủng. Tâm Thuật tưởng đã thất truyền từ lâu,vậy mà nay tự dưng lại có một kẻ lạ mặt,không tên không tuổi xuất hiện. Từ võ công đến trí lực đều cao vời như vậy thử hỏi Độc Cô lão sao không phân vân,lo nghĩ cho được chứ!

50. Chương 50: Kha Trấn Ác Làm Giám Khảo The Voice Tà Di Nhân Ra Một Đôi Lựa Chọn

Đồ được dọn lên. Đây là hai bát tiết canh đông đặc đến tận chân,nổi bật trên màu đỏ của tiết là màu vàng ruộm của lạc và nâu nhẹ của gan lộc còn tươi. Đây là một đĩa lòng tràng,dạ dày lớn kết hợp với dồi rán và nộm đuôi khói bốc nghi ngút,mùi thơm dậy đất. Đây là một rổ rau sống,xanh ngắt bắt mắt với chanh vàng tươi,ớt đỏ chót chỉ nhìn thôi đã thấy thèm. Đây là ba bình rượu Trúc Diệp Thanh cỡ lớn,chỉ đục thủng một lỗ đã thơm dậy lỗ mũi cả quán. Kẻ lạ mặt kia chưa dùng ngay mà chỉ thấy y chấp tay,nhắm mắt,miệng lầm rầm như đọc thần chú.

Độc Cô lão vừa ngủ dậy,sau một đêm làm việc quần quật vất vả,bụng đói meo meo mèo,lại mắt thấy một bàn tiệc thịnh soạn,mùi ngửi mùi thơm của rượu,lòng và mắm tôm thì nào có thể kiềm chế được bản thân. Bụng réo òng ọc,nước miếng túa ra đầy miệng,nuốt ừng ực mãi cũng không hết.

Chỉ thấy kẻ kia,lỗ tai máy động,hai mắt lập tức mở choàng ra nhìn về phía nội phòng nơi lão đang ẩn nấp. Độc Cô lão nào dám trực diện đối nhãn,sợ trúng phải Tâm thuật của y nên vội ngồi thụp xuống mà không dám nhìn nữa. Chỉ thấy giọng của y trầm ổn,cất lên từ phía bên ngoài:

- Đã bốn tấu trên giang hồ này thì bốn biển đều là nhà,tất cả là huynh đệ,việc gì phải trốn tránh,ẩn dấu hành tung làm chi. Vị huynh đài trong kia đã đói thì xin mời ra đây cùng đối ẩm với tại hạ,uống mấy chén rượu,ăn mấy miếng dồi cho vui!

Y vừa dứt lời,quần hảo hán và chúng đệ tử bên ngoài,kể cả Lý Mạc Sầu lập tức vỗ tay rào rào,sụt sùi mà khóc mếu,hú hét loạn xạ ngậu. Độc Cô Cầu Bại cũng không cầm được lòng mà cứ bê nguyên cả chần vãn quần quanh người như thế mà đẩy cửa mò ra. Đầu óc lão vẫn hoàn toàn sáng láng và biết mình đang làm gì,ấy vậy nhưng chân tay lại không thể dừng lại,cứ như một con rối bị một lực vô hình điều khiển vậy. Thế này thì gọi là trong bảo ngoài không nghe rồi chứ không phải là trên với dưới nữa.

Độc Cô Cầu Bại bước ra,hay buộc phải bước ra,một tay túm chần sợ tuột,khe khẽ ghé móng mà ngồi xuống ghé đối diện kẻ kia. Lão cứ cúi gằm mặt như cô dâu mới về nhà chồng vậy,nào dám ngẩng lên nhìn vào mắt kẻ nọ. Kẻ kia lại mỉm cười,nâng lại chiếu,cả quán lại ngất ngây. Độc Cô Cầu Bại biết y đang giở trò mê hoặc mình nên nhắm tịt hai mắt lại. Vậy nhưng nào có được,dù lão cố gắng cách mấy,cần cổ lão vẫn dần dần bẻ lại,hai mắt lão dần dần bị căng ra. Lão sắp bị kẻ kia Nhiếp Hồn mất rồi...Tên ten!

Đúng lúc này,ngoài cửa có tiếng bước chân và tiếng gậy chống lịch kịch. Kẻ kia thấy có người tới thì quay lại xem là ai,Độc Cô lão nhờ đó mà tạm thời không bị bẻ cổ và căng mắt nữa. Bụng thầm kêu may mắn làm sao.

Có hai bóng người bước tới cửa quán,hí hả nói chuyện cười đùa rất vui vẻ như không thấy chuyện gì đang xảy ra. Mà chắc không thấy thật vì đó là Phi Thiên Biến Bức Kha Trấn Ác và Thiết Thi Mai Siêu Phong.

Độc Cô lão nhận ra họ qua tiếng nói. Kha Trấn Ác vừa cười vừa nói:

- Ái chà! Bộ phim vừa rồi thật hay quá. Mai cô nương có thấy vậy không?

Mai Siêu Phong trả lời:

- Quả là rất hóm hỉnh và hài hước. Cái con ngựa vằn đó cả đời đi tìm câu trả lời cho việc mình là trắng sọc đen hay đen sọc trắng. Haha! Chi tiết này là tiểu nữ thích nhất đó nha! Hihi!

Kha Trấn Ác lắc đầu cãi lại:

- Ngựa vằn đâu mà ngựa vằn. Đó là con chó đốm mà Mai cô nương. Cô nương nhầm rồi!

Mai Siêu Phong nào dễ dàng chịu thua thiệt:

- Là ngựa vằn mà. Chó đốm thì đốm tròn tròn, ngựa vằn thì là vệt dài dài. Rõ ràng đó là ngựa vằn. Tiểu nữ nghe rõ là như vậy???

Kha Trấn Ác vuốt râu cười khà khà:

- Lòi đuôi rồi nhé Mai cô nương. Rõ ràng là phim tiếng Anh, phụ đề Việt ngữ. Mai cô nương biết tiếng Anh sao?

Mai Siêu Phong không kiềm chế được nữa, cao giọng quát, rõ ràng là đã nổi nóng:

- Ta không biết vậy chắc lão biết đấy. Lão cũng mù tiếng Anh giống như ta thôi.

Phi Thiên Biển Bức ghét nhất người ta nói mình mù, nay nghe Mai Siêu Phong nói vậy thì trợn tròn đôi mắt đầy lòng trắng gần giọng:

- Hừm! Ta ngỡ cô nương là phận nữ nhi nên không đánh cô đó nha. Đừng được nước lấn tới nói ta mù này mù nọ! Mắt ta hơi kém chút thôi à!

Mai Siêu Phong rít lên:

- Đánh thì đánh! Nam nữ cũng như nhau cả thôi. Để rồi xem là chó đốm hay là ngựa vằn nào!

Dứt lời Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của nàng đã vào thế chuẩn bị ra đòn. Kha Trấn Ác biết không thể tránh một màn giao lưu, giao cấu, giao đấu, giao hữu cũng lập tức múa Thiết trượng chuẩn bị nghênh đón. Không khí giữa hai người vô cùng căng thẳng, sát khí dâng ngút chân mây.

Bỗng một giọng ca trầm ấm từ bên trong vang lên khiến hai người ngẩn ngơ.

- “Cờ nổi gió đêm vui nổi ngày

Dòng máu nổi con tim đồng loại

Dựng tình người trong ngày mới

Thành phố nổi thôn xa vời vợi

Người chết nổi linh thiêng vào đời

Và nụ cười nổi trên môi”

Chữ môi ngân dài như cái bấu môi của thiếu nữ mới lớn. Vừa thắm vừa êm khiến người ta xúc cảm dâng tràn. Người hát còn ngân thêm một đoạn cho thêm thắm rồi mới chịu dừng lại. Đoạn chuyển sang đọc Rap:

- Nhị vị đầu cả n/check check/ đầu đầu cần/ phải động thủ/ hãy/ động cước /yeah/ ắt hòa khí/check check/. Cứ để tại hạ/ Ồ nô/ Cứ để tại hạ/ Ồ yeah/ làm trọng tài phân xử liệu có được không? Check it out!

Lại một tràng pháo tay, hú hít ầm ĩ của cả bọn trong quán. Độc Cô Cầu Bại cũng hòa theo đám đông, vô thức vỗ tay một cách không thể nhiệt tình hơn. Hai người kia nghe thấy giọng hát của Kẻ lạ mặt thì bất thần đều ngơ ngẩn dừng tay, đồng loạt quay lại hướng về quán. Huấn luyện viên Kha Trấn Ác chấp tay hướng vào bên trong quán cất lời:

- Đầu tiên tôi phải có lời khen ngợi bạn về việc bạn dám liều lĩnh phối kết một bài hát có tính kinh điển như bài Nổi vòng tay lớn với dòng nhạc Rap. Bạn có chất,có sáng tạo,có giọng hát rất ấm. Tôi rất thích điều này. Tuy nhiên,khi bạn hát đoạn melody đó,tôi thấy hơi phô,nhưng điểm này có thể khắc phục nếu bạn vào đội của tôi. À,mà tôi muốn nói thêm một câu trước khi chị Phong nói mà thôi. Dù cho bạn vào đội của tôi hay đội của chị Phong đi chẳng nữa,thì tôi cũng vẫn rất yêu quý bạn. Bởi tình yêu chân thành tôi dành cho bạn. Hic...hic...

Mai Siêu Phong sau một hồi trầm mặc suy nghĩ lắng nghe họ Kha nói,bây giờ mới hắng giọng phát biểu một câu hết sức vô duyên:

- Chị là fan hâm mộ của em. Trước khi chị nói,cho phép chị ôm em một phát được không? Hí hí!

Phi Thiên Biển Bức nào chịu kém miếng cũng gờ tay xung phong,toe toét xin ăn sái. Kẽ lẹ mặt hơi thoáng chút nao núng vì Nhiếp Hồn Đại Pháp của mình không chút xi nhê với hai người này,nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh,song mục lóe sát cơ đang tay tiến đến hai người kia. Hai người kia,tay nắm tay lần mò chống gậy mà tìm đến. Khoảng cách giữa ba người càng lúc càng thu hẹp. Hai người kia đã tiến sát tới,chỉ còn cách kẻ lẹ mặt kia độ một bước chân:

“ Bình! Bình! Rầm! Rầm!”

Kha,Mai đã trúng phải độc thủ, hai người như hai con diều đứt dây,phút chốc bay ngược ra sau,sóng xoài dưới đất. Miệng rỉ máu tươi,hai chân dầy dầy,tính mạng thập phần nguy ngập.

Khi kẻ kia xuất chiêu đánh lén hai người Kha Trấn Ác và Mai Siêu Phong,đột nhiên Độc Cô Cầu Bại thấy cầm chế bản thân được giải khai. Lão nghĩ bụng,không là bây giờ thì còn chờ tới khi nào nữa đây.

Soạt một tiếng,lão rút lấy trường kiếm của một người gần đó xuất chiêu tấn công. Một chiêu kiếm với thập nhị thành công lực của Độc Cô Cầu Bại nào phải tầm thường. Kiếm quang như sấm rung chớp giật,từ những phương góc khó đoán định liên tiếp công tới Dị Nhân. Chỉ thấy kẻ kia buông tiếng cười nhạt,nâng ấm trong phút chốc lại bao trùm căn phòng. Ngay lập tức mười mấy kẻ nhảy bổ tới lão Độc Cô mà đốc sức tấn công không chút nương tay,lại thêm hai ba kẻ trong đó có cả Lý Mạc Sầu nhảy tới chắn trước mặt của y mà xả thân đỡ kiếm. Độc Cô Cầu Bại thấy có biến lập tức thu chiêu tấn công,quay lại công kích những kẻ đang liều mình lao tới.

“Choang! Choang! Choang!” liên tiếp mười mấy tiếng. Chỉ thấy binh khí của đối phương trong chớp mắt đã bị lão đánh văng đi. Hổ khẩu cả bọn rách toác,máu chảy ròng ròng. Thế nhưng dường như họ không hề cảm thấy đau đớn,mặt chẳng chút nhăn nhó,hai mắt vẫn rực lửa căm hờn. Cả bọn hầm hè chuẩn bị phát động tiếp một đợt tấn công thứ hai. Lão Độc Cô nhất thời tiến thoái lưỡng nan không biết phải làm thế nào. Kẽ kia e hèm mấy tiếng liên tiếp,lại cất tiếng cười khan. Chỉ thấy đầu óc hơi váng vất,Độc Cô Cầu Bại đoán định y lại định dỏ trò,vội vận chân khí hộ thể. Tiên Thiên chân khí trong người lão trong giây lát đã chạy được một vòng chu thiên. Tâm trí lão đột nhiên sạch bong như vừa dùng Vím trắng sáng mới,không còn chút ảnh hưởng bởi Tà thuật của Tà Dị Nhân.

Cổ dẫu đi mừng vui vì khám phá mới,Độc Cô lão gằn giọng:

- Đùng hòng giở trò với lão phu! Thực ra ngươi là ai? Tới đây có mục đích gì?

Tà Dị Nhân lộ rõ vẻ ngạc nhiên trước sự tỉnh táo của lão Độc Cô.

- Ngươi?! Hừm! Ngươi dám phản kháng sao? Ngươi là ai?

Độc Cô lão trợn mắt:

- Ta hỏi trước ngươi phải trả lời trước chứ? Ngươi là ai?

- Ta là ai ư? Hừm! Đầu đến lượt ngươi hỏi. Ngươi không nói ta cũng có cách biết. Lý Mạc Sầu! Tên này là ai?

Xích Luyện Tiên Tử điệu bộ cung kính:

- Thưa Ông pa! Kẽ có mắt không trông này chính là Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại ạ!

Độc Cô lão bật lên thẳng thốt:

- Lý muội! Tại sao muội lại nói về ta như vậy? Kẻ này thực chất là ai vậy?

Đáp lại mấy câu hỏi của lão chỉ là sự im lặng của Lý Mạc Sầu. Tà Dị Nhân cười khẩy:

- Giờ đây thị đã là người của ta. Ta cho thị nói thị mới được nói. Ta muốn thị chết ắt thị cũng dám nhảy vào dầu sôi lửa bỏng lắm. Người đừng phí công vô ích nữa! Khà khà! Thị ra người chính là Độc Cô Cầu Bại,tác giả của Độc Cô Cửu Thức,khá khen,khá khen!

Độc Cô lão trợn trừng mắt nhìn hần lòng cũng thầm phải công nhận là tên này rất đẹp trai. Y lại lên tiếng:

- Mèo ăn mất lưỡi của người rồi sao lão Độc Cô? Người tài như người ta cũng không muốn hại đâu. Giờ ta cho người hai lựa chọn. Phương án A là người ngoan ngoãn khuất phục,theo về dưới trướng của ta. Tiền đồ sáng lạng,tương lai rạng ngời. Hoàng kim,mỹ nữ trong thiên hạ,bao nhiêu ta cũng có thể cấp cho người đừng nói gì đến một Xích Luyện Tiên Tử nhỏ nhẻ này. Phương án B là...hà hà! Người đã biết rồi đấy,chúng ta đã nắm được hết bằng hình,cờ lếp cờ leo của người rồi. Chỉ mất một phút upload là lập tức cả thiên hạ sẽ biết người trông vậy mà hổng phải vậy. Dù người trốn tới chân trời góc bể nào người ta cũng sẽ tìm ra mà cười vào mặt. Người có chết cũng chẳng thể siêu thoát được đâu. Đó,giờ có hai con đường,người tự chọn đi kéo lại nói ta ác. Ta cho người mười giây suy nghĩ. Mười giây bắt đầu!

Gã vừa dứt lời,cả lũ bâu xâu bên ngoài bao gồm cả Lý Mạc Sầu đồng thanh đếm vang:

- Một....Hai....

Độc Cô Cầu Bại bất ngờ bị rơi vào tình huống này không thể không suy nghĩ,lập tức nhăn trán lăm lăm bấm tính toán. Trông gã khi này cứ như thí sinh đi thi đường lên đỉnh Ô lim pi a gặp phải ca khó vậy. Không khí trong quán vừa vui nhộn lại tột đỉnh căng thẳng vô cùng!

51. Chương 51: Chạy Quá Tải,lão Độc Cô Đột Quỵ Giải Võ Lâm Dễ Bị Hủy Giữa Chừng

Lại nói chuyện hồi trước đang đến đoạn Tà Dị Nhân đưa ra hai lựa chọn cho Độc Cô Cầu Bại lựa chọn trong vòng mười giây phải trả lời. Bằng không y sẽ ra chiêu hiểm,một mặt thúc ép mọi người trong quán tấn công lão,một mặt tung clip nóng của Độc Cô Cầu Bại và Lý Mạc Sầu lên mạng cho lão ô nhục một đời.

Không khí trong quán khi này vừa căng thẳng mà lại vừa vui. Quần hùng đang đồng thanh đếm từ một tới mười một cách hồ hởi. Độc Cô lão cau mày quan sát tình thế hiện tại,ra chiều suy nghĩ lung lăm. Tà Dị Nhân đứng sau lưng Lý Mạc Sầu,nhếch miệng cười,mắt ánh lên những tia tiểu ý. Xung quanh lão là khoảng hai chục hào sĩ giang hồ đã bị Tà Dị Nhân dùng Nhiếp Hồn Đại Pháp thu phục,một dạ quyết tử cho y. Phía đằng xa hơn một chút,bên ngoài cửa quán,Kha Trấn Ác và Mai Siêu Phong vẫn đang nằm co giật,rung chân liên hồi tính mạng thập phần nguy hiểm. Đồng hồ đã điểm đến những giây cuối cùng,Độc Cô lão nghiêng rằng trèo treo vẫn chưa thể tìm ra phương cách phá giải.

Lâu lắm rồi lão không phải dụng tâm nghĩ ngợi như thế này. Quá nhiều dữ liệu cùng lúc nhập vào,các phương trình,thuật toán phân tích,tích phân,xích ma được lập ra,nhảy nhót đòi lời giải đá khiến đầu óc lão rối bung beng. Chip của lão có tình trạng quá tải,đầu lão nóng dần lên theo từng tiếng đếm. Khói trắng mờ ảo bắt đầu bốc lên từ huyệt thiên linh cái.

- Sáu....Bảy....

Đột nhiên,chân khí trong người lão Độc Cô mất kiểm soát như Long mã đứt cương chạy nhộn nhạo khắp châu thân. Luồng nhiệt khí từ Thiên Linh Cái bắt đầu lan xuống cơ thể chạy rần rần,rần rần liên mấy vòng rồi quay lại công thẳng vào huyệt Đan Điền. Độc Cô Cầu Bại hự lên một tiếng đột quỵ ngã lăn ra đất. Hai mắt trợn trừng,miệng sùi bọt. Cảnh tượng rất kinh dị.

Diễn biến này quả thực bất ngờ không tưởng. Tà Dị Nhân trước giờ tay làm hiệu cho quần hào hán dùng đếm,sau hướng mắt về phía Công Tôn Chỉ e hèm liên ba cái. Gã này lập tức hiểu ý chạy lại kiểm tra xem

Độc Cô Cầu Bại bị làm sao, là thật hay giả vờ. Gã rất cẩn trọng không lập tức sáp vào mà đứng từ xa dùng đao chọc chọc, khều khều. Ấy nhưng gã đã lo xa quá. Độc Cô lão khi này toàn thân đã vô lực mềm nhũn không cựa cựa được. Chân khí trong người lão đang dồn cả vào huyết Đan Điền, nóng như lửa đốt, đau đớn không tả, nào còn biết chi đến việc Công Tôn Chỉ vẫn vờ, kiểm check hàng mình nữa. Sau một hồi lật nghiêng lật ngửa, sốc lên sốc xuống, Công Tôn cốc chủ cuối cùng cũng chịu buông tha cho Độc Cô Cầu Bại mà chạy lại bẩm báo với chủ nhân.

- Dạ thưa Ông Pa! Gã này chín phần mười là vì suy nghĩ quá độ mà nhiệt hỏa công tâm dẫn đến đột quy. Hắn không chết ắt cũng tàn phế, không còn tác dụng chi nữa ợ!

Tà Dị Nhân nghe vậy thì cau mày. Người đẹp có cháu mày cũng vẫn đẹp. Cả đám fan cuồng đồng loạt rú lên, khóc như mưa như gió vì sung sướng và hạnh phúc khi được chứng kiến cảnh này. Dăm ba kẻ lại lăn ra bất tỉnh nhân sự, thế nhưng cũng không ai thèm quan tâm, để ý đến cả.

Tà Dị Nhân phát tay ra lệnh, giọng hắn khi này đột nhiên trở nên the thé:

- Chôn sống hắn cho ta! Cả hai tên ngoài kia nữa!

Chúng nhân đồng loạt dạ ran, đưa đẩy, đưa kéo đưa đào hố, đưa lấp đất, lục tục thực thi mệnh lệnh mà mang Độc Cô Cầu Bại đi chôn sống. Tà Dị Nhân khệnh khạng hai tiến một sang ngang, ngồi vào bàn. Công Tôn Chỉ một bên rót rượu, Lý Mạc Sầu một bên gấp đồ ăn, thật phong lưu khoái hoạt vô cùng. Y đâu để ý tới lệ nóng hổi đang trào lắn trên má của Xích Luyện Tiên Tử. Phía bên ngoài, một bóng trắng rời khỏi lùm cây phía trước nhà, từ từ chuyển thân bỏ đi.

.

.

.

Quay trở lại với đoạn “Reng! Reng! Reng!” Ba hồi chuông điện tử gióng lên báo hiệu trận đấu đã bắt đầu. Từ vòng Tứ kết trở đi, các trận đấu sẽ diễn ra lần lượt tại một lôi đài đặt ở vị trí trung tâm chứ không chia ra làm bốn như các vòng ngoài nữa. Theo thứ tự sắp xếp trận đấu sẽ là trận đấu giữa Trương Vô Kỵ vs Dương Quá. Lúc này bảy người trong tám tuyển thủ đều đã tề tựu đầy đủ có mặt ở khu vực Lôi Đài, chỉ còn thiếu có mỗi Độc Cô Cầu Bại mà thôi. Mặc cho loa đài ra ra thông báo yêu cầu kêu gọi, Độc Cô lão vẫn biệt tăm biệt tích không thấy xuất hiện. Ban Tổ Chức quyết định không thể để hàng vạn người chờ đợi một người được thế nên cứ tiếp tục tiến hành thi đấu. Nếu như đến khi trận đấu của Độc Cô lão và Tiêu Phong mà lão vẫn không xuất hiện, Ban Tổ Chức sẽ xử lão thua. Chuyện khi đó tính sau, tạm thời chúng ta tập trung vào trận đấu giữa Minh giáo chủ Trương Vô Kỵ và Thần Điều Đại Hiệp Tây Cuồng Dương Quá đã.

Vừa nhận hiệu lệnh thượng đài của trọng tài Phương Chứng đại sư, hai đấu thủ lập tức cùng lúc tung mình lên không bay lộn bảy tám vòng đẹp mắt, đoạn cùng lúc hạ xuống đúng chỗ mình vừa đứng rồi mỗi hai một bước đều lên sàn đấu. Hai người lộn đều, bước đều vô cùng, chỉ riêng phần thượng đài này thôi đã khiến khán giả cảm nhận được cặp đôi này quả thực là cân tài cân sức, trận đấu trước mắt quả là khó đoán kết quả sẽ nghiêng về bên nào.

Dương Quá qua một đêm cùng Tiểu Long Nữ điều tức trị thương xem ra thương thế đã hồi phục hoàn toàn. Tuy nhiên, hai quầng mắt chàng lại thâm đen vì mất ngủ, nhan sắc có phần suy giảm, khiến hình tượng Thần Điều Đại Hiệp trong mắt khán giả có phần suy giảm. Lại thêm một điểm khác lạ là hôm nay không thấy chàng mang theo Huyền Thiết Kiếm nữa. Ất hẳn sau trận kịch chiến hôm qua với Lục Mạch Kiếm Đoàn Dự, Huyền Thiết Kiếm đã bị hư hỏng không nhẹ cần gửi lại nhà sản xuất để bảo hành lập tức.

P phía bên kia sàn đấu, Minh Hỏa Giáo Chủ Trương Vô Kỵ cũng tay không binh khí mà thượng tướng lên đài. Ý Thiên Kiếm và Đồ Long Đao trong trận đấu ở vòng trước với Lệnh Hồ Xung đã bị gãy cả đôi. Đêm qua Triệu Mẫn Quận Chúa mất cả đêm hàn gắn bằng keo năm lẻ hai mà không được nên chàng đành dùng đôi nhục thủ để nghênh chiến cùng Tây Cuồng. Dù vậy khí thế của chàng vẫn mạnh mẽ vô cùng, đôi mắt ánh lên vẻ tự tin cao độ, đặc biệt là khi các nữ cuồng fan đồng thanh la gọi tên chàng trên khán đài.

Trọng tài Phương Chứng sau một hồi nhắc nhở hai bên về quy định thi đấu lấy lệ bởi chẳng có luật lệ nào cả lập tức lui lại nấp dưới lôi đài mà phát lệnh bắt đầu. Đại hòa thượng tấm thân vàng ngọc, thân gảnh

trọng trách trụ trì Thiếu Lâm tự đâu thể liễu lĩnh mà tự đem thân đưa vào hiểm địa được. Hành động này của lão tăng không những không bị chê trách mà còn nhận được rất nhiều lời khen ngợi từ phía quần hảo hán. Chuyện này sau không nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện, trận đấu giữa Trương, Dương nhị hiệp đã chính thức bắt đầu. Trái với mong đợi của khán giả, hai chàng không lập tức động thủ xuất chiêu tấn công mà chỉ đứng lom lom nhìn nhau đầy dò xét. Không khí cầu trường bị ánh mắt của hai người hâm nóng đến cực điểm. Không nóng sao được khi bỏ tiền mua vé vào xem thi đấu vậy mà hai gã chẳng bên nào chịu ra tay, chỉ đứng từ xa mà nhìn nhau thôi. Đây đó bắt đầu vang lên những tiếng la ó chửi bới. Tâm lý đám đông nhanh chóng lan truyền trên khắp khán đài. Bấy giờ thì tất cả mọi người đã nổi nóng, quát tháo, la ó một cách không thương tiếc. Nhiều vật thể lạ liên tục bị ném xuống sân. Tiếng Ban Tổ Chức trên loa kêu gọi mọi người cố gắng giữ bình tĩnh bị nhấn chìm trong âm thanh phần nộ của mấy vạn con người.

Mọi người cứ chửi bới, la ó, ấy là việc của khán giả phải làm và nên làm. Còn việc của Trương Vô Kỵ và Dương Quá là đứng yên nhìn nhau. Nỗi khổ tâm của hai chàng may ra chỉ có vài người biết được. Đêm qua không chỉ hai chàng mà cả bốn tuyển thủ bên dưới bao gồm Tiêu Phong, Trương Tam Phong, Châu Bá Thông và Thạch Phá Thiên đã nhận được lời hăm dọa do Vi Tiểu Bảo gửi tới. Kể thì người thân bị bắt cóc, người thì sự nghiệp đứng trước nguy cơ tiêu tán, người lại bị nắm chứng cứ ngoại tình... Kèm theo sự đe dọa đó là các yêu cầu khó hiểu cho các trận đấu của ngày hôm nay. Trước nguy cơ những gì thân yêu nhất sẽ tan biến như bọt nước, tình huống lại quá bất ngờ nên dù tất cả đều là hạng thông minh tuyệt đỉnh, võ công cao cường nhưng chẳng ai có thể nghĩ ra đối sách ứng phó. Cả sáu người đều đành phó mặc cho số phận đẩy đưa. Thà không được làm Võ lâm minh chủ còn hơn mất sạch mà chưa chắc đã được làm.

Thực là:

“Hùm thiêng khi đã sa cơ

Cũng đành chửi đồng đờ mờ mà thôi!”

52. Chương 52: Quần Hảo Hán Quy Phục Người Mới Tới Vương, lâm Một Bận Phải Lao Tâm

Đáp lại sự phần nộ của đám đông, Dương Quá và Trương Vô Kỵ vẫn hoàn toàn im lặng, chú mục nhìn nhau. Bắt đầu có bạo động xô xát xảy ra trên khán đài. Đội an ninh của giải vốn do Phi Thiên Biển Bức Kha Trần Ác lãnh đạo, thế nhưng nào ai thấy lão xuất hiện đâu. Đội an ninh như rắn mất đầu, mạnh ai người đẩy hành động khiến sự việc đã loạn lại càng thêm loạn. Ban Tổ Chức kêu gọi mọi người bình tĩnh đến khản cả cổ, đau cả họng mà không được, lại quay sang năn nỉ hai người Trương, Dương ra tay thi đấu kéo thiên hạ đại loạn tới nơi. Trong mắt hai người khi này đã lộ vẻ nôn nóng, nao núng thấy rõ. Vậy nhưng sự việc trọng đại nên cả hai nào dám lơ đãng. Tự trung lại là vẫn án binh bất động, chẳng ai chịu ra tay trước cả. Ban Tổ Chức hết cách đành rút mic đó mà chui xuống gầm bàn ẩn núp, tránh cơn mưa vật thể lạ từ khán đài bay xuống.

Dường như chỉ đợi có vậy, một bóng người từ đâu lướt tới, nhặt mic cất lời vang vọng khắp đấu trường. Giọng người này vừa trầm vừa ấm, tuy quen mà rất lạ.

- Loa loa loa! Tất cả chú ý! Tất cả chú ý, tập trung nhìn ta nào! Hú hú hú!

Cả đấu trường Hoa Sơn Colloseum đang náo loạn như thế, vậy mà chỉ nghe thấy tiếng người này nói, lập tức mọi âm thanh ồn ã chuyển thành im lặng. Thời gian, không gian đột nhiên như bị đóng băng, quần hảo hán sững sờ giữ nguyên hiện trạng, chú mục vào người vừa lên tiếng.

Kể có thể nhiếp trấn quần hùng chỉ bằng một lời nói, còn ai khác nữa chính là nhân vật bí ẩn Tà Dị Nhân đã xuất hiện ở các kỳ trước. Y đã thay đổi trang phục, giờ đang diện cả cây pajama kẻ sọc màu xanh nước biển, mái tóc dài vẫn lộn lạo rủ xuống trán thông minh cao vời, chân sỏ đôi kỳ hài Thiên Tầm Ngoa làm bằng

da thú. Duy chỉ có gương mặt đầy tà khí của y là vẫn như cũ. Hai con mắt sâu thăm thăm như nhìn thấu tận tâm can của người trước mặt,lại phảng phất nét u sầu độc đáo khiến lay động lòng người.

Thấy toàn bộ mọi người đã dồn sự chú ý đến mình. Y lập tức tung mình lên cao,hai tay dang rộng như cánh đại bàng bay vút lên lồi đài,nơi Dương,Trương khi này vẫn đang đứng bất động. Cùng lúc đó,mười mấy kẻ mặc đồ đen xuất hiện,tay mỗi người cầm một chiếc gương đồng lấp lánh. Mười mấy kẻ đó lập tức lập thành đội hình,gương đồng trong tay cầm theo những phương vị khác nhau. Đội hình đội ngũ tề chỉnh,hành động đều tằm tắp dường như đã tập dượt từ lâu. Tất cả mọi người thấy có việc kỳ lạ đang xảy ra,lại còn tưởng đây là một tiết mục biểu diễn có trong chương trình nên đều chú tâm theo dõi.

Xòe! Tà Dị Nhân bất chợt cười xòe một cái,đoạn một chân làm trụ,chân kia co lên như pa xoay liên tiếp mấy vòng như vũ công ba lê. Nụ cười tỏa nắng,nắng ấm đầu tiên phát ra từ hàm răng trắng sáng của y,chiếu đến hệ thống gương đồng do mười mấy kẻ mặc đồ đen đang cầm sẵn. Gương đồng phản chiếu,mang ánh nắng hắt lên hết lượt trên khán đài. Quần hùng bị nắng từ nụ cười của Tà Dị Nhân chiếu phải lập tức thấy đầu óc mụ mị văng vắt,mơ hồ một cách khó hiểu. Vạn người như một đồng loạt hướng về phía Tà Dị Nhân thi lễ,mà kêu réo:

- Ôp pa! Ôp pa! Sao người lại đẹp đến vậy,để lòng em ngất ngây! Ôp pa ơi ới ời! Sai khiến em đi! Ra lệnh cho em đi! Cả kiếp này em nguyện sống chết vì người! Hú hú hú!

Người khóc kẻ cười,ngất lên ngất xuống. Cảnh tượng vô cùng hoạt kê nhưng lại cũng tràn đầy vẻ điên cuồng ma mị. Tà Dị Nhân thấy đại kế đã thành,khi này mới thu lại nụ cười,đứng bằng hai chân mà chỉnh lại trang phục. Phải mất một lúc,y mới đưa tay lên cao ra hiệu cho tất cả im lặng. Đoạn y lại cầm mic lên mà rằng:

- Các đồng chí có nghe rõ tôi nói gì không?

Tất cả mọi người có mặt trong đấu trường,kể cả Ban Tổ Chức đồng thanh:

- Dạ! Rõ!

Y mỉm cười đưa tay lên cầm,nhưng lại sức nhớ ra là mình đã cạo hết râu nên đành xoa xoa ngực,trông đỡ hơi hết sức. Rồi trong những ánh mắt khác khoải,chất chứa đam mê và chờ đợi,y tiếp tục nói:

- Nếu như ta dẫn dắt các người đến một nơi,mà ở đó chúng ta có thể thỏa sức tung hoành,muốn gió được gió,muốn mưa được mưa. Các người có chịu theo ta không?

Tất cả lại đồng thanh:

- Sẵn sàng! Sẵn sàng! Vì Ôp pa,mẹ cha bọn tôi còn chẳng tiếc nói chi đến thân xác này. Dẫu người có bảo chúng tôi vào dầu sôi,lửa bỏng chúng tôi cũng sẽ chẳng cau mày.

Tà Dị Nhân mỉm cười vẻ hài lòng vô cùng,giơ hai ngón tay giữa lên trời mà gầm lên tiếng gầm chiến thắng:

- Oh! Yeahhhh! I love you all!

.
. .
. .
. .
. .

Cùng lúc đó,nơi đỉnh núi khi trước Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại từng có buổi tắm quất,đám lưng nói chuyện,có bốn năm người đang xuất hiện ở nơi đây,ba nam hai nữ,ba nam hai ngồi,thì thà thì thục,thậm thà thậm thục trông rất khả nghi. Trông xa tưởng thế nào,lại gần hóa ra là vậy đó. Hai người đang ngồi là Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh. Ba người đang nằm thêm thiếp kia chính là Kha Trấn Ác,Mai Siêu Phong và Độc Cô Cầu Bại.

Nhắc lại câu chuyện ban nãy,khi Tà Dị Nhân sai đám đệ tử mang ba người đi chôn sống Vương Trùng Dương đã có mặt phía bên ngoài quán lông lợn của họ Lý. Vốn lão định đến tìm lão Độc Cô để bàn việc đại sự đồng thời tranh thủ Lâm phu nhân không ở đó mà làm cút rượu với bát tiết canh. Nào ngờ tới nơi đã thấy sự lạ

xảy ra,lại vô tình chứng kiến từ đầu đến cuối sự việc. Từ khi kẻ lạ mặt xuất hiện,lão đã thấy có điều tà dị liên vận Tiên thiên chân khí hộ thể hết sức đề phòng. Sau lại thấy kẻ kia dùng Nhiếp Tâm Thuật mà thôi miên cả quán thì lại càng nghi ngờ hơn. Thêm nữa,Tà Dị Nhân lão trông mặt rất quen,lại cả lối ăn vận kỳ dị khác người kia nữa,chắc chắn lão đã gặp ở đâu đó rồi nhưng nhất thời nhớ không ra. Lão biết kẻ này ắt là cao thủ,công phu không phải tầm thường,quần hảo hán cũng đang nằm trong tay hãm nên ném chuột sợ vỡ đồ,nào dám khinh xuất lộ diện. Lão núp trong lùm cây trước nhà,thu liễm tinh khí thần xuống hết mức mà theo dõi diễn biến bên trong. Từ việc Kha Trần Ấc và Mai Siêu Phong bị dị nhân kia đả thương,đến việc Độc Cô Cầu Bại bị tẩu hỏa nhập ma,sinh ra đột quỵ,tất cả đều không qua khỏi mắt lão. Cho tới khi ba người bị đem đi chôn sống,lão mới bám theo xem xét địa điểm,sau quay về rủ Lâm Triều Anh đi cùng cứu người. Trước khi đi,lão không quên dặn dò đám Toàn Chân Thất Tử để ý theo dõi mọi diễn biến sự việc xảy ra nơi đấu trường rồi báo cáo cho lão ngay khi có thể. Vậy mà tới giờ lão vẫn chưa nhận được tin tức gì,xem ra phen này lành ít dữ nhiều rồi.

Vương,Lâm dặn dò chúng đệ tử xong xuôi lập tức xuất hành tìm đến nơi chôn sống ba người kia. Cũng may bọn kia cũng chỉ mới xong việc. Vì tránh bút dây động rừng,hai người đợi bọn chúng đi khuất dạng thì mới xuất hiện,cứu ba người kia đưa lên đây mà truyền nội công kèm hô hấp nhân tạo,sơ cứu chữa thương. Tới lúc này thương thế của Kha,Mai cũng đã tạm đi vào ổn định,chỉ cần thêm thời gian để tĩnh dưỡng nữa thôi. Duy có Độc Cô lão,cho tới giờ Vương,Lâm hai người đã thay phiên nhau truyền công,điều trị mà cũng vẫn không có tiến triển gì. Cơ thể Độc Cô lão lúc nóng rực,khi lạnh toát,rõ ràng là mạng lão chưa vong. Thế nhưng công lực truyền vào người lão chỉ như hòn đá ném xuống nước,tôm một cái biếng mát,là chẳng thấy tằm hơi đâu cả. Hai người hết cách,lại sau một buổi lao tâm khổ tứ khiến chân khí suy giảm khá nhiều nên đành đặt lão tạm nằm đó rồi quay ra điều khí dưỡng thần.

Vương lão nào biết trong cơ thể Độc Cô lão hiện giờ đang có những biến chuyển vô cùng lạ lùng và ảo diệu. Tất cả những sự việc đang diễn ra xung quanh,Độc Cô Cầu Bại đều biết cả. Thế nhưng lão muốn nói cũng không được,muốn cử động ra dấu cũng không xong. Đơn giản nhất là việc nhân nhó thể hiện những đau đớn đang diễn ra trong cơ thể lão cũng không thể nào làm được. Khi này trong cơ thể lão Độc Cô đang có hai luồng chân khí một chỉ âm chỉ hàn một chỉ dương chỉ hỏa đang đánh nhau kịch liệt. Hai luồng chân khí như hai đạo quân thay phiên nhau công thủ thành trong huyết Đan Điền. Cứ khi luồng chân khí chỉ hàn chiếm được thành,hơi lạnh lại dần lan tỏa khắp châu thân thì từ Thiên Linh Cái của lão lại sinh ra một luồng chân khí chỉ Dương dần đánh chiếm lại các cứ điểm của chỉ Âm chân khí. Luồng Dương khí tăng dần lên cho tới khi chiếm lại được huyết Đan Điền,cơ thể nóng thì từ hai gang bàn chân lại xuất hiện hai luồng Hàn khí bắt đầu chống lại khí nóng. Cứ vậy cứ vậy,không biết đã bao nhiêu lần giao chiến vẫn chưa bên nào lấn át được bên kia,Độc Cô lão ban đầu nằm rảnh còn để ý đếm thử số trận,sau nhiều quá chán chẳng buồn đếm nữa,bèn tĩnh tâm đếm cừu mong sao ngủ được. Đúng lúc này lại có sự lạ xảy ra...

Thực là:

Âm Dương nhị khí đương giao kích

Lại nảy sinh ra biến cố hay

Chính tà,ma phật và may rủi

Chỉ cách xa nhau độ gang tay.

53. Chương 53: Bốn Chín Chưa Qua,năm Ba Đã Tới Thực Hư Biến Đổi,kỳ Ngộ Đại Tiên

Hồi này nói đến đoạn Độc Cô Cầu Bại đang bị âm dương nhị khí đánh nhau túi bụi trong người,dẫn đến tình trạng dở sống,dở chết,cơ thể khi nóng,khi lạnh bất thường. Căn nguyên của việc này phải cất công giải thích một phen để chư vị độc giả tiện theo dõi. Trước đã từng nhắc tới việc Độc Cô lão thời trẻ ham mê kiếm đạo,lại nghe lời xúi dục của bọn lang băm mà mang thân đi ngâm trong lá thuốc người Dao hòng gia tăng

công lực, đạt đến cảnh giới Thiên kiếm. Những tướng võ công sẽ tinh tiến vượt bậc, nào ngờ toàn gặp phải phường lừa đảo. Nào đâu có phải nước lá thuốc, lá theo gì tất cả toàn là canh rau cải nấu thịt băm, canh rau ngót nấu tôm he hay canh chua cá lóc mà thôi. Công lực thâm hậu đâu chẳng thấy mà chỉ thấy phát ban, mề đay nổi mẩn ngứa khắp người, chân khí trong người đột nhiên thất tán mà suýt vong mạng. Cũng còn may mẩn là lão gặp được hảo bằng hữu dẫn dắt, chỉ bảo đưa lão đầu tà nhập ma nên kịp thời, nên mới thoát khỏi thảm trạng đó. Thế nhưng cái gì cũng có cái giá của nó cả, nhập Ma đạo là phải lô đề, chần cạ, theo nẻo tà là phải đập đá, phá ke. Thông minh vốn sẵn tính trời, mấy món đó lão Độc Cô học rất nhanh, ma công tinh tiến từng ngày, từng giờ. Sau một thời gian đứng trong hàng ngũ của Đảng Chơi Nhưng Không Chơi Chịu, gia cảnh đi vào suy kiệt, nhà cửa do ông bà tổ tiên để lại cũng lần lượt đội nón mà đi. Đến khi nhận ra tình huống của bản thân, thì trong tay lão đã chẳng còn một đồng, chất kích thích đã làm đầu óc lão u mê, gần như ngơ ngẩn mất rồi. Chỉ có võ công được ma công bổ trợ nên có nhiều khởi sắc.

Thời đó lão độ gần ba mươi tuổi, đã bỏ Cương Kiếm mà sử dụng thanh Tử Vi Nhuyễn Kiếm bá đạo vô song, uy chấn giang hồ. Vậy nên dù có nợ nần nhiều nhưng cũng ít chủ nợ nào dám đòi lão căng thẳng cả. Tới một ngày nợ, có một người thanh niên tới thu tiền truyền hình cáp nhằm nhà, đúng lúc lão đang thiếu thuốc, hết tiền mà sinh ra cáu giận, to tiếng đuổi đi. Người thanh niên kia tính cũng cương cường hiếu thắng nên cũng lớn tiếng nói lại. Lời qua tiếng lại, hai người nảy sinh cãi vã, xung đột căng thẳng. Thiếu kiếm chế, Độc Cô Cầu Bại xuất kiếm đánh trọng thương người kia. Sau đó biết được gia cảnh khó khăn của người thanh niên kia, vốn là Giáo viên trường làng, lương thấp thường ít, vì nghèo túng mà phải đi làm thêm nuôi một mẹ già và ba vợ nhỏ, Độc Cô lão hối hận cũng đã muộn mất rồi. Lão vét túi, bán sạch những gì có thể mang tới đền cho gia đình chàng thanh niên. Đoạn bèn tìm nơi hoang vu, vứt đi thanh Tử Vi Nhuyễn Kiếm mà thề quyết thay đổi, từ bỏ Ma Đạo. Không bỏ cũng chẳng được, tiền hết thì các hảo bằng hữu lập tức li khai bỏ lão lại ngay lập tức. Cái danh Kiếm Ma Độc Cô có lẽ cũng từ thời điểm đó mà ra.

Độc Cô Cầu Bại phần đời, uất người lại quyết tâm từ bỏ Ma đạo nên bỏ ra vùng tái ngoại, kiếm một hang động chốn hoang sơn cùng cốc, diện bích tu luyện suốt mấy năm trời. Thế nhưng Ma đạo nhập vào thì dễ chứ muốn thoát khỏi thì thực khó khăn vô cùng. Độc Cô lão sau hơn ba năm tu luyện, trải qua không biết bao đau khổ, thân thể, đầu óc trải qua không biết bao lần phân tranh mới tìm được một phương pháp khả dĩ có thể khống chế được Ma Tâm. Ấy là dùng công lực bản thân dồn ép Ma chủng trong người vào một chỗ rồi tạo ra một lớp màng bảo vệ ngăn chặn cho chúng không thể thoát ra được. Vậy nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc võ công bản thân sẽ suy giảm rất nhiều vì đã mất ma công, lại phải chia thêm công lực ra để khống chế ma chủng nữa. Tuy vậy nhưng như tại hạ đã nói, đây chỉ là cách tạm thời, là phương sách duy nhất trong khi không có phương sách nào mà thôi. Những khi tâm trí hưng phấn quá độ hay bị kích động, Ma Tâm trong lão lại bị kích phát cùng lúc với tấm màn công lực bảo vệ bị mở toang. Nhẹ thì Ma Tâm khống chế cơ thể khiến lão bị mất kiểm soát với hành động của mình, nặng thì xung đột chân khí dẫn đến nội thương trầm trọng. Từ khi Độc Cô lão tìm ra được cách này cũng chỉ mới đôi ba lần ma tâm kích phát ở mức nhẹ, cũng còn may là không gây ra thiệt hại lớn về người và tài sản. Trước kia khi Độc Cô Cầu Bại tới tìm Dương Quá để đòi kiếm, do tâm trí bị kích động đã từng xảy ra tình trạng này. Các bạn có thể quay lại hồi bốn, năm, sáu gì đó ở gần đầu để kiểm chứng. Đại loại bệnh lý của lão Độc Cô khá giống với chứng Tâm thần phân liệt của y học hiện đại. Bệnh này không có thuốc chữa, chỉ có thể kiềm chế dần đưa việc phát bệnh đi vào ổn định mà thôi.

Thời gian gần đây, nhờ Tiên Thiên chân khí do Trung Thần Thông Vương Trùng Dương truyền cho, bệnh tình của Độc Cô lão có nhiều chuyển biến tích cực. Vốn Vương lão luyện chân khí đi theo đường chí dương chí nhiệt, Ma công trong người Độc Cô lão lại là loại chí âm chí hàn. Vậy nên khi công lực trong người lão chuyển dần thành chân khí chí dương thì ma công cũng ngày càng bị dồn ép, gần tới mức tiêu tán. Nếu như không có sự vụ Tà Di Nhân xuất hiện đưa ra hai lựa chọn khó khiến Ma Tâm bị kích khởi thì có lẽ giải Nobel Y học năm nay đã được trao cho Vương Trùng Dương rồi.

Nói lại diễn biến trận chiến trong cơ thể của Độc Cô Cầu Bại lúc này. Hai luồng Tiên – Ma chân khí đang kịch đấu dữ dội, thay phiên nhau làm chủ tòa thành chính là huyết Đan Điền. Cứ bên này thủ thì bên kia lại tấn công, xoay vòng không ngừng nghỉ. Độc Cô lão toàn thân bất động, đầu óc dù hoàn toàn tỉnh táo nhưng cũng không thể hé răng nửa lời, hay cử động được một ngón tay. Lão ban đầu còn cố dùng lí trí để can thiệp nhưng sau nhiều lần cố gắng vẫn thất bại nên khi này đành phó mặc cho số phận mà chuyển sang đếm cừu cho dễ ngủ.

Đúng vào khi đang thiu thiu, chuẩn bị chìm vào cơn mộng mị, chợt lão nghe thấy có tiếng chân người đang chạy đến. Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh dường như cũng đã phát hiện ra có động nên đã lấy lá cây phủ lên ngực trang, che dấu cho Độc Cô lão và hai người kia. Người sắp tới, thân pháp khá mau lẹ, tuy chưa đạt tới tầm siêu cấp cao thủ như lão hay lão Vương nhưng ắt cũng thuộc hàng nhất lưu trong thiên hạ. Vương lão quay qua dặn dò phu nhân ở lại chốt hạ, bảo vệ cho ba người kia, đoạn triển thân chạy ra chặn đường kẻ kia không cho lại gần. Độc Cô Cầu Bại nổi máu tò mò, một mặt cũng đang rảnh rỗi không biết làm gì nên dương tai lên lắng nghe. Thế nhưng khoảng cách khá xa, lão lại không thể vận công điều tiết nên cố lắm mới có thể nghe được lờ mờ câu được câu chăng. Hình như là người phe mình, lão thấy hai người kia đối thoại một lúc rồi cả hai tiến lại về phía cả bọn. Chỉ thấy người vừa đến cung kính cất lời vấn an Lâm Triều Anh:

- Đồ tôn Triệu Chí Kính xin vấn an tổ sư nương!

Lâm Triều Anh chỉ ừm một tiếng đáp lời. Kế đó Vương lão lên tiếng:

- Phu nhân! Triệu Chí Kính nhận mệnh từ đám Mã Ngọc, Khưu Xứ Cơ theo dặn dò tới tìm chúng ta để thông báo tình hình phía dưới kia. Phen này quả thực nguy cấp lắm rồi. Tà Dị Nhân đã dùng thuật Nhiếp Hồn thu phục toàn bộ nhân sĩ giang hồ tham gia đại hội lần này. Hiện hắn đang thống lĩnh quần hào hợp lực mở ra cái gọi là Thiên Địa Môn gì gì đó. Hắn đã muốn mở cánh cổng đó ra chắc chắn không có ý đồ tốt rồi. Chúng ta phải tìm cách ngăn chặn âm mưu đó lại.

Lâm Triều Anh tỏ vẻ đồng ý:

- Chắc chắn là như vậy. Chí Kính, hiện sư phụ và các sư thúc bá của ngươi ở đâu?

Triệu Chí Kính lễ phép trả lời:

- Dạ thưa Tổ sư gia, Tổ sư nương. Bảy vị sư phụ và Châu sư tổ cùng quần đệ tử giáo ta hiện vẫn an toàn. Nhờ lời người dặn dò, mọi người đều đã có sự chuẩn bị trước nên không bị ảnh hưởng bởi Nhiếp Tâm Thuật. Hiện mọi người vẫn đang giả dò quy phục Tà Dị Nhân để tìm thời cơ giải cứu cho quần hảo hán. Mã sư bá có viết huyết thư gửi cho tổ sư gia ở đây. Đồ tôn kính người xem xét!

Độc Cô lão thấy tình huống khẩn yếu thì chú tâm nghe ngóng. Chỉ thấy bước chân của Lâm Triều Anh tiến về phía Vương lão, chắc bả tò mò muốn đọc chung. Lại thấy tiếng xé phong bì cái xoạc của Vương lão. Phong bì vừa bóc lập tức một tiếng nổ xé tai vang lên “Oành!” kèm theo là tiếng Hự lên đau đớn của hai người Vương, Lâm. Vương Trùng Dương gầm lên:

- Phản đồ! Ngươi dám dùng Bom Thư Công ám hại chúng ta sao?

Tiếng Triệu Chí Kính ré lên cười đều cáng:

- Hehehe. Tổ sư gia, người nặng lời quá rồi. Ai bảo năm xưa người cả gan dám xé ảnh thần tượng của con. Con đã nói các ộp pa có đến mười mấy người, hai người bắt quá cũng chỉ có đến hai mạng. Đền không có nổi đâu mà. Như thế này cũng là quá lắm cho hai người rồi.

Wương lão nghe vậy thì lắc đầu than:

- Chí Kính! Ngươi quả thực hết thuốc chữa rồi. Hâm mộ ai lại đi hâm mộ mấy thằng trẻ ranh, quần bó chèn, nam không ra nam nữ chẳng ra nữ. Trước kia ta làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi thôi. Ai ngờ đâu...

Triệu Chí Kính định nói gì đó bỗng dưng im bặt vẻ như chờ đợi.

Vù! Có người xuất hiện. Kẻ vừa tới khinh công cao tuyệt, vô thanh vô tức xuất hiện như một bóng ma, Độc Cô lão khi nãy dù lắng nghe câu chuyện của ba người kia nhưng vẫn để ý tới động tĩnh xung quanh vậy mà cũng không phát hiện ra.

Triệu Chí Kính cung kính chào y:

- Cung nghinh thánh giá! Tiểu đồ may mắn không nhục mệnh, Bom Thư Công đã đả thương được hai người họ đây rồi ồ!

Kẻ vừa tới ầm ừ khen,y vừa cất lời Độc Cô Cầu Bại nhận ran gay tiếng của y. Chính là kẻ mà có gọi tên ra cũng chẳng ai biết là ai,Tà Dị Nhân:

- Người làm tốt lắm! Lại đây cho ta thưởng ột cái ôm nào!

Tiếng chân của Triệu Chí Kính run rẩy trong sung sướng bước lại gần.

Bộp! Chát! Hự!

Mấy tiếng đánh gọn vang lên. Tiếng Tà Dị Nhân cười gần:

- Vì người ngoài mà đến sư tôn của mình cũng dám hại! Ta chúa ghét cái loại khi sư diệt tổ như người. Hừm!

Lại thấy Vương Trùng Dương cất lời,giọng lão rung rung,rõ ràng là đã thọ thương không nhẹ.

- A! Thì ra là đại thánh giá lâm! Thảo nào tại hạ thấy người rất quen mặt mà nhất thời không nghĩ được ra. Lâm sư muội,vị này là người ta đã kể với muội. Chính ổng là người đã giúp quần hào chúng ta dành thắng lợi ở phần trước đó! Đại Thánh,người này là Lâm Triều Anh,tiện nội của tại hạ!

Độc Cô Cầu Bại nghe xong câu này mà thấy mắt hoa tai ừ nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tà Dị Nhân là Đại Thánh,Đại Thánh là Tà Dị Nhân,vậy là sao?

54. Chương 54: Tà Dị Nhân Cùng Lão Vương Đối Khẩu Tiên Dung Đại Lễ, Hậu Dụng Kỳ Môn

Đại Thánh Tà Dị Nhân sau khi nghe Vương lão giới thiệu qua lại giữa mình và Lâm Triều Anh thì miệng nở một nụ cười,rút trong túi ra một chiếc mùi xoa trắng,nhún chân phất khăn rất điệu đà,kiểu cách:

- Lâm cô nương mạnh giỏi a!

Lâm Triều Anh thân là tôn sư võ học phái Cổ Mộ,lại luyện Lãnh Tâm Quyết đã tới thập thành hỏa hầu,vậy mà mắt thấy tai nghe kiểu chào của y cũng không khỏi phì cười. Nàng cười khanh khách,cười khùng khục,cười khằng khặc,cười hí hí,há há,hồ hồ...Nàng cười đủ kiểu,đủ tư thế,hết lần trái lại lần phải,hết đứng lại cười. Nàng ôm bụng gập người thở hổn hển lấy hơi,đoạn lại ôm bụng cười tiếp.

- Hahaha...Hihih...Hô hô hô....Á,đau bụng...hự ...hự...tóa. Há há há...

Cảnh một đạo cô tuổi ngoại ngũ tuần cười lăn cười bò giữa chốn hoang sơn cùng cốc khiến người ta không khỏi lạnh sống lưng,quặn cái ruột mà bật ra tiếng cười khan vô nghĩa.

Vương lão vốn đã từng trúng phải Liên Tiểu Khí,cười liên tiếp cho đến khi chết nên lập tức nhận thấy có dị biến. Vương lão gượng sức bình sinh hướng về phía Lâm Triều Anh tụ khí thành âm quát lớn:

- CÓ THÔI NGAY ĐI KHÔNG THÌ BẢO! CƯỜI GÌ MÀ CƯỜI LẮM THẾ!!!

Lâm Triều Anh bị tiếng quát của trượng phu làm rung động tâm can,theo phản xạ lập tức im bật,may mắn thoát khỏi hiểm cảnh. Nàng nào dám chần chừ,vội ngồi phịch xuống xếp bằng điều tức chân khí trong người,chống lại cơn cười vẫn từng đợt,từng đợt chạy từ bụng lên tới mặt. Cơ mặt giật giật,khóe miệng nhếch nhếch liên hồi rõ là đang trải qua một trận kịch chiến giữa lí trí và cơ thể.

Vương lão thấy phu nhân đã tạm thời qua cơn hiểm nghèo bèn hướng về Tà Dị Nhân lên tiếng:

- Đại thánh trước giúp đỡ bọn tại hạ thoát khỏi thảm cảnh diệt vong. Sau lại ra tay hạ độc thủ với quần hùng võ lâm. Hành động khi chính khi tà thật khó lường! Xin hỏi người có dụng ý gì?

Tà Dị Nhân hết nhìn Lâm Triều Anh lại nhìn Vương lão,đoạn lão nhếch mép cười bốn năm lần với Vương Trùng Dương. Y thấy lão vẫn chẳng xi nhê gì trước tà thuật của mình nên thôi không cười nữa mà cúi xuống nhìn quanh quất tìm chỗ đặt móng ngồi. Phịch một cái,y ngồi ngay xuống đồng cây lá dưới chân,vốn là bụng dưới của Độc Cô Cầu Bại đã được phủ lên để nguy trang. Y chắc cũng thấy kỳ lạ rằng sao đồng lá

này lại êm ái khác thường thế nên nhún nhún thử mấy cái xem sao. Vương lão thấy vậy, lo rằng y phát hiện ra sự việc nên vội e hèm nói lớn.

- Đại thánh! Phải chăng người có điều chi uẩn khúc khó nói?

Tà Dị Nhân thấy lão hỏi gặng thì thôi không nhún nữa, quay qua nhìn thẳng vào Vương lão, không trả lời mà lại hỏi ngược lại:

- Uẩn khúc? Hà hà! Trên đời này còn có thứ gọi là uẩn khúc với ta ư? Ta cho Vương Trùng Dương người một cơ hội, nếu người chịu quy phục theo ta, chẳng những ta sẽ tha mạng cho toàn bộ các người mà còn giúp các người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Wương lão vốn đang ngẫm vận công để chữa lành thương thế, nay thấy Tà Dị Nhân chịu ngồi xuống nói chuyện thì trong bụng mừng thầm, ngoài mặt vẫn lộ vẻ ngạc nhiên hỏi han để kéo dài thời gian.

- Một cái mạng nhỏ của Trùng Dương này thì có chi là đáng kể đối với người. Sao người không một đao lấy mạng tại hạ rồi cứ thế mà làm đại sự không phải hơn sao?

Tà Dị Nhân lắc đầu cười buồn:

- Chẳng dẫu gì người. Thực chất Tiên Thiên Công của người là thiên địch với Nhiếp Hồn Đại Pháp của ta. Vậy nên Tâm Thuật của ta không có tác dụng với người là vì vậy. Thế nhưng cái gì cũng có hai mặt của nó. Ta lại cũng cần sử dụng Tiên Thiên Chân Khí của người để giúp ta mở ra Thiên Địa Môn nên mới tiên dụng lễ mời người làm trợ thủ.

“Muốn biết phải hỏi, muốn giỏi phải học.” Vương lão vốn tính ham học hỏi nên nào bỏ lỡ cơ hội nên hỏi tiếp:

- Tiên dụng lễ vậy Hậu thì dụng chi? Đừng nói là dụng môn nha! Hí hí!

Tà Dị Nhân trừng mắt:

- Người đừng nói vậy. Hậu dụng binh. Nếu người không chịu theo ta, ta chỉ còn một cách là hút sạch công lực của người mà thôi. Sau đó ta chỉ cần ít ngày đóng cửa dụng công hòa nhập với công lực bản thân. Chẳng qua thời cơ đã đến rồi, ta không muốn mất thêm thời gian nữa nên mới tốn hơi sức với người như vậy. Hừm!

Y ngẫm nghĩ thêm một chút rồi nói:

- Thôi được, đã đến nước này, ta cũng không cần che giấu làm gì. Người là kẻ tu đạo chắc cũng biết cảnh giới tối thượng mà Đạo gia hướng tới là gì chứ?

Wương lão nghe vậy thì tâm tư máy động, buột miệng thảng thốt:

- Phá không mà tới, rẽ nước mà đi, tìm chốn Động Thiên Phúc Địa! Thiên Địa Môn, cái này có liên quan đến Động Thiên Phúc Địa sao?

Đại Thánh Tà Dị Nhân không trả lời câu hỏi của lão, về mặt trầm tư tiếp tục nói:

- Với Phật đạo thì là Lập Địa Thành Phật. Với Ma môn lại là Thiên Ma Giải Thế. Thực chất Ma, Phật, Đạo ba nhà đều hướng tới cùng một đích đến cuối cùng, chỉ khác nhau ở pháp môn tu luyện và tên gọi mà thôi.

Wương lão gật gù:

- Cái này bản đạo cũng có chút kiến giải. Đại Thánh, người là người của Ma môn?

Tà Dị Nhân lắc đầu:

- Ta vừa nói rồi, tên gọi thực chất đâu quan trọng, chỉ là do người ngoài đặt cho thôi. Ta đã nghiên cứu, tìm hiểu về Thiên Địa Môn trong một thời gian rất dài, dài hơn người có thể tưởng tượng ra được. Đã có khi ta tưởng như bế tắc đưa ra kết quả vô nghiệm cho hệ phương trình này. Thời gian trước, khi các người bị đại binh vây hãm, đó là quãng thời gian ta đã buông xuôi, chấp nhận thất bại. Vậy nhưng khi người nằm mộng tìm đến ta năm lần bảy lượt...

Wương lão cướp lời:

- Có một lần thôi cha. Lần kia là người tự tìm đến Mã Ngọc mà. Chém gì mà chém quá thể lên thành bốn năm lần luôn vậy...

Tà Dị Nhân gãi đầu cười hì hì. Người đẹp đến cười xấu cũng đẹp:

- Ủ thì người tìm đến ta một lần. Một lần đấy thôi cũng đủ khiến ta có bước đột phá trong nghiên cứu của mình. Trong vô thức người ta có thể làm được những việc mà bình thường không bao giờ làm được. Trong Phật học cũng có nhắc đến điều này mà ta cũng không để ý. Ví như Trang Tử Hiền của các người vô thức luyện thành Dịch Cân Kinh. Người cho ta một điểm sáng,ta lần theo đó và giờ đã là lúc thu thập thành quả.

Vương lão trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi đưa ra kiến giải của mình:

- Vậy là người là ở một cõi khác tới đây. Cứ coi đấy là cõi Thiên đi thì đây là cõi Thực. Người đến đây bằng một giấc mơ,ấy gọi là Mộng lộ. Vậy thực tại chính là Động Thiên Phúc Địa của Thiên giới. Và ngược lại Thiên giới của ngài là Động Thiên Phúc Địa của thực giới. Có phải vậy không? Vậy Thiên Địa Môn chẳng phải là đã mở rồi sao? Nếu không sao người có thể xuất hiện nơi đây được?

Tà Dị Nhân lắng nghe lão nói xong mới phản bác:

- Người nói mới chỉ gần đúng. Thực chất ta đến đây bằng Mộng Lộ. Mộng Lộ có thể coi như là con đường phụ để qua lại giữa hai giới. Đi qua đó ắt năng lực của bản thân sẽ bị giảm sút,ví như ta chỉ còn Nhiếp Tâm Thuật mà thôi. Lại thêm đã gọi là mơ mộng thì không thể nói tới là tới,nói đi là đi thoải mái được,phải căn ngày căn giờ,lại phải phục thêm linh đan diệu dược cho giấc ngủ được dài được sâu rất chi là nhiều kê. Vậy nên ta muốn cùng người hiệp lực mở toang Thiên Địa Môn,rồi dẫn dắt các nhân vật trong Vô Lâm của Kim Dung tiên sinh tiến vào Thiên giới. Sau khi làm chủ được Thiên giới,chúng ta sẽ đi tiếp. Theo ta biết thì vẫn còn nhiều Thế giới khác nữa ngoài nhị giới ta và người đã biết. Hiểu chưa?

Vương lão nghe vậy không khỏi giật mình thẳng thốt,mắt chữ O miệng chữ I mà nhìn Tà Dị Nhân. Người này tài trí cao tuyệt ôm tham vọng phá thiên,phục địa,kinh nhân động thế. Quả thực lão rất tò mò và hào hứng trước viễn cảnh do y dựng nên. Lão đã ngần này tuổi,tu đạo cũng đã ngoài năm chục năm mà vẫn chưa hề có một chút manh mối nào về cảnh giới tối thượng y nói. Bây giờ lại chỉ việc theo y mà đi,bảo sao tham vọng trong lão không nổi dậy? Cầm lòng không nổi trước lời chào mời quá ư là hấp dẫn của y,Vương lão đã định gật đầu. Bỗng lão chợt gợn lên một thắc mắc:

- Cơ sở nào mà người nói nếu bọn tại hạ bước chân qua Thiên Địa Môn thì năng lực vẫn được giữ nguyên hoặc không bị toàn quân tiêu diệt?

Tà Dị Nhân lần đầu tiên trong mắt thoáng lên chút bối rối. Nhưng chỉ một thoáng thôi y đã lấy lại bình tĩnh trả lời dứt khoát:

- Trong thiên thư đã có đề cập đến vấn đề này. Người cứ yên tâm mà làm,tội vạ đâu ta chịu!

Vương lão ngó lom lom vào mặt y rồi vỗ đùi đánh đét:

- Haha,lời đuôi cáo rồi nhé Đại Thánh. Người đang nói dối! Hai cánh mũi của người đang phập phồng kia kìa. Sao qua nổi mắt bản đạo chứ! Ha ha ha!

Tà Dị Nhân tái mặt đưa tay che mũi. Vương lão thấy vậy càng cười to tọng:

- Hahaha! Lại bị lừa rồi. Cánh mũi của người thực chất không có phập phồng. Bản đạo chỉ đánh lừa để xem phản ứng của người thôi. Thì ra là có tật nên giật mình thật. Hehehe.

Lão đợi dứt cơn cười mới nói tiếp trong ánh mắt giận dữ của Tà Dị Nhân:

- Thực ra bản đạo cũng thiếu chút nữa là bị người lừa rồi. Nhưng chợt nhớ đến yếu pháp: “Không cần chính xác,chỉ cần dứt khoát” của một người quen đã nói nên mới thử kiểm tra lại thôi. Đại Thánh,người muốn dùng chúng tôi làm chuột thí nghiệm ư? Đờng hồng! Xem chương đây!

Thì ra Vương lão đã hồi phục đến bảy tám phần thương thế,lại thấy Tà Dị Nhân tâm lý đang bất ổn nên nhân cơ hội lập tức ra tay thu phục. Một chương một trảo với toàn bộ tu vi công lực một đời nhằm thẳng đối phương mà công tới,nhất kích tất sát,chắc chắn sẽ thành công.

Nào ngờ đúng trong sát na đó có tiếng một người rất quen mà rất lạ quát lên rằng:

- Không được hại chúa ta!

Đồng thời một luồng kinh lực Âm nhu vô cùng thâm hậu cũng đánh tới cản lại chưởng phong của Vương Trùng Dương!

55. Chương 55: Sau Vụ Nổ, độc Cô Lão Tái Sinh Xả Thân Minh Quyết Ngăn Quân Cường Bạo

Lại nói chuyện chưởng phong của Vương lão như dùi non lấp bể tấn công kẻ mà có gọi tên ra cũng chẳng ai biết là ai, Đại Thánh Tà Dị Nhân. Một chưởng này hội đủ tu vi võ công một đời của lão, những tưởng xuất ra thì Tà Dị Nhân ắt bỏ mạng dưới tay mình. Ngờ đâu giữa chừng lại có một người quát tháo, giọng vừa quen lại vừa lạ:

- Không được hại chúa ta!

Người vừa ra tay thật bất ngờ lại là Toàn Chân Tập Đoàn Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị Phu Nhân, đồng Chủ Tịch Danh Dự Tập Đoàn Cổ Mộ Lâm Triều Anh đỉnh đỉnh đại danh.

Thì ra Tà Dị Nhân đã có hậu chước, thảo nào mà y dám dương dương tự đắc ngồi tranh biện với Vương Trùng Dương như vậy. Phải biết, Vương lão tuy thân thọ trọng thương nhưng thân là cao thủ siêu cấp, toàn chơi ở giải ngoại hạng hoặc Champion League chứ nào phải tay mơ, tiên thiên chân khí của lão lại có dị năng giúp thương thể nhanh chóng phục hồi nhanh hơn người bình thường. Trong khi đó như đã phân tích ở các phần trước, Tà Dị Nhân tuy Tâm thuật cao tuyệt nhưng do bận đi Spa dưỡng da, tắm trắng, cắt tóc, làm nail nên nào có thời gian luyện nội công hay chiêu thức gì. Vậy nên võ công của y so với Vương lão thì nào khác đom đóm so với mặt trời, bùng phát là chết chứ chẳng đùa.

Nói tiếp đoạn luồng chưởng lực dương cương của Vương lão đánh sắp trúng mục tiêu thì bị kinh khí âm nhu của Lâm Triều Anh chặn đứng. Công lực không tự nhiên sinh ra, cũng không tự nhiên mất đi mà nó chỉ chuyển hóa từ dạng này sang dạng khác. Cả hai luồng chưởng phong ấy va chạm với nhau lập tức sinh ra một tiếng nổ lớn. Và không hiểu là duyên hay là số, là may hay là rủi, vụ nổ xảy ra đúng trên huyệt Đan Điền của Độc Cô Cầu Bại, khi này đang bị che dấu ngụy trang dưới đồng lá khô.

Độc Cô Cầu Bại này giờ nằm bất động bên dưới nghe ngóng theo dõi diễn biến phía trên. Lão bị Tà Dị Nhân ngồi trên bụng dưới, cảm giác bàng quang bị chèn ép thực khó chịu vô cùng. Hai luồng kinh khí âm dương bên trong vẫn không ngừng giao kích, đấu đá lẫn nhau. Đúng lúc xảy ra vụ nổ khi hai nguồn khí ấy đang ở mức cân bằng vô cùng vi diệu, không bên nào lấn át được bên nào. Tình huống khi này không nói thì ai cũng biết chứ nói ra thì thực sự là hung hiểm vô cùng. Tỷ như Tiên, Ma nhị khí của lão không cân bằng, vụ nổ vừa rồi ắt sẽ khiến lão rơi vào tình trạng Dương siêu hoặc Âm siêu, khiến cơ thể hoặc bị hàn khí đóng băng kinh mạch, hoặc bị nhiệt khí khiến cho cơ thể bốc cháy hoặc nổ tung. Thần tiên cũng khó cứu.

Ấy vậy nhưng đã nói rồi là may mắn làm sao, vụ nổ lại xảy ra vào lúc nhị khí cân bằng mà hay nữa là lại đúng trên huyệt Đan Điền của lão. Sức ép của vụ nổ do va chạm âm dương gần giống như một vụ Big bang thu nhỏ, tạo thành một lỗ đen tại huyệt Đan Điền hút sạch hai luồng chân khí đang đánh nhau đấy, nhào trộn, hòa quện một hồi rồi sinh ra một luồng chân khí mới, dung hòa cả âm lẫn dương. Luồng chân khí đó từ Đan Điền trong phút chốc lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm trên châu thân Độc Cô lão, khiến lão thấy như được tái sinh vậy. Sự kỳ diệu này vốn chỉ một mình Độc Cô Cầu Bại nhận thấy mà thôi. Cơ thể đã có thể hoạt động trở lại, hô hấp cũng đã có thể điều khiển được như bình thường.

Lão hít sâu một hơi như chưa bao giờ được thở vậy. Tức thì bụi đất, lá cây, côn trùng ủa vào mũi khiến lão ho sặc sụa. Độc Cô lão lồm cồm bò dậy tức thì, khom mình ho với khạc nhổ một thời mới hết. Lão ngừng dậy, lấy tay áo quạt nước mắt vẫn đang dàn dụa mà nhìn ngó xung quanh. Ái chà, này cỏ này hoa, này chim này bướm, này mây này trời mọi thứ mấy chục năm nay lão vẫn thấy mà bây giờ sao trông khác thế. Lão

nhìn rõ từng con kiến bò trên cành cây ở tít xa kia,tai lại nghe tiếng nước chảy róc rách,chắc ở tận nơi chân núi có người đang đi bậy chứ quanh đây làm gì có sông suối gì. Độc Cô lão trong lòng vui sướng,bật lên tiếng hát khe khẽ:

- Róc rách,róc rách,nước luân qua khóm trúc...

Tiếng Vương lão chợt vang lên bên tai lão:

- Ấc! Lão khùng này! Sao giờ này còn vui vẻ hát hò cái nỗi gì?

Độc Cô lão nghe thấy vậy mới giật mình nhớ ra,quay lại nhìn quanh quất quan sát tình hình. Cảnh tượng trước mắt thật hãi hùng thê thảm,Vương Trùng Dương và Lâm Triều Anh hai người đều thọ nội thương trầm trọng sau pha va chạm vừa rồi. Vương lão nằm vắt vẻo trên một cành cây gần đó,mũi miệng đều rỉ máu tươi đang ngổ nghiêng tìm đường leo xuống. Phía còn lại,Lâm Triều Anh toàn thân mềm nhũn,vật áo trước ngực sũng máu,hai mắt vẫn mở trừng trừng nhìn về phía Tà Dị Nhân tha thiết và triu mến. Nàng gắng gượng thều thào:

- Ôp pa! Người không sao chứ!

Tà Dị Nhân đang đứng phủ bụi đất dính đầy trên đầu tóc áo quần,quay qua cười hì hì.

- Ta không sao? Đa tạ đạo cô quan hoài. Người cứ nghỉ ngơi đi.

Lâm phu nhân nhận được ánh mắt,nụ cười của y,lại thấy y tỏ ý quan tâm tới mình thì sung sướng tới độ hai mắt long lanh,cười toe rồi gục xuống. Tà Thuật của Tà Dị Nhân thật quá khủng khiếp. Người trúng phải tới lúc sắp chết rồi vẫn không thể thoát khỏi mị lực của y.

Tà Dị Nhân bất chợt quay lại toe miệng cười với Độc Cô lão:

- Thì ra nãy giờ ta ngồi trên người lão huynh mà không biết. Thực ngại quá! Cho ta xin lỗi nha!

Nụ cười của y lập tức tỏa nắng chói chang,Nhiếp Tâm Thuật cùng đó phát huy công tới lão bằng cả hai đường âm thanh và hình ảnh. Độc Cô lão nheo nheo mắt nhìn y cho đỡ chói:

- Người còn muốn đỡ trò ư? Không xi nhe gì với lão gia nữa đâu. Khôn hồn thì đầu hàng đi rồi giải khai Tâm thuật cho tất cả mọi người. Nếu không đừng hòng sống sót rời khỏi đây.

Tà Dị Nhân vẫn nhe nhớn cười:

- Tâm Thuật của ta vốn không thể giải khai. Người có giết ta cũng chỉ khiến cho quần hùng phần nộ tìm tới người mà trả thù thôi. Thử đựng đến một sợi lông chân của ta xem,từ giờ đến cuối đời người ắt sẽ không có một ngày nào yên thân đâu. Haha!

Độc Cô Cầu Bại nhú mày suy nghĩ. Lời y nói không phải không có lí lẽ,nếu manh động ra tay hạ sát y,e rằng lợi bất cập hại,hiểm họa trùng trùng. Tà Dị Nhân khi này cũng quan sát lão chòng chọc một hồi,rồi y lôi ra một cái kính đeo lên mà dòm lão. Y ré lên một tiếng quái dị.

- Óe! Đường như người đã có nhiều thay đổi. Tiên thiên khí công của người khi trước kém xa lão Vương,nay lại đột nhiên khởi sắc khác thường như vậy? Haha,vậy thì tốt rồi.

Y cười thêm một chặp cho ra vẻ hoành tráng,rồi trước sự ngỡ ngơ của Độc Cô lão y nói tiếp:

- Vương Trùng Dương hẳn giờ đã trọng thương,may mắn rằng lại có người thể vào chỗ đó. Độc Cô lão,nếu người chịu theo bốn Đại Thánh ta sẽ tha chết cho người và các bằng hữu của người là Vương,Lâm,Lý ba người. Đảm bảo sự yên ổn của ba người cả đời luôn. Thế nào,chịu hem?

Độc Cô lão còn đang phân vân chưa biết đối đáp thế nào cho xì tin thì Vương lão cất lời xen ngang:

- Lão Độc Cô,người chớ tin lời y. Nếu Thiên Địa Môn mở ra,e rằng cả Thế giới này cũng sẽ bị tiêu diệt chứ đừng nói đến chúng ta. Y là thằng điên đó mà! Đừng nghe lời y!

Dứt lời,lão kiệt lực rơi bịch từ trên cành cây xuống đất như một trái mít rụng. Độc Cô lão chạy lại đỡ Vương lão dậy,chỉ thấy lão hai mắt nhắm thiếp,đôi môi run run thốt ra mấy tiếng rồi im bật:

- Diên!... Dở hơi!.... Thần kinh!.... Đừng nghe lời y!

Độc Cô Cầu Bại vội vận chân khí,từng đợt truyền vào cho Vương lão hồi lâu vẫn không thấy lão tỉnh lại. Lão đâm ra sốt ruột,không nê hà chi nữa mới một tay vén râu mình,tay kia vén râu Vương lão mà miệng áp miệng hô hấp nhân tạo,sử đòn Cửu Cung Liên Hoàn Âm học lỏm được khi trước. Chỉ thấy,Wương lão ho cái khục,lập tức tỉnh dậy ngay,kêu réo ầm ĩ. Độc Cô Cầu Bại thấy cách này hiệu nghiệm,lập tức để Vương lão đó tự điều tức chân khí,còn mình chạy sang sơ cứu cho Lâm Triều Anh. Chạy được nửa đường thì thấy tiếng Vương lão cuống cuồng kêu:

- Độc Cô lão đừng manh động. Cứ để ta liệu thương cho nàng. Lão đừng có sợ rớt! Lão lo đối phó với bọn chúng đi!

Độc Cô Cầu Bại lòng thâm than tiếc rẻ,lại hơi ngạc nhiên khi Vương lão kêu Tà Dị Nhân là bọn chúng nên quay qua nhìn. Thì ra không phải vô cớ mà lão Vương nói vậy. Từ lúc nào bên cạnh Tà Dị Nhân đã xuất hiện hơn chục người. Già có,trẻ có,nam có,nữ có. Tất cả đều là những người lão quen biết cả.

Dương Quá,Tiểu Long Nữ,Đông Tà,Trương Tam Phong,Tiêu Phong,Trương Vô Kỵ,Thạch Phá Thiên cùng lũ nhỏ một đám hắc y nhân đang tạo thành thể trận vây quanh Tà Dị Nhân hòng bảo vệ cho y. Ánh mắt ai nấy tràn đầy quyết tâm,liều chết bảo vệ chủ tướng.

Đứng vòng ngoài,không trong sơ đồ chiến thuật là Quách Tĩnh,Vi Tiểu Bảo,Đoàn Dự,Hư Trúc,Nhậm Ngã Hành,Lệnh Hồ Xung,Tiêu Dao Tử tất cả bảy người,vừa đủ số đăng ký đá dự bị. Với lực lượng hùng hậu thế này,Độc Cô Cầu Bại dù có Tiên Thiên Chân Khí version mới đang chạy rần rật trong cơ thể cũng không thể thấy nắm được một phần thắng lợi. Lão muốn bỏ chạy thì quả thực không quá khó,thế nhưng còn Vương,Lâm hai người,lại còn tính mạng của hàng vạn nhân sỹ võ lâm nữa,làm sao có thể bỏ.

Độc Cô lão nghĩ tới đây bèn gạt đi bỏ ý định bỏ trốn,hít sâu một hơi lấy tinh thần. Song mục lão ánh lên tia tự tin vô đối,quyết phen này xả thân vì Thiên hạ.

56. Chương 56: Hy Vọng Càng Lớn Thất Vọng Càng Nhiều Thất Tinh Trận Đấu Thần Điều Phu Phụ

Hồi này nói đến đoạn,Tà Dị Nhân đứng giữa thể trận phòng thủ nghiêm ngặt do quần hảo hán sắp đặt,tạo hình,cười khà khà,đưa tay vuốt râu rồi chuyển thành vuốt ngực vì đã trót cạo hết sạch rồi. Y không biết đã kiếm đâu ra một chiếc quạt lông,chỉ về phía Độc Cô Cầu Bại lớn tiếng nói:

- Hahaha! Độc Cô lão tử,thiên binh đã tới sao ngươi còn không xuôi tay chịu trói. Chẳng lẽ rượu mừng không uống ngươi lại chọn rượu phạt hay sao?

Độc Cô Cầu Bại ưỡn ngực chỉ tay trả lời y đông đặc,dáng đẹp như trong phim truyền hình nhiều tập của TVB:

- Hừm! Ta dù có chết cũng phải quyết phá tan gian mưu của ngươi mà giải cứu cho Thế Giới.

Câu này lão nói suôn sẻ một lèo,chính khí ngời ngời như vậy là nhờ năm xưa hâm mộ bộ truyện tranh Bảy viên ngọc rồng. Lão đọc thích nhất là đoạn Songoku đối đáp với Xén bọ hung rồi hai bên mới xông vào oánh nhau tui bụi. Đoạn này lão đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần nên thuộc lâu lâu luôn,nay mới có dịp sử dụng tới. Thực trong đời không biết liệu còn có dịp nào tốt hơn.

Nói xong câu đấy bỗng lão chợt động tâm. Đang có khá đông người di chuyển về hướng này,ắt rằng viện binh phe kia lại đang đổ tới rồi. Hic,trước mắt toàn cao thủ tuyệt đỉnh,muốn toàn thắng sau trận chiến đã khó rồi,nay lại thêm một đám nữa tới thực không biết thế nào. Phía bên kia,Tà Dị Nhân và người hâm mộ bấy giờ mới phát hiện ra có người đang kéo tới. Bọn chúng hỉ hả chỉ trở về phía lão Độc Cô bàn tán,đại ý rằng phen này lão chết chắc. Độc Cô Cầu Bại nhìn về phía Vương Trùng Dương đang trị thương cho Lâm Triều Anh. Nàng thụ thương hai lần liên tiếp nên thương thế rất nặng,ắt khó thể hồi phục kịp thời. “Có chết thì cùng chết!” lão tự nhủ.

Đúng lúc đó nhóm người kia cũng vừa tới nơi. Cả bọn tổng cộng độ chục người, dẫn đầu là Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông và Nhất Đăng Đại Sư. Những người vừa tới đã lao bổ tới phía Độc Cô Cầu Bại và Vương Trùng Dương. Độc Cô lão gầm lên một tiếng lập tức chuẩn bị xuất chiêu nghênh đón. Chỉ thấy Châu Bá Thông la oai oái, xua xua tay như xuất chiêu Song Thủ Hồ Bào:

- Oái! Oái! Độc Cô lão dừng tay. Đây là người mình cả!

Độc Cô Cầu Bại nghe vậy liền thu chiêu về, đảo mắt quan sát, máu thông lên não, phân tích tình hình, lập tức hiểu ra vấn đề. Bọn Châu Bá Thông, Nhất Đăng đại sư cùng Toàn Chân Thất Tử đều ít nhiều có tu luyện qua Tiên Thiên Công. Lại được sự nhắc nhở của Vương lão trước khi đi nên đã thoát khỏi ảnh hưởng của Nhiếp Hồn Đại Pháp. Bọn họ tiềm phục trong hàng ngũ địch nhân đợi cơ hội giải cứu quần hùng, cái này Triệu Chí Kính nói vô tình thế nào lại đúng. Hiện tại sự chênh lệch lực lượng cũng đã giảm bớt. Tình hình cũng đã khả quan hơn phần nào rồi. Ái chà, Tiên Thiên Chân Khí mới thật lợi hại làm sao, ngoài tác dụng với võ công còn có thể nâng cấp cả cây cỏ chip của Độc Cô lão chỉ trong một thời gian ngắn, khiến lão chỉ thoáng nhìn sự việc thôi cũng đã nắm bắt được tình hình. Độc Cô lão nhắm tính, nếu hôm nay thoát khỏi nạn kiếp này ắt sẽ thử lên kinh ứng thí Olympic Toán học xem sao, biết đâu sau lại dành được giải thưởng lớn, mang vinh quang về cho đất nước như anh Châu thì sao? Nghĩ đến đây lão sướng quá há hốc miệng, tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười ha há!

Đúng khi này tiếng Lão Ngoan Đồng vang lên:

- Chúng đệ tử! Mau lập Thất Tinh Bắc Đẩu Trận! Hay ya!

Bọn Mã Ngọc, Khưu Xứ Cơ nghe sư thúc phát hiệu lệnh lập tức thi hành ngay. Kẻ chạy đông, người chạy tây, người lộn san tô người nhảy tưng tưng làm nền trông rất bắt mắt. Chỉ trong phút chốc Thất Tinh Bắc Đẩu trận đã hình thành, chứng tỏ họ đã tập luyện rất thuần thục không biết bao nhiêu lần. Trận này mượn vào thế của bảy vì sao trên chòm thất tinh, nói nghe thì có vẻ kinh, chứ thực chất giống như đội hình kim tự tháp của các đội cổ vũ ngày nay thường làm. Dưới đế trụ là bốn người, tầng trên là hai người, trên cùng là Thanh Tinh Tẩn Nhân Tôn Bất Nhị. Chưa biết uy lực trận này thế nào thế nhưng chỉ cần nhìn sáu ông đàn ông đứng dưới váy của một mẹ đàn bà là Độc Cô lão đã biết phong thủy không tốt, trận này khó mà lâu bền được rồi. Nghĩ đến đây, lão lại thêm một mình thẳng thốt. Cái gì mà phong thủy, cái gì mà lâu bền? Tại sao tự nhiên lão lại có những suy nghĩ, kiến giải về vấn đề này? Phải chăng lại là do Tiên Thiên Chân Khí cải tạo kinh mạch lẫn não bộ, kích phát trí tuệ tiềm ẩn trong lão?

Phía bên kia chiến tuyến, Đại Thánh Tà Dị Nhân quát lớn:

- Tướng nào ra phá trận này cho ta?

Y vừa dứt lời, lập tức tả Dương Quá, hữu Tiểu Long Nữ đồng loạt múa kiếm lao vào phá trận. Phụ phụ Dương, Long tâm đầu ý hợp, song kiếm hợp bích uy thế kinh nhân, dốc toàn lực quyết phá trận lập công đầu. Các hảo hán khác chậm chân hơn bị họ vượt mặt đều lắc đầu tiếc rẻ mà quay về bản trận.

Lại nói chuyện Dương Quá bên phải, Tiểu Long Nữ bên trái cùng lúc tấn công vào hai bên hông của Thất Tinh trận. Hai cửa này là hai cửa trọng yếu vốn do Mã Ngọc và Khưu Xứ Cơ mỗi người một bên trấn giữ, lại thêm Đàm Xứ Đoan và Lưu Xứ Huyền bọc lót hỗ trợ thực kín kẽ vô cùng. Chỉ nghe tiếng binh khí va nhau choang choảng, cát bụi bốc mù trời. Châu Bá Thông ghé sát Độc Cô lão hỏi rằng:

- Trận này tỷ lệ bóng bảnh ra sao huynh?

Độc Cô lão chỉ mất nửa giây tính toán lập tức bật ra kết quả:

- Dương, Long chấp hai đứt. Đặt một ăn không phải tám lăm.

Nhân bảo như thần bảo. Lão vừa dứt lời Thất Tinh Trận đã bị hai người kia phá cho tan tác. Nguyên bảy đồ đệ của Vương Trùng Dương xuất thân khác nhau, tính cách cũng chẳng chút tương đồng, Vương lão lại cũng không công tâm mà đũa yêu, đũa ghét, đũa cho làm Tổng Giám Đốc đũa lại bắt hành nghề xà ích nên chúng trong bụng đã ngầm ganh ghét nhau từ trước. Việc thi đấu đồng đội lại cốt ở tính tập thể, lấy âm bổ dương, lấy cương bổ nhu hỗ trợ lẫn nhau, bảy người vì một người, một người vì bảy người. Dương Quá và Tiểu Long Nữ hai người vốn võ công đã thuộc hàng siêu cao thủ, cả bọn này có đồng tâm hiệp lực còn chưa chắc đã trụ nổi nói chi tới việc lòng người ly tán, có ý hãm hại lẫn nhau. Chỉ thấy Mã Ngọc trúng phải một

chưởng của Dương Quá,Khư Xứ Cơ ăn một đá của cô Long. Hai người cùng lúc bay ngược ra sau,lộn mèo dưới đất mấy vòng,máu phun có vòi. Kim tự tháp bị sụt hai góc biến ra Tháp Rùa,thể trận đã vỡ,chẳng mấy chốc cả năm người còn lại cũng thọ thương lẫn lóc mỗi chú một góc. Độc Cô Cầu Bại thấy vậy cả kinh vội lao ra chặn đánh phụ phụ Dương Quá để Châu Bá Thông cứu bọn bảy người kia về một góc mà dưỡng thương. Vừa kéo Trọng Thương Thất Tử dồn vào một góc,Châu Bá Thông vừa nghĩ thầm: “Độc Cô lão quả là cao thủ của cao thủ trong giới đồ bác. Chỉ nhìn sơ thể trận mà đoán được kết quả rồi. Nếu chút có cơ hội ắt phải xin lão ột con số mà cầm nhà đánh lô mới được.”

Lại nói chuyện,Độc Cô Cầu Bại nhặt lấy thanh trường kiếm của Trường Xuân Tử khi này làm rơi,lấy một đầu hai đánh với phụ phụ Dương,Long. Chiêu Song Kiếm Hợp Bích của hai người này một thời vang danh vô địch thiên hạ nào phải tầm thường. Lại thêm thời gian mấy chục năm rồi họ được sống cùng nhau khiến họ am hiểu tường tận nhau đến từng chân tơ kẽ tóc,tâm ý tương thông không sao kể xiết. Ví như chỉ cần Long Nữ chau mày là Dương Quá hiểu ngay nàng sắp nhắc đến chuyện tiền bạc khó khăn,giá xăng giá điện đều lên mà liệu nộp thêm tiền chứ chẳng để nàng phải nhắc. Hay Dương Quá hơi thở có mùi rượu,về tới nhà là quát tháo to tiếng, là nàng biết rằng chàng cây mới lĩnh lương,lại sắp đòi hỏi mình đây mà vội sắp ngựa đi tắm táp chuẩn bị cho tiệc vui sắp đến. Hoặc giả bây giờ có bị mất một người thì ắt vẫn có thể điểm trúng nốt ruồi trên người người kia. Yêu nhau,hiểu nhau tới như vậy thì Song Kiếm Hợp Bích không đạt tới mức thông thiên tuyệt địa mới là lạ.

Hai người một công một thủ hoán đổi nhau liên tục,sau lại có lúc cùng công,rồi lại có lúc cùng thủ đều đặn liên hoàn,Độc Cô lão dù thân mang tuyệt nghệ Độc Cô Thập Kiếm,lại có Tiên Thiên Chân Khí âm dương dồi dào hộ thể vậy mà cũng chỉ miễn cưỡng mà giữ được thể quân bình. Lão tự biết cứ dùng đẳng thế này thì thật không ổn. Nếu để phe kia quần hảo hán sót ruột mà ào lên cả bọn thì tính mạng mình coi như khó giữ. Nghĩ sao làm vậy,lão hít một hơi chân khí liên tiếp chém ra chín kiếm. Chín kiếm này lão dụng tới bảy tám thành công lực đánh ra,uy lực vô cùng. Chiêu xuất ra có sau có trước mà lại như cùng một lượt tấn công phụ phụ Dương Quá từ những phương vị vô cùng khó đoán định. Vợ chồng nhà kia thấy chín kiếm này quá bá đạo nào dám trực diện nghênh đỡ,cùng lúc lui lại liền bốn năm bước thoát ra khỏi tầm kiếm khí. Độc Cô lão thấy tuyệt chiêu không làm phương hại gì được đến đối thủ thì cũng hơi hụt hẫng tâm lý mà không dám ham tấn công,sợ hở cánh lại bị phản công thì nguy.

Hai người này vừa lui lại lập tức phía sau,Tà Dị Nhân lớn tiếng kêu lên:

- Các huynh đệ,có ai ra thu phục lão Độc Cô cho ta?

Chỉ một hành động này đã cho ta thấy Tà Dị Nhân quyết dùng chiến thuật Xa Luân Chiến mà hạ cho bằng được Độc Cô Cầu Bại.

Một bóng người như điện xẹt rẽ hàng lướt ra,chạy Đông chạy Tây một hồi khiến quần hào hoa mắt,quay sang thì thào hỏi rằng tướng kia là ai vậy? Tất cả đều lắc đầu kêu không,không em có biết gì đâu. Sau tới khi gã dừng lại mọi người mới ồ lên ngạc nhiên,thì ra đó là Đoàn Dự với màn biểu diễn khinh công Lăng Ba Vi Bộ. Tà Dị Nhân thấy người xuất trận là Đoàn Dự thì trong lòng lấy làm hài lòng lắm,gật gù vuốt ngực mà chỉ tỏ ngợi khen. Trương Vô Kỵ dù là đời trước nhưng tuổi tác cũng ngang với Đoàn Dự,mắt thấy họ Đoàn xuất trận,tai nghe chủ soái khen ngợi gã thì cũng ngứa ngáy tay chân mà xin ra hợp sức. Tà Dị Nhân cũng ưng thuận mà cho chàng ứng chiến.

Độc Cô Cầu Bại lại một lần nữa rơi vào thế một già chọi hai trẻ thực khó xử vô cùng. Trong đầu lão chợt nảy ra một câu hỏi: “Liệu rằng cứ đánh mãi thế này có phải là một giải pháp tốt? Nếu không đánh thì phải làm thế nào đây? Bộ óc ưu việt siêu thông minh của lão dù đã hoạt động gần hết RAM mà nhất thời cũng không thể nghĩ ra một phương cách nào trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.”

57. Chương 57: Trương, Đoàn Hợp Sức Đấu Kiếm Ma Tam Lão Lập Ra Tam Giác Trận

Nói lại chuyện, Độc Cô Cầu Bại còn đang bận chau mày suy tính thì phía bên kia Đoàn Dự và Trương Vô Kỵ đã cùng lúc tấn công tới. Một bên là Lục Mạch Thần Kiếm, kiếm ảnh trùng trùng, như mưa sa ào tới khiến người ta vô phương tránh né. Một bên là Cửu Dương Chân Khí như gió cát sa mạc, đốt bầu không khí xung quanh hừng hực nóng như rang.

Độc Cô lão trước tình cảnh khẩn yếu này còn nào dám trì trệ, chậm trễ. Lão vội gạt bỏ mọi suy nghĩ toan tính, kiếm trong tay rung lên múa quanh người hộ thể. Thân hình lão chợt động rồi xoay tròn tại điểm đang đứng càng lúc càng nhanh. Chưởng kinh và kiếm khí cùng lúc ập tới. Nếu trúng phải hai trọng đòn này đầu Độc Cô lão có là thần tiên thực sự đi chăng nữa e rằng cũng khó lòng trụ nổi. Vậy nhưng không, điều thần kỳ đã xảy ra. Tại điểm Độc Cô Cầu Bại lúc này đứng bỗng xuất hiện một cơn cơn lốc xoáy cuồng liệt. Đòn tấn công của hai chàng kia dù đánh trúng đích nhưng giống như hòn đá rơi xuống vực sâu, chẳng biết đã mất hút đâu mất tích.

Đoàn Dự và Trương Vô Kỵ lúc này đang có cùng một cảm giác hẫng hụt kèm theo chút thảng thốt. Hai chàng chỉ thấy công lực của mình giống như sợi len, liên tục bị hút ra, cuốn vào con sợi đang xoay tít kia. Nếu tình trạng này tiếp tục chỉ e tu vi võ công cả đời chẳng mấy chốc mà bị cuốn sạch. Cả hai lòng chợt cả kinh vội đồng loạt thu lại đòn tấn công. Vậy nhưng, cơn cuồng phong mang tên Kiếm Ma đầu đã chịu ngừng lại. Từ giữa cơn lốc xoáy, kiếm khí Lục Mạch chợt xuất ra bắn thẳng về phía Trương Vô Kỵ, khí thế còn cuồng bạo hơn đòn thể của Đoàn Dự xuất ra khi này mấy lần.

Họ Trương vừa rồi một đòn tấn công không thành, nhục khí đã bị giảm sút hai ba phần. Nay lại thấy thế công mãnh liệt ập tới thì cũng hơi nao núng. Nhưng Giáo Chủ Minh Giáo, vô địch thiên hạ một thời đâu chỉ có hư danh. Chỉ một hơi hít sâu, Cửu Dương Chân Khí đã chạy được nửa vòng chu thiên khiến đầu óc chàng lại minh mẫn sáng láng, nếu thích thì có thể làm Toán ngay được. Lại nói, Kiếm khí khi này đã như đạn súng máy bắn đến trước mặt, Vô Kỵ lập tức sử dụng Càn Khôn Đại Nã Di đệ thất tầng ra chống trả. Vốn đại pháp này dựa theo yếu quyết tá lực đả lực, mượn sức đối phương mà ra đòn phản công. Kiếm khí Lục Mạch gặp pháp môn này của chàng lập tức tụ lại thành một khối rồi bay trượt ra khỏi mục tiêu mà bắn vọt lên trời. Cùng lúc ấy có đàn chim nhạn bay qua, hơn chục con lập tức trúng đạn, tóe lông gãy cánh rơi lịch bịch xuống đất. Châu Bá Thông nào bỏ lỡ cơ hội lập tức phóng vọt ra mà nhặt hết vào đống lửa nấu cháo. Chuyện cả hội sau trận đánh được bồi dưỡng bữa cháo chim ngon tuyệt tạm thời chưa nhắc tới vội.

Nói tiếp đoạn, Trương Vô Kỵ xuất kỳ chiêu thoát khỏi hiểm cảnh nhưng cũng không phải hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì. Phải biết, về độ may mắn Đoàn Dự cũng chẳng hề kém gì họ Trương. Năm xưa chàng cũng ngộ không biết bao nhiêu kỳ duyên, hấp thụ cũng không biết bao nhiêu nguồn công lực từ các cao thủ trong thiên hạ. Vậy nên mấy chỉ vừa rồi, nhìn thì đã thấy ghê gớm mà thực chất phải gọi là quá kinh khủng. Lại thêm Độc Cô Cầu Bại dùng lực ly tâm thúc đẩy khiến đòn thể uy lực đại tăng, có thể bài sơn đảo hải chứ chẳng đùa. Trương Vô Kỵ dùng Càn Khôn Đại Pháp chống trả, đầu khiến cho Đoàn Dự thành anh hùng xạ điêu, kiếm khí hầu hết đều trượt ra ngoài nhưng vẫn bị một phần dư kinh khiến cho cơ thể thọ thương. Hai tay chàng sau đòn chống đỡ bỗng thấy tê rần, hổ khẩu rướm máu, nhất thời không thể tiếp tục tấn công ngay được, phản đòn lại vận Cửu Dương chân khí để liệu thương ngay lập tức.

Phía bên kia Đoàn Dự cũng nào phải là được thanh thoi, chẳng qua vừa rồi bận kể về tình huống Trương Vô Kỵ nên chưa nói tới chàng mà thôi. Khi kiếm khí bắn về phía họ Trương cũng là lúc chưởng kinh từ trong cơn lốc ào ào tấn công về phía Đoàn Dự. Chỉ thấy không khí xung quanh khô nóng như có hỏa diệm thiêu đốt, nhiệt độ tăng lên bất chợt, hô hấp đình trệ, việc điều trở nên khó khăn vô cùng. Đoàn Dự trong lúc khẩn cấp còn rút iPhone năm ra bật ứng dụng đo nhiệt độ. Chàng thấy không khí quanh mình lúc này đã nóng lên tới gần cả trăm độ thì nhất thời tâm thần hoảng hốt, mồ hôi túa ra như tắm khiến hơi nước bốc nghi ngút như trong phòng xông hơi. Nói vậy thôi chứ chàng đâu còn thời gian nghĩ đến chuyện cởi bỏ y phục ra hưởng thụ nữa. Đoàn Dự không chần chừ liền vận lực bắn ra liên bốn năm kiếm vào cơn ma diệm cuồng phong đang ập tới. Thiên hạ có từ chém gió vốn để chỉ những người ngồi nói chuyện, chém tay ào ào, bốc phét một tấc lên trời chứ nào có ai chém được gió thực bao giờ. Mấy đòn của họ Đoàn vừa bắn ra giống như nhát gạch ném xuống ao, lấy dao chém xuống nước, chẳng có lấy chút xú tác dụng. Ba mươi sáu chước, tẩu vi thượng sách. Đoàn Dự vội triển khai Lăng Ba Vi Bộ di chuyển biến hóa theo các phương vị đặc biệt mà

tránh né.

Nếu ngay từ đầu chàng dùng biện pháp này thì chắc chắn mọi việc đã khác nhiều rồi. Vậy nhưng,khi này Đoàn Dự còn mất thời gian đo nhiệt độ với chém gió nên giờ xem chừng như đã muộn mất mấy tích tắc. Cao thủ giao tranh,một tích tắc còn quý nữa là mấy tích tắc. Lăng Ba Vi Bộ dẫu ảo diệu vô song,vậy nhưng gió thổi thì biết tránh né thế nào? Cửu Dương Chưởng kinh vừa quét qua,Đoàn Dự chỉ thấy khắp thân mình bỏng rát,đau đớn vô cùng,cúi xuống nhìn thì quần áo đã rách tả tơi,lộ cả nằm ra ngoài,da thịt khắp người đỏ au như cháy nắng. Chàng nào còn dám tham chiến vội chạy thẳng về bản trận,nấp sau lưng Tiêu Phong vận công liệu thương cho kịp.

Cơn cuồng phong mang tên Độc Cô Cầu Bại tới giờ mới chịu dừng lại. Sau một hồi xoay vòng vòng với vận tốc cao,dù thân mang tuyệt kỹ nhưng Độc Cô lão cũng không khỏi chóng mặt lão đảo. Lão chệnh choạng mấy lượt với trụ vững được,đoạn nhắm mắt lắc đầu liên bốn năm cái để mắt mũi trở về vị trí. Lão định hít một hơi chân khí cho nhẹ bớt đầu cơ mà không kìm nổi phải cất một tiếng nôn khan trước đã.

Phía bên kia,Tà Dị Nhân hai lần lấy hai chọi một mà vẫn chưa phương hại được chút nào của lão Độc Cô thì trong lòng bực bội lắm. Nay lại thấy Độc Cô lão sau trận kịch chiến vừa rồi vẫn chưa kịp hồi phục thì lấy làm cả mừng bèn nhảy từng tưng,vỗ tay hô hoán ầm cả lên:

- Các anh em còn lại lên hết cùng một lượt đi. Biến hẳn thành sói bò bằm cho ta!

Quần hảo hán dưới trướng đồng thanh dạ ran. Mười mấy người một lượt ập tới bao vây Độc Cô Cầu Bại vào giữa. Châu Bá Thông thấy tình thế bất ổn đành vận nhỏ lửa,bỏ lại nồi cháo còn đang nấu dở,mấy con chim chưa vặt sạch lông mà nhảy tới tựa lưng trợ giúp lão Độc Cô.

Vương Trùng Dương khi này nội thương đã gần như khỏi hẳn. Lâm Triều Anh được lão liệu thương tuy chưa thể tỉnh lại nhưng giờ cũng đã ổn định,chỉ cần nằm phòng hồi sức thêm một thời gian là sẽ sớm có thể xuất viện rồi. Vương lão liệu tình hình đoạn tóm hai chân kéo Lâm Triều Anh về ở cùng chỗ đám đồ đệ Toàn Chân Thất Tử,dặn dò chúng để ý chăm sóc sư nương rồi lập tức lao vào trận địa đối thủ. Bà người Độc Cô lão,Vương lão và Châu lão tựa lưng vào nhau hợp thành một khối chống lại quần hùng đang bủa vây xung quanh.

Bọn kia theo đúng kịch bản,đợi ba người họ có mặt đầy đủ rồi mới bắt đầu triển khai thế trận tấn công. Nào chưởng nào trảo,nào kiếm nào tiêu cùng lúc nhằm vào các chỗ yếu hại trên người ba lão mà công kích mãnh liệt. Ngàn ấy cao thủ hợp lực,không cần tả nhiều hẳn các bạn cũng hiểu,sức công phá khủng khiếp tới thế nào.

Ba lão già kia lập tức tách ra thành ba đỉnh của một tam giác đều,nghĩa là tam giác các đường trung tuyến,trung trực và đường cao đều trùng nhau,phân ra ba mặt chống đỡ. Phải biết,tam giác đều vốn là hình dạng phân tử có tính bền vững lớn nhất trong các loại hình dạng. Mãi về sau này,anh Tổ Nhĩ Sở Tác trong phim Thiết Nhân đệ nhị phần mới phát hiện ra điều này chứ với tài trí của Trung Thần Thông và Kiếm Ma thì từ thời đấy đã biết thừa điều đó rồi. Mà nói thật,giờ có mỗi ba người thôi dẫu có muốn lập thế trận hình khác cũng chẳng được. Vậy là Tam Giác Trận hình thành.

Vương lão vận Tiên Thiên chân khí lên mức cực điểm,trái đỡ một quyền,phải chuyển một cước,lấy phòng thủ làm chủ đạo,giữ vững một mặt hỗ trợ cho đồng đội rảnh tay phản công. Lão Ngoan Đồng,tay sử Song Thủ Hồ Bào,chân dụng Thất Thập Nhị Lộ Không Minh Quyền,biến hóa khôn lường khiến đối phương hoa mày chóng mặt,dù cho không đả thương được đối phương nhưng nhất thời cũng không dễ ai công phá được mặt này. Mặt còn lại do Độc Cô Cầu Bại làm chủ,kiếm trong tay lão lấy công làm thủ,mỗi đòn đánh ra đều vận đến chín phần công lực,mãnh liệt vô cùng. Đối phương tấn công mặt này chỉ được nửa đòn đã bị lão phản công khiến phải thu đòn thối lui đỡ gạt. Vương lão trong lúc đầu đá vẫn nhận thấy được điểm lợi thế này lập tức hô lên:

- Cầm tặc tiên cầm vương! Lấy đỉnh Độc Cô lão làm mũi nhọn,tấn công về phía Chủ soái của chúng.

Hai người kia nghe vậy lập tức hiểu ý triển khai lập tức. Vương Trùng Dương và Châu Bá Thông hai người không ham hồ đánh đấm,công phá nữa mà chỉ tập trung đỡ gạt các phía bảo hộ cho Độc Cô Cầu Bại chuyên tâm tấn công. Tam giác nguyên tử do ba người tạo nên,từng bước từng bước hướng về phía Tà Dị Nhân mà tiến tới. Thế nhưng,Tà Dị Nhân nào phải con gà trong chuồng mà người khác muốn thiên là thiên,muốn

thịt là thịt. Y đứng ngoài quan sát thấy ba người kia chĩa mũi công kích về mình thì cũng nhanh trí chạy vòng vòng quanh cả bọn khiến cho tam giác cũng phải mòng mòng quay theo. Quần hảo hán là vòng tròn bao vây bên ngoài cũng lập tức xoay vòng để giữ thế trận. Xem ra tình hình khó mà có thay đổi gì được trong thời gian ngắn.

Tình huống khi này trông thì hoạt kê nhưng thực sự rất đáng buồn cho bộ ba già lão của chúng ta. Nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này thì trước sau họ cũng kiệt lực, hoặc chết đói, hoặc chết khát mà thảm tử đương trường.

Nhắc đến khát, Độc Cô Cầu Bại cũng bắt đầu thấy khát thật. Lão nuốt nước bọt đánh ực một cái rất khó khăn và khô khan. Vốn lão thường nghe giang hồ đồn với nhau rằng: “Không sợ khó, không sợ khổ chỉ sợ khô! Chẳng sợ mệt, chẳng sợ mõi, chỉ sợ mềm!”. Vậy nên lão luôn luôn tự nhủ phải cố gắng giữ gìn được ẩm ướt và luôn phải cứng rắn trong mọi tình huống. Giờ đây cổ họng lão khô rang thế này thì thực rất không ổn rồi. Bụng hỏi dạ phải làm sao đây? Dạ ậm ừ chưa kịp trả lời thì lá gan đã lên tiếng trả lời!

Thực là:

Trong cái khó lại lộ cái khăn.

Đang không có chặn lại lòi ra manh chiếu.

58. Chương 58: Sai Một Li Là Đi Ông Cự Lầm Một Bước Thất Thủ Hoàn Toàn

Chẳng biết bụng dạ gan lách lực phủ ngũ tạng của Độc Cô Cầu Bại bàn bạc điều chi. Chỉ thấy sau mấy giây trù tính, lập sơ đồ tính lực đẩy, lực hút của Trái Đất, lực hấp dẫn của bản thân. Độc Cô lão quay sang Vương lão thét lên:

- Vương lão, góc Đông Nam chệch một phần ba, bảy phẩy tám mươi ba thành công lực, góc ba mươi hai độ tám, đẩy ta lên.

Vương Trùng Dương nghe lão bằng hữu dứt lời lập tức hiểu ý. Một chương dốc toàn lực đánh ra đẩy lùi các đối thủ đang ập vào. Đoạn quay lại, khuỷu một bên gối, hai tay bắt vào nhau đặt chắc trước ngực. Còn Độc Cô Cầu Bại liên tiếp chém ra bảy kiếm về phía Tiêu Phong, Dương Quá, Hoàng Dược Sư và bốn hắc y nhân đang bao vây phía lão. Đòn nào đòn nấy uy lực vô cùng, kiếm thế lại lơ lửng, chệnh chệch không thể đoán định là tấn công vào đầu mà đón đỡ. Ba đại cao thủ Phong, Quá, Hoàng thấy khó lập tức thoái lui ba bước lại sau tránh né thoát khỏi tầm ảnh hưởng. Chỉ khổ bốn tên hắc y nhân kia chẳng biết lượng sức, cứ vung binh khí đỡ nhau. Tên bị nhẹ thì lỗ mũi ăn trầu, tên bị nặng thì đầu ăn tào phớ, ngã gục tại đương trường.

Độc Cô lão làm gì có thời gian đợi xem kiếm chiêu của mình tác dụng đến đâu. Đòn vừa xuất khỏi, lão lập tức xoay lại hướng về phía Vương lão nháy mắt làm hiệu, đoạn tung mình lên không, khinh thân bay thẳng về phía Vương Trùng Dương. Vương lão đợi Độc Cô Cầu Bại bay tới cách mình độ ba bộ, song thủ cùng lúc xuất ra tới vừa chuẩn thời điểm. Độc Cô lão theo đúng tính toán, định tung chân đạp vào chưởng của Vương Trùng Dương để mượn lực bay vọt qua vòng vây. Nào ngờ khi này vội quá, góc độ tính sai không phẩy không hai tư độ nên đạp không trúng vào đòn bảy mà lại trúng phải mặt lão Vương. Vương Trùng Dương chỉ thấy trước mặt tối sầm, lĩnh trọn một cước của đồng đội vào mặt, đầu hoa mắt văng, ngã ngửa tại chỗ. Đối phương thấy lão sơ hở thì đồng loạt lao vào, tay đao tay kiếm nhằm đầu bổ xuống. Châu Bá Thông thấy sư huynh đại nạn sắp lâm đầu, chẳng quản thân mình vận toàn lực xuất ra một quyền. Quyền kinh vô hình nhưng mạnh như sấm sét đánh thẳng xuống đất, chỗ ngay bên cạnh Vương lão. Dư kinh đẩy cả thân hình Vương Trùng Dương dịch sang bên nửa thước, vừa đủ thoát khỏi độc thủ của đối thủ.

Cứu được sư huynh khỏi hiểm cảnh thế nhưng Lão Ngoan Đồng cũng phải trả một giá đắt vì việc buông lời phòng thủ. Một chương Giáng Long của Quách Tĩnh đã đánh trúng mạng sườn khiến Châu Bá Thông lập tức trọng thương, văng xa ba thước, thổ huyết ngắt lịm. Nhị Trung là Trung Thần Thông và Trung Ngoan Đồng cả hai đều đang nằm dài dưới đất. Gươm đao ngay lập tức kề cổ, huyết đạo toàn thân hai lão trong chớp mắt đã bị khống chế hoàn toàn, chỉ còn mỗi nước đành xuôi tay chịu trời mà thôi.

Lại nói tới, Độc Cô Cầu Bại khi này tính toán sai có chút chút thôi mà làm trận thế đội nhà đại loạn, hỏng hết đại kế. Đòn phối hợp với Vương lão khi này nếu tính toán chính xác thì sẽ đưa lão bay vọt qua vòng

vây,chặn đường Tà Dị Nhân vẫn đang chạy vòng vòng bên ngoài kia. Khống chế được y thì dù chưa giải khai được cầm chế cho quần hùng đi chăng nữa thì cũng có thể dừng cuộc huyết chiến không cân sức đang xảy ra. Thế nhưng chỉ là nếu mà thôi,thực tế đã chứng minh lão đã sai lầm. Lực đẩy không đủ khiến pha tung người đẹp mắt của Độc Cô lão chỉ bay được nửa đường đã hết đà rơi xuống. Dương Quá,Tiêu Phong cùng Hoàng lão tà quan sát thấy tình hình lập tức xuất chiêu tấn công khi thân hình lão vẫn còn vô lực,lơ lửng trên không. Tiêu Phong với Phi Long Tạt Thiên,tuyệt kỹ của Giáng Long Chương. Chương thể như rồng thần bay lượn trên trời nhẹ nhàng múa vuốt nhè vào ngực của Độc Cô Cầu Bại mà cắn xé. Đông Tà Hoàng Dược Sư dụng Đàn Chỉ Thần Thông búng liên tiếp năm đạo chân khí,chỉ phong như đạn súng lục bạc đại bàng sa mạc tấn công cùng lúc thượng trung hạ bàn của đối phương. Dương Quá sử Hàm Mô Công do nghĩa phụ chàng là Âu Dương Phong truyền lại,cả thân hình như một viên đạn đại bác vun vút lao tới mà công phá. Tính mạng Độc Cô Cầu Bại lúc này đang rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Tà Dị Nhân thấy nguy hiểm đã qua,đối phương sắp bị triệt hạ toàn bộ thì thôi không cầm đầu chạy nữa,phanh lại cái kít mà trở mắt đứng xem,mặt không dấu được vẻ sung sướng. Bỗng y sực nhớ ra rằng mình còn cần lão sống để hút lấy Tiên Thiên Chân Khí nên nhảy loi choi,hét văng lên:

- Khoan! Khoan đã! Bắt sống lão cho ta!

Ấy nhưng đạn đã rời nòng đâu có thể thu lại được. Ba người kia nghe tiếng chủ soái gọi thì vội biến chiêu,Dương Quá đang bay ngang,một chương đánh mạnh xuống đất mượn thế bay vọt lên. Tiêu Phong đẩy Giáng Long chương chệch đi được một chút,mượn Đàn Chỉ Thần Thông của Hoàng lão tà mà suy giảm bớt lực công kích. Hoàng lão tà xuất đòn ra rồi không thu lại được thì tung mình bay tới định bụng Độc Cô lão trúng đòn là lập tức khống chế lão tức thì.

Cũng may cho Độc Cô lão,Tà Dị Nhân thốt lên còn đủ sớm nên tam đại cao thủ kia còn có thể giảm bớt uy lực thể công chứ không thì lão chắc chắn đã phải đổi tên thành Độc Cô Thảm Bại rồi. Lão vốn trong thế rơi tự do,toàn thân không có điểm tựa,muốn vận lực đổi hướng tránh né e rằng cũng khó mà kịp với thể hợp công toàn lực nhanh như chớp giạt của ba người kia. Toàn thân sơ hở,chẳng còn cách nào khác,lão đành vận Tiên Thiên Chân Khí phát ra toàn thân,gồng mình hứng đòn,chỉ mong giảm bớt được phần nào thì hay phần ấy.

Ầm! Ào! Rào rào!

Giáng Long Chương và Đàn Chỉ Thần Thông toàn là công phu thượng thặng. Dẫu lực công kích đã bị suy yếu đi nhiều nhưng cũng nào phải tầm thường. Hai luồng chân khí cương mãnh ấy vừa va chạm với Tiên Thiên chân khí hộ thể của lão Độc Cô gây ra một tiếng nổ lớn,cát bụi theo đó mà mịt mù bốc lên. Độc Cô Cầu Bại đầu tiên thấy lớp chân khí hộ thể của mình bị phá vỡ,sau thân dính trọn một chương và mấy chỉ của đối phương,kình lực cực mạnh,khiến toàn thân dính trọng thương thê thảm. Lão như con diều đứt dây,hoàn toàn không làm chủ được mình nữa mà rơi bịch xuống đất như mít rụng. Cùng lúc đó,lão cảm thấy hai chân,hai tay mình đã bị đối phương cầm chế,dừng dạy kéo banh ra. Bây giờ lão có muốn đứng cũng còn không vững nữa nói chi đến chuyện dựa dựa chống cự. Độc Cô lão đành chấp nhận phó mặc cho số phận mà thôi. Cát bụi vẫn bốc mịt mờ chưa tan...

Hắn các bạn đã quên mất trang phục của Độc Cô Cầu Bại khi gặp Tà Dị Nhân. Buổi sáng định mệnh ấy,khi Tà Dị Nhân gọi lão từ nội phòng của Lý Mạc Sầu ra,lão nào có mặc quần áo gì mà chỉ cuốn đúng một cái chăn bên ngoài. Rồi sau đó lão bị tẩu hỏa nhập ma,rồi bị đem đi chôn sống,nay tỉnh lại nơi đây đánh nhau kịch liệt đã làm gì có lúc nào mà thay quần áo? Vậy nên từ đầu đến giờ lão vẫn chỉ cuốn một chiếc chăn mỏng mà thôi.

Bụi đất dần tan đi,bên ngoài mọi người đã dần thấy lờ mờ ba bóng người đứng bên trong. Là Hoàng Dược Sư và Dương Quá mỗi người một bên khống chế,dang tay dang chân Độc Cô Cầu Bại ra chờ Tà Dị Nhân tới thu thập. Độc Cô Cầu Bại thần trí cũng đã tỉnh ra được hai ba phần,liều trước tình huống Tà Dị Nhân hút lấy công lực mình rồi mở ra Thiên Địa Môn,gây nên một trường sát kiếp cho thiên hạ. Lão thầm nhủ,thà có chết cũng không thể để y thành công. Nghĩ sao làm vậy,lão bèn le lưỡi ra,kề vào răng định cắn mà tự tử. Thế nhưng lực tạm thời toàn thân vô lực,muốn cắn mạnh cũng không làm được,vậy nên cứ để sẵn lưỡi ra như vậy đợi khi lực phục hồi thì làm.

Tà Dị Nhân vừa ngửa mặt lên trời cười ha hả,vừa lững thững tiến lại gần:

- Đúng là thiên đường có lối người không đi,địa ngục vô lối lại bước vào. Nếu người chịu ngoan ngoãn quy phục ta từ đầu có phải không phải chịu thảm cảnh bây giờ không. Ha ha ha!

Quần hào xung quanh cũng cười rộ lên phụ họa,đám Vương,Châu Nhị Trung và quần đệ tử trợn tròn mắt,nghiên răng trèo treo,nhưng cũng chỉ thể hiện cảm xúc vậy thôi chứ còn làm gì được.

Tà Dị Nhân ngừng cười nhìn chăm chú vào dáng hình Độc Cô Cầu Bại đang dần dần hiện rõ sau đám bụi mờ. Ánh mắt sắc lạnh của y từ từ lướt nhìn từ trên xuống dưới,từ dưới lên trên. Rất từ từ,rất chậm chậm,từ từ,chậm chậm... Một cơn gió thổi qua cuốn bụi đất tan biến,cảnh quan trước mắt đột ngột hiện rõ ràng!

Bỗng nhiên y á lên một tiếng thẳng thốt,cả thân hình bật ngã ngửa về phía sau,mắt trợn ngược,toàn thân co giật,máu mũi phun phè phè,miệng mồm sùi bọt mép trông rất ghê rợn.

Cùng lúc đó,quần hảo hán tại đương trường đồng loạt như bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Cả bọn bàng hoàng ngơ ngác,ngó nghiêng,quay sang nhìn nhau mà hỏi:

- Ố! Có chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao chúng ta lại có mặt ở đây?

Đông Tà Hoàng Dược Sư và Tây Cuồng Dương Quá đồng loạt quay sang nhìn nhau cùng giật mình hoảng hốt thất thanh:

- Á! Cái gì thế này???

Không thất thanh sao được khi trong tay hai người là Độc Cô Cầu Bại đang nhắm mắt le lưỡi trợn mắt, trên người không một mảnh vải che thân. Độc Cô lão đã một trăm phần trăm khóa thân! Á!!!

Nguyên Nhiếp Hồn Loạn Tâm Đại Pháp dùng vốn tự có để thu phục khổng chế người khác,môn công phu này nếu đã đạt đến cảnh giới tối thượng như Tà Dị Nhân thì khi sử dụng ra,kẻ bị trúng phải đều mãi mãi chẳng thể giải khai. Ấy nhưng môn võ công nào trên đời chẳng có sơ hở,chiêu thức nào mà chẳng có cách phá giải,chẳng qua là người đời có tìm ra cách hay không thôi? Cách phá giải Tâm thuật ắt phải phá được cái Tâm của kẻ sử dụng. Vừa rồi Tà Dị Nhân đột ngột nhìn thấy Độc Cô Cầu Bại khóa thể hoàn toàn. Tâm trí y như thể bị giáng một đòn nặng nề gây sốc toàn tập. Vô tình sao điều này lại trúng vào điều tối kỵ của kẻ luyện Tâm Thuật nên võ công y lập tức hóa tán,đại pháp mất hết hiệu quả,quần hảo hán đồng loạt thoát nạn.

Lại nói chuyện,Hoàng,Dương hai người cùng lúc buông tay ngay lập tức,rồi chúi tay vào quần vào áo,về mặt kinh hãi tột độ. Chỉ khổ lão Độc Cô,chân khí trong người thất tán chạy tứ tung,toàn thân vô lực. Hai người kia vừa buông bỏ cầm chế là lão ngã cái huyếch xuống đất,cầm vập xuống đất,răng bập vào lưỡi khiến máu phun phè phè. Vương Trùng Dương lúc này huyệt đạo đã được giải khai,vội chạy tới đỡ Độc Cô lão dậy,lệ tuôn hai hàng trên gương mặt vẫn còn in rõ vết giày,suốt mướt vừa khóc vừa nghe tim mạch,kiểm tra sức khỏe cho lão.

Chỉ thấy tim Độc Cô lão đoạn đầu đánh theo nhịp bốn trên bốn,điệu rum ba sau lại nhảy sang nhịp hai trên ba,điệu tuyệt xơ,rồi chuyển sang chơi trống hội nghìn năm Thăng Long rất loạn. Vương lão thấy tình hình nguy kịch vội đặt Độc Cô lão ngồi xếp bằng tròn,rồi dùng công lực mà liệu thương cho lão ngay lập tức.

Quần hảo hán khi này cũng đã vây quanh hỏi han chỉ trở cười nói,hỏi han tình hình. Đoàn người góp anh áo,kẻ góp cho cái quần,tạm che cái tòa thiên nhiên dày dầy khuôn đúc của lão Độc Cô đương lóa lờ kia lại. Mọi người hầu hết đều mất trí nhớ tạm thời,không biết được quãng thời gian từ sáng tới giờ mình đã làm gì.

Bọn Toàn Chân Thất Tử khi này thương thế cũng tạm ổn định,bèn phân nhau ra. Kẻ bắt trối Tà Dị Nhân lại,người giúp đỡ Châu Bá Thông vào ngồi chỗ bóng râm mà vận công trị thương. Lâm Triều Anh và Tôn Bất Nhị hai chị em phụ nữ,thương thế không nhẹ,chưa thể gắng sức thì ngồi lại nấu nột nồi cháo chim.

Quần hùng đứng xem xét,bàn tán chán thì cũng giải tán,vào ngồi cùng ăn cháo bàn chuyện biến cố Thiên hạ,đại chiến Thế Giới rất chi vui vẻ,mặc cho hai lão kia vẫn ngồi đó truyền công lực cho nhau. Mã Ngọc bấy giờ mới ngồi thuật lại mọi chuyện từ sáng tới giờ,một lượt mang ra kể hết không dấu diếm điều chi. Quần hùng nghe xong mới ớ,á,thế à,thế à,hóa ra là do mình à,hihi,haha,hehe...

59. Chương 59: Quần Hùng Thoát Nạn Về Chơi Tiếp Nhị Lão Hãm ...iếp Tà Di Nhân

Lại nói chuyện Vương Trùng Dương vận khí trị thương cho Độc Cô Cầu Bại hồi lâu mà vẫn chẳng thấy có tiến triển gì. Chân khí trong người lão Độc Cô khi này giống như đường giao thông vào giờ cao điểm, ùn tắc khắp nơi, ô tô xe máy ken nhau với xe buýt kẹt lại ở các ngã tư đại huyết. Vương Trùng Dương lúc đầu không biết lại thúc đẩy thêm công lực của mình vào, điều này khác nào đường đã tắc lại mở thêm cổng trường cho học sinh ùa ra khiến kinh mạch của Độc Cô lão đã loạn lại càng thêm loạn. Tới khi Vương lão hiểu được ra vấn đề, thu hồi công lực thì cũng đã muộn mất rồi. Đường nhỏ đường to, từ Quốc lộ cho đến đường nội bộ trong cơ thể lão Độc Cô đã hoàn toàn tắc nghẽn, tình thế thập phần nguy ngập vô cùng.

Wương lão nào dám chần chừ lập tức bắt chước trong phim chưởng bộ kêu liên mấy tiếng “Ich chà!”, tay điểm một lúc mười mấy đại huyết trên người lão Độc Cô. Chỉ thấy lão Độc Cô á lên một tiếng rõ to, hai mắt choàng mở rồi lại nhắm tịt lại ngay, miệng rên hừ hừ, cơ miệng giật giật xem chừng đang đau đớn lắm.

Quần hảo hán thấy có ồn ào lập tức bu lại xem cả, chỉ có Tiêu Phong, Hoàng Dược Sư và Dương Quá là vẫn giả bộ không biết gì, xì xụp húp cháo chim mà hí hớn bảo nhau:

- Ngon nhờ! Ngon nhờ! Hí hí!

Wương Trùng Dương thấy có đông người đang đứng xem thì càng làm bộ làm tịch tợn. Hết chưởng lại chỉ điểm huyết, truyền công lại chuyển sang đặt ngửa Độc Cô lão ra mà chỗ xoa, chỗ bóp trông rất thiện nghệ. Anh em bên ngoài chỉ tỏ ngời khen, bọn Toàn Chân Thất Tử thì nhún nhảy vừa hát vừa vỗ tay bài “Như có bác Đường trong ngày vui đại thắng!” cổ vũ cho sư phụ rất rất nhiệt tình. Quần hảo hán thấy vui quá, hay quá thì cũng bèn vỗ tay hòa nhịp cùng hát đoạn điệp khúc “Toàn Chân Trùng Thần Thông, Toàn Chân Vương Trùng Dương! Toàn Chân Trùng Thần Thông, Toàn Chân Vương Trùng Dương!” Sau bài hát, không khí trở nên tươi vui náo nhiệt vô cùng. Anh em hảo hán còn đang quay sang hỏi nhau là hát bài gì tiếp bây giờ thì bỗng nhiên Độc Cô Cầu Bại mở choàng mắt ra quát tháo ầm ỉ:

- Làm cái gì mà ồn ào thế hả! Có cho người ta nghỉ trưa không thì bảo? Ta lại gọi công an bắt hết các người lên đồn bây giờ!

Cả bọn đang vui thì đứt dây đàn, bị Độc Cô Cầu Bại quát mắng dọa nạt thì lập tức cúi gằm mặt mà dắt díu nhau bỏ đi, chỉ còn lại Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại tiếp tục khám chữa bệnh cho nhau tại chỗ.

Wương lão không dấu được nổi vui mừng, tóm tay Độc Cô Cầu Bại lắc lắc:

- Người tỉnh lại thực rồi! Thật là may mắn quá! Vừa rồi ta tưởng đã mất người rồi chứ.

Độc Cô Cầu Bại rưng rưng cảm động trước tình cảm chân thành của lão bằng hữu. Lão ho khan một tiếng rồi nói:

- Thực vất vả cho lão Vương người quá! Ài, sao thế này? Ta thấy toàn thân vô lực, yếu ớt vô cùng. Muốn ngồi dậy cũng khó. Vương lão kéo ta dậy nào!

Với sự giúp đỡ của Vương Trùng Dương mà Độc Cô lão mãi lồm cồm ngồi dậy được. Lão thử xếp bằng vận khí điều tức thì chợt thấy nội lực trong người thất tán đâu mất cả, toàn thân đau đớn kịch liệt, không kềm nổi mà rên lên một tiếng.

- Ui da!

Wương lão thấy sự tình có biến vội đặt tay lên lưng của Độc Cô Cầu Bại truyền chân khí giúp đỡ. Hồi lâu sau, Độc Cô lão mới lắc đầu ngán ngẩm nói:

- Thôi! Người đừng tốn công vô ích nữa.

Wương lão thu chưởng về hỏi lại:

- Người thấy sao rồi?

Độc Cô lão gượng cười:

- Đau đớn thì đã hết. Nhưng không hiểu vì đâu mà công lực của ta đã vô hình,vô tích mà biến đi đâu mất sạch.

Vương lão nhú mày:

- Khi này chân khí trong cơ thể người còn dư thừa nhiều quá tới mức tắc nghẽn. Ta cũng chỉ dụng thủ pháp độc môn mà thúc đẩy cho chúng lưu thông thôi mà. Tại sao lại có hiện tượng này được?

Độc Cô Cầu Bại lắc đầu:

- Ta cũng không hiểu. Thôi thì cứ để theo dõi xem một thời gian xem sao. Ốm đau bệnh tật không thể nói khỏi là khỏi ngay được!

Vương Trùng Dương gật đầu đồng ý rồi đỡ Độc Cô lão dậy,diu lão vào dưới bóng cây mát ngồi ăn cháo chim do Lâm Triều Anh vừa nấu lên cho.

Kha Trấn Ác và Mai Siêu Phong lúc này cũng đã tỉnh lại. Hai người vừa chui ra khỏi đồng lá khô,đoạn dắt díu nhau đi xuống núi,vừa đi vừa hỏi nhau đi xem phim gì tiếp bây giờ. Tinh thần văn hóa văn nghệ tới vậy kể cũng đáng trân trọng lắm thay!

Đang mãi dõi mắt theo bóng dáng Kha,Mai,Vương lão bỗng giật mình khi nghe tiếng một người thều thào phía sau lưng:

- Nước! Cho ta xin miếng nước!

Thì ra Tà Dị Nhân đang bị trời,vứt nằm còng queo ở một lùm cây. Quần hùng khi này bỏ đi vội quá quên cả việc phải mang y xuống phán xét,trị tội. Vương Trùng Dương cất tiếng:

- Nước thì không có sẵn đây rồi. Ăn cháo nhé!

Đoạn lão bưng bát cháo tới chỗ Tà Dị Nhân,ngồi xôm bên cạnh mà bón cho y từng thìa. Tà Dị Nhân há miệng ra húp được hai thìa thì lắc đầu than rằng:

- Cháo gì mà nhạt hoét,tanh lờm lờm. Chán quá! Không ăn nữa!

Lâm Triều Anh đang đỡ tay dọn dẹp,thoáng nghe thấy có người chê bai tài nấu nướng của mình thì lập tức rút kiếm trợn mắt lao tới quyết ăn thua với kẻ vừa lên tiếng. Cũng may Vương lão nhanh tay đẩy y sang một bên mới tránh được họa kiếm trắng đâm vào,kiếm đỏ rút ra vậy. Lâm Triều Anh một chiêu đâm hụt liền hậm hực định tiếp tục ra đòn. Vương Trùng Dương vội xua xua tay lớn tiếng nói một lèo không nghĩ:

- Lâm muội,xin hãy dừng tay! Cháo muội nấu ngon lắm,đừng tin lời y nói xằng. Là y cố tình nói vậy để được chết một cách nhanh nhẹn dưới tay muội đó. Chẳng nhẽ muội lại chịu trúng kế y lần nữa sao?

Lâm phu nhân nghe trưởng phu nói vậy thì chợt tỉnh ngộ cười phì:

- Thì ra là vậy! Cháo muội nấu ngon thật hả Vương ca! Còn nhiều lắm,tý nữa huynh ăn nốt nha.

Đoạn nàng thu kiếm,tung ra một cước thẳng vào bụng của Tà Dị Nhân,trợn mắt:

- Thiếu chút nữa thì ta bị người lừa rồi. Hừ! Đến giờ phút này mà người vẫn lừa lọc người khác được. Thực là đánh chết cái nết không chừa mà!

Đợi nàng đi khuất dạng Vương Trùng Dương mới đỡ Tà Dị Nhân ngồi dậy,thậm thụt thì thào:

- Người muốn chết thực hay sao mà dám mở miệng chê cháo của Lâm muội nấu? Thôi,cố ăn nốt đi kéo rước họa vào thân bây giờ.

Tà Dị Nhân nhăn nhó:

- Người thực tài giỏi đó. Có thể chiều chuộng được bà chằn lửa đó. Hic! Ta thực nuốt không trôi được mà.

Vương lão cười xòa,húp súp một cái hết sạch bát cháo,đưa tay quẹt miệng rồi mới nói:

- Chút công phu nhỏ mọn mà thôi. Người quá lời rồi!

Dừng lại một chút,lão ngó nghiêng xung quanh xem còn ai không đoạn mới tháo dây cởi trói cho y:

- Ta i thư giãn gân cốt một chút. Không được chạy trốn đâu đó!

Tà Dị Nhân được giải khai cầm chế mới tranh thủ vươn duỗi tay chân,ngẫm nghĩ một chút cật lời:

- Thực không ngờ,đại sự của ta tưởng thành tới nơi rồi lại bị một màn thoát y của Độc Cô Cầu Bại phá hỏng tất cả. Thực là ức chế quá mà! Tới lúc này thì đến Nhiếp Hồn Đại Pháp cũng bị y làm hỏng mất tiêu rồi,còn làm được gì nữa mà chạy với trốn.

Độc Cô lão lúc này cũng đã tới ngồi bên cạnh hai người kia mỉm cười:

- Người tính chẳng bằng trời tính. Người làm việc xấu xa,nay phải lĩnh hậu quả giờ còn trách móc gì ta? Mà thực chất người là ai? Khai ra mau kẻo ta bắt người ăn bằng sạch nồi cháo của Vương phu nhân mới thôi!

Vương Trùng Dương cũng gật đầu phụ họa:

- Trước người cứu giúp bọn ta. Giờ lại muốn hại bọn ta. Thần thánh cũng là người mà quỷ dữ cũng là người. Thực nghĩ nát óc ta cũng không hiểu được. Người giải thích thử xem!

Đại Thánh Tà Dị Nhân ánh mắt chợt đượm buồn,ngẫm ngợi hồi lâu không nói. Đoạn mới thở dài,cật lời:

- Con người thực quá khó hiểu. Ta thực cũng còn chẳng hiểu được ta nghĩ ngợi điều gì,mong muốn điều gì nữa. Đôi khi chỉ là xác định ra ình một mục tiêu rồi hành động cho đỡ nhàm chán thôi chứ nào có coi việc mình làm là đúng hay sai đâu. Ta vốn ham mê truyện trò,phim ảnh từ nhỏ. Đặc biệt là các tác phẩm của Kim Dung gia. Từ ngày bé,ước mơ của ta đã là được sống trong thế giới giang hồ của các người,được thỏa chí vẫy vùng,luyện tập võ công. Lớn hơn một chút,dẫu biết rằng đây chỉ là ảo do người khác tưởng tượng ra mà thôi nhưng vẫn mê muội,đắm chìm,lại thêm ôm mộng làm bá chủ một cõi giang hồ. Rồi một ngày kia duyên trời run rủi,ta tìm được cách liên hệ với thế giới này. Đó cũng chính là ngày Vương lão người tìm đến ta đó. Từ đó ta nảy sinh ra ý định hòa nhập hai Thế Giới giữa trong truyện và ngoài đời. Cái gì mà sang Thế Giới kia các người có thể muốn gió được gió,muốn mưa được mưa chứ? Hoàn toàn chỉ là lời ngoa ngôn tuyên truyền để làm quần hùng mê muội đồng lòng đi theo ta thôi chứ tương lai thế nào,hậu quả ra sao ta cũng chẳng biết trước được. Ta cứ mãi mê thực hiện điều đó cho đến khi nãy ngồi nói chuyện với Vương lão người. Người hỏi ngược lại ta mấy câu,lúc đó ta mới giật mình nghĩ đến hậu quả. Hehe! Nhưng việc đã làm tới đó rồi chẳng nhẽ lại không làm nốt... Ai da! Nói một hồi vậy các người có hiểu gì không?

Vương lão lắc đầu,Độc Cô lão gật gù một hồi sau lại đổi lại Độc Cô lão lại lắc đầu,Vương lão thì gật gù. Cả hai đều bận bịu đuổi theo dòng suy nghĩ của mình mà không ai lên tiếng trả lời. Đại Thánh Tà Dị Nhân ngó hai người một lúc,mỉm cười nói tiếp:

- Ta nói gì ta còn chẳng hiểu,các người hiểu sao được. Hehe! Thôi,chuyện trò thế đủ rồi. Ta đi đây!

Vương lão trợn mắt:

- Người đi đâu được chứ? Vuốt mặt cũng phải nể mũi cho ta chém người mười mấy đao đã! Khả khả!

Độc Cô Cầu Bại gật gù:

- Đúng! Tội người đáng bị lăng trì xử giảo hai ngàn bốn trăm đao chứ nào chỉ chém mười mấy nhát là xong.

Tà Dị Nhân cười khanh khách:

- Được! Vậy ta để lại cho các người cái thân này đó muốn xử sao thì xử.

Hai lão kia cũng cười ồ lên vẻ thích thú,đoạn Vương lão mới buông thông:

- Nói sao cũng không lại người. Muốn giết người cũng không giết được. Thực làm người ta khó nghĩ quá! Ài dà! Giờ người định cho kết thúc câu chuyện này ra sao hả tác giả?

Đại Thánh Tà Dị Nhân hấp háy mắt trả lời:

- Thế này đi được không? Độc Cô lão hỏi phục công lực. Với tài trí,võ công và công lực cao cường của mình một kiếm đã bại quần hùng lên ngôi minh chủ. Sau đó lão cưới Lý Mạc Sầu làm đệ nhất phu nhân mở ra quán cháo lòng tiết canh lấy tên là Vô Định Thiên Hạ,cuộc sống dù vất vả nhiều lo toan,thi thoảng hai vợ chồng lại động thủ động cước nhưng vẫn có với nhau đến năm mặt con,ba trai hai gái. Vương Trùng Dương người giao lại cơ đồ cho bọn đệ tử rồi cùng Lâm Triều Anh tới Hawaii cư ngụ,vui sống tuổi già. Ta bị con

hắc tinh tinh khi trước bất ngờ xuất hiện kéo lên trên đỉnh núi bắt làm chồng, cuộc sống phong lưu khoái hoạt vô cùng. Haha! Các người nghĩ sao?

Vương Trùng Dương và Độc Cô Cầu Bại chưa kịp nói gì, một trận kinh phong mang theo mùi hôi hám tanh tưởi đã ào tới. Một con Hắc Tinh Tinh từ đâu phóng tới hất văng hai lão sang một bên, đoạn quờ tay ôm lấy Tà Dị Nhân mà thoăn thoắt chạy lên đỉnh núi. Vương lão định đuổi theo nhưng con Tinh Tinh thân thủ quá nhanh, trong phút chốc đã lẫn vào rừng cây mất dạng. Chỉ còn vọng lại tiếng kêu thất thanh của Đại Thánh Tà Dị Nhân vang vọng đâu đó rồi vụt tắt:

- Oh! Noooooooooooooooooooo!

60. Chương 60: Tiệc Nào Vui Mãi Chẳng Tàn Truyện Nào Đọc Mãi Chẳng Than Hết Rồi.

Chư vị anh hùng hảo hán nữ lưu hào kiệt thân mến, vậy là bộ truyện đầu tay của tại hạ cuối cùng cũng hết. Cái sự xem hồi sau sẽ rõ cũng đã chấm dứt thật rồi. Dẫu vẫn biết rằng truyện còn nhiều vấn đề, sự còn lảm thẩn mắc rối ren. Nhưng cái gì chẳng vậy, đẹp trai như Trung Thần Thông còn không tránh khỏi thỉnh thoảng có trứng cá, võ công cao cường như Độc Cô Cầu Bại còn không tránh khỏi có lúc vướng phải lưới tình thì bảo sao cái bộ truyện ngô nghê đầu tay này không có vấn đề cho được? Nhân đang bơi ra viết hồi kết, tại hạ cũng mạo muội xin viết thêm một đoạn tự phỏng vấn để trả lời ột số thắc mắc thường gặp khi các bạn theo dõi bộ truyện “Vô Lâm Kim Dung Tournament” này. Thời gian cũng không còn sớm nữa, buổi phỏng vấn xin được bắt đầu luôn.

Một...hai...ba...Action!

Phóng viên (PV): Xin chào anh Trung Thần Thông! Chào! Trông anh ngoài đời đẹp hơn trong hình nhiều quá!

Trung Thần Thông (3T): Xin chào chị! Xin chào quý vị độc giả yêu quý! Cám ơn chị vì lời khen tặng vừa rồi nhé. Hôm nay là tôi còn phải cải trang xấu đi nhiều rồi đây.

PV: (kiểm một tiếng nôn khan Ọe!) Hihi! Anh thực vui tính quá! Chúng ta có thể bắt đầu buổi phỏng vấn được chưa ạ?

3T: Vui tính bình thường! Thế này đến giờ chúng ta làm cái gì thế? Không phải là đang phỏng vấn sao? (Cười khẩy rất cool).

PV: (Tái mặt vì giận) À à...ừ...ừ... Xin lỗi anh ạ! Xin anh chia sẻ ọi người biết cảm giác của mình khi hoàn thành được tác phẩm đầu tay của mình ạ!

3T: Ủ! Tha cho lần này thôi đấy nhé! Hihi! (cười nhạt vãi) Ừ thì cũng vui. Nói chung viết truyện với tớ thì cũng là để giải trí ý mà. Cũng giống như bạn chơi một trò chơi rồi phá đảo nó. Cảm giác khá là thỏa mãn và thích thú.

PV: Vậy ạ? Thế còn giống phá cái gì nữa không ạ? Anh có thể giải thích ọi người hiểu rõ hơn được không?

3T: Chẳng giống phá cái gì khác hết! Chị đừng lằng nhằng! Giờ hỏi câu khác đi. Hứ!

PV: Ô kê la! Có một câu hỏi do một bạn nhỏ tuổi ngoại tứ tuần gửi lên như sau: “Tại sao đằng ấy lại chọn Vương Trùng Dương làm nhân vật chính mà không phải người khác? Đằng ấy lấy bí danh là Trung Thần Thông có phải vì nó trùng với ngoại hiệu của Vương Trùng Dương không? Và nhân vật Vương Trùng Dương trong truyện có phải chính là hình tượng của tác giả hay không?”

3T: (Bĩu môi, nguýt dài) Chị không biết đếm à? Rõ ràng là ba câu mà kêu một câu. Thôi, bỏ qua cho lần nữa đấy. Thế này nhé, một là tôi lấy nick Trung Thần Thông rồi tôi mới viết truyện. Hai là tôi lấy Vương Trùng Dương làm nhân vật chính vì tự nhiên trong đầu nó nảy ra như thế chứ chẳng vì sao cả. Thích thì lấy thôi. Ba là Vương Trùng Dương này cũng có một phần giống tôi ở chỗ “học giỏi, đàn hay, đá bóng cừ” thôi chứ không phải là hoàn toàn là hình ảnh của tôi đâu.

PV: (Chửi thầm, ngoài mặt vẫn làm bộ tươi cười) Chào! Ra thế! Xem ra anh có vẻ tự tin quá nhỉ!

3T: Chứ sao! Hehe! Ngửa mặt lên trời hận đời vô đối! Hu hu hu!

PV: Lại có một câu hỏi từ một bạn nữ bên dưới gửi lên cho anh đây ạ!

3T: Cái gì? Gái à? Đâu đâu? Sao không lên đây hỏi trực tiếp mà lại gửi thư thế?

PV: Câu hỏi thế này ạ! “Anh Trung Thần Thông thân mến, em rất hâm mộ anh và đã theo dõi toàn bộ bộ truyện Võ Lâm Kim Dung Tournament của anh từ đầu đến cuối, tổng cộng sáu lượt. Càng đọc em càng thấy thấm thía, càng thấy yêu thích từng hành động cử chỉ của nhân vật của truyện. Nói chung là em rất mê. Em viết thư này chỉ xin hỏi anh một điều thôi. Đây là thực ra anh viết cái gì thế? Em chẳng hiểu gì cả.” Chà bạn nữ này tinh tế quá!

3T: Hả? Hử? Thế bạn ý cuối cùng là hỏi cái gì thế?

PV: Hi hi! Đại ý là bạn ấy hỏi rằng nội dung chính anh muốn truyền đạt qua bộ truyện này là gì? Mục đích của anh là gì?

3T: (Gật gù, mặt ra cái vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi) À! Ra vậy! Câu hỏi hay quá làm chả biết đối đáp thế nào cho xứng tầm đẳng cấp. Hihi! Đại loại là thế này ạ. Tôi viết truyện này, mục đích đầu tiên của tôi là để thỏa mãn bản thân, mang lại tiếng cười thoải mái, những giây phút thư giãn cho các bạn có cùng đam mê, sở thích. Thứ hai là tôi muốn thử sức mình trong lĩnh vực văn chương, viết lách. Thứ ba là tôi định trả lời một câu hỏi muôn thủa của các bạn đọc hâm mộ các tác phẩm của Kim Dung gia. Đó là: “Trong tất cả các tác phẩm của người thì nhân vật nào võ công cao cường nhất?” Vậy nhưng, khi bắt tay vào viết được nửa chừng, tôi bỗng chợt phân vân một điều rằng võ công của ai cao nhất liệu có quan trọng hay không? Nhiều vấn đề thực sự khi bắt tay vào làm, để tâm vào nghĩ ta mới thấy được rằng điều đó chẳng có ý nghĩa đến mức như ta tưởng. Vậy là thôi, tôi chuyển qua viết một câu chuyện của riêng mình, theo đúng suy nghĩ và tưởng tượng của mình. Ha ha! Nể tôi lắm phải không chị phóng viên. Tôi biết mà! Ha ha!

PV: (Đang ngủ gật. Choàng tỉnh giấc.) Ờ...ờ...à...ừ... Quá nể! Quá nể! Hi hi! Gì nhỉ? À, đây. Còn một câu hỏi được rất nhiều các bạn đọc giả hỏi anh. Chúng tôi gộp chung lại hỏi một lần cho đỡ tốn thời gian của anh nhé ạ. Câu hỏi là: “Anh có bị điên không vậy? Sao toàn viết lằng viết nhằng vậy?”

3T: (Trợn mắt) Cái gì?

PV: (Nhăn nhó cười.) Anh có điên không?

3T: (Gầm lên) Có bà điên thì có í?

PV: (Sửng cồ) Anh nói ai điên?

3T: Tôi nói chị ấ...! Á á!

Trung Thần Thông chưa nói hết câu đã linh tron một cước vào giữa mặt, té nhào khỏi ghế. Nữ phóng viên kia quả là cao thủ, trong chớp mắt đã nhảy lên bàn, tung một cú đá, rồi lộn san tô nhảy đè lên người Trung Thần Thông, song quyền tới tấp, nhịp nhàng ra đòn như Mỗ Hà Mật A Lý. Kèm theo mỗi cú đấm, cô nàng lại gầm lên: “Nói tao điên hả? Chết nè!” . Khán giả theo dõi truyền hình trực tiếp qua Ti vi chỉ kịp nghe thấy một tiếng hét vang lên trước khi màn hình chuyển sang chương trình quảng cáo: “HẾT!”

-== HẾT ==-

61. Chương 61: Thơ Về Tác Phẩm, Nhân Vật Của Kim Dung Gia

Giang hồ ca

Ta đi tìm...

Hoạt Tử Nhân Mộ nơi giam cầm nỗi nhớ

Ta tới xem...
Trùng Dương Cung chí lớn kẻ làm trai
Dạo thuyền qua...
Đảo Đào Hoa nơi kẻ Trí dẫu tài
Chẳng thềm đến...
Tuyệt Tình Cốc,hoa và người đều độc.
Tụ tập nơi...
Đỉnh Hoa Sơn cùng so tài võ học
Muốn tinh tâm...
Lên ngọn Ngọc Nữ Phong
Đêm lại ngày,diện bích tự vấn lòng
Yêu hay hận,cách nhau trong gang tấc.
Còn nhớ lúc...
Hội tụ quần long núi Thiếu Thất
Dốc túi ngư bì,quyết cộng tử đồng sinh
Cung Kiếm Hồ,tượng ngọc lung linh
Lãng tử khấu đầu chung tình cùng tỷ tỷ.
Thành Tương Dương anh hùng tráng chí
Xả thân mình quyết ý vì dân
Một mình lao vào giữa chốn vạn quân
Ám Nhiên Chuông giết Kim Luân giữa trận
Rủ nhau lên...
Hắc Mộc Nhai,diệt gian thần ác tặc.
Kéo nhau qua uống rượu Đỉnh Quang Minh
Thắm tình người,cùng kết nghĩa đệ huynh
Nguyện sống chết vì tài khinh,nghĩa trọng.
Đuổi tận,giết tuyệt phường lật lọng
Bắt lưu đầy ra nơi đảo Thần Long
Khoác vai nhau đứng trên Tọa Vọng Phong
Ngắm thiên hạ sạch bong phường khốn nạn.
Tụ Hiền Trang nhưng lòng người ly tán,
Đập chén dứt tình, huyết sát một phen
Khiến trường bào nhuộm đỏ máu người quen
Chỉ vì người và ta không cùng chung dòng tộc.
Học thần y nấu mình Hồ Điệp Cốc
Hay cư sỹ ẩn ngụ Ma Thiên Nhai

Rồi một ngày cũng vẫn phải ly khai
Chẳng ai trốn được hoài đầu nhĩ.
Thà đến chơi Viên Lệ Xuân âm ỉ,
Cùng họ Vi hát khúc Thật Bát Mô
Rượu say rồi về ở Tiểu Kính Hồ
Chửi họ Đoàn hồ đồ phụ rầy nàng Tinh Trúc
Nổi hứng viếng thăm Mộ Dung Phục
Liên ngôi thuyền thẳng tiến đảo Cô Tô
Đi ngang qua nơi trà hoa nở rộ
Mạn Đà Sơn Trang, lòng người đã héo khô.
Chán bon chen, bỏ ra vùng tái ngoại
Ra Nhận Môn Quan đuổi thỏ chăn dê
Trường Bạch Sơn, tuyết phủ lạnh tái tê
Nhấp ngụm rượu sữa, nghĩ về A Châu lại thấy lòng ấm lại...
Kiều Phong - Tuyệt mệnh ca
“Khiết Đan với Hán nhân
Bất luận giả hay chân
Sống chết cùng vinh nhục
Không hơn đám bụi trần”
Ta tự hỏi có làm chi nên tội
Sao bất công cứ nối tiếp bất công.
Ngay cả khi đã khô héo nỗi lòng
Số phận vẫn không buông tha vùi dập.
Thửa mới lọt lòng đã rơi vào tranh chấp
Bồi mưu hèn của những kẻ sói lang
Mẹ chết, cha vong, gia đình ly tán
Trẻ vô tri chỉ cất tiếng khóc khan.
Muốn vươn lên, ta dùi mài võ nghệ
Phá giặc lập công nào có kẻ chông gai
Ngang dọc bao năm chinh chiến trở thân oai
Giáng Long Chương diệt hết loài ác tặc.
Mộ Dung ở Nam, Kiều Phong ở Bắc
Nức tiếng nổi danh khắp Trung Nguyên
Một rồng, một phượng thiên hạ lưu truyền
Tưởng rằng thế đã ngủ yên quá khứ.
Bỗng một ngày kia nghe tin dữ

Nguồn gốc ta là kẻ xứ man di
Lòng ngậm ngùi ,ta chấp thuận bỏ đi
Nhưng số phận đâu dễ gì buông thả.
Đã có lúc tưởng lòng như gỗ đá
Trời già kia lại khiến gặp A Châu
Thục nữ yếu điệu,quân tử hảo cầu
Nguyện kết đôi tìm rừng sâu trú ẩn.
Sóng lại xô,và dòng đời lại cuốn
Tự Hiền Trang,ta đâu muốn giao tranh
Rượu uống xong,đập bát vỡ tan tành
Trường bào thấm đẫm máu tanh mùi sắc tộc
Bằng hữu tri giao mất nhau trong phút chốc
Quyền cước gươm đao kể chi nghĩa đệ huynh
Vì chữ tình nguyện dốc sức bình sinh
Dù có chết thì thân mình xá kể.
Cuộc đời ta nào đâu có dễ thể
Thoát được thân,tìm lại được A Châu
Lại chính tay giết nàng dưới chân cầu
Trong mưa lớn,biết đâu nàng giả dạng.
Bỏ lại phân tranh một mình phiêu lãng
Về quê hương tìm một khoảng trời riêng
Mong nấu thân,yên nghỉ chốn rừng thiêng
Nào ngờ tay đã bị xiềng vào rác rưởi.
Lên đại vương chỉ trong một tối
Tìm lại được cha trong một buổi giao tranh
Phong,Dự,Trúc cùng kết nghĩa đệ huynh
Diệt ác ma,ta kẻ vai sát cánh.
Ôi! Số phận đã an bài,làm sao tránh
Vì bình yên của bá tánh,lương dân
Đành mang tiếng bất trung,bất nghĩa,bất nhân
Vì thiên hạ,ta nhận phần thua thiệt.
Dẫu đất rộng,trời cao...nhưng ta biết
Có bước đi tiếp nữa cũng thế thôi
Làm trò vui cho số phận,cuộc đời
Nơi nào có thể giúp ta thanh thoi...hơn cõi chết?!

Và ta đi,không một lời từ biệt

Mong khổ đau sẽ tuyệt diệt từ đây!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lam-kim-dung-tournament>